

facebook.com/reviewngontinh01

Chợ Hối Chôn Quân Đ-ê biên Nhũ

review by ANH DUNG HOA

Mục lục

<u>Chương 1: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 01</u>
<u>Chương 2: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 02</u>
<u>Chương 3: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 03</u>
<u>Chương 4: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 04</u>
<u>Chương 5: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 05</u>
<u>Chương 6: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 06</u>
<u>Chương 7: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 07</u>
<u>Chương 8: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 08</u>
<u>Chương 9: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 09</u>
<u>Chương 10: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 10</u>
<u>Chương 11: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 11</u>
<u>Chương 12: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 12</u>
<u>Chương 13: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40 - Phiên Ngoại 1 \(Chúc Anh Đài\)](#)

[Chương 41 - Phiên Ngoại 2 \(Lương Sơn Bá\)](#)

[Chương 42 - Phiên Ngoại 3 \(Ngọc Vô Hạ\)](#)

[Chương 43 - Phiên Ngoại 4 \(Mã Thái Thú\)](#)

[Chương 44 - Phiên Ngoại 5 \(Vương Lam Điền\)](#)

[Chương 45 - Phiên Ngoại 6 \(Tiền Duyên – 1\)](#)

[Chương 46 - Phiên Ngoại 7 \(Tiền Duyên – 2\)](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 01

Edit: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Ngọc Nhi Hiện giờ trên trần gian kinh tế không ngừng phát triển, khoa học kỹ thuật ngày càng tiến bộ, địa phủ cũng vậy, nhà cao tầng san sát, mang đầy dáng vẻ của đô thị hiện đại. Lúc Diệp Quân Lan vừa tới địa phủ chưa biết gì, đã bị dọa cho giật mình hoảng hốt.

Thật ra, địa phủ và trần gian cũng không khác nhau là mấy.

Quý có tiền thì mặc âu phục, ra xe vào xe, quý nghèo thì quần áo lam lũ, chỉ có thể đi bộ.

Diệp Quân Lan chính là một con quỷ nghèo điển hình, dù lúc ở dương gian cô cũng giàu có, là thương nhân kỳ tài nhưng bây giờ cô chỉ là một nữ quỷ nghèo kiệt xác, hơn nữa còn chết bất đắc kì tử.

Hôm đó, hệ thống máy tính của địa phủ xảy ra vấn đề vô cùng nghiêm trọng, mấy tên quỷ sai nghe đồn là cao thủ cũng phải bó tay, kết quả, thật bất hạnh, bị lỗi kỹ thuật, và cô đã chết.

Vì bảo đảm danh dự cho địa phủ, giữ vững sự công bằng của địa phủ, hình như lúc ấy đã nói như vậy, địa phủ trên dưới nhất trí đồng tình quyết định tìm cho cô một số mệnh thật tốt cùng một đoạn nhân duyên tuyệt vời, điều kiện chính là cô phải ngậm miệng, không được nói chuyện này ra.

Thật ra cô cũng không định nói gì đâu. Nhưng nàng không nói cho họ biết, nhìn họ khấn trương vội vã hầu hạ mình, hận không thể coi cô như động vật quý hiếm mà che chở, bảo vệ, cô thấy thật thú vị, vô cùng thú vị!

Vậy nên, cô giả vờ do dự một chút rồi đồng ý. Không ngờ đây lại là khởi đầu của bất hạnh!

Bởi vì cô là quỷ chết bất thường, nên địa phủ không nhận, trần gian không giữ, chỉ có thể đi đến một thời không khác mà sống, chờ mọi chuyện được sắp xếp êm đẹp thì đến thời không kia đầu thai, nói một cách văn vẻ là để làm quen dần với không gian mới, quỷ mới biết có phải thật hay không.

Chuyện này thoáng một cái đã kéo dài gần trăm năm.

Trăm năm nay, cô đã quên gần hết mọi chuyện kiếp trước, người quan trọng, chuyện quan trọng đều không nhớ rõ, nếu không phải nhờ đứa bé kia...

Cúi đầu, nhìn đường hoàng tuyền dài dằng dặc dưới chân, cô thở dài, sợ rằng ngay cả mình là ai cô cũng không nhớ được nữa rồi. Không ai gọi thì có tên cũng vô ích.

Nếu đứa trẻ kia phát hiện mình biến mất, không biết có gây ra chuyện gì không, hy vọng là không, nếu không thì thật uổng phí công sức dạy dỗ cô dạy nó nhiều như vậy.

Nghĩ nghĩ, thoáng cái đã tới cầu Nại Hà.

Diệp Quân Lan đứng trên cầu Nại Hà, im lặng nhìn hàng ngũ rất dài phía trước.

Hàng ngũ dài như vậy, thành thoảng lại có người, à không, có quỷ khóc lóc kêu gào, ồn ào huyên náo, tới khi nào mới đến lượt mình đây?

Chờ đợi, cô đã đợi nhiều năm lắm rồi, chờ thêm một chút cũng không sao. Phiêu đảng trong nhân gian trăm năm, cô không học được gì, thứ tốt

nhất, chính là kiên nhẫn. Chớp mắt một cái, trăm năm đã trôi qua, nghĩ vậy, cô lại bắt đầu nhìn đông nhìn tây, đánh giá xung quanh.

Dưới cầu Nại Hà, dòng sông quen chậm rãi chảy qua. Trên cầu lát đá xanh, cách năm bậc thang, phía tây cầu là nữ, phía đông là nam, trái âm phải dương. “Nếu ai chết năm chín bảy tuổi thì đợi trên cầu Nại Hà ba năm.” Ngàn năm quay đầu mới được ước định trăm năm.

Cầu Nại Hà, không biết vì sao kiếp trước ly biệt, không biết vì sao kiếp này chỉ thoáng qua, đành bất đắc dĩ chờ kiếp sau tương phùng.

“Này, này, phía trước.” Trong lúc hoảng hốt chợt có quỷ đẩy cô.

Diệp Quân Lan xoay người, chỉ chỉ mình, mở to hai mắt, vô tội nói: “Gọi tôi sao?”

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp, mái tóc đen dài nhẹ kết thành một búi, ba cây trâm lưu ly gắn chỉ bạc tinh xảo cắm trên búi tóc, một thân váy dài đỏ rực, giống như Mạn Đà Hoa nở bên kia bờ, vô cùng yêu dị mà tuyệt diễm.

Diệp Quân Lan ngẩn người, bất ngờ bị cô gái kéo đi, dọc đường còn trách cô: “Gọi cô chứ ai, ngoài đại phiền toái là cô ra thì còn ai được nữa?”

Đại phiền toái? Không phải chứ, cô vô tội mà. Diệp Quân Lan liếc mắt, cũng không giãy giụa, mặc cô gái kéo đi.

Cô gái kia dẫn cô tới một vùng đất không một bóng quỷ, cũng không nói gì chỉ đứng nhìn cô từ trên xuống dưới, trong đôi mắt phượng có một loại cảm xúc mà cô không thể hiểu nổi.

Diệp Quân Lan bị cô ấy nhìn đến mức dựng tóc gáy, đưa tay lên miệng giả vờ ho một tiếng.

Cô gái kia bỗng rùng mình, như vừa tỉnh mộng, trong mắt hiện lên vẻ cô đơn đầy thương cảm, nhưng chớp cái liền biến mất, lại khẽ thở dài một hơi.

Diệp Quân Lan thầm kì quái nhưng cũng không hỏi gì, chỉ khẽ mỉm cười: “Chị gái xinh đẹp tìm tôi có chuyện gì?”

“Chị gái? Cô gọi tôi là chị gái?” Cô gái kia ngưng mắt nhìn, nhẹ nhàng lẩm bẩm, lại như nghĩ tới điều gì, thần sắc khác lạ, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Cô không cần khách khí, cứ gọi tôi là Mạnh bà. Chuyện là thế này...” Cô gái tự xưng là Mạnh bà nói.

Diệp Quân Lan vừa nghe hai chữ ‘Mạnh bà’ thì vội nhìn kĩ cô gái trước mắt, nhất thời cứng họng. Đầu năm này Mạnh bà trông như vậy sao, thế giới này đúng là điên đảo cả rồi.

Trong khi suy nghĩ lung tung, mơ mơ màng màng thì Mạnh bà đã nói xong hết mọi chuyện, đợi lúc cô lấy lại tinh thần đã nghe Mạnh bà nói, “... Tóm lại là vậy, bây giờ phải đưa cô xuống, à phải rồi, uống cái này trước.”

Hồng rồi hồng rồi, một câu cô cũng không nghe được, có sao không nhĩ? Diệp Quân Lan mơ màng uống cạn thứ Mạnh bà đưa.

Một ly rượu, màu đỏ rất đẹp, mùi vị không tồi, nhưng mà đây là thứ gì thế?

Không đợi cô nghĩ xong, Mạnh bà đã đẩy cô vào vòng luân hồi, nói: “Nhớ kĩ, đời này phải hạnh phúc đấy!” Đây hẳn là lời chúc phúc của Mạnh bà.

Cùng lúc đó, vào những năm cuối Đông Tấn, trong một đại viện ở trần gian, một đứa bé tên Diệp Quân Lan ra đời. Và từ đây, chuyện xưa bắt đầu thay đổi, vận mệnh cũng đi về một con đường khác.

Lúc đó, nàng không biết, hăn cũng không hay, thời điểm bọn họ gặp nhau còn cách rất xa.

Hiện giờ, Diệp Quân Lan đang ngủ say trên giường, nàng vẫn chỉ là một đứa bé sơ sinh chẳng biết gì cả.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 02

Edit: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Ngọc Nhi Nàng tên là Diệp Quân Lan, hiện đang là em bé, nên không biết nói, trong nhà có một phụ thân đẹp trai, một mẫu thân xinh gái và hai ca ca tuần tú.

Nói thật, gen di truyền của nhà bọn họ đúng là tốt, bản thân mình lớn lên chắc hẳn cũng sẽ là một mỹ nhân, chỉ là bây giờ nhìn không ra thôi.

Mặc dù trong nhà không phải gia tài bạc vạn, nhưng cũng khá giả, nghe nói còn là tầng lớp trí thức.

Chuyện duy nhất không như ý, chính là... Nàng biết phụ thân rất yêu nàng, nhưng kính nhờ, phụ thân đừng dùng ánh mắt thèm thường như mèo thấy chuột mà nhìn nàng có được không, ngài là trưởng gia, làm vậy thật mất mặt đó.

Hừ hừ, không để ý tới hửn, không quan tâm tới vị phụ thân mất mặt như vậy nữa! Diệp Quân Lan nho nhỏ, mềm mềm, trắng trắng, an tâm thoải mái nhắm mắt lại, ngủ.

Cho nên, phụ thân Diệp gia ai oán nhìn phu nhân của mình cáo trạng, phu nhân, tiểu Quân Quân không để ý tới ta kìa. Mẫu thân Diệp gia bất đắc dĩ cười, hôn bảo bối nhà mình một cái.

Nếu người hỏi nàng vì sao lại biết những chuyện này, kì thật nàng cũng không rõ.

Có lẽ lúc qua cầu Nại Hà uống hơi ít canh Mạnh bà nên tư tưởng vẫn là của người trưởng thành. Nhưng đáng thương thay, đầu óc nàng chưa kịp lớn, có thể suy nghĩ linh hoạt nhưng lại rất ngắn ngủi.

Nắm chặt tay, chết tiệt, địa phủ này đúng là vô trách nhiệm mà!

Khi Diệp Quân Lan năm tuổi, gia đình chuyển đến Thượng Ngung, tuy Diệp gia là sĩ tộc (gia tộc thư hương) nhưng cũng không phải đại quan kiêu ngạo gì.

Phụ thân Diệp gia có tài văn chương không tệ, võ công không tồi, nếu dùng bốn chữ hình dung thì chính là văn võ song toàn. Nhưng lại không muốn làm quan, có lẽ đã hiểu thấu những khuất lấp đen tối chốn quan trường. Cũng may cơ nghiệp tổ tiên để lại không đến nỗi nào, phụ thân lại giỏi buôn bán cho nên gia đình càng ngày càng giàu có.

Lúc đó đại ca Diệp Quân Mạc mười bốn tuổi, nhị ca Diệp Quân Thanh chín tuổi.

Tính cách đại ca giống mẫu thân, khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc. Nhị ca lại giống phụ thân, tướng mạo cũng y hệt, thích nhất là trêu chọc nàng, đến lúc nàng sắp khóc thì lại cuống quýt dỗ dành.

Đại ca là ông cụ non, trông có vẻ quân tử nhưng thực ra vô cùng phúc hắc, còn nhị ca nhìn thông tuệ nhưng thực chất lại là người thật thà.

Từ nhỏ nàng rất thân với đại ca, nhị ca, suốt ngày cãi cọ ầm ĩ, cuộc sống cũng dần dần trôi qua.

Năm lên tám, Diệp Quân Lan bị mẫu thân xinh đẹp bắt học cầm kỳ thi họa cùng việc thêu thùa nấu nướng. Theo lời của mẫu thân, làm con gái của phụ thân mà lại không biết những thứ này thì đúng là mất mặt Diệp gia.

Cầu cứu phụ thân và ca ca đều vô dụng, nàng đành đau khổ bắt đầu công cuộc bồi dưỡng thực nữ dòng dõi thư hương.

Một hôm, nhờ sự giúp đỡ của nhị ca, nàng thành công trốn ra khỏi nhà đi chơi, gặp được tiểu thư Chúc gia tên là Chúc Anh Đài, vừa gặp nhau, phát hiện đều là kẻ trốn nhà, hai người lập tức coi nhau như tri kỉ, kết thành bạn bè.

Lúc đó, Diệp Quân Lan chỉ cảm thấy tên Chúc Anh Đài này thật quen tai, mà không biết rằng mình đang ở trong thế giới Lương – Chúc, chuyện cũ trước kia đã sớm quên rồi. Nàng không biết đây chính là vận mệnh, một lần gặp gỡ này, là nghiệt hay là duyên, nào có ai hay biết.

Khi ấy, đại ca Diệp Quân Mạc mười bảy tuổi, là thiếu niên ngọc thụ lâm phong, mỗi lần nhìn đại ca, Diệp Quân Lan đều bóp cổ tay thở dài, kêu một tiếng ‘họa thủy’.

Nhị ca Diệp Quân Thanh mới mười hai tuổi, đem thiên phú nghịch ngợm gây chuyện phát huy đến đỉnh cao. Tài năng buôn bán cũng lộ ra, may mà trong nhà không ai kì thị, nên để mặc hăn phát triển.

Vì thế, túi tiền của người nào đó càng ngày càng phình ra, thỉnh thoảng phụ thân Diệp gia cũng tới vay tiền, nói một cách hoa mỹ là ‘phụ cấp gia đình’.

Năm Diệp Quân Lan mười một tuổi, dưới sự đốc thúc của mẫu thân xinh đẹp, cầm kỳ thi họa của nàng đã có chút thành tựu nhưng thù thù nấu nướng lại chẳng tiến bộ gì, đành phải bỏ qua.

Bạn thân chốn khuê phòng là tiểu thư Chúc gia cũng thường tới chơi, hai nhà thường xuyên qua lại, dần dần thân thiết.

Bát ca Chúc gia là một người tốt, cũng là một ca ca tốt, từ nhỏ thăm mến thanh mai trúc mã Hoàng Lương Ngọc, thề không phải nàng ấy thì

không lập gia thất.

Tiểu thư Chúc gia đứng hàng thứ chín nên nàng cũng bắt chước người khác gọi nàng ấy là Cửu nha đầu. Vốn định dùng khoảng cách gần, lừa người đẹp Chúc gia thành chị dâu nhà mình, thật tốt biết mấy. Ai ngờ chàng vô tình, thiếp vô ý, khổ cho một mảnh chân tình của nàng bị dòng nước cuốn trôi, còn bị đại ca biết được, âm thầm giễu cợt suốt một thời gian dài.

Lúc ấy, Diệp Quân Lan không ngờ rằng, Cửu nha đầu nhất định sẽ gặp phải một thư sinh thật thà, chất phác tên Lương Sơn Bá, sau đó yêu hấn, rồi lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Có điều khi đó bản thân nàng sắm vai gì trong câu chuyện này thì không biết trước được.

Năm ấy, đại ca Diệp Quân Mạc nhược quán (thời xưa, thanh niên hai mươi tuổi được gọi là nhược quán), dần dần tiếp quản gia sự, cũng khá thành thực. Nhị ca Diệp Quân Thanh mười lăm, sự nghiệp thành công, ngầm tiếp quản những mối làm ăn của gia đình, vô cùng hăng hái.

Phụ thân xấu xa và mẫu thân mỹ nhân thấy mọi chuyện ổn thỏa, con trai con gái đều huề, xinh xắn, giỏi giang thì liền bỏ nhà bỏ con, đi du ngoạn khắp nơi.

Mười hai tuổi, Diệp Quân Lan mê mẩn y thuật, từ đó không ngừng cố gắng, quyết tâm khổ học thành tài. Có một ngày, trên đường nhặt được một bé gái chừng mười tuổi, sau khi chữa khỏi bệnh, cô bé lại không muốn rời đi. Hỏi tại sao liền đáp rằng, có ân tất báo, nên đành lưu lại, đặt tên là Trụy Nhi.

Mười ba tuổi, Diệp Quân Lan vô tình gặp được một danh sư, một năm sau y sư vội vã bỏ đi, không để lại một chữ, từ đó, y thuật của nàng ngày càng tiến bộ.

Mười bốn tuổi, y thuật của Diệp Quân Lan đại thành, chỉ thiếu mỗi kinh nghiệm. Một ngày vào núi hái thuốc, nàng vô tình cứu được một thiếu

niên, đưa hấn vào sơn động chữa thương. Hôm sau quay lại đã thấy trong động không một bóng người, đành bất đắc dĩ quay về.

Lúc đại ca Diệp Quân Mạc hai mươi ba tuổi, gặp được tình yêu của đời mình, tức là đại tẩu của Diệp Quân Lan, Vương Lam Ngọc. Hai người rất yêu thương nhau, đã kết thành phu thê. Vương lam Ngọc còn có một đệ đệ ruột tên là Vương Lam Điền, kiêu căng tùy hứng, thiếu gia ăn chơi, nhưng lại rất sợ tỷ tỷ của mình.

Lam Ngọc và Diệp Quân Lan mới gặp mà như đã thân, cực kỳ hợp ý, Lam Ngọc thường kể thói hư tật xấu của đệ đệ nhà mình cho Diệp Quân Lan biết. Vậy nên mỗi lần trêu chọc Vương Lam Điền nàng luôn toàn thắng trở về, sau đó Vương Lam Điền trông thấy nàng liền vội vàng quay đầu chạy mất.

Nhị ca Diệp Quân Thanh mười tám, đã sớm đi theo thương đội hồi hải ngược xuôi, võ công không tệ, giao thiệp rộng rãi, nên có ý muốn chu du khắp thiên hạ. Khi trở về luôn mang theo những thứ đồ kỳ quái, khiến cho Diệp Quân Lan và đại tẩu vô cùng thích thú, sững sốt, còn đại ca thì chỉ đành bó tay.

Lúc đó, Diệp gia đã vô cùng giàu có, gia tài bạc vạn nhưng lại không nổi danh, chỉ thu liễm, khiêm tốn, hiếm khi xuất đầu lộ diện.

Mười tám tuổi, Diệp Quân Lan hợp tác với Tiểu Cửu Chúc gia rời nhà trốn đi.

Thứ nhất là vì Tiểu Cửu muốn quấy nhiễu hôn lễ của Bát ca Chúc gia, giúp tân nương trốn thoát. Thứ hai là ngưỡng mộ danh tiếng của thư viện Ni Sơn, nên muốn tới đó học.

Còn nàng thì chẳng qua là đang nhàm chán, cộng thêm việc phụ mẫu về nhà đề cập tới hôn sự. Nàng không muốn lấy chồng nên đã nhờ đại ca

đại tâu đưa liên danh thượng thư (*) của nhị ca, lấy danh nghĩa đi học chuồn mất.

(*) thư gọi đi học của ngày xưa.

Lúc đó, Diệp Quân Lan vẫn chưa biết, quãng đường này Tiểu Cửu Chúc gia sẽ gặp được một nửa còn lại trong vận mệnh của mình, và nàng cũng sẽ gặp được người kia.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 03

Edit: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Ngọc Nhi Bến đò Tào Nga, Diệp Quân Lan và Cửu nha đầu Chúc gia hẹn nhau tụ họp tại nơi này, tiện đường dẫn theo Trụy Nhi cũng cải nam trang đi du ngoạn khắp nơi.

Tuy gia giáo trong nhà Diệp Quân Lan không quá nghiêm khắc, hơn nữa nàng cũng rất nghịch ngợm, từ nhỏ đã thường đi theo nhị ca chạy loạn tứ phía. Phụ mẫu cũng không quá chú trọng những thứ này, mỗi lần gặp chuyện không may chỉ cười trừ, mặc bọn họ trải nghiệm.

Nhưng dù sao thân là nữ nhi, tuy từ nhỏ được phụ thân dạy qua chút ít võ nghệ, so với người thường mạnh hơn một chút, nhưng vì an toàn cho bản thân, ngoại trừ đi ra ngoài cùng ca ca, Diệp Quân Lan chưa từng chạy ra ngoài một mình.

Có khi, cha mẹ nuông chiều người là bởi vì yêu thương người, nhưng tùy hứng lợi dụng tình thương của họ để đạt mục đích của mình thì chính là không đúng rồi. Tuy nàng ham chơi nhưng ít nhất vẫn hiểu được chuyện này.

Thừa dịp lần này trời ban cho cơ hội tốt, được đến trường học tập, Diệp Quân Lan nàng sao có thể không tận hưởng vui vẻ một chút chứ?

“Tiểu thư, tiểu thư, mau hoàn hồn!” Trụy Nhi thấy vẻ mặt tiểu thư nhà mình càng ngày càng quý dị thì vội vàng kêu lên.

“Bốp” một tiếng, một cái quạt gỗ thẳng vào đầu Trụy Nhi.

Trụy Nhi hai mắt rưng rưng, xoa xoa cái trán hồng hồng, tội nghiệp nhìn tiểu thư nhà mình, run rẩy lên tiếng: “Tiểu thư...người ta, người ta chỉ...” phối hợp với cách ăn mặc giống thư đồng của nàng, quả là vô cùng quý dị!

Diệp Quân Lan thấy vậy, mồ hôi lạnh lập tức túa ra, da đầu run lên. Nàng đau đầu xoa xoa thái dương, rốt cuộc Diệp Quân Lan nàng đã tạo nghiệt gì mà lại gặp phải một nha đầu ngây thơ như vậy. Cho nên mới nói không thể quá tốt bụng a!

Bất đắc dĩ thở dài, sờ sờ mũi, nói: “Tiểu Trụ Nhi à, đi ra ngoài lâu như vậy rồi, em có phải nên gọi ta là thiếu gia hay không?”

“Xoẹt” một cái mở ra quạt giấy trong tay, khẽ phe phẩy, khóe miệng ẩn ẩn một nụ cười nhẹ, ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt trắng nõn, có vài phần anh khí, một thân áo lụa, đúng là dáng vẻ của một thiếu niên ngọc thụ lâm phong.

Dáng vẻ này không chỉ khiến Trụ Nhi ngây dại mà ngay cả một người đang ngồi trong lầu cũng nhìn đến ngây ngẩn.

Người đó một thân áo dài màu đen, ngón tay thon dài trắng trẻo vô thức vuốt ve chén rượu nhỏ.

“Là nam hay là nữ?” Giọng nói trầm thấp mà êm tai, khiến cho người nghe cảm thấy lạnh lùng, đầy cao ngạo, “Mã Thống, người nói xem.” Âm điệu bất giác thay đổi, có thêm chút vui đùa.

“Mã Thống không biết.” Đứng bên cạnh nam tử là một thiếu niên lạnh lùng, hảnh nhẹ nhàng cúi người, bình tĩnh trả lời.

Đáp lại là một tiếng cười to của nam tử: “Vậy ai biết đây?” Lại nghe nam tử nói thêm, lời nói có chút châm chọc: “Nàng nói đúng hay không, Lan nhi?”

Thiếu niên lạnh lùng tên Mã Thống không nói gì, bàn tay giấu sau ống tay áo âm thầm nắm thành quyền.

Diệp Quân Lan không biết mình đã trở thành đối tượng thảo luận của người khác, lúc này nàng đang hận rèn sắt không thành thép giáo huấn nha đầu nhà mình, à không, phải là thư đồng nhà mình.

Song thấy nha đầu kia càng lúc càng tủi thân, đôi mắt to đầy sợ hãi len lén nhìn nàng, cắn răng cúi đầu không dám nói, Diệp Quân Lan chột mềm lòng, không nói được gì nữa. Nhìn trời, thấy cũng sắp tối, lại nhớ đến lời hẹn với Chúc Anh Đài, trong lòng thầm kêu không ổn, dậm chân, lập tức kéo thư đồng nhà mình chạy mất.

Vừa chạy về phía bến đò Tào Nga, vừa thầm đoán phản ứng của Cửa nha đầu, tốt rồi, với tính cách của nha đầu kia, không rút gân lột ra, bầm thây vạn đoạn mới là lạ. Xong rồi, xong rồi!

Mà Chúc Anh Đài bên này lại đang ‘nữ giả nam gặp gỡ thư sinh ngốc’.

Nhớ tới đêm hôn lễ của Bát ca nhà mình, một người thì vui mừng gặp lại phu quân, trái tim thiếu nữ nhàng rung động, một người là cao hứng gặp được tri kỉ trên đường, vui vẻ trò chuyện cùng nhau.

Tất nhiên, theo diễn biến của kịch bản, logic học nói cho chúng ta biết, giờ phút này nhất định phải có Trình Giáo Kim, cho nên công tử quần lụa áo lượt họ Vương tên Lam Điền được lên sân.

Ý nghĩa tồn tại của bia đỡ đạn chính là thúc đẩy mọi chuyện phát triển, thúc đẩy tình cảm của nam chính nữ chủ thăng hoa, đại khái từ tất cả chuyện xưa đều nói cho chúng ta biết, chính nghĩa cuối cùng luôn đả bại gian tà. Mà Vương đại công tử ra sân chẳng qua chỉ để làm nền cho sự lương thiện, thật thà của Lương Sơn Bá mà thôi.

Cửu muội nhà họ Chúc được nuôi trong khuê phòng từ nhỏ, chơi đùa, gặp gỡ chỉ có mấy cô nương như Diệp Quân Lan, Ngân Tâm, Truy Nhi, hoặc nhiều hơn chỉ có Bát ca và hai vị ca ca của Diệp Quân Lan mà thôi.

Dĩ nhiên không phải hai vị ca ca họ Diệp không tốt, hai người tất nhiên rất tốt, là những công tử phiên phiên tục thế rất rất tốt.

Tiết thay, Diệp đại ca đã sớm thành gia lập thất, Diệp nhị ca lại phúc hắc thành tính, thuở nhỏ suốt ngày trêu cợt, đùa giỡn nàng và Diệp Quân Lan, vậy nên nàng khó mà nảy sinh được tâm tư yêu mến.

Nói đến Diệp nhị ca, Diệp Quân Lan cũng tích cực tác hợp, mai mối cho hai người. Nhưng Diệp nhị ca chơi với các nàng từ nhỏ, làm không ít chuyện xấu xa, các nàng đều coi hẵn như anh trai, sao có thể yêu đương gì chứ.

Kết quả là, một đường trò chuyện, hơn nữa không có Diệp Quân Lan ồn ào bên cạnh, nên tâm hồn của Tiểu Cửu liền bắt đầu nghiêng về phía thư sinh ngốc tên Lương Sơn Bá kia rồi. Hai người vừa gặp mà như đã quen, bèn kết làm huynh đệ.

Cũng bởi vậy mà về sau đã phát sinh không biết bao nhiêu chuyện, nhưng đây là nói sau, bây giờ tạm thời không đề cập đến.

Lại quay lại Diệp Quân Lan bên này, Tiểu Cửu Chúc gia gặp được lang quân như ý trên đường, tất nhiên quên luôn chuyện hẹn Diệp Quân Lan không còn một mảnh.

Nhưng dù sao cũng là Diệp Quân Lan thất hẹn trước, nên không thể nói Tiểu Cửu Chúc gia gặp sắc quên bạn, huống chi nàng còn chưa biết là có chuyện như thế xảy ra, chỉ nghĩ mình lỡ thuyền, đành phải nghĩ cách khác đi tới thư viện Ni Sơn.

“Tiểu... à quên, công tử, có thuyền kìa!” Diệp Quân Lan đang nghĩ biện pháp đi tới thư viện Ni Sơn thì bỗng nghe thấy tiếng Trụy Nhi hưng phấn gào to.

“Thuyền, ở đâu?” Nhìn theo hướng Trụy Nhi chỉ, thấy một chiếc thuyền chậm rãi xuôi tới, thuyền này có vẻ hơi xa hoa, hẳn là một chiếc thuyền riêng.

Diệp Quân Lan hơi nhíu mi, không biết có nên tới hỏi xem thuyền này đi hướng nào không? Mà làm vậy có vẻ không hay lắm.

Không đợi nàng quyết định, từ trên thuyền đã truyền đến tiếng nói của một thiếu niên, vừa cung kính lại vừa lạnh nhạt, xa cách: “Có phải vị công tử này đang muốn đến thư viện Ni Sơn?”

Diệp Quân Lan chưa kịp trả lời thì Trụy Nhi bên cạnh đã nhanh nhẩu đáp: “Đúng vậy đúng vậy, đúng là công tử nhà ta muốn tới thư viện Ni Sơn, nhưng mà lỡ thuyền mất rồi. Ôi ôi, các người cũng đi Ni Sơn à? Công tử nhà ta là Diệp Quân Lan ở Thượng Ngu, các người là...”

Nghe vậy, Diệp Quân Lan không khỏi thở dài, Trụy Nhi ới là Trụy Nhi, người chưa biết người ta tốt xấu thế nào đã lột sạch công tử nhà người ra cho bọn họ nhìn hết rồi. Mang theo nha đầu này chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời nàng.

Bây giờ xem ra chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi. Quyết định xong, Diệp Quân Lan thì lễ nói: “Tại hạ Diệp Quân Lan đến từ Thượng Ngu, vốn muốn tới học ở thư viện Ni Sơn, không ngờ lại lỡ thuyền, không biết chủ nhân nhà người muốn đi đâu?”

Chủ nhân thuyền này chính là nam tử áo đen ngồi trên lầu lúc trước, vừa rồi nghe thư đồng kia nói công tử nhà nàng họ Diệp tên Quân Lan thì trong lòng liền rối như tơ vò. Sau lại nghe nàng tự mình giới thiệu, nói nàng tên Diệp Quân Lan, giọng nói vô cùng quen thuộc thì lại càng không

biết nên phản ứng sao cho phải. Cho dù qua nhiều năm như vậy, tâm trí hẳn được tôi luyện vững vàng như sắt. Nhưng khi nàng ở ngay trước mắt, trong lòng lại khó mà bình tĩnh ngay được.

Thiếu niên tên Mã Thống thấy công tử nhà mình dù không đổi sắc mặt nhưng tay cầm quân cờ lại cứng ngắt giữa không trung. Đành đi ra khoang thuyền đáp: “Công tử nhà ta cũng đi học tại thư viện Ni Sơn, tương lai sẽ cùng trường rồi, mời Diệp công tử lên thuyền.”

Diệp Quân Lan thấy thiếu niên kia ra khỏi thuyền lạnh nhạt trả lời, lại thấy hẳn ăn mặc cũng đủ quý phái, nghĩ đến mình bây giờ không có tiền, cùng lắm thì vò mề lại sút, nên liền nói tạ ơn rồi kéo Trụy Nhi, cầm hành lý bước lên thuyền.

Vào trong, thấy khoang thuyền bố trí tao nhã, đồ đạc đầy đủ, xem ra chủ nhân thuyền này đúng là người biết hưởng thụ.

Đang nghĩ thì thiếu niên kia dẫn nàng vào một nhã gian, vừa vào liền thấy một nam tử ngồi ngay ngắn, trong tay cầm một quân cờ, bàn cờ tinh xảo, quân cờ màu đen trong suốt, ngón tay thon dài trắng nõn, thật tương xứng với nhau.

Thiếu niên kia chậm rãi bước vào, cung kính đứng sau nam tử, Diệp Quân Lan liền hiểu nam tử này chính là chủ tử của hẳn.

Đang lúc định nói lời cảm ơn thì nam tử vốn nhìn chăm chú vào bàn cờ bỗng nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt trong trẻo thâm thúy, quả thật rất đẹp. Bốn mắt nhìn nhau một hồi, Diệp Quân Lan sửng sốt, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ hoang đường, nàng đã từng nhìn thấy đôi mắt này?

Nam tử kia ừ nhã đứng lên, vóc dáng cao gầy, áo bào màu đen, chỉ cười nhẹ một tiếng mà khuôn mặt tuấn mỹ lãnh ngạo bỗng trở nên ôn nhu lạ thường.

Nhất thời Diệp Quân Lan cảm thấy choáng váng hoa mắt, trong lòng
thầm than, đúng là thói đời bất công, sao trên đời này lại sinh ra lắm kẻ họa
thủy như vậy!

Không đợi nàng cảm thán xong, nam tử kia đã tự giới thiệu: “Tại hạ
Mã Văn Tài đến từ Hàng Châu.”

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 04

Edit: Tiểu Mộng Beta: Tiểu Ngọc Nhi Lúc này, Diệp Quân Lan đang ngẩn người, theo cách nói của nàng, nếu không có việc gì làm thì không bằng ngẩn người còn thực tế hơn.

Thứ nhất không tốn tiền, tuy dạo phố là một cách giải trí không tồi nhưng lại khá tốn kém. Tiểu Tam Diệp gia không phải kẻ yêu tiền như mạng, nhưng cũng không phải mấy tên cận bã tiêu tiền như rác.

Thứ hai, không tốn sức, lại còn có thể ngấm lại nhân sinh. Tất nhiên bình thường khi nàng ngẩn người thì đầu óc đều trống rỗng cả.

“Haiz~~” Diệp Quân Lan thở dài, nằm úp sấp trên bàn, chán quá đi mất. Cho nên mới nói, ngồi thuyền gì gì đó, là đáng ghét nhất!

Trụy Nhi thấy bộ dạng tiểu thư nhà mình buồn bã ỉu xiu, chán sắp chết thì than thở: “Nếu tiểu thư Chúc gia và Nhị công tử ở đây thì tốt biết mấy!” Đúng vậy, khi tiểu thư lâm vào tình trạng này, tiểu thư Chúc gia và Nhị công tử sẽ chộc cho tiểu thư vui vẻ. Bây giờ thì... Chúc tiểu thư, Nhị công tử, Trụy Nhi nhớ hai người a!

Ở một nơi xa xa, Chúc Anh Đài rùng mình một cái, Lương Sơn Bá hấp tấp hỏi han, sợ huynh đệ mình vừa kết bái gặp chuyện. Chúc Anh Đài vội nói không sao, Lương Sơn Bá mới yên tâm.

Còn Diệp Nhị ca thì từ trước đến giờ thần kinh không ổn định, không ngờ được có người nhớ đến hân, nên chỉ cười trừ rồi cho qua.

Bên này Diệp Quân Lan ngồi trong phòng chán đến chết, còn bên kia phía Mã đại công tử lại là quang cảnh khác.

Mã Thống thấy khuôn mặt thiếu gia nhà mình càng cười càng nhu hòa, thì mồ hôi lạnh chợt chảy ướt lưng áo. Ai mà không biết tính tình thiếu gia mấy năm gần đây càng ngày càng cổ quái, khiến người khác không nhìn thấu, ngay cả lão gia cũng chịu thiệt không ít, cuối cùng không dám lợi dụng thiếu gia, mưu đồ thăng quan tấn chức nữa.

Thiếu gia bị như bây giờ là bởi vì Diệp Quân Lan kia sao? Diệp Quân Lan đó chính là người mà thiếu gia tìm kiếm nhiều năm qua? Sao có thể chứ? Tuổi của Diệp Quân Lan còn ít hơn thiếu gia mà... Mã Thống nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, trên mặt không khỏi hiện lên vài phần lo lắng.

“Mã Thống.” Mã Văn Tài nhẹ giọng gọi, nụ cười trên mặt đã sớm tắt, khóe miệng nhếch lên đầy châm chọc, đôi mắt đen trong trẻo, lạnh lùng nói, “Người theo ta đã bao lâu rồi?”

Vừa dứt lời, Mã Thống liền quỳ sụp xuống, bình tĩnh nhận tội: “Mã Thống không nên suy đoán tâm tư của thiếu gia, xin thiếu gia trách tội.”

“Người biết là tốt rồi.” Sau đó, cả khoang thuyền chìm vào im lặng, Mã Văn Tài cứ ngồi như vậy, ánh mắt nhìn thiếu niên đang quỳ dưới đất càng ngày càng lạnh lùng, không nói một chữ.

Một lúc lâu sau, đầu gối dần mất đi cảm giác, tâm thần bắt đầu hốt hoảng, Mã Thống mới nghe thấy tiếng thiếu gia nhà mình truyền tới, “Đứng lên, đi ra ngoài.” Giọng nói có chút lạnh lùng.

Mã Thống lão đảo đứng dậy, chợt phát hiện, không biết từ lúc nào thiếu gia đã đứng tựa mình vào khung cửa sổ, nhìn cảnh sông được vầng trăng soi sáng bên ngoài, trong mắt toát ra vẻ cô đơn sâu tận xương tủy, cùng với nỗi đau khó nói nên lời.

Mã Thống trong lòng đau xót, thiếu gia... Hắn lắc đầu, kéo thân thể mệt mỏi đi ra cửa, thiếu gia sẽ không muốn cho hắn biết.

(TM: chỗ này muốn ship hai anh zai vãi ... beta thì xóa đi đấy =)))))))) TN: ừ xóa đấy :)) t phải để lại cho mọi người biết cái tư tưởng biến thái của hủ nữ nhà cô =]])

Cửa nhẹ nhàng khép lại, Mã Thống chậm rãi lê về phòng của mình.

Bên trong phòng, Mã Văn Tài vẫn tựa vào cửa sổ, ánh trăng xuyên qua khung cửa, chiếu rọi lên mặt đất, trong đêm đen càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Hàng Châu, Tây Hồ, người ta vẫn nói: trên có Tô Hàng, dưới có thiên đường. Có thể thấy Tây Hồ này dĩ nhiên không phải bình thường, một năm bốn mùa, mỗi mùa đều có một phong thái riêng. Đến Hàng Châu thì nhất định phải đi Tây Hồ.

Diệp Quân Lan đã đến Hàng Châu, tất nhiên sẽ không quên đi Tây Hồ, dù sao cách ngày trình diện còn xa, đi một vòng Tây Hồ cũng không sao, biết đâu lại gặp Cửu nha đầu.

Vậy nên, đến Hàng Châu, vừa xuống thuyền, nói tạ ơn qua loa, nàng liền tóm Truy Nhi, chuẩn bị chạy đến Tây Hồ.

Nhưng chân chưa chuyển nửa bước đã có người gọi lại.

“Quân Lan cần gì phải vội thế. Nếu đã đến Hàng Châu thì tất nhiên phải để ta làm chủ, đã có duyên, không bằng đợi sắp xếp xong rồi ta dẫn huynh đi, được chứ?”

Diệp Quân Lan xoay người lại, thấy Mã Văn Tài đang ôn nhu nhìn mình, đôi mắt dịu dàng, một bộ trường sam sáng màu khoác lên thân hình cao gầy, trông thật khiêm tốn, nho nhã.

Nàng không khỏi ngây dại, hơi hoảng hốt, mơ mơ màng màng đồng ý, liền thấy nam tử kia cười vui vẻ, đúng là hại nước hại dân. Trong đầu lại xuất hiện một ý nghĩ, sao đôi mắt này nhìn quen đến thế?

Cứ như vậy, Diệp Quân Lan bị Mã Văn Tài dẫn vào nhà trọ hãn an bài, tất cả đều đã xong.

Lúc Diệp Quân Lan hoàn hồn, đã thấy mình ngồi trong phòng khách, nàng oán hận túm tóc, lẩm bẩm, tên kia chắc chắn là yêu hồ chuyển thế.

Khác với Diệp Quân Lan căm giận bất bình, Mã đại công tử của chúng ta lúc này lại vô cùng vui vẻ, cả ngày cười ôn nhu. Chỉ khổ mấy người hầu trong phủ run rẩy một phen, không biết mình đã làm gì sai, kiểm điểm khắp nơi, phút chốc bầu không khí trong Mã gia cao ngất trời, nhưng đây là để sau mới nói.

Ngày hôm sau, Diệp Quân Lan đưa Truy Nhi đi Tây Hồ, cảnh sắc nơi đây đúng là không tồi. Hơn nữa tài ăn nói của Mã Văn Tài cũng không tệ, trích kinh thi, nói điển cổ, lời kể vô cùng dí dỏm.

Đi ra ngoài du ngoạn có soái ca phụng bồi đương nhiên rất tốt, chưa kể soái cả này không chỉ học thức uyên bác mà tâm tư cũng vô cùng tinh tế, ân cần chăm sóc.

Cho nên, nỗi ảm ức tối hôm qua đã bị Diệp Quân Lan ném ra sau đầu, ngược lại cảm thấy Mã đại công tử này rất được, đáng để kết giao.

Cứ như vậy thường xuyên qua lại, một người tuy thông minh từ nhỏ nhưng luôn được người nhà che chở, chưa từng trải đời, hơn nữa, ngoài sự nhanh nhạy trong kinh thương thì thần kinh lại không ổn định. Còn một người lại thông minh tuyệt đỉnh, giỏi dùng âm mưu quỷ kế, thủ đoạn vô biên cố ý lấy lòng.

Tất nhiên Diệp Quân Lan không thoát khỏi móng vuốt của Mã Văn Tài, lập tức xưng huynh gọi đệ, vô cùng thân mật.

Quay về khách điểm, Diệp Quân Lan chào tạm biệt Mã Văn Tài, quay người định về phòng.

“Diệp huynh...” Mã Văn Tài gọi nàng, một bộ muốn nói lại thôi.

Diệp Quân Lan khó hiểu nhìn hắn, thấy hắn mãi không nói gì thì nghi hoặc hỏi: “Mã huynh?”

Mã huynh? Mã Văn Tài lập tức cảm thấy trong lòng vừa ê ẩm vừa chua xót, người trước mặt chưa từng gọi hắn xa lạ như vậy, bàn tay khuất sau áo khề nắm chặt, thở dài nói, “Gọi ta là Tu Nhân.”

“Hả, Tu Nhân...?” Diệp Quân Lan kì quái, không phải tên hắn là Văn Tài sao?

Giọng Mã Văn Tài hơi khỗ sở, giải thích: “Đó là tên tự của ta.”

Không phải chỉ có người thân mật nhất mới được gọi tên tự sao? Diệp Quân Lan nghĩ nghĩ, nhưng người ta đã có lời, mình không theo thì có vẻ kiêu ngạo quá.

Vậy thì... nàng ngẩng đầu, nhìn Mã Văn Tài, vẻ mặt chân thành cười nói: “Được, Tu Nhân, sau này huynh cứ gọi ta là Quân Lan.”

“Ừ, Quân Lan, nghỉ ngơi cho khỏe.” Nghe Diệp Quân Lan nói vậy, Mã Văn Tài nhẹ nhõm hắn, thầm hiểu là nàng đã bắt đầu tiếp nhận hắn.

Diệp Quân Lan, cho dù nàng đã quên mất ta cũng không sao, lần này ta sẽ khiến nàng nhớ kỹ ta, nhớ cả đời.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 05

Edit: Kẹo Beta: Tiểu Ngọc Nhi Diệp Quân Lan nhìn Mã Văn Tài rời đi, xoay người trở về phòng, chơi đùa suốt một ngày rồi cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, nghĩ như vậy, nàng ăn một chút đồ Trụy Nhi và tiểu nhị chuẩn bị, rồi đi ngủ, cả đêm không mộng mị.

Chơi đùa mấy ngày, nghỉ ngơi mấy ngày, thoáng chốc đến thời gian thư viện chiêu sinh. Diệp Quân Lan vốn định dẫn Trụy Nhi đi thư viện Ni Sơn trước, không ngờ lúc trả phòng, vừa ra khỏi khách điểm đã bị người ta ngăn lại. người này không cần phải đoán, chính là Mã Văn Tài Mã đại công tử.

“Tu Nhân, huynh đây là?” Diệp Quân Lan đánh giá Mã đại công tử từ trên xuống dưới, thấy hãn một thân trang phục cứng ngắc, quả thật tư thế oai hùng. Mã Thống theo phía sau cũng ăn mặc tương tự, dắt theo hai con ngựa từ từ đi đến.

Nghĩ lại, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ nói: “Huynh xác định là muốn tới thư viện sao?”

“Thế nào, không được à?” Vẻ mặt Mã Văn Tài bình tĩnh, tỏ ra cực kỳ vô tội, “Ta cảm thấy như vậy rất tốt!”

“Được rồi, rất tốt, rất tốt, ha ha.” Diệp Quân Lan cười khan vài tiếng, nàng đã biết là sẽ như vậy mà. Mấy ngày ở chung với Mã Văn Tài, mỗi lần hãn mang về mặt này, người chịu thua luôn là nàng, kiếp trước có phải nàng mắc nợ gì hãn hay không.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Mã Văn Tài dắt một con ngựa tới, phi thân nhảy lên, tư thái vô cùng xinh đẹp. Không đợi Diệp Quân Lan khen ngợi, hắn đã đưa tay kéo nàng theo.

Cứ như vậy Diệp Quân Lan bị Mã đại công tử kéo lên lưng ngựa, lúc hoàn hồn đã thấy ngựa phóng đi rồi.

“Còn Trụy Nhi và hành lý thì sao?” “Mã Thống sẽ xử lý.” “À” Trụy Nhi đáng thương, thì ra trong lòng tiểu thư nhà người, người và hành lý đều như nhau.

Ngoài cửa Thư viện Ni Sơn, một vở kịch hay đang bắt đầu.

Còn nhớ lúc trước có nói, Diệp gia đại tẩu có một em trai tên là Vương Lam Điền, Vương Lam Điền là con trai độc nhất trong nhà, ở nhà được cưng chiều cực kì, nâng trong tay sợ ngã, ngâm trong miệng sợ tan, cho nên tính tình của hắn cũng bị dưỡng thành không sợ trời không sợ đất, vô cùng kiêu căng. Chỉ sợ vị tỷ tỷ đã xuất giá, và vị tiểu muội Diệp gia thường hay trêu chọc hắn, nhưng hai người đều không có ở đây, cái này gọi là “Trong núi không hổ, hầu tử xưng vương.”

Lúc này, Vương Lam Điền đang đứng ngoài sơn môn, ỷ vào nô bộc trong nhà, cực kỳ lớn lối muốn làm lão Đại, lại nói, nếu ai không gọi hắn là lão Đại, thì người đó cũng không cần đi học nữa. Bộ dạng kia muốn bao nhiêu vô sỉ liền có bấy nhiêu.

Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá cũng đến cửa Thư viện Ni Sơn, và lại trên đường hai người đã từng kết thù với Vương Lam Điền, hung hăng làm hắn mất mặt.

Nên giờ phút này, có thể nói là kẻ thù gặp nhau cực kỳ đỏ mắt. Đương nhiên, người tức giận chỉ có Vương Lam Điền, còn hai người Lương Chúc đều không so đo.

Một người là cảm thấy không cần thiết cùng người như thế so đo, Chúc gia Tiểu Cửu ở cùng Diệp Quân Lan nhiều năm như vậy, sớm bị nhiễm cách hành xử của nàng, từ lâu đã đem người như thế thành mây trôi chân trời, coi như không thấy.

Một kẻ là thư sinh ngốc, hiền lành nhân hậu, giúp mọi người làm điều tốt, đương nhiên không nghĩ nhiều như vậy.

Nhất thời, ngoài sơn môn, rất nhiều học sinh, nhưng không có người nào đứng ra.

Bỗng nhiên ở xa xa, có một giọng nói trong trẻo truyền đến.

“Chỉ bằng người, cũng xứng làm lão đại?!” Tiếng nói vừa dứt, trước mắt bụi đất tung bay, hai người cưỡi ngựa rất nhanh đón gió phi tới.

Nhất thời chung quanh yên lặng như tờ, chỉ thấy ngòi trên lưng ngựa, có hai người.

Một người là thiếu niên ngũ quan trắng nõn tinh xảo đơn thuần, vóc người nhỏ nhắn.

Một người là thanh niên mặc kinh trang, tư thế oai hùng, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh ngạo, một đôi mắt đen thâm thúy, lay động tà mị, ngông cuồng rực rỡ, có lẽ chính là chủ nhân của giọng nói vừa rồi.

Theo sau là một thiếu niên mang một đôi mắt lãnh lẽo, thờ ơ.

Đi tới cách sơn môn không xa, nam tử kia dừng lại, xuống ngựa, sau đó cực kỳ quan tâm đỡ thiếu niên kia xuống, động tác nhẹ nhàng. Hai người này chính là Mã Văn Tài và Diệp Quân Lan.

“Quân Lan, đúng là Quân Lan!” Chúc Anh Đài nhìn một cái đã nhận ra Diệp Quân Lan, đang định chạy tới, lại thấy ánh mắt Diệp Quân Lan

ném qua, nhất thời dừng lại.

Cúi đầu âm thầm suy nghĩ, tại sao Quân Lan lại không muốn mình đi qua, chẳng lẽ? Nàng mừng rỡ ngẩng đầu, cùng Diệp Quân Lan trao đổi ánh mắt, Diệp Quân Lan gật đầu, để nàng yên tâm.

Vương Lam Điền thấy hai người kia lớn lối như vậy, nhất thời hỏa khí bốc lên, cũng không thèm nhìn rõ là ai, liền ngang ngược kiêu ngạo nói: “Ta là Vương Lam Điền đến từ Thái Nguyên, người không phục sao? Người dám làm gì ta? Người. . . “

Lời nói còn chưa dứt, đã thấy trên ngón tay thon dài của Mã Văn Tài cầm một cây cung màu vàng, lộ ra trước ánh mặt trời, rạng rỡ đầy sức sống. Chỉ nghe hắc cười lạnh một tiếng, nhận mũi tên Mã Thống đưa tới: “Vương Lam Điền, chỉ sợ người phải tới Địa Ngục làm lão đại rồi.”

Ngân tiền trên cung, từ từ nhắm thẳng vào Vương Lam Điền.

Thế gian này nào có ai không sợ chết, con kiến còn sống tạm bợ, chứ đừng nói đến Vương Lam Điền! Hắc lập tức tái mặt, run rẩy che ngực, cố nặn ra vẻ lớn lối: “Người, người, người dám động đến ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ồ, cha người sao?” Một giọng nói chột xen vào, chính là thiếu niên đi cùng Mã Văn Tài kia, “Ta không nhớ Vương bá bá có dạy người ở chỗ này xưng vương đấy, Vương Lam Điền, người thật là giỏi.” Ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía Vương Lam Điền, trong mắt có ưu tư phức tạp, cảm khái, càng nhiều hơn là sự thất vọng.

Vương Lam Điền run rẩy giơ ngón tay lên, trợn to hai mắt: “Người, người là. . . . “ Rõ ràng đã nhận ra Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan ‘xoạt’ một cái mở quạt ra, vẫn không nhìn hắc, nhẹ nhàng nói: “Vương Lam Điền, ta rất thất vọng.” Bao nhiêu năm không

thấy, sao người lại trở về làm đại thiếu gia quần là áo lụa thế này!

Vù!

Ngân Tiền trong tay Mã Văn Tài bay ra.

Vương Lam Điền sững sờ nhìn Diệp Quân Lan, trong lòng khổ sở, cúi đầu, hăn khiến Diệp gia muối tử thất vọng sao? Cũng được, chết cũng tốt! Hăn nhắm mắt, không hề để ý đến mũi tên bay tới, đứng ở đó không có bất kỳ động tác nào.

Lương Sơn Bá cầm một tấm gỗ lên, định xông ra, nhưng bị Chúc Anh Đài ngăn lại.

“Anh Đài?” Hăn không hiểu nhìn về phía Chúc Anh Đài.

“Sơn Bá, huynh nhìn xem, không có chuyện gì.” Chúc Anh Đài chỉ chỉ Vương Lam Điền, chỉ thấy ngân tiền kia xuyên thẳng qua búi tóc của Vương Lam Điền, đúng là một tay thiện xạ. Mà giờ phút này hai mắt Vương Lam Điền nhắm chặt, đờ đẫn đứng ở đó, sau đó, hôn mê bất tỉnh.

“Vương công tử, Vương công tử” Lương Sơn Bá vừa nhìn thấy, liền chạy vội qua, vỗ vỗ mặt hăn. Bất đắc dĩ, Chúc Anh Đài cũng đành đi theo, chỉ kịp trao đổi ánh mắt cùng Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan nhìn Vương Lam Điền hôn mê bất tỉnh, ngoài sơn môn một mảnh hỗn loạn, lại liếc mắt nhìn thủ phạm Mã Văn Tài bên cạnh vẫn thản nhiên như thường, thấy nàng nhìn sang, còn cười cười nói: “Chúng ta vào trước đi?”

Nhìn trò khôi hài ngoài cửa, thấy bọn hăn luống tay chân đưa Vương Lam Điền đi đến chỗ thầy thuốc, trong lòng nàng hơi có chút bận tâm, dù sao Vương Lam Điền cũng là đệ đệ của chị dâu nhà mình, chẳng qua, tính tình đó của hăn quả thật phải dạy dỗ nghiêm khắc một phen.

“Đi thôi.” Diệp Quân Lan kéo tay Mã Văn Tài, bước nhanh vào sơn môn của Thư viện Ni Sơn.

Mã Văn Tài nhìn Diệp Quân Lan kéo tay mình, nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Diệp Quân Lan cùng một thư sinh, vốn tâm tình không tệ giờ lại có chút lo lắng.

Hắn để kệ Diệp Quân Lan kéo đi, trong đôi mắt u ám khó lường, giống như có mạch nước ngầm đang bắt đầu khởi động.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 06

Edit: Kẹo Beta: Tiểu Ngọc Nhi Từ cổ chí kim, việc đưa tiền cho thầy giáo giống như một môn đại học vấn, đưa ít, thì việc học tập trong tương lai sẽ gặp bất lợi. Đưa nhiều lại khiến thầy giáo bị tai tiếng, bị coi là kẻ yêu tiền như mạng, phẩm hạnh không tốt, điều này cực kì không ổn. Ở thế giới này, có chết cũng phải giữ lấy thể diện, đưa cái gì, đưa thế nào, đúng là một vấn đề khó khăn.

Giám thị của Thư viện Ni Sơn – Trần Tử Tuấn chính là một thầy giáo vừa sĩ diện lại muốn được lót tay. Dĩ nhiên, nếu người đưa quá nhiều, thì cho dù phải bỏ qua mặt mũi hăn cũng sẽ nhận.

Trước khi tới Thư viện Ni Sơn, Diệp Quân Lan đã sớm có chuẩn bị, đương nhiên cũng biết được tính tình Trần Tử Tuấn, người ta thường nói: Thà rằng đắc tội với quân tử, cũng không thể đắc tội tiểu nhân. Dù sao nhà không thiếu tiền, mọi người trong Diệp gia lại cực kỳ cưng chiều nàng, đương nhiên đã chuẩn bị rất nhiều thức tu (quà gặp mặt của học sinh với thầy giáo), để cuộc sống trong trường sau này của nàng ung dung tự tại hơn.

Lúc nộp thức tu, Vương Lam Điền đã tỉnh lại.

Diệp Quân Lan cũng không sợ hăn tiết lộ thân phận con gái của mình, trừ phi hăn không sợ ngay ngày mai chuyện xấu của hăn sẽ bay đầy trường học, hoặc Diệp gia đại tẩu sẽ giết hăn trên Ni Sơn.

Trên thực tế Vương Lam Điền cực kỳ sợ, đến nay vẫn giữ kín như bưng.

Vương Lam Điền nộp một trăm lượng thúc tu, đổi được chỗ ngồi tốt, có thể thuận tiện ngủ gà ngủ gật, nộp xong liền vội vã rời đi. Hắn cúi đầu, không dám nhìn Diệp Quân Lan, không biết là sợ nàng tìm hắn gây phiền toái, hay có nguyên nhân khác.

Đến phiên Diệp Quân Lan, nàng liền đem thúc tu Diệp đại ca chuẩn bị nộp lên, không nhiều không ít cũng là một trăm lượng. Mắt thấy sắc mặt Trần Tử Tuấn càng ngày càng tốt, ánh mắt nhìn nàng cũng vô cùng thân thiết.

Nàng không khỏi rùng mình một cái, đứng sang một bên, trong lòng thầm bồn chồn, nếu đẹp trai thì thôi, đằng này, người xem nét mặt già nua của Trần phu tử cũng không thanh tú đâu nha?

Trong bụng nói thầm như vậy, nhưng ngẩng đầu, nhìn thấy Mã Văn Tài và Chúc Anh Đài phía sau, nàng liền tươi cười ngọt ngào. Về phần Lương Sơn Bá, xin lỗi, nàng không quen biết hắn, đương nhiên bỏ qua.

Mã Văn Tài tiến lên, đưa sổ con trong tay, lại thấy trong sổ con trừ tên ra, còn lại đều trống rỗng.

Trần Tử Tuấn cực kỳ buồn bực, hỏi: “Đây là ý gì?”

Mã Văn Tài khẽ mỉm cười, chấp tay nói: “Phía sau còn bao nhiêu học sinh, tập hợp tất cả, mỗi người mười lượng.” Nói xong, liền đi về phía Diệp Quân Lan.

Không phải chứ? Cái này cũng được sao? Diệp Quân Lan không khỏi vuốt vuốt trán, nhưng mà, biện pháp này cũng không tệ, vừa cho Trần Tử Tuấn mặt mũi, lại vừa đưa bạc.

Có điều, đôi mắt Diệp Quân Lan xoay tít một vòng, lôi kéo áo Mã Văn Tài, cười khan nói: “Tu Nhân, không phải ta nhiều lời, nhưng quả nhiên đoán đúng huynh sẽ làm ra chuyện như vậy nha.”

“Phải không, nói như vậy Quân Lan quả nhiên là tri kỷ của ta rồi.” Mã Văn Tài híp mắt lại, gương mặt tuần tú cười như không cười.

Bên này hai người đang nói chuyện đùa giỡn, phía sau đám học sinh đang hưng phấn vì không phải nộp thúc tu, lúc này hai người Lương Chúc chột đứng dậy.

“Phu tử, tự chúng ta nộp thúc tu.” Hai người nhìn thoáng qua nhau rồi đồng thanh nói.

Trần Tử Tuấn nhìn bọn họ, không nói gì, nhận lấy sổ con của Chúc Anh Đài, vừa nhìn thúc tu một trăm lượng, đương nhiên cười khiến nét mặt già nua nở hoa.

Hắn tràn đầy hi vọng cầm sổ con của Lương Sơn Bá, không nhìn còn tốt, vừa nhìn nhất thời phát hỏa, thúc tu tám lượng. Tám lượng, người còn kiêu ngạo cái gì, đáng vẻ thanh cao cái gì, lập tức cự tuyệt nhận Lương Sơn Bá.

Lương Sơn Bá này đúng là một thư sinh thật thà chất phác, luôn giúp mọi người làm việc tốt, lòng dạ rộng lượng, nếu không ban này đã không lấy ơn báo oán, cứu Vương Lam Điền rồi, có điều lại quá lương thiện. Đúng như Khổng phu tử nói: “Tốt quá hóa dở”, có thể tượng tượng mọi việc tiếp theo sẽ không ổn.

Thư sinh Lương Sơn Bá khí phách nổi lên, liền chạy ra khỏi sơn môn, cho dù Chúc Anh Đài khuyên can cũng vô ích, chỉ nhận được một câu “Ta thử nghĩ biện pháp một chút.” để Chúc Anh Đài yên tâm.

Sau đó bỏ lại Chúc Anh Đài ánh mắt sừng sờ nhìn Lương Sơn Bá đã chạy đi, oán hận dậm chân, âm thầm trợn mắt nhìn Trần Tử Tuấn một cái, cúi đầu không nói gì.

“Ta nói này Tiểu Cửu, người quen biết tên thư sinh ngốc như thế từ lúc nào vậy? Còn quan tâm như thế.” Cảm thấy vai bị người khác vỗ vỗ, Chúc Anh Đài quay đầu lại, thấy Diệp Quân Lan đi tới. Đứng ở bên cạnh nàng chính là Mã Văn Tài. Người vừa nói chuyện là Diệp Quân Lan, thấy khoe miệng nàng cợt nhả, mở to mắt, bộ dáng như đang xem trò hay.

Thấy vậy, Chúc Anh Đài làm sao không biết suy nghĩ trong lòng nàng, đỏ bừng mặt, cúi đầu: “Đâu có? Chỉ là gặp được trên đường thôi.”

“À ra thế!” Diệp Quân Lan không biết từ đâu lấy ra một cây quạt, tay phải cầm quạt, nhẹ nhàng gõ, bộ dạng như vừa bình tĩnh.

Chúc Anh Đài bị nàng nói như thế, trong lòng xấu hổ, cắn răng ngẩng đầu, đúng lúc thấy Diệp Quân Lan đang cười ôn nhu với Mã Văn Tài. Nàng vừa nhìn liền hiểu ra, lập tức trêu lại Diệp Quân Lan, cười nói: “Anh Đài cũng có chuyện muốn hỏi. Không biết Diệp Tam công tử của chúng ta khi nào thì quen biết. . . .”

Một trận rung đùi đắc ý, vẻ mặt cực kỳ vô tội: “Lại còn thân mật như thế, nếu để cho người khác biết chuyện này. . . .”

“A?” Vẻ mặt Mã Văn Tài bây giờ nở nụ cười cực kì ôn hòa, lên tiếng nói, “Không biết người khác này là ai. . . .”

Một bóng người xuất hiện, Diệp Quân Lan bịt miệng Chúc Anh Đài lại, đem tất cả những lời chưa nói ra nén trở về, khuôn mặt đỏ lên cười cười, quay về phía Mã Văn Tài cười khan hai tiếng, nói: “Không có gì, không có gì.”

Sau đó nhắc cây quạt lên ra vẻ muốn đánh, miệng không quên uy hiếp Chúc Anh Đài: “Nếu người nói, nếu người nói, ta sẽ. . .”

“Người sẽ làm gì?” Chúc Anh Đài túm lấy cây quạt của nàng, mở ra, nhẹ nhàng phe phẩy, trông rất tự do nhàn nhã, cười hỏi ngược lại.

“Được rồi. Tiểu Cửu, người nói đi, người muốn thế nào.”

“Ta muốn người giúp Lương Sơn Bá.”

“Giúp như thế nào?”

.....

Hai người bên này bàn bạc khí thế ngất trời.

Mã Văn Tài đứng bên cạnh Diệp Quân Lan cười càng ôn nhu, ánh mắt nhìn Diệp Quân Lan rất ôn hòa, nhưng khi thỉnh thoảng liếc sang Chúc Anh Đài, con mắt liền âm u, làm cho người ta hoài nghi có phải mắt mình có vấn đề hay không, hay là nhất thời hoa mắt.

Lại nói lúc Lương Sơn Bá ra khỏi cửa, lúng túng thiếu chút nữa đụng vào một lão bá, hai người trò chuyện với nhau thật vui.

Một câu “Thềm thư viện cao giá, quanh co, chỉ đáng thức tu mười lượng vàng.” của Lương Sơn Bá khiến lão bá nghi ngờ, hỏi ra mới biết ở thư viện có người ức hiếp hãn.

Lúc đó, thư sinh Lương Sơn Bá cũng chỉ nhất thời khí phách, tuyệt đối không ngờ vị lão bá vô tình đụng phải này lại là mẫu chốt khiến cho hãn, một kẻ không nộ đủ thức tu vào được thư viện.

Cũng không ngờ lần chạy khỏi sơn môn này, lại tình cờ gặp được một phụ nhân giúp đỡ hãn, có lẽ đây chính là vận mệnh.

Ứng với câu: “Người tốt sẽ gặp điều lành.” Thật sự có thể nói “Người đang làm, trời đang nhìn”. Làm việc tốt, đương nhiên sẽ nhận được thiện quả.

Chúc Anh Đài bên trong thư viện cũng không ngờ được Lương Sơn Bá sẽ có một đoạn kỳ ngộ như vậy, bấy giờ trong lòng nàng đang âm thầm

lo lắng, lôi kéo Diệp Quân Lan để thương lượng, nhưng vẫn không có cách nào hay.

Nàng không biết hành động này, ở trong mắt người khác, lại là một cách đánh giá khác, về phần có được kết quả gì hay không, cũng không biết trước được.

A di đà Phật, thiện tai thiện tai, chúng ta hãy cầu nguyện cho kiếp sống và tương lai của nàng ở học viện đi.

Vào lúc nhập học, đại diện tế Khổng bắt đầu, đông đảo học sinh đồng loạt quỳ xuống bái lạy Khổng lão phu tử.

Chúc Anh Đài quay trái quay phải cũng không thấy Lương Sơn Bá xuất hiện, sốt ruột đến thiếu chút nữa làm loạn nghi thức.

Diệp Quân Lan an ủi hồi lâu không có hiệu quả, không khỏi cảm thán người này thấy sắc quên nghĩa, vẻ mặt vô cùng đau đớn, nhưng trong mắt lại bình tĩnh, bộ dạng không hề có chút đau lòng nào, hoàn toàn chỉ là đùa nghịch.

Mã Văn Tài thấy bộ dạng Diệp Quân Lan như thế, tinh tế suy nghĩ lại cách thức chung đụng của Diệp Quân Lan và Chúc Anh Đài, nhìn lại hình dáng tướng mạo Chúc Anh Đài một hồi, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, chẳng lẽ Chúc Anh Đài này cũng là nữ giả nam trang?

Nhìn kỹ Chúc Anh Đài hơn. Khóe miệng hẩn chợt nhẹ nhàng nhếch lên, tâm tình không khỏi tốt thêm vài phần.

Trên đài, Trần Tử Tuấn bộ mặt chính khí, nói: “Khổng Tử viết: ‘Hữu giáo vô loài, dạy không quản công.’”

(*) hữu giáo vô loài: tất cả mọi người đều có thể đi học, không phân biệt sang hèn, chỉ cần muốn học, đều có thể tới trường.

Nghe thể tính nóng nảy của Chúc Anh Đài nổi lên, lập tức lao ra khỏi đám người, mắng to đồ ngụy quân tử.

Diệp Quân Lan thầm nghĩ không hay rồi, đang định đưa tay ra cản nàng, cuối cùng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chúc Anh Đài lao ra, hướng về phía Trần Phu Tử mắng một trận.

Diệp Quân Lan dưới đáy lòng âm thầm lo lắng, vừa nhập học đã đắc tội với phu tử, cuộc sống sau này của Tiểu Cửu không phải sẽ khổ sở sao! Không được, nàng phải giúp nàng ấy!

Đang định đứng ra nói thay Chúc Anh Đài vài lời, tìm cách khiến Trần phu tử có bậc thang đi xuống, thì Mã Văn Tài biết rõ tính nàng liền ngăn cản.

“Tu Nhân, sao huynh cản ta?” Diệp Quân Lan không giải thích được, cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn Chúc Anh Đài, vô cùng lo lắng, “Ta muốn giúp Tiểu Cửu, không để Tiểu Cửu đắc tội với Trần phu tử.”

Mã Văn Tài kéo tay nàng lại, nghiêng mắt nhìn cửa, thầm nghĩ Lương Sơn Bá kia hẳn sắp đến rồi, trấn an nói: “Nghe lời ta, không có chuyện gì. Nếu bây giờ huynh liều lĩnh xông ra, chẳng phải càng khiến cho Trần Tử Tuấn mất mặt sao? Huynh không phải đang giúp Chúc Anh Đài, mà là đang hại huynh ấy!”

“Nhưng mà . . . .” Diệp Quân Lan do dự nhìn Tiểu Cửu đang tức giận đứng trên đài, Trần Tử Tuấn nổi nóng mắng nàng, mặc dù biết hắn nói có lý, nhưng trong lòng vẫn không yên.

“Không có chuyện gì, Lương Sơn Bá đến rồi.” Mã Văn Tài nhìn chăm chú vào cửa sơn môn, thấy một thư sinh đỡ một phụ nhân từ từ đi vào, cúi đầu cười nói với Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan theo ánh mắt của hân nhìn lại, thấy Lương Sơn Bá đỡ một phụ nhân chậm rãi bước vào.

Đến khi hân đi tới trước mặt Trần Tử Tuấn, Chúc Anh Đài kích động chạy đến bên cạnh, trong mắt lệ quang trong suốt, cười nói: “Huynh đã đến rồi!”

Lương Sơn Bá cảm động cười, gật đầu với nàng, ôn nhu nói: “Ta tới rồi, Anh Đài! Đệ đứng ở phía sau đi, để ta!” Nói xong, kéo tay nàng qua, đem nàng che ở phía sau, nhìn thẳng về phía Trần Tử Tuấn.

Chúc Anh Đài đứng phía sau, nhìn lưng hân dù không dày rộng nhưng lại rất vững chắc, nhớ đến nụ cười ôn nhu như nước của hân, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, chưa từng có ai khiến cho nàng cảm động như thế, trên đời này chỉ có Lương Sơn Bá mà thôi!

Lúc này Lương Sơn Bá đúng mực đứng trước mặt Trần Tử Tuấn, nói: “Anh Đài nói rất đúng, ông không xứng làm phu tử!”

Trần Tử Tuấn cực kỳ kinh ngạc, trợn mắt nhìn hân, đang muốn phản bác.

Thì một giọng nói già nua nghiêm túc vang lên, một người chậm rãi đi ra, khoảng trên bốn mươi tuổi. Một bộ nho sam nguyệt sắc, cổ và ống tay áo thêu vài hoa văn tối màu. Bên trong mái tóc đen xen lẫn những sợi bạc, nhìn thoáng qua giống như một mái tóc hoa râm, dùng một chiếc trâm ngọc màu xanh cột lên. Tay áo như có gió, phấp phồng, trông vô cùng nho nhã.

Trần Tử Tuấn giật mình, trán mồ hôi có vệt mờ hôi, thầm nghĩ không ổn, tại sao vị này lại đi ra, vội vàng cúi chào, mở miệng nói: “Trần Tử Tuấn bái kiến sơn trường (*)!”

(*) sơn trường: người đứng đầu thư viện, ngang với hiệu trưởng.

Lương Sơn Bá xoay người, chính hắn cũng không ngờ vị lão bá gặp được lúc trước, lại là sơn trường?

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 07

Edit: Kẹo Beta: Tiểu Ngọc Nhi Sơn trường của Thư viện Ni Sơn này họ Vương tên Thế Ngọc, xác thực là một chính nhân quân tử, nhưng với tư cách sơn trường của Thư viện Ni Sơn, học vấn đương nhiên không tệ.

Sơn trường Vương Thế Ngọc tự mình hỏi tới, Trần Tử Tuấn cũng khó mà nói được gì. Mặc dù hẳn không phải quân tử, nhưng đối với người đứng đầu này vô cùng tôn kính, nên chỉ yêu cầu Lương Sơn Bá nộp đủ hai lượng thúc tu, chuyện này coi như xong.

Cho nên, Lương Sơn Bá nguyện ý sau giờ học làm tạp dịch ba năm trong thư viện để thay cho thúc tu nộp chưa đủ, hành động này được Vương Thế Ngọc tán thưởng.

Chúc Anh Đài biết chuyện, vô cùng mừng rỡ lập tức kéo Lương Sơn Bá đi, đem Diệp Quân Lan ném ra sau ót.

“Này, này.” Diệp Quân Lan nhìn hai người Lương Chúc rời đi, hung hăng dậm chân, cảm giận bất bình, trong miệng không nhịn được lầm bầm, “Tiểu Cửu chết tiệt, Tiểu Cửu chết tiệt, thấy sắc quên nghĩa. Nếu như để ta bắt được, xem ta . . . . .”

“Huynh sẽ làm gì?” Một khuôn mặt tuấn tú, lông mày nhẹ cong lên, trong mắt chứa ý cười hỏi.

“Không có gì.” Nàng nghiêng mặt sang bên cạnh, vỗ vỗ ngực, kỳ quái, tại sao lại cảm thấy tim vừa đập rộn lên, nhảy nhảy loạn xạ. Không phải

chứ, thân thể nàng rất tốt a! Nghĩ mãi không ra, nàng âm thầm mím môi, lắc đầu.

Mã Văn Tài thấy bộ dạng nàng như thế, môi mỏng kéo thành hình vòng cung, kéo tay nàng: “Đi, xem chỗ ở sắp xếp như thế nào.”

Lại nữa rồi! Diệp Quân Lan che ngực mình, có hơi nóng. Cũng thuận theo để hắt kéo nàng, chẳng qua chỉ cúi đầu không nói.

Chờ bọn họ đi tới chỗ đặt bàn phân công kia, đã chật kín người.

“Mã Thống, người đi.” Diệp Quân Lan vô cùng kinh ngạc nhìn Mã Văn Tài phân phó Mã Thống chen vào đám người, thay hắt nhìn bàn phân công, lôi kéo tay áo Mã Văn Tài hỏi, “Ta nói này, Mã Thống xuất hiện từ lúc nào thế?”

Trong đôi mắt đen thủy quang lưu động, tràn ngập các loại ánh sáng lấp lánh, bộ dạng rất là buồn cười, “Vẫn luôn ở đây, chẳng qua huynh không chú ý thôi.”

“A vậy à, thật là ngại quá.” Mã Thống ời Mã Thống, thật xin lỗi, ai bảo cảm giác tồn tại của công tử nhà người mạnh như vậy, ta cũng chỉ có thể quên người thôi.

Sau nửa khắc, Mã Thống quay lại báo cáo.

“Công tử, Diệp công tử, phía trước sơn trường phu nhân tuyên bố phòng ở của học sinh, thuộc hạ thấy công tử và Diệp công tử cùng phòng.”

“Cái gì!” “Phải không?” Một người là vô cùng kinh ngạc, một người vô cùng bình tĩnh.

“Ta, ta” Diệp Quân Lan run rẩy chỉ vào người đứng bên, đang cười đến vô cùng xinh đẹp, “Người, người.” Trời ạ!

“Sao vậy, Quân Lan không vui?” Mã Văn Tài môi mông khê mở, nâng mi mắt, nhìn không rõ vẻ mặt, giọng vô cùng thương tâm, “Ta có chỗ nào không tốt?”

“A không có không có, như vậy rất tốt, rất tốt, ha ha” Diệp Quân Lan thấy các đồng học phía trước quay đầu lại vẻ mặt kỳ dị nhìn hai người, đành cười khan hai tiếng, vô cùng bất đắc dĩ.

Rốt cuộc nàng đã tạo nghiệt gì a! Âm thầm cúi đầu không nói.

Mã Văn Tài ngược mắt lên, nhìn Diệp Quân Lan, nhú mày, khóe môi không dễ phát hiện cong lên.

Giống như chuyện xưa, nam nữ nhân vật chính đều luôn đặc biệt có duyên, không nói đến Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài, ngay cả Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá cũng chính là một đôi rất có duyên, bình thường chúng ta cho rằng đây gọi là ảnh hưởng của nhân vật chính.

Quả nhiên, hai người đều được phân ở cùng nhau.

Từ ý nghĩa trên mà nói, Chúc Anh Đài so với Diệp Quân Lan, quả thực chú trọng nguyên tắc hơn. Phòng ở này bố trí như thế, nàng đương nhiên cố gắng phản đối rồi! Lập tức nói muốn một mình một phòng, khiến các học sinh rối rít làm theo.

Sơn trường phu nhân không biết giải quyết thế nào, cục diện nhất thời lâm vào bế tắc.

“Học viện là chỗ đi học, sao có thể do các người tự định đoạt, đổi phòng là không thể nào.” Sơn trường Vương Thế Ngọc đi ra, lập tức bác bỏ ý kiến của các học sinh, trước mặt mọi người dạy dỗ Chúc Anh Đài một phen.

Chúc Anh Đài hết cách, chỉ có thể buông tha, Lương Sơn Bá việc nhân đức không nhường ai liền an ủi nàng.

“Tiểu Cửu, bỏ đi, ta cũng không phải là hai người một phòng sao?” Nói chuyện chính là Diệp Quân Lan, người bên cạnh đương nhiên là Mã đại công tử của chúng ta, đi theo phía sau là Mã Thống và Truy Nhi.

Chúc Anh Đài nhìn Diệp Quân Lan một chút, đúng là bất đắc dĩ, lại nhìn Mã Văn Tài tâm tình không tệ, nhất thời có cảm giác đều là người lưu lạc chân trời, trong lòng cũng yên ổn hơn.

“Ta nói, Tiểu Cửu à, người có phải nên giới thiệu vị này cho ta hay không. . . . “ Diệp Quân Lan ngó nhìn Lương Sơn Bá, sau đó nháy mắt ra hiệu với Chúc Anh Đài, thấy vậy Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài có chút lúng túng.

“Hắn, hắn là đại ca của ta.”

“Tại hạ Lương Sơn Bá đến từ Hội Kê, ra mắt hai vị.” Lương Sơn Bá thấy bộ dạng của Chúc Anh Đài, vội vàng mở miệng, tự giới thiệu mình một phen.

Diệp Quân Lan nhìn thư sinh ngốc kia, hơi cúi chào, cười nói: “Diệp Quân Lan ở Thượng Ngu, bạn cũ của Chúc Anh Đài. Vị bên cạnh ta là . . .

“Mã Văn Tài ở Hàng Châu.” Không đợi Diệp Quân Lan nói xong, Mã Văn Tài đã nói, dứt lời thuận tay kéo Diệp Quân Lan đi, “Đi thôi.”

“Này, này, Tu Nhân, ta còn chưa nói xong đâu!”

“Có gì ngày mai nói cũng được.”

“Không được, thật vất vả ta mới có cơ hội cùng Tiểu Cửu nói chuyện mà.”

. . . . .Giống nói dần dần đi xa.

Chúc Anh Đài nhìn hai người rời đi, cảm thấy vô cùng buồn cười, hiếm thấy có người trị được Diệp Quân Lan, Mã Văn Tài kia mặc dù hơi kiêu ngạo, nhưng cũng xem như biết phân biệt đúng sai.

“Anh Đài, Anh Đài, chúng ta cũng trở về phòng thôi.” Giọng Lương Sơn Bá vang lên ở bên tai, cắt đứt dòng suy nghĩ của Chúc Anh Đài.

Trở về phòng, không phải chứ? Nhất thời Chúc Anh Đài cảm thấy tương lai mờ mịt, con đường u ám.

Phòng của Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài, chỉ có một cái giường nhỏ, hai người.

Diệp Quân Lan nhìn cái giường trước mắt, thất thần, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Mã Văn Tài thản nhiên ngồi trên ghế, trong tay cầm một cây cung, kim quang lòe lòe, một tay khác vuốt ve cung tiễn sắc bén màu bạc trên bàn, thỉnh thoảng nhìn Diệp Quân Lan đang ngẩn người một cái, khóe miệng hiện ra một nụ cười nhợt nhạt.

Hiển nhiên, Mã đại công tử của chúng ta đang xem trò hay.

Diệp Quân Lan không biết gì cả, chỉ âm thầm phiền não.

“Nếu Quân Lan không có thói quen ngủ cùng giường với người khác, vậy ta có thể nằm ghế cũng được.” Mã Văn Tài sau khi nhìn đủ rồi, đứng lên quyết định làm người tốt một lần, thả cung nỏ trong tay ra, đi tới trước giường, cầm chăn đệm, đi về phía ghế đặt lên trên.

Chợt Diệp Quân Lan ngẩn cảm hần, vẻ mặt thành thật nhìn hần lắc đầu: “Như vậy sao được, làm sao có thể để huynh. . . .”

Mã Văn Tài nhìn về mặt quan tâm của nàng, môi mỏng khẽ động, nụ cười nhẹ hiện lên.

“Vậy, nếu không?” Thân thể hắn đột nhiên áp sát Diệp Quân Lan, bốn mắt nhìn nhau, ánh sáng lấp lánh tràn ngập trong mắt, “Cùng nhau ngủ, ít nhất cũng ấm.”

Diệp Quân Lan nhìn khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt, con ngươi thâm thúy, như ánh sao đêm khuya, rạng rỡ lấp lánh, quả thực vô cùng xinh đẹp.

Nàng nhìn đến ngây người, mê mang, hoàn toàn quên mất phải đem hắn đẩy ra, lẩm bẩm nói: “Ánh mắt này thật đẹp. . . . .”

Đang muốn đưa tay ra đụng vào, đột nhiên nhớ ra cái gì, liền thu lại. Diệp Quân Lan lắc lắc đầu, ngu ngốc! Nàng đang nghĩ cái gì a! Khuôn mặt trắng nõn lập tức ửng đỏ, nghiêng đầu đi, tức giận không nói gì.

Mã Văn Tài nhếch miệng mỉm cười, đứng lên, cầm chăn đệm vừa mới để ở một bên, đi tới trên ghế, trải đệm ra, nhìn người còn đang hờn dỗi kia một chút, cười khẽ nói: “Ngủ đi, ngày mai còn có lớp đấy.” Sau đó cởi ngoại bào, nằm xuống.

Diệp Quân Lan đứng dậy, nhìn Mã Văn Tài nằm trên ghế, kéo chăn qua, chôn toàn bộ người vào trong.

Một đêm trôi qua, bình yên vô sự.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 08

Edit: Kẹo Beta: Tiểu Ngọc Nhi Diệp Quân Lan thật ra cũng không phải người tốt gì, nàng chỉ quan tâm đến người quan trọng với mình, không dễ dàng đối tốt với người khác.

Vì vậy, nàng cũng không thích kiểu người có tính cách quá tốt như Lương Sơn Bá, so ra mà nói, nàng càng tán thưởng kiểu người biết đối nhân xử thế, thiện chí với kẻ tốt với mình, không vi phạm nguyên tắc nhưng cũng có thể không từ thủ đoạn giống như Mã Văn Tài. Lưu Bị và Tào Tháo, nàng thích Tào Tháo hơn, mặc dù Lương Sơn Bá không thể so sánh với Lưu Bị.

Đây cũng là lý do tại sao Mã Văn Tài được ở bên cạnh nàng, được nàng coi như bằng hữu, còn Lương Sơn Bá chẳng qua là bởi vì quan hệ với Chúc Anh Đài nên mới thỉnh thoảng giúp đỡ một chút thôi.

Chúc Anh Đài có lẽ sẽ cảm thấy kỳ lạ, trong lòng nàng, Diệp Quân Lan vẫn luôn là người tốt, tính tình hào sảng, dễ ở chung, trong nhà tuy nhiều tiền, nhưng không phải người ngạo mạn, cũng không xem thường giai cấp thứ dân, đều luôn đối xử bình đẳng.

Thật ra thì đúng là Chúc Anh Đài không thể hiểu hết được Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan đối tốt với nàng, chuyện gì cũng giúp đỡ nàng bởi vì coi nàng là bằng hữu, khó có được một cô gái khí phách như Chúc Anh Đài, hào phóng khí khái, không làm ra vẻ nhu mì như những cô gái tầm

thường, chỉ điểm này thôi đã đủ để Diệp Quân Lan bằng lòng kết bạn với nàng.

Nếu là người khác, Diệp Quân Lan mới không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy đâu!

Cũng không biết tối qua hai người Chúc Lương làm cái gì? Sáng sớm ở trên lớp học đã quang minh chính đại ngủ gà ngủ gật, vừa vặn bị Trần Tử Tuấn bắt gặp.

Hai người đều tự biết mình đuối lý, nên không biết giải thích cái gì.

Tiểu Cửu ơi Tiểu Cửu, người không biết hành động giúp Lương Sơn Bá ngày hôm qua của người đã khiến Trần Tử Tuấn ghi hận trong lòng hay sao? Bây giờ người còn thản nhiên ngủ trong giờ học của hắn? Người còn muốn sống nữa hay không?

Diệp Quân Lan âm thầm lẩm bẩm trong lòng, khẽ thở dài một cái, đứng dậy lễ phép cúi chào với Trần Tử Tuấn, cười nói: “Phu tử, học sinh có lời này, không biết có nên nói hay không?”

Nhất thời, mọi người trong phòng đồng loạt nhìn về phía Diệp Quân Lan, kinh ngạc, nghi ngờ, kỳ quái, lo lắng, cảm kích, các loại ánh mắt bất đồng đều tập trung trên người nàng.

Mã Văn Tài ngồi bên cạnh Diệp Quân Lan, chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt mỉm cười.

Trần Tử Tuấn nhíu mày, đối với Diệp Quân Lan hắn cũng không có ác cảm gì, giọng nói hơi hòa hoãn, nói: “Trò nói đi.”

Diệp Quân Lan thở phào nhẹ nhõm, cũng may hắn đồng ý nghe nàng nói, nếu không nàng thật không biết làm sao giúp Tiểu Cửu rồi, trên mặt mang theo nụ cười, cung kính nói: “Đa tạ phu tử!”

“Học sinh vốn đã nghe đại danh của Thư viện Ni Sơn, trong lòng kính trọng ngưỡng mộ. Lần này có thể được vào thư viện, được phu tử dạy bảo, cảm thấy vinh hạnh vô cùng.”

Sắc mặt Trần Tử Tuấn dần dần tốt hơn, gật đầu, ý bảo nàng tiếp tục.

“Hôm qua nghe nói được phu tử dạy học, trong lòng học sinh vô cùng kích động. Trần trọc trở mình, khó có thể ngủ được, nói như vậy chắc Chúc huynh cùng Lương huynh cũng như vậy! Cho nên, mong rằng phu tử có thể nhìn vào sự kính trọng ngưỡng mộ của Chúc huynh và Lương huynh đối với người, tạm tha cho bọn họ lần này!”

“Như vậy càng thể hiện phu tử khoan dung rộng lượng, yêu quý học sinh!”

Trần Tử Tuấn gật đầu lia lịa, mắt nhìn Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá một cái, hỏi: “Đúng như lời Diệp Quân Lan nói?”

Diệp Quân Lan nhân lúc Trần Tử Tuấn không chú ý, lén lút ra hiệu với Chúc Anh Đài.

Chúc Anh Đài cảm kích nhìn Diệp Quân Lan một cái, kéo Lương Sơn Bá, cùng nhau nhìn về phía Trần Tử Tuấn, nói: “Mong phu tử tha lỗi!”

Trần Tử Tuấn nhìn bọn họ một cái, tiếp tục nói: “Lần này coi như cho qua! Chúc Anh Đài, Lương Sơn Bá, các người phải học tập Diệp Quân Lan một chút cái gì gọi là tôn sư trọng đạo, suốt ngày làm loạn khắp nơi, không học theo gương tốt! Nghèo kiết hủ lậu đúng là nghèo kiết hủ lậu (ý châm biếm những nho sĩ nghèo)! . . . . .”

Tôn sư trọng đạo? Sao nàng không cảm thấy mình ngoan ngoãn như vậy? Diệp Quân Lan xấu hổ, thấy hấn càng nói càng khó nghe, trong lòng âm thầm cầu nguyện tính tình nóng nảy của Tiểu Cửu đừng nổi lên!

Đáng tiếc Chúc Anh Đài không nghe thấy lời cầu nguyện của Diệp Quân Lan, vừa nghe Trần Tử Tuấn bắt đầu chửi bới nhân cách bọn họ, liền vỗ mạnh lên bàn, chỉ vào mũi Trần Tử Tuấn: “Phu tử, ông thật quá đáng! Làm sao ông có thể vũ nhục chúng ta! Ông ông, ông thật uổng công làm thầy!”

Lương Sơn Bá muốn kéo nàng lại, nhưng không kéo được, lúng túng đứng một bên khuyên nhủ: “Anh Đài, đừng nói nữa!”

Trần Tử Tuấn tức giận, một tay cầm quyển sách ném về phía Chúc Anh Đài, ngón tay run rẩy chỉ vào cửa, quát: “Chúc Anh Đài, người không cần học nữa, đi ra đứng ngoài cửa cho ta! Sau khi tan lớp, lập tức đi xách nước, không xách xong, thì đừng ăn cơm!”

“Phu tử?” Diệp Quân Lan vội vàng hô, thân thể kia của Tiểu Cửu, mức nước? Coi như xong!

“Phu tử, ta thay Anh Đài mức nước!” Lương Sơn Bá ở một bên nói, Chúc Anh Đài vẻ mặt cảm động nhìn hắn.

“Diệp Quân Lan, người ngồi xuống, không cần nhiều lời!” Trần Tử Tuấn nhìn thoáng qua Diệp Quân Lan, bảo nàng ngồi xuống, nhìn về phía Lương Sơn Bá, tức giận cười nói: “Người mức nước thay hắn? Được, người đi mức nước. Chúc Anh Đài đi xối cơm cho ta!”

“Cái gì?” Chúc Anh Đài hô, “Chuyện này không liên quan đến Lương Sơn Bá, ta tự mình làm!” Nói xong, lao ra khỏi lớp học.

Lương Sơn Bá thấy nàng xông ra ngoài, quay về phía Trần Tử Tuấn đang nổi giận xin lỗi, rồi đuổi theo.

Lớp học xôn xao, Trần Tử Tuấn tức giận không kiềm chế được, quét mắt nhìn các học sinh đang ngồi: “Hôm nay khóa học kết thúc ở đây, tan lớp!” Phất tay áo rời đi.

Cuối cùng, Lương Sơn Bá khuyên can Chúc Anh Đài, thay nàng đi múc nước, còn Chúc Anh Đài đến phòng ăn xối cơm.

Diệp Quân Lan đứng phía sau góc viện, nhìn Lương Sơn Bá một thùng lại một thùng cố gắng múc nước, không khỏi cảm thán thế giới này thật kỳ diệu, Lương Sơn Bá này đúng là một người cực kỳ tốt.

Khó trách Tiểu Cửu thích hẳn. Nếu như có một người ôn nhu chăm sóc nàng như thế, khắp nơi suy nghĩ vì nàng, lúc gặp nạn liền che chở trước mặt nàng, sợ là nàng cũng sẽ ái mộ giống như Tiểu Cửu.

Chẳng qua là. . . .Diệp Quân Lan nhìn thoáng qua lỗ thùng trên bể, lắc đầu. Người này thật cố chấp, bể nước này lớn như vậy, hẳn không thắc mắc vì sao đổ nhiều nước như thế mà bể vẫn không đầy hay sao?

Ngu xuân chết đi được! Diệp Quân Lan hơi có cảm giác tiếc hận khi rèn sắt không thành thép, Tiểu Cửu, chẳng lẽ người không biết người tốt đều không sống dai, tai họa lưu lại ngàn năm sao, trong thời loạn thế này, dựa vào tính tình của Lương Sơn Bá, rất khó có được kết quả tốt.

Đang định đi ra nói cho Lương Sơn Bá một tiếng, đem bể kia sửa chữa một chút, thì lại nhìn thấy một người đang đi tới. Diệp Quân Lan hí mắt lại, đó là Vương Lan. Thấy Lương Sơn Bá thân thiết chào hỏi cùng nàng ta, hai người nói chuyện với nhau.

Diệp Quân Lan hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Tiểu Cửu, đây chính là người người coi trọng sao? Hóa ra cũng chỉ như thế!

Trở lại phòng, thấy Mã Văn Tài lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, trong tay cầm một quyển sách, tỉ mỉ nhìn.

Mã Văn Tài dường như bị tiếng mở cửa làm giật mình, thấy nàng đi vào, ngược mắt cười một tiếng, ý cười không đến đáy mắt, hỏi: “Quân Lan, mới vừa đi xem Lương Sơn Bá?”

Diệp Quân Lan gật đầu một cái, tự rót chén nước, uống một hớp, rồi đi tới trước giá sách, định tìm một quyển sách xem một chút.

Lại nghe Mã Văn Tài giống như lơ đãng nói: “Hôm nay nắng gắt, gánh nước rất cực khổ đi?”

Diệp Quân Lan kỳ quái quay đầu nhìn hắn, thấy hắn buông quyển sách trên tay xuống, hai tay chống cằm, đôi mắt trong trẻo làm nàng nhìn mà khó hiểu, nghi ngờ nói: “Tu Nhân, huynh hôm nay rất lạ!” Từ lúc nàng giúp Tiểu Cửu nói chuyện đã rất lạ rồi.

Mã Văn Tài nhìn vẻ mặt không hiểu của nàng, cũng biết nàng đối với Lương Sơn Bá không có ý tứ gì khác, trong lòng không khỏi vui vui, cười nhạt, nhất thời rục rờ như hoa, hỏi: “Đúng rồi, Lương Sơn Bá thế nào?”

Nhất thời đầu óc Diệp Quân Lan không theo kịp, thấy hắn nhìn nàng cười, khuôn mặt nóng lên, tiện tay cầm một quyển sách, vùi đầu đọc, khoát tay không để ý trả lời: “Không chết được!” Trong lòng căm giận nghĩ, tai họa a tai họa, thật đúng là tai họa ngàn năm mà. Hoàn toàn đã đem Lương Sơn Bá quên sau óc.

Tâm tình Mã Văn Tài càng thêm vui vẻ, cầm quyển sách trên bàn, miễn cưỡng lật.

Không có bia đỡ đạn để đùa nghịch, cho dù kịch hay cũng không có ai nhìn, có ai bằng lòng nhìn một nam một nữ suốt ngày dính nhau trên sân chứ, nhưng không ai nỡ cầm gậy đánh uyên ương, nên đành dùng nó để phụ trợ cho tình cảm của bọn họ. Bởi vậy, có thể thấy tầm quan trọng của bia đỡ đạn, hi sinh thân mình thúc đẩy kịch hay.

Cho nên, Vương Lam Điền, người liền đứng cảm trên sân đi! Amen, mong Thượng Đế phù hộ cho người!

Sấm tối, ở phòng ăn.

Chúc Anh Đài đang xới cơm cho đám học sinh.

Vương Lam Điền đối với nàng đã sớm ghi hận trong lòng, lần này có cơ hội, sao có thể không trêu chọc Chúc Anh Đài một phen, lời ra khỏi miệng liền thấy ác khí.

Kết quả là, hai người liền cãi nhau.

“Ta nói, Vương Lam Điền à. . . .” Phía sau một giọng nói lười biếng vang lên, thân thể Vương Lam Điền cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết nói gì cho phải, đã nghe người nọ nói: “Màn cãi lộn này, làm hỏng hứng thú của ta cũng không sao, nhưng làm hỏng hứng thú của Mã huynh sẽ không tốt. Người nói xem có phải không?”

Cô nãi nãi, làm sao người lại thân thiết với tên sát tinh kia như vậy a! Hẳn không chọc nổi, trốn cũng không được sao!

“Dạ, dạ, hiện tại ta phải đi, thật xin lỗi hai vị.” Vương Lam Điền vội vàng quay người lại, vái chào, cầm khay thức ăn, cũng không thém nhìn Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài, thật nhanh tìm chỗ ngồi xuống, vùi đầu vào ăn.

Xì!

Diệp Quân Lan nhìn Vương Lam Điền bộ dạng như thấy quỷ, nhất thời bật cười, mặt mày cong cong, hai lúm đồng tiền lõm xuống, hai mắt sáng lấp lánh, một bộ nam trang màu lam, lại có phong tình khác.

Thấy vậy đám học sinh xung quanh nhất thời ngây dại, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm nàng.

Mã Văn Tài mặt lạnh, ánh mắt ngưng tụ, một đôi mắt đen lướt qua chúng học sinh, cho đến khi thân thể bọn hắn phát lạnh, run run, cúi đầu ăn mới chịu bỏ qua.

Hài lòng cười cười, xới cơm, rồi kéo Diệp Quân Lan không hiểu gì ngồi xuống, bắt đầu ưu nhã dùng cơm.

Chúc Anh Đài vốn thông minh, vừa nhìn như vậy, liền hiểu ra chuyện gì đó.

Không khỏi nhú mày, cũng không biết Mã Văn Tài bởi vì biết Diệp Quân Lan là nữ mới thích nàng, hay vẫn cho rằng nàng là nam đây? Nếu như Mã Văn Tài bị đồng tính, thì làm sao bây giờ?

Nàng lo lắng nhìn Diệp Quân Lan, lại thấy Mã Văn Tài hướng về phía nàng, miệng ra dấu ba chữ, chính là ‘nữ giả trang’, rồi cúi đầu, sủng nịnh nhìn Diệp Quân Lan.

Chúc Anh Đài cười khở, xem ra nàng lo lắng vô ích rồi, Mã Văn Tài đã sớm biết Quân Lan là nữ tử, mà Quân Lan hình như còn không biết Mã Văn Tài đã phát hiện ra. Lần này hẳn nói cho nàng biết, chẳng qua chỉ vì bảo nàng đừng cản trở hắn thôi.

Bỏ đi bỏ đi, Quân Lan chậm chạp, Mã Văn Tài phát hiện thì sao chứ? Chúc Anh Đài yên tâm, có chút hả hê nghĩ, chợt nhớ tới Lương Sơn Bá đang chịu phạt, không biết Sơn Bá ra sao?

Trời dần tối, Vương Lan cũng đi, chỉ còn lại một mình Lương Sơn Bá.

Giờ phút này Lương Sơn Bá vẫn đang gánh nước, tuy nói sinh ra hắn là thứ dân, nhưng dù gì cũng là người đọc sách, trong nhà mọi người đối với hắn tràn đầy hi vọng, trừ đi học ra không phải làm việc nặng gì, những việc nặng luôn do thư đồng Tứ Cửu nhà hắn làm.

Lần xử phạt này thật đúng là hơi nặng.

Giống như Diệp Quân Lan nghĩ, Lương Sơn Bá trừ quá lương thiện ra còn có cố chấp. Dĩ nhiên, cái Diệp Quân Lan gọi là cố chấp, chính là kiêu

người nếu không đụng phải Nam Sơn sẽ không quay đầu lại, có khi đụng phải Nam Sơn bể đầu chảy máu cũng không quay đầu lại.

Diệp Quân Lan kính nể người như thế, nhưng không thích người như thế.

Từ sớm bể đã có một lỗ thủng, cho nên dù Lương Sơn Bá cố gắng thế nào cũng không thể xách nước đầy bể. Cũng may có Vương Lan trợ giúp, bịt lại lỗ thủng kia, bây giờ chỉ cần đổ nước vào bể là xong. Cho nên, Lương Sơn Bá vẫn như cũ gánh từng xô nước.

Chúc Anh Đài xới cơm xong, vốn định mang thức ăn cho Lương Sơn Bá, nhưng thức ăn đã hết. Vì vậy tách khỏi đám Diệp Quân Lan, tự mình đi tìm Lương Sơn Bá.

Diệp Quân Lan nhìn bóng lưng vội vã rời đi của Chúc Anh Đài, vô cùng bất nhã trợn mắt, bất đắc dĩ thở dài, cái gọi là nữ sinh hướng ngoại, Tiểu Cừu a Tiểu Cừu, thư sinh Lương Sơn Bá ngu dốt kia có cái gì tốt? Đáng để người tốt với hắn như vậy.

Nàng oán hận nghĩ, cúi đầu nhìn mũi chân mình, tức giận đá cục đá, lẩm bẩm nói: “Thư sinh đàn kia có cái gì tốt?”

“Không có gì tốt hay không tốt.” Hử? Giọng Mã Văn Tài vang lên bên cạnh, nàng nhìn hắn, hôm nay hắn mặc một bộ áo lam, ánh trăng chiếu lên người hắn, như phủ lên một màn sương, vô cùng ôn nhu. Khuôn mặt tuấn mỹ, hai mắt sáng ngời, toát ra vẻ ôn nhu mơ màng, chợt nghe hắn nói: “Chỉ cần là người kia, chính là tốt nhất.”

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 09

Edit: Kẹo Beta: Tiểu Ngọc Nhi Chỉ cần là người kia thì chính là tốt nhất sao, Tu Nhân a Tu Nhân, huynh đang nghĩ đến ai?

Diệp Quân Lan không chủ định lật quyển sách trên tay, hồi tưởng lại lời nói của Mã Văn Tài lúc ăn cơm, ngực cảm thấy khó chịu, trong lòng mơ hồ không vui, ánh mắt u ám.

Tu Nhân, huynh có thể nhớ đến ai? Người kia, đối với huynh rất quan trọng sao?

“Ai ~” Diệp Quân Lan thở dài một hơi, ném sách, nằm sấp trên bàn sách, gối lên tay, hai mắt nhắm nghiền.

Có đôi khi, người cảm thấy người kia có rất nhiều thứ không tốt, nhưng ở trong mắt người yêu, hẳn chính là báu vật quý nhất thế gian này, khuyết điểm cũng đều là ưu điểm.

Nàng không phải không biết, nhưng vẫn hi vọng Tiểu Cửu có thể có được hạnh phúc, bởi vì Tiểu Cửu xứng đáng. Nhưng mà Tu Nhân à, người huynh đang nói là Tiểu Cửu hay nói chính huynh?

Mơ mơ màng màng nghĩ, Diệp Quân Lan bất giác ngủ thiếp đi.

Trong mộng lung giống như có người dịu dàng bế nàng lên giường, săn sóc giúp nàng đắp chăn, nhẹ tay khẽ vuốt mặt nàng, ngón tay trơn nhẵn nhẹ nhàng lướt qua lông mày nàng, một đường đi xuống.

Cuối cùng dừng lại trên môi nàng, sau đó một hơi thở nhàn nhạt quen thuộc, thật ấm áp.

Cuộc sống thư viện ngày ngày trôi qua, Diệp Quân Lan mắt thấy tình cảm của Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá ngày một khá hơn, vô cùng bất đắc dĩ.

Giống như Tu Nhân nói, tình cảm là chuyện của hai người, không liên quan đến người bên cạnh, cho dù nàng và Tiểu Cửu có quan hệ tốt hơn nữa, thì cũng không có quyền can thiệp vào chuyện tình cảm của Tiểu Cửu và Lương Sơn Bá.

Lương Sơn Bá ở trong mắt nàng không tốt, nhưng chỉ cần Tiểu Cửu cho rằng hẳn tốt là đủ rồi. Điều nàng có thể làm chỉ là trong lúc Tiểu Cửu gặp nạn giúp bọn họ một chút, sau đó. . . . .

Diệp Quân Lan thoải mái cười một tiếng, thật sự chỉ có thể chúc phúc thôi!

Nhìn nụ cười của Diệp Quân Lan giống như đã nhẹ nhàng buông xuống cái gì, môi Mã Văn Tài cũng cong lên thành một đường cong xinh đẹp, cười đến ý tứ hàm xúc.

Mấy ngày sau, sơn trường tuyên bố tài nữ số một Tạ Đạo Uẩn được mời tới Thư viện Ni Sơn dạy học.

“Quân Lan, Quân Lan, Tạ Đạo Uẩn sắp tới rồi!” Sáng sớm Chúc Anh Đài đã líu ríu nói không ngừng bên tai Diệp Quân Lan.

“Ta biết.” Diệp Quân Lan ngửa mặt lên trời thở dài, hai tay hợp thành hình chữ thập, vô cùng đau đớn nhìn Chúc Anh Đài, “Xin nhờ, Tiểu Cửu, người đã nói không dưới mười lần rồi. Coi như ta van người, đừng nói nữa có được không?”

“Không được, Quân Lan, đó là Tạ Đạo Uẩn a! Ta nói cho người biết . . . .” Hai mắt Chúc Anh Đài sáng lên, bắt đầu bài ca muôn thuở.

Là ai nói, không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa, trán Diệp Quân Lan chỉ thiếu chút nữa gân xanh bạo nổi, vỗ bàn: “Họ Lương kia, người mang Anh Đài đi cho ta, nếu không ta không dám đảm bảo có thể xảy ra vấn đề gì hay không đâu!”

“Ngại quá, Diệp huynh, Anh Đài chẳng qua là quá kích động. Ta sẽ đem đệ ấy đi.” Lương Sơn Bá kéo Chúc Anh Đài đang lảo nhải, vừa xin lỗi Diệp Quân Lan, vừa trấn an Chúc Anh Đài đang cao hứng lại bị cắt đứt, luống cuống chân tay.

Chúc Anh Đài vừa đi, thế giới lại thanh tĩnh rồi, Diệp Quân Lan vô cùng hài lòng gật đầu, xem ra Lương Sơn Bá vẫn còn dùng được!

Không giống vị này, nhìn vị nào đó đang thích thú dạt dào ngồi xem cuộc vui, khoe miệng nàng khẽ co giật.

“Sao vậy, Quân Lan nhìn ta như vậy ~” Đột nhiên gương mặt tuần tú nhích tới gần, mắt cười như không cười, môi khẽ cong, hơi thở ấm áp, “Có phải yêu ta rồi hay không? Hả?”

Diệp Quân Lan tâm thần rung động, không khỏi đỏ mặt, chột dạ Mã Văn Tài, xông ra ngoài: “Tạ Đạo Uẩn sắp tới rồi, ta đi trước.”

Ừ hừm, Quân Lan a Quân Lan, ta sắp không chờ nổi nữa rồi!

Nàng nói, làm thế nào mới tốt đây?

Nam nhận bị bỏ lại cười đến nghiêng nước nghiêng thành, xuân hoa rực rỡ.

Diệp Quân Lan đi xa không khỏi lạnh run.

Tạ Đạo Uẩn, đúng là tài nữ một đời, thúc phụ là Tế tướng triều đình Tạ An.

Một câu “Vị nhược liễu như nhân phong khởi (*)”, được người xưng tụng là nữ tử kỳ tài, tuổi đã lớn, nhưng vẫn ở lại khuê phòng.

(*) nói rằng giống như gió thổi tung những tờ liễu bay lên bầu trời = Gió thổi tung tờ liễu.

Lúc đó không ít nữ tử cảm thấy nữ tử này lấy lại uy danh cho nữ nhân, nhiều người coi nàng như thần tượng, ngưỡng mộ vô cùng, ngay cả nam tử cũng bội phục tài hoa, nhưng bởi vì Vương Tạ lúc ấy có thể xem như quyền nghiêng toàn triều, nên một số người nói xấu, chẳng qua cũng chỉ là vụng trộm nói mà thôi.

Tạ Đạo Uẩn chưa tới Ni Sơn, đám học sinh đã có nhiều suy đoán.

Phần lớn học sinh bởi vì bản thân là nam tử, cảm thấy nữ nhân hẳn phải ở nhà giúp chồng dạy con, chứ không phải xuất đầu lộ diện. Nên hơn phân nửa lời nói đều là không cam lòng và ghen tỵ, không cam lòng Tạ Đạo Uẩn vốn thân con gái lại được danh tiếng này, ghen tỵ Tạ Đạo Uẩn một người con gái lại có thể có được tài hoa như thế, khiến nam tử so ra không bằng, làm tổn hại mặt mũi của chúng nam nhân.

Diệp Quân Lan nghe mấy lời này, chỉ lắc đầu, cười trừ, cũng không để tâm.

Chỉ có Chúc Anh Đài không cam lòng, nàng cũng hiểu được suy nghĩ của Tiểu Cửu, Tiểu Cửu luôn cho là nữ nhi không thua kém nam nhi, thật vất vả mới xuất hiện Tạ Đạo Uẩn, đương nhiên Tiểu Cửu không thể để nàng ấy bị người khác sỉ nhục.

Chuyện này, thật ra Tu Nhân cũng có hỏi nàng, vẻ mặt khá tinh nghịch, thấy vậy Diệp Quân Lan hơi hơi bất an, chẳng lẽ hẳn biết nàng là

nữ rồi?

Nhìn lại cũng không giống, mới yên tâm, vô cùng miễn cưỡng trả lời.

Trên thực tế, bất kể người khác nói thế nào, Tạ Đạo Uẩn vẫn là tài nữ nổi tiếng thiên hạ. Nếu như ngay cả khí độ nghe lời ra tiếng vào cũng không có, thì Tạ Đạo Uẩn liền hữu danh vô thực rồi, người như vậy có cái gì tốt để bảo vệ chứ?

Mã Văn Tài chỉ cười không nói, tay nhàn rỗi đùa nghịch chén trà nhỏ.

Diệp Quân Lan cuối cùng cũng thấy được Tạ Đạo Uẩn.

Ngày hôm đó, chúng học sinh trông mong chờ đợi ngoài sơn môn Thư viện Ni Sơn, một cỗ kiệu xuất hiện trước mắt mọi người.

Lụa mỏng che lại bốn bên kiệu, gió thổi qua, nhẹ nhàng như muốn bay. Xuyên thấy qua màn kiệu mỏng lung kia, mơ hồ hiện ra dung nhan mờ nhạt của một cô gái ôm tỳ bà che nửa mặt.

Diệp Quân Lan vuốt vuốt cây quạt trong tay, mở rộng quạt, che mặt, cười nói nhỏ với Mã Văn Tài: “Cũng không biết Tạ phu tử này kinh diễm quyết tuyệt như thế nào a? Tu Nhân, có muốn đánh cuộc với ta hay không?”

Mã Văn Tài chỉ cảm thấy nàng dựa sát mang theo độ ấm, mùi hương thoang thoảng trên người, trong lòng rung động, quay đầu lại thấy nụ cười thản nhiên trên mặt nàng, phản xạ đáp: “Cũng được.”

Diệp Quân Lan gấp quạt đập vào tay, tầm mắt nhìn về phía cỗ kiệu đã dừng lại, cười nói: “Quyết định như vậy! Không cho đổi ý!” Câu nói phía sau lộ ra vẻ tinh nghịch của nữ tử, như có ý làm nũng.

Khóe miệng Mã Văn Tài khẽ cong, trong tiếng cười mang theo chút bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Quân Lan tràn đầy yêu chiều: “Không đổi ý.”

Cổ kiệu dừng lại, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc đưa ra, cổ tay trắng ngà, trên tay mang một chiếc vòng ngọc bích, nổi bật lên da thịt trắng nõn.

Màn trướng chậm rãi vén lên, một người con gái đi ra. Dáng người duyên dáng, dịu dàng đơn thuần.

Mỹ lệ, dịu dàng, ưu nhã, điềm tĩnh, quả nhiên là Tạ Đạo Uẩn, danh bất hư truyền.

Nàng không khỏi muốn đập bàn trầm trồ khen ngợi rồi, không biết học thức có phải cũng giống như trong truyền thuyết hay không.

Không nghĩ đến giờ học đầu tiên lại chính là “Mộc Lan Từ“, thỏ đực chân mập máy, thỏ cái mắt mê ly, cặp thỏ song song chạy, nhận ra ta đực cái mới tài?

Diệp Quân Lan bất giác buồn cười, đây không phải đang nói nàng và Tiểu Cửu sao!

Hoặc là nói thật ra thì bản thân phụ tử cũng cảm thấy không cam lòng, hận không thể làm theo Hoa Mộc Lan, nữ giả nam trang ra sức vì nước, hay là căn bản hận tại sao mình không phải thân nam nhi?

Nàng sờ sờ cằm, không mục đích suy nghĩ, tinh thần phi thiên.

Mã Văn Tài ngồi một bên, vẻ mặt thay đổi liên tục, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bên này Chúc Anh Đài cũng không nhìn được nữa, đứng lên nói ra ý nghĩ của mình, nhận được tán thưởng của Tạ Đạo Uẩn, nhưng lại gây ra phản đối của đông đảo học sinh.

Vương Lam Điền là người đầu tiên không nhìn được, hắn vốn vô cùng bất mãn với chuyện Tạ Đạo Uẩn là nữ nhi mà lại được mời lên giảng dạy, bây giờ lại thấy Chúc Anh Đài đưa ra ý kiến, Tạ Đạo Uẩn còn khen nàng có cái nhìn đúng về nữ tử, liền đứng lên bất mãn một phen, thấy nói không lại, lập tức dẫn đầu kêu gọi học sinh, một câu: “Là nam nhân thì đi theo ta”, dẫn tới phần lớn học sinh đều rời khỏi.

Trong lớp học, nhất thời yên tĩnh, chỉ còn lại lác đác mấy người. Chúc Anh Đài cảm giận bất bình, Lương Sơn Bá tràn đầy áy náy, Diệp Quân Lan như đi vào cõi thần tiên, Mã Văn Tài thanh thản lười nhác, cùng đám người Cự Bác có quan hệ khá tốt với hai người Chúc Lương.

Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá nhìn lớp học, vội vàng xin lỗi Tạ Đạo Uẩn, nói là do mình gây ra.

Tạ Đạo Uẩn dịu dàng cười một tiếng, nói: chỉ cần có người nguyện ý nghe, cho dù một người nàng cũng sẽ giảng bài.

Bộp....bộp....bộp.

Tiết tấu mặc dù đơn điệu, nhưng lại thanh thúy vang dội.

“Tạ Đạo Uẩn thật không hổ là Tạ Đạo Uẩn! Danh bất hư truyền!” Một giọng nói du dương không hề trói buộc vang lên, chỉ thấy Mã Văn Tài nhàn nhã ngồi trên ghế, hai tay khép lại, vỗ tay, môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên một độ cong, cười đến mây trôi nước chảy.

Tạ Đạo Uẩn không nói gì, nhìn thẳng hắn một lúc, nhợt nhạt cười, quả nhiên phong hoa tuyệt đại.

Mã Văn Tài chậm rãi đứng lên, lễ phép cúi chào nói: “Học sinh Mã Văn Tài ra mắt phu tử.” Trong giọng nói có thêm một phần tôn trọng.

“Đa lễ rồi!” Tạ Đạo Uẩn đang định hoàn lễ, liền nghe được có người nói: “Phu tử không cần hoàn lễ, người đáng giá!”

Người này chính là Diệp Quân Lan, chỉ thấy nàng đứng lên, khẽ mỉm cười, cũng lễ phép cúi chào Tạ Đạo Uẩn.

Tiếp theo, kéo Mã Văn Tài ngồi xuống, rất là đặc ý nói nhỏ: “Ta nói mà!”

Thì ra hai người bọn họ âm thầm đánh cuộc, đánh cuộc Tạ Đạo Uẩn có thật sự danh xứng với thực hay không, lần này chắc hẳn là Diệp Quân Lan thắng.

Mã Văn Tài không sao cả nhún vai, trong mắt tràn đầy dung túng.

Trong lòng Tạ Đạo Uẩn cũng hiểu ra, nhưng nàng vốn không phải người bụng dạ hẹp hòi, thấy hai người kia một người cuồng ngạo không kiềm chế được, một người thản nhiên không sợ hãi, quả thực quang minh chính đại, cũng chỉ cười cười, tâm tình ngược lại tốt hơn rất nhiều.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 10

Edit: Kẹo Beta: Tiểu Ngọc Nhi Không thể không nói, tính tình Chúc Anh Đài đúng là không phải tốt bình thường, nhiệt tình bênh vực kẻ yếu, không quan tâm đến hậu quả, nếu không cũng sẽ không có chuyện vừa nghe Hoàng Lương Ngọc nói vài câu liền không suy nghĩ gì trực tiếp giúp nàng ta đào hôn.

Nàng luôn luôn sùng bái Tạ Đạo Uẩn, lại không nghĩ hành động của mình sẽ gây ra phiền toái cho Tạ Đạo Uẩn.

Trên nguyên tắc nàng cho rằng mình không sai gì, nhìn thần tượng chịu nhục, trong lòng làm sao có thể không khó chịu ?

Từ nhỏ Chúc Anh Đài đã biết Diệp Quân Lan là người có chính kiến, nhưng lại không biết Diệp gia Tiểu Tam thật ra lại lười tới mức không thích động não, trong nhà có các ca ca che chở, đến học viện, bên cạnh nàng đã có Mã Văn Tài, aiz, dĩ nhiên hẳn sẽ thay nàng xử lý mọi chuyện, khiến nàng yên tâm làm kẻ lười, mọi sự an lòng.

Lần này, chuyện Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài đánh cuộc, tuy nói người trong cuộc không để trong lòng, nhưng vẫn khiến Chúc Anh Đài bất mãn, uất ức thay Tạ Đạo Uẩn.

Kết quả là, Chúc Anh Đài hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Quân Lan đang ngáp ngủ liên tục, trừng đến khi nàng không khỏi rùng mình một cái, thần chí thanh tỉnh lại, vẻ mặt không hiểu gì nhìn Chúc Anh Đài.

Tiểu Cửu, nàng chọc tới nàng ấy chỗ nào a! Diệp Quân Lan chống hai má, khuôn mặt tròn trịa, trắng trắng mềm mềm, cực kỳ giống bánh bao, rất là đáng yêu.

Mã Văn Tài sờ sờ đầu nàng, nụ cười nhu hòa như gió xuân.

Ngày thứ hai đi học, người ngồi đầy trong phòng học, định thần nhìn lại, đều không phải học sinh của thư viện.

Diệp Quân Lan nhìn tình huống này, căn cứ vào hiểu biết của nàng với Chúc Anh Đài, đương nhiên nghĩ ra đây hẳn là chủ ý của Tiểu Cửu rồi.

Dù sao Tạ Đạo Uẩn cũng không để ý, nàng đương nhiên mặc kệ. Phúi phúi y phục, liền ngồi xuống chỗ của mình, lại nói, giờ lên lớp của Tạ Đạo Uẩn đúng là thú vị hơn Trần Tử Tuấn kia.

Mã Văn Tài gần đây luôn như hình với bóng với Diệp Quân Lan, vừa bước vào lớp, nhìn lướt qua đám học sinh, bất động thanh sắc, ngồi xuống, khoe miệng khê cong lên, bao hàm vẻ châm chọc.

“Giỏi lắm, ta nói kẻ nào cho các người lá gan, dám ngồi ở chỗ của chúng ta.” Một giọng nói bất mãn truyền đến, phá vỡ vẻ hài hòa vốn có của lớp học, một thân ảnh lớn lối đi vào, phía sau là một đám học sinh cúp học.

Không sai, người lên tiếng chính là Vương Lam Điền, hắn chỉ vào những người đang ngồi, vẻ mặt tràn đầy khinh thường, oán hận phun ra một câu: “Chỉ bằng các người cũng xứng sao!”

“Không sao cả, nếu có người muốn học ta sẽ dạy, chỉ cần có người một lòng cầu học, là người đó có thể học.” Tạ Đạo Uẩn một tay cầm sách, vẻ mặt lạnh nhạt, như chém đinh chặt sắt nói, “Chỉ cần có người nguyện ý học, ta sẽ dạy!”

Vương Lam Điền vốn không giỏi miệng lưỡi, giờ phút này chỉ có thể lúng ta lúng túng không nói được gì, nhưng trong lòng không cam, định ra tay đánh người.

“Vương Lam Điền, người không muốn học liền rút cho ta, chớ ở lại đây làm ta chướng mắt!” Lời nói rõ ràng hung ác, nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng du dương, vào tai Vương Lam Điền thì giống như ngũ lôi oanh đỉnh.

Hắn nhớ lại chủ nhân của giọng nói kia, nam tử trong trí nhớ giống như thiên thần, một ngân tiễn, bắn về phía hắn, một đôi mắt đen lạnh tới cực điểm, nhất thời chân mềm nhũn, há mồm thở dốc, hắn, hắn sẽ giết mình.

Vương Lam Điền lão đảo hất văng đám người, cũng không quay đầu lại xông ra ngoài.

Đông đảo học sinh nhất thời rối loạn, gọi tên hắn, rồi đuổi theo.

Còn lại Tần Kinh Sinh sợ hãi nhìn Mã Văn Tài đang ngồi ngay ngắn một cái, sau đó cũng chạy ra ngoài.

Tạ Đạo Uẩn thấy tình huống này, một đôi mắt đẹp nhìn về phía Mã Văn Tài, lại thấy hắn chỉ bình tĩnh ngồi, không nhìn nàng, cũng không để ý màn hỗn loạn xung quanh, giống như mọi chuyện hắn đều không quan tâm.

Mà thiếu niên bên cạnh hắn hướng về phía nàng cười cười, rồi cầm lấy sách chăm chú đọc.

“Mã Văn Tài, hôm nay cảm ơn huynh!” Cơm trưa, Chúc Anh Đài thừa dịp, vô cùng thành khẩn nhìn về phía Mã Văn Tài nói cảm ơn.

“Đúng vậy a, Mã huynh, hôm nay nếu không nhờ huynh. . . . .” trong mắt Lương Sơn Bá tràn đầy vẻ cảm kích, đang định nói, lại bị Mã Văn Tài không chút lưu tình cắt đứt.

“Ta không phải muốn giúp các người.” Hãn nhú mày, giọng điệu rất bình tĩnh, “Nếu không phải nể mặt Quân Lan, ta mới mặc kệ. Nói cảm ơn? Không cần thiết, chỉ cần các người đừng chọc phiền toái là tốt rồi.”

Hãn không có lòng tốt như vậy, nếu không phải Quân Lan xem Chúc Anh Đài là bằng hữu, thì chỉ cần thấy bọn họ là hãn phiền chán rồi, ngu ngốc.

“Huynh, huynh. . . “ Chúc Anh Đài cực kỳ tức giận, nàng có ý tốt tới nói cảm ơn, kết quả người ta không chút cảm kích nào, đây là làm sao!

“Tu Nhân, Tu Nhân.” Diệp Quân Lan bưng cơm, đi tới, “O? Tiểu Cửu, sao người lại ở chỗ này?” Diệp Quân Lan không hiểu nhìn Chúc Anh Đài đang tức giận, rất là buồn bực.

Chúc Anh Đài hừ một tiếng, không để ý tới nàng, kéo Lương Sơn Bá đang định giải thích bên cạnh rời đi.

Diệp Quân Lan trừng mắt nhìn, lấy cùi chỏ chọc chọc Mã Văn Tài, gần sát tai hãn, buồn bực hỏi: “Huynh ấy bị làm sao vậy?”

Mã Văn Tài cầm đũa, nhét vào tay nàng, đem thức ăn chuyển qua trước mắt nàng, mỉm cười: “Không có chuyện gì, ăn cơm!”

Diệp Quân Lan từ trước đến giờ chưa từng chất vấn lời Mã Văn Tài, chỉ “à” một tiếng, rồi bắt đầu ăn cơm.

Xế chiều, Vương Lam Điền dẫn một đám học sinh trở lại.

Không phải bọn họ thật lòng hối cải, cũng không phải khiếp sợ Mã Văn Tài cường thế, bọn họ ước gì có thể né tránh hãn đấy, chẳng qua là bởi vì phẩm cấp thứ hạng từ miệng Trần Tử Tuấn mà thôi.

Vương Lam Điền không cam không nguyện đi về phía Tạ Đạo Uẩn nói xin lỗi, Tạ Đạo Uẩn không nói gì vẫn tha thứ cho hắn, cho dù nàng biết đám người Vương Lam Điền không có thành ý gì. Mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, cuộc sống cũng trôi qua như vậy.

Vì chuyện này, Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá đắc tội với không ít người trong đám Vương Lam Điền, bên ngoài mọi người đều ôn hòa, đồng học thân mật, nhưng vụng trộm bên trong là sóng ngầm mãnh liệt, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Dĩ nhiên việc này không liên quan đến Diệp Quân Lan, thứ nhất từ nhỏ Vương Lam Điền chỉ sợ nàng, chuyện nhổ lông trên đầu cọp này, hắn không thể làm ra được. Thứ hai là bên ngoài Mã Văn Tài đều ngầm cho mọi người thấy Diệp Quân Lan là người của hắn, Vương Lam Điền cũng không dám chọc sát tinh này, hắn vẫn rất quý trọng cái mạng nhỏ của mình đấy.

Cho nên đủ loại thủ đoạn trong trường học, Diệp Quân Lan đều không biết, cũng không muốn biết, chỉ cần những người đó không chạm đến điểm mấu chốt của nàng, nàng đều mặc kệ, tùy bọn hắn thích làm gì thì làm.

Tiểu Cửu a Tiểu Cửu, không phải ta không giúp người, nhưng người cũng nên học cách tự mình xử lý mọi chuyện rồi, người nào nên chọc người nào không nên dây vào, người hắn đã hiểu ra rồi chứ? Thế giới này không đơn thuần chỉ có màu đen và màu trắng như vậy.

Mấy ngày sau, Diệp Quân Lan biết được Chúc Anh Đài bị trúng tên, thông báo cho nàng là bằng hữu của Chúc Lương, Cầu Cự Bá, hắn lạnh lùng nhìn Diệp Quân Lan, vẻ mặt như muốn nói: “Uổng cho người là bằng hữu của Anh Đài, thời điểm Anh Đài bị người ta bắt nạt, người ở đâu?”, hắn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Thấy vậy trong lòng Diệp Quân Lan đau đớn, không biết nói gì cho phải, chỉ ngơ ngẩn cả người.

Mã Văn Tài trở lại nhìn thấy Diệp Quân Lan như thế, liền luống cuống, xông tới ôm nàng, cầm cọ cọ tóc nàng, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Quân Lan ngửi mùi vị quen thuộc, dựa vào thân thể ấm áp, không nói một lời, nước mắt thoáng cái chảy xuống.

Thân thể Mã Văn Tài run lên, càng thêm dùng sức ôm nàng, an ủi: “Ngoan, đừng khóc, có ta ở đây.”

Diệp Quân Lan dựa vào hắn, lẩm bầm nói về chuyện Chúc Anh Đài, hơi kích động, nàng chợt đẩy Mã Văn Tài ra, nhìn ánh mắt của hắn, tràn đầy hối hận: “Đều là lỗi của ta, nếu ta sớm nói cho Tiểu Cửu biết có người muốn hại cậu ấy, thì cậu ấy sẽ không xảy ra chuyện. Đều tại ta, tự cho là đúng. Ta vốn tưởng là Tiểu Cửu được bảo hộ quá tốt, nên chịu thiệt một chút mới có thể trưởng thành, lại không nghĩ tới..... Đều do ta không tốt, đều là lỗi của ta.....”

Nàng ôm chặt lấy mình, lẩm bầm, nước mắt từ từ chảy xuống, một giọt một giọt như đập vào trong lòng Mã Văn Tài.

Mã Văn Tài đi tới, một lần nữa ôm Diệp Quân Lan, không nói một lời, chỉ lấy tay vỗ lưng an ủi nàng.

Đợi đến khi Diệp Quân Lan khóc mệt, ngủ thiếp đi, hắn mới cẩn thận ôm nàng lên giường, lấy tay vuốt lên mi tâm nhú chặt của nàng, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, lẳng lặng ngồi bên giường không nói một câu.

Chúc Anh Đài, là vậy sao? Hắn cũng vừa nghe nói nàng ta bị thương, lại không ngờ Quân Lan sẽ vì chuyện này mà hối hận như thế. Ánh mắt Mã Văn Tài lạnh lẽo, hừ, hắn nghĩ không sai, Chúc Anh Đài quả nhiên là thứ

phiền toái, cực kỳ phiền toái. Vấn đề là bây giờ hăn không thể động vào nàng ta, ai bảo Quân Lan quan tâm nàng ta chứ?

Mã Văn Tài thở dài, chậm rãi đứng dậy, đi về phía ghế nằm, từ từ nằm xuống, nhìn trần nhà, trong đôi mắt thâm thúy trong trẻo lạnh lùng nổi lên một chút bất đắc dĩ, như vậy phải làm sao bây giờ? Hăn chậm rãi nhắm mắt lại.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 11

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“A ~” Diệp Quân Lan nhìn người trong gương, không khỏi kêu ra tiếng, như thế này thì nàng làm sao dám gặp người a!

Đôi mắt sưng đỏ, mặt tái nhợt, tóc rối bời, y phục xốc xếch, thật quá thê thảm.

Mã Văn Tài nhìn nhìn Diệp Quân Lan, thấy bộ dáng của nàng đúng là thê thảm không nỡ nhìn, nhưng khí sắc so với tối hôm qua tốt hơn, mặc dù vẫn còn chút ảm đạm, nhưng rõ ràng đã tốt hơn một chút rồi, lòng hẳn thoáng an tâm.

Đi tới, vắt một cái khăn nóng, kéo Diệp Quân Lan qua, tỉ mỉ đắp lên mắt nàng, sau đó lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc mỡ, mở ra, dùng ngón tay bôi thuốc cho nàng, từ từ xoa xoa mắt nàng, động tác rất tự nhiên.

Diệp Quân Lan không nói không rằng, cảm giác tay của hắn ôn nhu xoa xoa mắt mình, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Trải qua một đêm, nàng đã sớm tỉnh táo lại rồi, nếu chuyện đã phát sinh, nàng có hối hận nữa cũng không làm nên chuyện gì, còn không bằng nghĩ biện pháp giúp Tiểu Cửu hiểu được chuyện này, đền bù mình lúc trước ít chiếu cố đến nàng ấy.

Lúc trước do nàng quá tự cho là đúng, cảm thấy Tiểu Cửu nên học cách trưởng thành, nên biết trên thế giới này không có tốt tuyệt đối và xấu tuyệt đối, nên biết người nào nên chọc, mà kẻ nào không nên dây vào.

Câu nói cửa miệng, mình thương để tránh ám tiền khó phòng. Đáng sợ nhất không phải quân tử, mà là tiểu nhân.

Nhưng nàng đã quên, cái nàng thích nhất ở Tiểu Cửu chính là sự ngay thẳng của nàng ấy, nếu như Tiểu Cửu không còn ngay thẳng, vậy thì không phải là Tiểu Cửu nữa rồi.

Thôi thôi, sau này che chở cho nàng ấy cũng được! Diệp Quân Lan nghĩ như vậy, đưa tay ngăn cản tay của Mã Văn Tài, giọng nói hơi khàn: “Có thể dừng được rồi.”

Mã Văn Tài nhấc tay lên, thấy mắt nàng đã tiêu sưng, hài lòng gật đầu, sau đó băng quơ nói: “Đi học, ta xin phép nghỉ giúp đệ.”

“Ừ.” Diệp Quân Lan sửa sang lại y phục trên người, dùng lược chải tóc, chậm rãi đi ra cửa.

Ngoài cửa, ánh mặt trời rực rỡ, thời tiết rất đẹp, Diệp Quân Lan đi tới cửa, dừng một chút, “Cái kia, chuyện tối hôm qua, cảm ơn!” Nói xong, chạy ra ngoài.

Mã Văn Tài nhìn Diệp Quân Lan chạy trốn, cảm thấy tâm tình rất tốt, cầm sách ra cửa, đi về hướng phòng học.

Trong y quán, Vương Lan đang giúp Chúc Anh Đài băng bó vết thương.

Lương Sơn Bá ở một bên bưng thuốc, từ vẻ ôn nhuận ánh mắt quan tâm.

Chúc Anh Đài nhẵn mày, thỉnh thoảng còn an ủi Lương Sơn Bá đang lo lắng cho nàng, ánh mặt trời chiếu rọi, không khí giữa hai người vô cùng ấm áp, giống như không có người thứ ba, không có Vương Lan tồn tại, trong y quán chỉ có hai người bọn họ.

“Tiểu Cửu, người thế nào rồi? Ta. . . . .” Diệp Quân Lan vội vã chạy tới, mới vừa vào cửa, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng nhất thời dừng chân, không nói ra nổi một lời.

Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá không chú ý đến ngoài cửa có thêm một người, trái lại Vương Lan nhìn thấy Diệp Quân Lan, nàng đứng dậy, đang định nói chuyện, nhưng Diệp Quân Lan lại làm động tác “xuyt”, khoát khoát tay với nàng, rồi chỉ vào vết thương của Chúc Anh Đài, làm khẩu hình hỏi “ổn không?” .

Vương Lan khẽ mỉm cười, gật đầu.

Diệp Quân Lan thả lỏng miệng, cười cười với nàng, xoay người rời khỏi y quán.

Tiểu Cửu ới Tiểu Cửu, thì ra trong mắt, trong lòng người đã sớm chỉ thấy một mình Lương Sơn Bá mà thôi! Những người khác, đều ngoài tai người sao? Người có từng nghĩ tới, người bị thương, ta cũng sẽ cảm thấy đau lòng vì người hay không?

Bên ngoài, mặt trời vừa lên cao, Diệp Quân Lan nheo mắt lại nhìn bầu trời xanh thẳm, tâm tình rơi xuống đáy cốc, Tiểu Cửu, người không nghĩ tới sẽ làm bằng hữu như ta đây thương tâm sao?

“Phu tử, xin lỗi, học sinh tới chậm.” Diệp Quân Lan trở lại phòng học, áy náy cúi đầu.

Tạ Đạo Uẩn dịu dàng cười, giọng nói nhu hòa: “Không sao, Mã đồng học đã xin nghỉ phép giúp trò rồi, ngồi xuống trước đã.” Cầm sách chỉ vào

chỗ ngồi của Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan lại nói xin lỗi, rồi đi tới chỗ ngồi, vén áo ngồi xuống, cầm sách, trầm mặc không nói.

Trong lòng Mã Văn Tài biết nàng tâm tình không tốt, nên lặng yên ngồi cùng nàng, chẳng qua bầu không khí xung quanh bắt đầu xuống thấp.

Chột dạ, Vương đại công tử liếc trộm hai người bọn họ một cái, chợt bắt gặp một đôi mắt đen sắc bén, vội vàng thu hồi tầm mắt, vùi đầu khổ học, biểu lộ như thể mình chưa từng chăm chú đến vậy, nhưng mồ hôi trên trán lại chảy xuống ròng ròng.

Trong lòng bồn chồn, hẳn ta chắc hẳn không thể biết được, mình đã vụng trộm vút cung tên lại rồi, chắc hẳn ta không biết đâu.

Mã Văn Tài thu hồi ánh mắt, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, bọn hèn nhát!

Tan lớp, Vương Lam Điền cũng không quay đầu lại mà lập tức xông ra ngoài.

Mã Văn Tài chậm rãi đứng lên, đi về hướng cửa. Diệp Quân Lan buồn bã ỉu xiu từ ngẩng đầu, miễn cưỡng liếc mắt nhìn theo bóng lưng Mã Văn Tài, rồi đối tư thế gục ở trên bàn, hai mắt nhắm nghiền.

Vụt.....

Một mũi tên sượt qua đầu Vương Lam Điền, mang theo vài sợi tóc, Vương Lam Điền bị dọa sợ, ngã nhào trên mặt đất.

Mã Văn Tài cầm một bộ cung nỏ màu vàng, từ từ đặt mũi tên màu bạc lên, sau lưng là thiếu niên Mã Thống lạnh lùng cầm bao đựng tên.

Đôi mắt đen rét lạnh, mũi tên màu bạc dưới ánh mặt trời tỏa ra hàn quang, rọi khắp bốn phía.

Vụt—— Vụt —— Vụt——

Ba mũi tên bay ra, nhưng chỉ sát qua người Vương Lam Điền, trừ phá rách chút quần áo, và rối loạn đầu tóc ra, thì không hề tổn thương hấn mảy may, nhưng lại khiến Vương Lam Điền mềm nhũn ngã trên mặt đất, cầu xin tha thứ liên tục.

Mũi tên cuối cùng lấp lên cung, nhất thời sát khí lắng đọng.

Vụt——

Mũi tên này không chút lưu tình bay về phía gáy Vương Lam Điền, lúc này Vương Lam Điền đã không còn khí lực cử động, ngay cả kêu cũng không thốt ra được tiếng nào.

“Dừng tay ——” Lương Sơn Bá cầm tấm ván gỗ chạy vọt ra, thay Vương Lam Điền chặn lại mũi tên trí mạng, thân thể lại bị lực của mũi tên đẩy lùi ra sau một mét.

Đi theo Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài không để ý đến tay mình đang bị thương, vội vàng chạy tới dìu Lương Sơn Bá dậy.

Thấy Lương Sơn Bá không sao, liền quay đầu trừng mắt với Mã Văn Tài, chất vấn: “Tại sao huynh lại muốn giết Vương Lam Điền? Thật quá đáng!” Ánh mắt liếc qua nhìn Vương Lam Điền vô cùng chật vật trên mặt đất.

Mặc dù nàng rất ghét Vương Lam Điền, nhưng không thể nhìn bạn học của mình bị thương tổn. Quả nhiên Mã Văn Tài không phải người tốt, lại nói thương thể của nàng, chẳng nhẽ...

Mã Văn Tài thu hồi cung tên trong tay, đưa cho Mã Thống, cười lạnh không nói, ánh mắt nhìn bọn họ tràn đầy vẻ khinh thường.

“Chúc huynh, Lương huynh, hắn muốn giết ta vì ta biết một bí mật của hắn.” Vương Lam Điền thấy mình đã có người cứu, giãy dựa bò dậy, dùng cả tay chân, thật vất vả mới lăn đến chỗ hai người Chúc Lương.

Vương Lam Điền quét mắt bốn phía, thấy xung quanh người vây xem càng lúc càng đông, mơ hồ thấy bóng dáng Diệp Quân Lan xuất hiện, hơi dừng một chút, trong mắt hiện lên một tia sáng phức tạp, nhất thời nước mắt mũi lem lem chỉ vào Mã Văn Tài, lớn tiếng kể lể: “Hắn chính là hung thủ bắn Chúc huynh bị thương, hắn muốn giết người diệt khẩu!”

“Cái gì!” Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá đồng thanh kêu lên, nhìn về phía Mã Văn Tài, trong mắt đầy hoài nghi, hiển nhiên là có chút tin tưởng lời Vương Lam Điền.

Vương Lam Điền thấy Chúc Lương bắt đầu hoài nghi, liền cầm mũi tên bắn mình đưa cho Chúc Anh Đài, hiển nhiên mũi tên này giống với mũi tên đã bắn nàng. Chúc Anh Đài cầm mũi tên kia, hồi lâu không nói, lúc trước nàng chẳng qua chỉ hoài nghi thôi, hiện tại. . .

Chúc Anh Đài đứng dậy đi tới trước mặt Mã Văn Tài, nghiêm nghị nhìn đôi mắt bình tĩnh như nước của hắn, lên tiếng chất vấn: “Vương Lam Điền nói có đúng hay không?”

Mã Văn Tài lạnh lùng nhìn Vương Lam Điền một cái, khoanh tay đứng, yên lặng nhìn Chúc Anh Đài, nói: “Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?”

Chúc Anh Đài nhìn thấy vẻ châm chọc khinh thường trong mắt hắn, vội vàng lui lại mấy bước, chỉ vào hắn quát: “Mã Văn Tài, vốn tưởng rằng ngươi là người tốt, không nghĩ tới ngươi mới thật sự là người xấu, nguy quân tử.”

Từng câu từng câu chất vấn, khiến đám học sinh ở một bên nghị luận rối rít.

“Thì ra Mã Văn Tài là người như thế à!”

“Ta đã nói rồi, Mã Văn Tài không phải người tốt mà!”

“Cắt ~ người còn không biết sao, nghe nói Mã Văn Tài từ nhỏ không có mẹ, còn cha hắt thì. . . . .”

“Ha hã ~ quả nhiên là người không có mẹ nuôi không có mẹ dạy dỗ. . . . .”

. . . . .

Mã Văn Tài không hề phản bác, ánh mắt nhìn về phía bọn họ càng lạnh lùng, một tia sát khí hiện lên trong đôi mắt màu đen, tay phải giấu trong ống áo từ từ nắm chặt, bầu không khí nhất thời lạnh xuống.

“Đủ rồi!” Một giọng nói giận dữ không kiềm chế được vang lên.

Diệp Quân Lan bước nhanh tới, che ở trước người Mã Văn Tài, chỉ vào những người xung quanh đang nói nhảm, nổi giận mắng: “Những người như các người có tư cách gì mà nói Tu Nhân như thế?”

“Người!” Diệp Quân Lan chỉ vào một học sinh trong đó, nói, “Chuyện trộm đạo cũng làm không ít đi! Trước đó vài ngày, nửa đêm đều không ở học viện, có cần ta nói ra một chút sự tích vinh quang của người không!”

Người nọ vội lắc đầu: “Không, không, ta có việc đi trước!” Xoay người vội vàng chạy trốn.

Diệp Quân Lan quay đầu nhìn về phía một học sinh khác, híп mắt: “Còn người nữa, nghe nói gần đây đột nhiên có tiền, rất là tiêu dao đấy! Đại Nguyên phường thú vị lắm đúng không?!”

Đại Nguyên thường? Đây không phải là sông bạc sao?! Những người còn lại đồng loạt nhìn về phía học sinh kia, học sinh đó lập tức chạy trốn chết.

Lại giải quyết thêm một người! Diệp Quân Lan tay phải chống nạnh, tay trái chỉ vào những người còn lại, lần lượt quét qua từng người: “Còn người! Người! Người! Thế nào, có muốn ta nói cho mọi người về sự tích của các người không?!”

Đám người chung quanh sờn gai ốc, ngay lập tức giải tán.

Chỉ để lại Chúc Anh Đài giờ phút này vẫn đang tức giận chưa bình tĩnh lại, Lương Sơn Bá đứng một bên lo lắng nhìn nàng, và Vương Lam Điền ngồi trên đất, từ khi Diệp Quân Lan xuất hiện liền cúi đầu không dám nói gì.

Diệp Quân Lan nhìn bọn họ chạy nhanh như chớp, phúi tay, lần này thật tốt, phải cảm ơn cái tính bà tám nhiều chuyện của Truy nhi rồi!

Xoay người đi tới bên cạnh Mã Văn Tài, đưa tay cầm tay hắn, từ từ mở nắm đấm ra, thấy trong lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ. Nàng lập tức lấy thuốc mỡ từ trong túi gấm, tỉ mỉ xoa cho hắn, ngẩng đầu quan tâm hỏi: “Không sao chứ?”

Mã Văn Tài thấy ánh mắt quan tâm của nàng, kèm chế xúc động muốn ôm nàng vào lòng, vươn tay trái ra cầm tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì, cảm ơn.” Cảm ơn nàng đã đứng che trước người ta, cảm ơn nàng nguyện ý tin tưởng ta, cảm ơn!

Diệp Quân Lan nhoẻn miệng cười.

Lúc này, Chúc Anh Đài xông tới, kéo Diệp Quân Lan lại bên cạnh mình, chỉ vào Mã Văn Tài, nói với Diệp Quân Lan: “Quân Lan, người còn

giúp hần! Người không biết, Mã Văn Tài chính là tiểu nhân. Người xem. . . . .” Vươn cánh tay bị thương ra, chỉ cho nàng nhìn.

Diệp Quân Lan nhăn mày, nhìn Chúc Anh Đài một chút, rồi lại nhìn Mã Văn Tài một chút, sau đó dùng ngữ khí kiên định nói: “Tiểu Cửu, Tu Nhân không phải người như thế, ta tin tưởng hần!”

Mã Văn Tài nhìn vào nữ tử giờ phút này nói tin tưởng mình, nhớ tới ban nãy nàng kiên định đứng phía trước bảo vệ hần, liền nở nụ cười, lúm đồng tiền hiện ra như trẻ nhỏ, trong veo không nhiễm bụi trần.

“Quân Lan! Sao người lại cố chấp như vậy!” Chúc Anh Đài nhìn chằm chằm Diệp Quân Lan, cầm mũi tên trong tay, đưa cho nàng, “Đây là chứng cứ, mũi tên này giống hệt mũi tên đã bắn ta bị thương.”

Diệp Quân Lan nhận lấy mũi tên, tỉ mỉ xem xét tường tận, ánh mắt nhìn về phía Chúc Anh Đài có chút dăm chiêu: “Đây đúng là mũi tên của Tu Nhân, nhưng điều này cũng không thể chứng minh Tu Nhân là người bắn người bị thương!”

Chúc Anh Đài trợn to hai mắt, không thể tin nhìn nàng: “Diệp Quân Lan người thay đổi rồi!”

Đứng một bên, Lương Sơn Bá nhìn thấy ánh mắt thương tâm của Chúc Anh Đài, vừa đỡ lấy Chúc Anh Đài đang lảo đảo sắp ngã, quay đầu nói với Diệp Quân Lan: “Diệp huynh, đây là sự thật! Vương huynh có thể chứng minh!” Một tay chỉ vào Vương Lam Điền đang cúi đầu vô cùng yên tĩnh trên mặt đất.

Diệp Quân Lan không để ý đến Lương Sơn Bá, chỉ nhìn Vương Lam Điền trên mặt đất, thấy hần không ngẩng đầu lên mà chỉ an tĩnh ngồi đó, một lần nữa nhìn về phía Chúc Anh Đài, trong mắt dần dần có vẻ bi ai: “Hần? Tiểu Cửu, đừng nói với ta là Vương Lam Điền nói cho người biết Tu Nhân muốn giết người?”

Chúc Anh Đài nhìn Diệp Quân Lan một cái, lẳng lặng gật đầu.

Diệp Quân Lan từ từ đi tới trước mặt Chúc Anh Đài, nhìn nàng chăm chú, ánh mắt mang theo mấy phần cầu khẩn, mấy phần thương tâm: “Ta nói không phải Tu Nhân, người tin sao?”

“Ta. . . . . Ta. . . . .” Chúc Anh Đài không dám nhìn Diệp Quân Lan, nghiêng đầu đi, hồi lâu không nói. Lương Sơn Bá thì chỉ cầm tay nàng.

Diệp Quân Lan trong lòng hiểu rõ nàng ấy không tin mình, sâu thẳm cười một tiếng, nụ cười thê lương, nói nhỏ: “Người thế nhưng không tin ta? Người có biết ngày người bị thương Tu Nhân ở chung một chỗ với ta?”

“Cái gì?!” Chúc Anh Đài ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó do dự mở miệng, “Không thể nào? ! Đây rõ ràng là mũi tên của Mã Văn Tài!”

“Tốt, tốt tốt! Thật sự quá tốt!” Diệp Quân Lan giận quá hóa cười, tiếng nói vừa chuyển, thế nhưng có mấy phần sắc bén, giơ tay lên chỉ vào Vương Lam Điền ngu ngơ trên mặt đất, chất vấn, “Người thà rằng tin tưởng hắn cũng không tin ta! Chúc Anh Đài, người. . . . .”

Chúc Anh Đài không nói, chỉ lắc đầu, lẩm bẩm: “Ta tin tưởng, nhưng mà. . . . .” Ta tin người, chứ không tin hắn!

“Đủ rồi, không cần nhưng mà.” Diệp Quân Lan thở dài, giọng nói khôi phục vẻ bình tĩnh như thường ngày, “Ta nhìn lầm người rồi.”

Yên lặng đi tới bên cạnh Mã Văn Tài, Mã Văn Tài cầm tay nàng, hai người xoay người rời đi.

Mã Thống liếc hai người Chúc Lương một cái, rồi đi theo công tử nhà mình.

Chúc Anh Đài chỉ nghe Diệp Quân Lan lạnh lùng nói ra một câu như vậy, sau đó không chút lưu tình rời đi cùng Mã Văn Tài, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

Bằng hữu từ nhỏ cuối cùng rơi vào kết quả như vậy, rốt cuộc là ai sai?

Lời tác giả: Yếu ớt hỏi một câu, có bao nhiêu người không thích Chúc Anh Đài?

CHỜ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chờ Hỏi Chỗn Quân Về – Chương 12

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Các nàng cuối cùng không trở về được, không thể quay về khoảng thời gian từng cùng nhau cười đùa, cùng nhau đau đớn, không thể quay về cái tuổi cho dù thương tâm nhưng luôn tin tưởng lẫn nhau, không thể trở về cái tuổi đơn thuần, ngây thơ hồn nhiên lúc nhỏ.

Các nàng dần dần lớn lên, bắt đầu dùng mắt mình nhìn thế giới này, bắt đầu dùng tim mình nhận thức, đã có người quan trọng của riêng mình, có tín niệm khác nhau của riêng mình.

Thời gian trôi qua, các nàng cuối cùng vẫn bị lạc nhau, càng lúc càng xa....

Tiểu Cửu, chúng ta không trở về được nữa, có phải không?

Diệp Quân Lan từ trong mộng tỉnh lại, đứng dậy, xuống giường, đi về phía cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Trời còn mờ tối, đêm tối thâm trầm, không trăng, cũng không sao, nàng cứ ngồi ngây ngốc như vậy, gió lạnh thoảng qua, ngược lại khiến nàng tỉnh táo hơn một chút, chuyện phát sinh lúc xế chiều lại một lần nữa hiện lên trước mắt nàng.

Diệp Quân Lan cười lạnh, giống như tự giễu, nàng sao có thể không để ý, người kia dù sao cũng là bằng hữu mà nàng chơi từ nhỏ! Nàng sao có thể không thêm để ý đây!

Tiểu Cửu trong trí nhớ luôn là người ngay thẳng, đơn thuần thiện lương như vậy, chính tính cách đáng quý này khiến mình xem nàng ấy là bạn tốt. Nhưng mà. . . . .

Ánh mắt Diệp Quân Lan âm đạm, cũng vì tính cách này của nàng đã khiến tình cảm của hai người đi tới điểm cuối cùng.

Tính cách ngay thẳng khiến Tiểu Cửu luôn đem những gì mình nghĩ trong lòng nói ra, bất kể lời này có bao nhiêu tổn thương người, bất kể đúng hay sai. Tính cách đơn thuần khiến Tiểu Cửu dễ dàng tin tưởng những gì mình chứng kiến, lại thiếu tỉnh táo để cẩn thận phân tích, tin lầm kẻ xấu.

Thiện lương sao? Nàng hừ lạnh, thiện lương không nguyên tắc là dễ tổn thương người khác nhất, cứu một người xấu và giết một trăm người tốt thì có gì khác nhau chứ.

Thì ra, khi góc độ nhìn vấn đề khác nhau thì chuyện hay vật nhìn thấy cũng sẽ khác nhau.

Bây giờ Diệp Quân Lan mới hiểu được, Tiểu Cửu, người không sai, người chỉ là quá đơn thuần thiện lương, chỉ như thế mà thôi.

Nhưng thật xin lỗi, nàng không thể cùng nàng ấy đi tiếp, cho phép nàng bước ra khỏi cuộc sống của nàng ấy.

Nghĩ thông suốt những điều này, tâm tình Diệp Quân Lan đã khá hơn rất nhiều, xem giờ vẫn còn sớm, vẫn nên ngủ tiếp a! Nàng đóng cửa sổ, trở về giường, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Trên ghế, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn chăm chú vào người vừa nằm lại giường, hồi lâu mới chậm rãi khép lại.

....

Cầm kỳ thi họa, hôm nay là ngày dạy chơi cờ.

Tạ Đạo Uẩn ngồi ngay ngắn trong phòng, trước mặt bày bàn cờ, vô cùng thanh thản.

Thật ra Diệp Quân Lan không thích đánh cờ, bởi vì ở nhà bất kể chơi với ai, thì người thua cũng là nàng, thua rất thảm. Tuy nói quan trọng là quá trình, nhưng không ai thích làm một chuyện mà mình luôn bị thua. Diệp Quân Lan cũng thế, cho nên nàng liếc nhìn bàn cờ trước mặt Tạ Đạo Uẩn, cong miêng lên, phồng má.

Mã Văn Tài luôn hiểu rõ nàng, đối với tính tình trẻ con này, chỉ vỗ vỗ đầu nàng, bắt đắc dĩ cười.

Cho nên nói thói quen là một điều đáng sợ, Diệp Quân Lan đã sớm coi như không thấy đối với các hành động thỉnh thoảng vỗ đầu nàng, hay dặt tay của Mã Văn Tài rồi, Mã đại công tử cũng không buông tha cho bất kỳ cơ hội ăn đậu hũ nào.

Cho nên phương thức chung đụng quý dị của hai người cứ tiếp tục xảy ra như vậy.

Tạ Đạo Uẩn coi như không thấy hành động mờ ám của bọn họ, chỉ thỉnh thoảng dùng ánh mắt sáng tỏ thấu triệt nhìn bọn họ, nhưng một người thì thấy không sao cả, còn một người làm như không thấy, thật khiến nàng có chút dở khóc dở cười.

Tạ Đạo Uẩn dạy học thường theo phương thức cởi mở, chủ trương học sinh có thể chủ động cầu học, nói: “Có ai nguyện ý cùng ta chơi một ván

không?”

Vương Lam Điền đứng dậy, gần đây hăn rất thuận buồm xuôi gió, hăm hại Mã Văn Tài, người trong lớp càng tỏ ra sùng bái hăn, mặc dù trong lòng thấy có lỗi với muội tử Diệp gia, nhưng nói tóm lại, vẫn là “xuân phong đắc ý”.

Hăn ngồi xuống, cầm một quân trắng lên, đặt xuống bàn cờ.

Tạ Đạo Uẩn vô cùng bất đắc dĩ, gõ đầu hăn, sau đó kiên nhẫn giải thích, quy tắc đầu tiên của cờ vây chính là quân đen đi trước.

Vương Lam Điền tự rước lấy nhục, xám xịt trở về chỗ ngồi của mình.

“Còn có ai không?” Tạ Đạo Uẩn hỏi, ánh mắt nhìn về phía Mã Văn Tài, đối với học trò này nàng rất thương thức, tính cách cuồng ngạo không kiềm chế được, vẻ ôn hòa hữu lễ ở trước mặt nàng chỉ là giả vờ, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như có thể nhìn thấu lòng người.

Có khi nàng cảm thấy, đứa nhỏ này căn bản là chán ghét thế giới này, luôn dùng ánh mắt giễu cợt nhìn người và sự vật xung quanh. Chỉ khi đối với đứa nhỏ kia. . . . .

Ánh mắt Tạ Đạo Uẩn lướt qua Diệp Quân Lan, may mắn, thế giới này còn có thứ để hăn quyến luyến.

Diệp Quân Lan cảm thấy có tầm mắt quét qua mình, ngẩng đầu, thấy Tạ Đạo Uẩn nhìn Mã Văn Tài bên cạnh, rất kỳ quái hỏi: “Tu Nhân, tại sao phu tử lại nhìn huynh?”

Mã Văn Tài thuận thế đáp: “Có lẽ là muốn ta đi lên đánh cờ với nàng.”

“Ách ~ nếu không, huynh đi đi?” Diệp Quân Lan thoáng cái liền hào hứng, giọng nói mang vẻ hưng phấn, rồi trầm tư suy nghĩ phen, “Ta nhớ được kỳ nghệ của huynh không tệ nha.”

“Ah? Quân Lan, muốn ta lên?” Mã Văn Tài nhú mày.

“Ừ, ừ.” E sợ thiên hạ không loạn, người nào đó gật đầu, vẻ mặt vô cùng đáng yêu.

Mã Văn Tài cười một tiếng, vỗ đầu nàng, đáp: “VẬY CŨNG ĐƯỢC!”

Ưu nhã đứng dậy, hắng giọng nói: “Học sinh thỉnh giáo cao chiêu của phu tử.”

Tạ Đạo Uẩn thỏa mãn cười, đưa tay, làm động tác xin mời.

Mã Văn Tài ngồi xuống, ngón tay thon dài duyên dáng cầm quân đen lên, lưu loát hạ cờ, sau đó nhìn Tạ Đạo Uẩn cười nhẹ, mây trôi nước chảy.

Một lát sau, ván cờ chấm dứt, hòa.

“Tiên sinh, tài cao!” Mã Văn Tài cũng không để ý, phúc lễ, rồi đứng dậy trở về chỗ ngồi, kéo Diệp Quân Lan rời khỏi phòng học.

Tạ Đạo Uẩn thở dài một hơi, nhìn ván cờ trước mắt, cũng không ngẩng đầu lên, nói tan lớp.

Đám học sinh đều giải tán, chỉ còn lại Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá vì nhìn thấy vẻ mặt của nàng khác thường, nên có chút lo lắng.

Tạ Đạo Uẩn không nói không rằng, chỉ tĩnh tế xem xét lại.

“Tiên sinh, có cái gì không đúng sao?” Chúc Anh Đài cẩn thận từng li từng tí hỏi, Lương Sơn Bá gật đầu, vẻ mặt quan tâm.

“Sát khí nặng nề. Người chơi quân đen này tâm vững như sắt, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của binh sĩ thủ hạ, chỉ vì đạt tới mục đích.” Tạ Đạo Uẩn vừa thở dài, vừa chỉ vào ván cờ, “Mà quan trọng hơn là, ván này quân cờ bất kể là âm mưu hay dương mưu, từng nước đều được người chơi dự đoán tiên cơ, hẳn cuối cùng bỏ qua một nước, nếu như nước này hạ xuống, sợ rằng cục diện sẽ không giống thế này nữa!”

Tạ Đạo Uẩn lắc đầu, cảm thán: “Đáng sợ, người này sợ rằng không phải vật trong ao!”

Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá liếc mắt nhìn nhau, trông thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, sau đó cúi đầu, âm thầm không nói.

“À~ đúng rồi, Lương Sơn Bá.” Tạ Đạo Uẩn gọi.

“Dạ, tiên sinh, mời nói!” Lương Sơn Bá phục hồi tinh thần, làm động tác vái chào, chờ chỉ thị của Tạ Đạo Uẩn.

Tạ Đạo Uẩn dịu dàng cười, chỉ chỗ ngồi trước bàn cờ, nói: “Trò có hứng thú chơi cùng ta một ván?”

“A? Học sinh sao?” Lương Sơn Bá chỉ chỉ chính mình, nhất thời chân tay luống cuống, thấy Tạ Đạo Uẩn gật đầu, liền đáp ứng.

Chúc Anh Đài đứng ở bên cạnh, nhìn Lương Sơn Bá đánh cờ, cười thỏa mãn.

Ván cờ kết thúc, Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá cùng nhau rời đi.

Tạ Đạo Uẩn nhìn ván cờ trước mặt, lại nhớ tới ván cờ lúc trước, không khỏi thở dài một hơi.

Nói thật, kỳ nghệ của Lương Sơn Bá không tệ, nhưng so với Mã Văn Tài, thì lại kém hơn. Đứa nhỏ Lương Sơn Bá này tâm tình nhân hậu, tha

thứ khoan dung với mọi người vốn là tốt, nhưng lúc nên ngừng lại không ngừng, quá mức ôn nhu, không đủ quyết đoán. Sau này sợ rằng ngay cả bản thân cũng không che chở được, chứ chưa nói đến có thể che chở người khác hay không.

Thôi thôi, mỗi người đều có tạo hóa của riêng mình, nàng lo lắng cái gì chứ.

Tạ Đạo Uẩn tự giấu cười một tiếng, thu dọn bàn cờ, ra khỏi phòng học.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chớ Hỏi Chốn Quân Về – Chương 13

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Lúc này Tạ Đạo Uẩn cũng không ngờ, chuyện nàng nghĩ đến hôm nay, một ngày nào đó sẽ trở thành hiện thực. Nhưng đây là chuyện sau này, tạm thời không nhắc tới.

Thật ra cách dạy học của thư viện Ni Sơn tương đối khoa học hợp lý, chẳng những chú trọng bồi dưỡng học thức và phẩm hạnh cho học sinh, còn chú trọng việc phát triển thân thể. Kiếm thuật và cưỡi ngựa bắn cung là bài học bắt buộc, rồi sau đó dần dần phát sinh việc đi tới vùng ngoại ô luyện tập võ nghệ.

Đông Tấn trước nay, mặc dù địa vị của nữ tử rất thấp, nhưng là đệ tử sĩ tộc, nên Diệp Quân Lan và Chúc Anh Đài đã học qua những thứ này.

Thứ nhất, tuy nói mẹ nàng vẫn muốn bồi dưỡng nàng thành thực nữ danh môn, châm chúc nữ hồng cùng cầm kỳ thi họa đều không sót thứ gì, nhưng người ngoài lại không biết, mẫu thân Diệp gia thật ra cũng là cao thủ kiếm thuật cưỡi ngựa bắn cung.

Diệp Quân Lan đến nay vẫn còn nhớ rõ khi lần đầu tiên nàng nhìn thấy mẫu thân mỹ nhân ngồi trên lưng ngựa, lúc đó nàng vô cùng kinh hãi, bộ dáng đó thật đúng là tư thế hiên ngang. Những thứ này mẫu thân đều đã dạy cho nàng rồi.

Cho nên nàng cũng không quá chú trọng giờ học võ ngoại khóa này cho lắm.

Thứ hai là bởi vì Diệp Quân Lan đã từng theo mẹ học qua mấy mấy chiêu, sau đó lại được Tạ Đạo Uẩn dạy kiếm thuật, thân thủ cũng coi như khá ổn.

Chúc Anh Đài thật ra vẫn rất thông minh, dĩ nhiên, sự thông minh của nàng phần lớn đều thể hiện lúc học tập.

Nàng từ trước đến giờ luôn muốn làm nữ anh hùng, chứng minh nữ nhi không thua kém nam nhi, nên giờ học võ khóa có thể cung cấp cho nàng một nền tảng tốt.

Đối với chương trình học sắp tới, nàng mong đợi nhiều hơn là lo lắng.

Lấy tính cách bảo thủ của Trần Tử Tuấn thì vốn dĩ tuyệt đối sẽ không đáp ứng chuyện này, nhưng không biết gần đây Trần Tử Tuấn uống nhầm thuốc gì, lại đại hiến ân tình cho Tạ Đạo Uẩn, không chỉ đồng ý, mà còn quyết định tự mình dẫn dắt một đội.

Bất hạnh thay, Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài vừa khéo lại được phân vào đội của Trần Tử Tuấn.

Diệp Quân Lan sau khi biết được tin này thì ngã sấp trên bàn sách, toàn thân vô lực, khoe miệng run run, sao gần đây nàng lại xui xẻo như vậy a!

Mã Văn Tài thấy bộ dạng thở ngắn than dài của nàng, thì mày kiếm hơi nhếch lên, ghé sát vào lỗ tai Diệp Quân Lan, hơi thở ấm áp khiến bên tai nàng thoáng cái đỏ bừng lên, không chờ nàng phản ứng, đã nghe thấy Mã Văn Tài nói: “Nếu không, lúc đó chúng ta lén trốn đi, ta nghe nói sườn núi phía sau học viện có một rừng hoa đào, đúng lúc hoa đào đang nở. . . . .”

“Thật?” Diệp Quân Lan một lần nữa sống lại, “Huynh không gạt ta chứ?”

“Ta lúc nào thì gạt đệ.” Mã Văn Tài nhìn nàng cười yếu ớt.

“Được, cứ quyết định như vậy.” Giải quyết dứt khoát.

.....

“Diệp gia muội tử, ta không phải cố ý muốn hãm hại muội vào cảnh bất nghĩa a.”

“Ta thừa nhận người bắn bị thương Chúc Anh Đài là ta, nhưng ta cũng không phải cố ý muốn hãm hại Mã Văn Tài a, ai biết được Chúc Anh Đài kia thoát nhìn rất thông minh lại dần như vậy, ngay cả lời của ta cũng tin.”

“Thật có lỗi, Diệp gia muội tử, nể mặt tỷ tỷ ta là đại tẩu của muội, cầu xin muội, đừng tìm ta gây phiền toái a. . . .”

Vương Lam Điền cố mở to hai mắt đầy quầng thâm, một mình lải nhải với cây đại thụ, đi tới đi lui, trầm tư suy nghĩ, sau đó lại ngửa mặt lên trời thở dài: “Không được a, làm sao bây giờ? Nói như vậy cũng không biết Diệp gia muội tử có thể đánh chết ta hay không? Ai ~”

Vương Lam Điền rất là buồn rầu, mấy ngày qua hần lặn qua lộn lại không ngủ được, nhớ tới mấy hôm nay ánh mắt Diệp Quân Lan nhìn mình, thân thể không khỏi run lên, lạnh quá a.

“Vương Lam Điền, hóa ra là người!” Phía sau truyền đến giọng nói kinh hãi xen lẫn tức giận.

Vương Lam Điền kinh ngạc quay người, nhìn thấy Chúc Anh Đài một thân trang phục cười ngửa, giơ ngón tay chỉ vào hần.

E hèm, đứa trẻ ngoan cũng trốn học à!

Không sai, Vương Lam Điền hấn nhất gan, sợ chết, hấn sợ Diệp gia muội tử, sợ tỷ tỷ nhà mình, sợ Mã Văn Tài, nhưng lại không sợ Chúc Anh Đài.

Vương Lam Điền nhìn Chúc Anh Đài vọt tới trước mặt hấn, vẻ mặt tràn đầy căm phẫn, rất không sao cả mà trả lời: “Là ta đấy, vậy thì sao?”

Chúc Anh Đài vừa nghe, nhất thời nổi trận lôi đình, giọng vô cùng tức giận: “Người, người hèn hạ, người vô sỉ, người tiểu nhân!”

“Hèn hạ vô sỉ? Chê cười, người cũng không phải là ngày đầu mới biết ta.” Vương Lam Điền khoanh tay, trong giọng nói lộ ra vẻ mỉa mai, “Về phần tiểu nhân sao? Ta vừa rồi cũng không có nói ta là quân tử.”

“Người cường từ đoạt lý, người, người. . . . .” Chúc Anh Đài giận đến nổi nói không ra lời, chỉ vào hấn làm ra vẻ muốn đánh.

Vương Lam Điền vung tay đẩy nàng ra, khiến nàng lao đảo một cái.

Chúc Anh Đài thật vất vả đứng vững, trì hoãn khẩu khí, rồi mở miệng mắng: “Nếu như không phải tại người, ta sẽ không hiểu lầm Mã Văn Tài, cũng sẽ không cùng Quân Lan. . . . .” Nàng muốn nói lại thôi, trong mắt rưng rưng.

“Được rồi, Chúc Anh Đài, người đừng ở nơi này mèø khóc chuột già từ bi nữa.”

Vương Lam Điền nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, hung hăng nói: “Chúc Anh Đài, ta cho người biết, tay của người là ta đã thương, không có một chút liên quan nào đến Mã Văn Tài cả, không có!”

“Đúng, Vương Lam Điền ta là một tiểu nhân.” Hấn hít sâu một hơi, lướt qua Chúc Anh Đài, nhìn thấy đôi mắt rưng rưng, tức giận nhìn chăm chăm hấn, nhún nhún vai coi như không sao cả, giọng nói lộ ra vẻ khinh bỉ

cùng xem thường, “Nhưng người, Chúc Anh Đài, người thế mà lại lựa chọn tin tưởng một tiểu nhân, chứ không thêm tin tưởng bằng hữu của người!”

Chúc Anh Đài đầu óc trống rỗng, ngã nhào trên đất, thở hổn hển từng ngụm, nước mắt chảy xuống, càng không thể dừng lại.

Vương Lam Điền nhìn Chúc Anh Đài như vậy, cảm thấy tâm tình thật tốt, buồn bực trong mấy ngày qua giảm hơn phân nửa, lại nói: “Một kẻ cố tình đả thương người, một kẻ vô tâm đả thương người, người dùng sự đơn thuần của người đi thương tổn người thực sự quan tâm người. Người so với tiểu nhân như ta đây, thì đáng sợ hơn đấy!”

Không, không phải như thế, nàng không nghe, nàng không phải cố ý, nàng chẳng qua là. . . . .

Chúc Anh Đài bịt kín hai tai, Vương Lam Điền nói không phải là thật, không phải! Liều mạng lắc đầu, âm thầm khóc nức nở.

Vương Lam Điền thấy mục đích đạt được, cũng không quan tâm tới Chúc Anh Đài nữa, phát tay áo rời đi.

.....

Phía sau núi, một rừng đào lớn, rậm rạp, hương hoa thơm ngát, rực rỡ yêu dã, hương thơm bốn phía. Còn chưa vào rừng, thoáng cái đã ngấn ngơ trước màu phấn hồng phủ khắp nơi. Các cành đào đan xen vào nhau, cành lớn vòng quanh cành nhỏ, cành nhỏ nằm trong cành lớn, thế nhưng nhất thời nhìn như vô tận. Màu hồng mê người, từng đám, từng chuỗi, um tùm, tuyết rơi xuống những cành hoa đào uốn lượn, phủ kín đầu cành, trên cành thỉnh thoảng có vài mầm xanh mới nhú, nhưng lại giúp cho khắp cánh rừng thêm mấy phần linh động.

“Ta hỏi này, Tu Nhân, tại sao huynh lại tìm được một nơi như thế này?” Diệp Quân Lan vừa nói, vừa chạy vào sâu trong rừng đào, tiếng cười

trong như chuông bạc theo gió truyền đi.

Mã Văn Tài nghe thấy tiếng cười kia liền biết tâm sự mấy ngày qua của nàng rốt cục đã tan thành mây khói rồi, trong lòng cao hứng, nhìn Diệp Quân Lan bên trong rừng đào, cười đến say mê khuynh đảo hồng trần, lộ ra dung nhan tuyệt diệu như vậy, so với hoa đào còn quyến rũ hơn vài phần.

Có người nói, vui quá hóa buồn. Khổng Tử cũng có nói, trong họa có phúc, trong phúc có họa.

Khi trở lại học viện Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài bị bắt quả tang, bị Tạ Đạo Uẩn hung hăng phê bình một trận.

Nhưng mà hai người, một người thì vừa giải được khúc mắc trong lòng, tâm tình không tệ, nên lại khôi phục bộ dạng không tim không phổi, còn người kia thì ngoại trừ việc liên quan đến ai đó ra thì chuyện gì cũng không để tâm.

Kết quả, người để ý cũng chỉ có mình Tạ Đạo Uẩn, khiến cho nàng liên tục cười khố.

Vận khí của Chúc Anh Đài cũng không tệ, người tìm được nàng là Lương Sơn Bá.

Lương Sơn Bá thấy bộ dáng nàng thương tâm, hốt hoảng như thế thì vô cùng lo lắng, liền xin phép Tạ Đạo Uẩn, nói là thương thế của Chúc Anh Đài chưa lành, cần về phòng nghỉ ngơi.

Tạ Đạo Uẩn thấy thần sắc nàng mơ mơ màng màng, sắc mặt tái nhợt, lại thêm Lương Sơn Bá trước giờ luôn là người thành thật nên cũng đồng ý.

Nghe vậy Vương Lam Điền đứng một bên hừ lạnh một tiếng.

Lương Sơn Bá vịn Chúc Anh Đài đi về phòng hai người.

“Sơn Bá, Sơn Bá. . . . .”

Lương Sơn Bá nghe được Chúc Anh Đài mơ màng gọi, vội vàng nghiêng đầu nhìn nàng, thần sắc lo lắng lóe lên trong ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy, Anh Đài?”

“Mang đệ đi tìm Quân Lan, đúng, đi tìm Quân Lan.” Đột nhiên Chúc Anh Đài giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, vội vàng hoàn hồn nhìn Lương Sơn Bá, trong hai mắt đã có thần thái, dồn dập nói, “Quân Lan là người tốt như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho đệ.”

“A?” Lương Sơn Bá nghe nàng nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy, không sao hiểu được, chuyện này có liên quan gì tới Diệp Quân Lan sao?

“Quân Lan nhất định sẽ tha thứ cho đệ, nhất định sẽ.” Trong miệng năm lần bảy lượt lặp lại những lời này, đột nhiên, Chúc Anh Đài hất Lương Sơn Bá ra, xông ra ngoài.

“Này, Anh Đài, Anh Đài!” Lương Sơn Bá cảm thấy mờ mịt, nhìn Chúc Anh Đài chạy ra ngoài, lại không yên lòng, nên cũng đuổi theo.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Nói đi, người tìm Quân Lan có chuyện gì?” Mã Văn Tài ngăn cản Vương Lam Điền đang muốn chuồn êm vào cửa, ánh mắt lạnh như băng, thấy vậy Vương Lam Điền rùng mình một cái, toàn thân nổi đầy da gà, nhưng lại không dám xoa.

“Chuyện kia, chuyện kia ý mà!” Vương Lam Điền ấp a ấp úng cả buổi cũng không nặn ra được một câu hoàn chỉnh, nhìn Mã Văn Tài cười nịnh nọt đến dị thường, đột nhiên thân thể co lại, mạnh mẽ vòng qua Mã Văn Tài, chui vào trong phòng.

Dĩ nhiên Mã đại công tử của chúng ta không thể nào để hấn được như ý, tay mắt lạnh lẽo túm cổ áo Vương Lam Điền, dùng lực ném hấn xuống đất, “Nói, chuyện gì?” Giọng nói lạnh băng, khí lạnh tản ra bốn phía.

“Ai u, ta. . . . .” Vương Lam Điền nước mắt lưng tròng, đang định ca thán đã bị giọng nói lạnh lùng của Mã Văn Tài dọa cho nén trở về, rất là ủy khuất, nhưng hấn sợ nha, vì thế gian nan nặn ra nụ cười, cúi đầu sợ hãi nói: “Ta không phải là tới nói xin lỗi sao!”

“Nói xin lỗi? Không cần!” Diệp Quân Lan choàng áo khoác đi ra, chỉ thấy nàng tóc dài không buộc, xõa trên đầu vai, trong mắt còn có chút mơ hồ, hiển nhiên là vừa ngủ không lâu, thì bị động tĩnh bên ngoài đánh thức.

“Diệp gia muội tử, ta thật không phải cố ý, ta cũng không biết chuyện sẽ thành như vậy.” Vương Lam Điền liên tục biện giải cho mình, lại không biết câu “Diệp gia muội tử” trong miệng hắn phun ra làm Diệp Quân Lan muốn khóc không được muốn cười không xong.

“Câm miệng!” Diệp Quân Lan quát lớn một tiếng, Vương Lam Điền vội vàng lấy tay bịt miệng, vẻ mặt không hiểu ra sao nhìn sắc mặt Diệp Quân Lan trở nên xanh mét, ách ~ hắn nói sai cái gì rồi sao? Không có a! Vương Lam Điền rất là buồn rầu, không biết làm sao.

Diệp Quân Lan cũng không thèm nhìn hắn, một tay kéo Mã Văn Tài lôi vào phòng, một tay thì đóng cửa và cửa sổ.

Mã Văn Tài cũng không gấp, kiên nhẫn chờ nàng chuẩn bị xong, sau đó nhìn nàng đứng trước mặt hắn, cúi đầu, không nói một lời, thỉnh thoảng cẩn thận từng ly từng tý ngẩng đầu lên dò xét sắc mặt hắn.

Bất giác hắn có chút buồn cười, liền nói: “Có phải Quân Lan có lời muốn nói với ta hay không?”

Thấy người đứng ở trước mặt không dám nhìn mình, chỉ khẽ gật đầu, thân thể cứng ngắc, cho thấy rõ ràng nàng đang khẩn trương.

Mã Văn Tài cảm thấy đùa đủ rồi, không nên trêu chọc nàng nữa, nếu không đợi nàng thẹn quá thành giận thì sẽ không tốt, vì thế cúi đầu, ở bên tai nàng nói nhỏ một câu, rồi xoay người đi tới cạnh bàn, rót chén trà, ngồi xuống từ từ thưởng thức, ừm, hôm nay mùi vị trà không tệ.

‘Nếu định nói chuyện nàng là con gái, thì ta đã sớm biết rồi, không cần phải nói đâu.’ Diệp Quân Lan nghe được những lời này, phút chốc cảm thấy trong đầu như có sấm sét giữa trời quang. Hắn thế nhưng đã sớm biết rồi, trời ạ! Lại nói, nàng giả trang làm nam nhi có kém như vậy sao?

Diệp Quân Lan nhìn người nào đó giờ phút này đang tỏ vẻ không thèm đếm xỉa, nhàn nhã thưởng thức trà, im lặng, uống cho nàng lúc trước còn lo lắng hẳn sẽ tức giận vì nàng gạt hẳn! Chuyện này là sao chứ!

Ngoài cửa phòng, Vương Lam Điền núp ở trong góc, một mình vẽ vòng vòng, hẳn sai ở chỗ nào nha?

Đêm nay nhất định là một đêm không an tĩnh.

Trần Tử Tuấn đứng ngoài cửa phòng Tạ Đạo Uẩn bồi hồi, ngâm tưng Kinh Thi, nhiệt huyết sôi trào, nhưng không người nào biết.

Vương Lam Điền ở trước phòng Diệp Quân Lan trần trọc, trầm tư suy nghĩ, thấp thỏm bất an, thấy cửa phòng đóng, nhưng đèn vẫn sáng, trong lòng chột cao chột thấp, bất an cực độ.

Lúc này, cửa phòng chột mở, Diệp Quân Lan đi ra, trợn mắt nhìn người nào đó đang đi tới đi lui, lắc lư ở ngoài cửa, thân thể người nào đó run lên, quay đầu, vội vàng bày ra bộ dáng tươi cười, nghênh đón: “Ta nói nha, Diệp gia muội tử, muội đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho ta lần này đi! Ta van muội đó!” Hai tay hợp thành chữ thập, đáng thương nhìn Diệp Quân Lan, rất là vô tội, thần thái cực kỳ giống chó nuôi trong nhà bị ngược đãi đến thâm vô cùng, Diệp Quân Lan giống như còn có thể nhìn thấy có một cái đuôi lông xù chui ra từ sau lưng hẳn, lắc sang trái rồi lắc sang phải, rất là nịnh nọt.

Phì ——

“Khụ khụ khụ, được rồi, cũng không hẳn tất cả đều là lỗi của huynh. Ta cho qua, nhưng nếu tái phạm lần nữa. . . . .” Diệp Quân Lan kéo dài giọng, tâm tình Vương Lam Điền vốn đã buông lỏng lúc này lại bắt đầu chột cao chột thấp, thấp thỏm bất an.

“Không có, không có, làm sao có thể có lần sau.” Vương Lam Điền vội vàng khoát khoát tay, nói.

“Vương Lam Điền, sao ngươi lại ở đây?” Giọng nói tức giận xen lẫn kinh ngạc truyền đến, Diệp Quân Lan cùng Vương Lam Điền đồng thời nhìn về phía nơi truyền đến âm thanh, thấy Chúc Anh Đài vẫn mặc quần áo cưỡi ngựa, hai mắt sưng đỏ, vẻ mặt tái nhợt, giờ phút này trên mặt nàng đỏ ửng, hiển nhiên vô cùng tức giận. Phía sau là Lương Sơn Bá đang vội vã chạy tới.

Vương Lam Điền thu lại nụ cười trên mặt, từ trong tay áo lấy ra một cái quạt giấy, cũng không quạt trời nóng hay không nóng, mở cây quạt, phẩy phẩy vài cái, rồi mới lên tiếng hỏi: “Ngươi có thể ở đây, ta sao lại không thể?”

“Ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, sao ngươi còn có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt Quân Lan chứ!” Chúc Anh Đài tức giận trách cứ Vương Lam Điền, đúng vậy, nếu như không phải do hấn, nàng cũng sẽ không hiểu lầm Mã Văn Tài, sẽ không chọc Quân Lan tức giận. Đều là do Vương Lam Điền sai, hấn là đầu sỏ gây nên tội vậy mà còn có mặt mũi xuất hiện ở đây.

Vương Lam Điền thấy Chúc Anh Đài dùng ánh mắt trách cứ nhìn hấn, thật giống như tất cả mọi chuyện đều là lỗi của hấn, mà nàng chỉ là người bị hại, một ngọn lửa chột nhen nhóm trong lòng, hấn cũng bất chấp Diệp Quân Lan ở đây, chỉ vào mũi Chúc Anh Đài định mắng.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa!” Diệp Quân Lan nhìn hai người sắp khai chiến thì vô cùng bất đắc dĩ, hai người này có biết mệt hay không a! Nàng nghiêng qua nhìn khiến Vương Lam Điền lập tức dừng lại, đi tới vỗ vỗ vai hấn, thở dài, bình tĩnh nói: “Vương Lam Điền, huynh trở về trước đi.”

Vương Lam Điền chỉ chỉ mình, lại nhìn Chúc Anh Đài, rồi quay đầu nhìn Diệp Quân Lan với vẻ mặt bình tĩnh, không cam lòng gật đầu, từ từ đi về.

“Nói đi, người có chuyện gì?” Diệp Quân Lan nhìn Chúc Anh Đài, giọng điệu không gợn sóng không sợ hãi.

“Ta, ta tới nói xin lỗi .” Chúc Anh Đài hít một hơi, giọng nói đã khôi phục kiên định như thường ngày, ngược lại có chút cẩn thận e dè, “Chuyện lần trước ta đã biết rồi, đều do Vương Lam Điền làm, Quân Lan, thật xin lỗi, người đừng tức giận nha.”

Diệp Quân Lan không nói, nhìn nàng, sắc mặt không thay đổi.

Chúc Anh Đài không nghe thấy nàng trả lời, trong lòng nhất thời sợ hãi, dùng ánh mắt bất lực nhìn về phía Lương Sơn Bá. Giờ phút này Lương Sơn Bá cũng hiểu ra, khích lệ nhìn nàng. Chúc Anh Đài có thêm dũng khí, nói tiếp: “Quân Lan, ta biết ta không nên không tin người, nếu không phải Vương Lam Điền nói dối, ta sẽ không. . . . . Quân Lan, tha thứ cho ta có được hay không?” Chúc Anh Đài nhìn nàng bằng đôi mắt tràn đầy mong đợi.

Diệp Quân Lan nghe lời nói của nàng, đột nhiên cảm thấy tức cười, Tiểu Cửu à, người rốt cuộc có biết vì sao ta lại đau lòng hay không? Không chỉ bởi vì chuyện này, nặng hơn chính là bởi vì tín nhiệm giữa hai chúng ta còn không bằng người khác nói ba xạo vài câu.

Đúng, Vương Lam Điền sai, nhưng người cũng không có đầu óc sao? Người không biết suy nghĩ thật kỹ sao? Nếu không phải Vương Lam Điền nói ra, có phải cả đời người đều cho rằng ta sai hay không?

Diệp Quân Lan giơ tay lên, cắt đứt lời Chúc Anh Đài, bằng hữu tốt nhất từ nhỏ đến lớn của nàng, mỉm cười: “Tiểu Cửu, không cần phải nói nữa, ta không giận người, chuyện này đến đây chấm dứt, sắc trời không còn

sớm, người cũng mệt mỏi rồi, trở về đi thôi!” Nói xong, nàng xoay người trở về phòng, đóng cửa, lưu loát liền mạch.

“Thế nào, muội tha thứ cho nàng ta?” Mã Văn Tài ngồi trên ghế, tỉ mỉ lau cung nỏ màu vàng trong tay, mắt cũng không nâng lên, hỏi.

“Không thể nói là tha thứ hay không tha thứ, cho tới bây giờ ta chưa từng tức giận với nàng, thì nói gì đến tha thứ đây?” Diệp Quân Lan châm chọc cười, đi đến bên cạnh bàn, rót chén trà cho mình, nhìn cái ly trong tay, rồi nói tiếp: “Ta chỉ là có chút thất vọng mà thôi.”

Nàng cầm chén trà trong tay, uống một hơi cạn sạch, ừm, không tệ, bị gió lạnh thổi lâu như vậy, uống chén trà nóng quả nhiên thoải mái. Ngáp một cái, nên đi ngủ rồi. Nghĩ vậy, Diệp Quân Lan xoa xoa mắt, đi về phía giường, chúc Mã Văn Tài ngủ ngon, rồi nằm xuống ngủ.

Thất vọng, vậy sao? Mã Văn Tài nhìn vẻ mặt có vài phần sung sướng nhẹ nhõm của Diệp Quân Lan, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhợt nhạt. Xem ra, ở trong lòng Quân Lan, Chúc Anh Đài đã biến thành đồng học bình thường rồi. Chỉ sợ Chúc Anh Đài vẫn còn không biết đấy! Đôi mắt lạnh lùng trong trẻo xẹt qua một tia châm chọc.

Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá trở về phòng, lòng tràn đầy vui mừng vì cho rằng Diệp Quân Lan đã tha thứ cho nàng, an tâm tắm rửa rồi đi ngủ.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Phía sau núi, rừng đào, ánh trăng mê ly, truyền đến từng trận âm thanh, nhắm mắt lắng nghe, giống như có thể thấy những dãy núi cao ngút nhấp nhô vô tận, lại như thấy Ngân Hà trải rộng ba ngàn thước phiêu lượn nơi chín tầng mây, ý cảnh rộng lớn, âm sắc trong veo, giống như gió xuân lướt nhẹ qua mặt, thấm vào ruột gan, quả thực là một khúc nhạc thanh nhã.

Tỉ mỉ nghe xong, hẳn là cầm tiêu hợp tấu, người đánh đàn này có thủ pháp hơi lộ vẻ lạnh nhạt, nhưng hay ở chỗ ý nghĩ phóng khoáng, không gò bó, mà người thổi tiêu cũng là một cao thủ, từng bước dẫn hướng cho người chơi đàn, tiếng tiêu thanh nhã, nghe tựa như hòa nhã, nhưng trong xương lại lộ ra vẻ lãnh ngạo, xem ra cũng là người phóng đảng, không bị trói buộc. Người như vậy mà lại chỉ đạo người khác sao?

Người đứng bên ngoài rừng đào cười cười, có lẽ người kia hẳn là rất quan trọng với hắn? Y cầm vò rượu lên, chậm rãi đi sâu vào rừng đào, đẩy những cành hoa đào rậm rạp ra, liền thấy một thiếu niên ngồi ngay ngắn trên mặt đất dưới tàng cây, một thân cẩm bào, khuôn mặt tinh xảo nhưng hơi trẻ con, một đôi tay trắng nõn, nhẹ nhàng khuấy động huyền cầm, âm thanh du dương. Bên cạnh là một thiếu niên mặc một y phục màu đen, dáng người cao thẳng cường tráng, đứng dựa vào cây, trên tay thon dài ưu mỹ cầm một cây ngọc tiêu, tiếng tiêu kia nhất định là do nam tử mặc áo đen

này thổi. Gió thổi lên, hoa rơi rụng rã, người trong rừng đào này không phải chính là Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài sao!

“Hai vị, có muốn uống một chén cùng tại hạ không?” Một giọng nói vang lên, phá vỡ yên tĩnh, Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài theo tiếng nói nhìn lại, liền thấy một đại thúc râu ria xồm xoàm, lồi thối lệch thếch đang giơ một vò rượu, đứng ở cách đó không xa nhìn về phía bọn họ cười.

“Có gì không thể?” Mã Văn Tài đáp ứng, kéo Diệp Quân Lan đi về phía người nọ.

Diệp Quân Lan không khỏi nhìn Mã Văn Tài, thấy hắc vể mặt không đối gật đầu với nàng, liền không nghĩ nhiều đi theo hắc bước về phía người nọ.

Đại thúc kia dẫn hai người đi ra khỏi rừng đào, đi tới một căn phòng nhỏ, phòng này gần với hồ hoa đào, ven bờ hoa đào nở rụng rã, rất lãng mạn.

“Ta hỏi này rốt cuộc vị đại thúc kia là ai, thần bí như vậy?” Diệp Quân Lan kéo tay áo Mã Văn Tài, len lén hỏi hắc.

Mã Văn Tài nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không nói rõ, chỉ nói: “Thải cúc đông ly hạ (*), nhàn nhã thông dong lại thích rượu thì còn có thể là ai?”

(*) tức là: Cúc vàng hái dưới rào đông. Đây là một câu thơ trong bài thơ nổi tiếng của Đào Uyên Minh (tên thật là Đào Tiềm).

Hán Việt:

Kết lư tại nhân cảnh

Nhi vô xa mã huyên

Vấn quân hà năng nhĩ

Tâm viễn địa tự thiên

Thải cúc đông ly hạ

Du nhiên kiến nam sơn

Sơn khí nhật tịch giai

Phi điều tương dữ hoàn

Thử hoàn hữu chân ý

Dục biện dĩ vong ngôn

Dịch thơ:

Nhà cỏ giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: “Sao được vậy?”

Lòng xa, đất tự xa.

Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thới nhìn núi Nam.

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cảnh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời

“A, cái gì, ông ấy thế mà lại là. . . . .” Diệp Quân Lan vô cùng kinh ngạc, đánh giá đại thúc kia từ trên xuống dưới, râu ria xồm xoàm, lông mày lệch thếch, được rồi, hiện tại nàng đã biết cái gì gọi là mộng ước tan vỡ.

Mã Văn Tài thấy bộ dạng như trời sập xuống của nàng thì lắc đầu than thở, bất đắc dĩ xoa xoa đầu của nàng.

“Cái này cũng để người nhìn ra được, ánh mắt của tiểu tử người rất sắc bén đấy!” Tửu quỷ đại thúc lắc đầu, vẻ mặt rất bất đắc dĩ, mắt nhìn Mã Văn Tài tăng thêm vài phần thưởng thức, lại nhìn khuôn mặt vô cùng đau đớn khi thần tượng bị phá vỡ của Diệp Quân Lan, bất giác vui lên, cười nói: “Tiểu nha đầu, làm sao vậy? Thất vọng hả?”

“Ông, ông, làm sao ông biết ta là nữ?” Diệp Quân Lan thấy y một câu nói toạc ra thân phận của mình, run rẩy dùng ngón tay chỉ vào y hỏi.

Tửu quỷ đại thúc, không đúng, là Đào Uyên Minh miễn cưỡng cười cười, thế nhưng làm cho người ta cảm thấy có mấy phần ung dung, cương quyết, nhìn Diệp Quân Lan, ánh mắt trong trẻo, nói: “Ta cũng không phải lão tiểu tử Vương Thế Ngọc kia, sao lại không nhìn ra chứ. Không nói nữa, uống rượu nào.” Tiện tay đem vò rượu ném về phía Mã Văn Tài, Mã Văn Tài cười một tiếng, một tay tiếp được, cầm vò rượu lên uống, động tác vốn hơi thô lỗ, nhưng khi hắn làm thì lại lộ ra vẻ ưu nhã tiêu sái.

Đào Uyên Minh vừa nhìn, cười mẫn: “Tiểu tử thú vị.” Sau đó cầm lấy một vò rượu khác, ném, lần này bay về hướng Diệp Quân Lan, Diệp Quân Lan trừng mắt nhìn, cũng một tay bắt được, sau đó cười đắc ý nhìn Đào Uyên Minh, hừ hừ, muốn làm khó nàng sao, đợi một trăm năm nữa nhé! Tửu quỷ đại thúc.

“Ta nói này, nha đầu, người cầm rượu mà không uống thì cầm làm gì?” Đào Uyên Minh thản nhiên mở miệng, thoáng chốc đã hỏi khó Diệp Quân Lan rồi. Mã Văn Tài cũng không nói gì, chỉ uống rượu của hắn, nhìn

hai người bọn họ đấu khẩu, tâm tình rất tốt, đã lâu chưa nhìn thấy Quân Lan kinh ngạc rồi.

Diệp Quân Lan cầm vò rượu, bước nhanh đi tới trước mặt Đào Uyên Minh, một tay nhét vò rượu vào trong ngực y, rồi nhìn Mã Văn Tài đang uống vô cùng vui vẻ, buồn bực xoay người đi ra khỏi phòng nhỏ, uống uống, uống chết các người đi!

Bên ngoài phòng nhỏ, ánh trăng mê ly, hoa đào tươi đẹp, gió thổi thoáng qua, tạo nên những gợn nước lăn lăn trên mặt hồ. Diệp Quân Lan đi đến một chỗ, chầm chậm ngồi xuống, mê muội ngắm nhìn cảnh ban đêm, vẻ mặt có mấy phần say mê.

“Tiểu tử người không đi qua à?” Đào Uyên Minh nhìn ra bên ngoài phòng nhỏ, thấy Diệp Quân Lan đang ngồi ven hồ hoa đào, liền quay đầu lại ranh mãnh nhìn Mã Văn Tài vẫn bình tĩnh trước mặt, nói tiếp: “Người không sợ nàng gặp chuyện không may sao.”

Mã Văn Tài nhìn người nào đó già mà không đứng đắn, cười cười, uống một hớp rượu, lại nhìn thân ảnh ngoài cửa sổ dưới ánh trăng, ánh mắt vô cùng ôn nhu, hồi lâu, Đào Uyên Minh nghe được hản trả lời: “Không cần, nàng tự có chừng mực, ta chỉ cần tin tưởng nàng là được rồi.”

“Hay, hay cho một câu tin tưởng, hiển nhiên nha đầu kia cũng tràn đầy lòng tin với người. Hai người các người không tệ, coi như lão tử gặp vận may đi!” Đào Uyên Minh cầm vò rượu lên, tu một ngụm lớn, trong lời nói tràn đầy thưởng thức, nhưng cũng mang theo mấy phần oán trách, bóp tay thở dài. Hản, Đào Uyên Minh tại sao không có đệ tử tốt như vậy đây?

Mã Văn Tài cười không nói gì, nhắc vò rượu, uống một ngụm lớn, cũng không thấy say, ánh mắt rất thanh tỉnh.

“Nha đầu này lại ngủ thiếp đi!” Đào Uyên Minh nhìn Diệp Quân Lan yên lặng ngồi bên bờ hồ ngủ gà ngủ gật, “Cũng không sợ bị đông lạnh.”

Mã Văn Tài đi qua một tay ôm người nào đó lên, động tác rất nhẹ nhàng, Diệp Quân Lan giật giật người, chui vào trong ngực hắn, chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, đem mặt vui vào trong ngực hắn, ngủ vô cùng thoải mái. Mã Văn Tài nhìn người trong ngực, ánh mắt ôn nhuận tinh khiết nhu hòa, gật đầu nói lời cáo biệt với Đào Uyên Minh, rồi xoay người rời đi.

Đào Uyên Minh nhìn hai người bọn họ rời đi, cười cười, cầm vò rượu đang định uống, lại phát hiện vò rượu đã sớm hết, một giọt cũng không còn, muốn trở về phòng tìm thêm, lại nhớ ra rượu tồn mấy ngày nay hắn và Mã Văn Tài đã uống hết sạch rồi, một chút cũng không thừa.

Ai, vẫn nên trở về ngủ thôi! Ai biết tiểu tử chết bầm kia lại có tửu lượng tốt như vậy, uống nhiều rượu thế mà không thấy say, tức chết y rồi! Nghĩ như thế, nhưng lại không thấy tức giận giận, ngã trái ngã phải đi về phòng nhỏ, ngã đầu xuống giường nằm ngủ.

Cao sơn lưu thủy gặp tri âm, hôm nay coi như y gặp được tri kỷ uống rượu ngàn chén không say đi, nghĩ như vậy liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng ngời, hoa đào tươi đẹp.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Gần đây, Vương Lam Điền vô cùng biết điều, không hề tìm Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá để gây sự. Hắn vốn không phải người xấu, chỉ là một đứa nhỏ bị làm hư thôi, được giáo huấn lần này, cũng lười tự làm mất mặt mình. Không có hắn làm loạn linh tinh, Trần Tử Tuần thì bận việc yêu đương, không rảnh tìm đệ tử gây phiền toái, trong thư viện thoáng chốc yên tĩnh hẳn.

Cuộc sống thường ngày của Diệp Quân Lan trôi qua cũng có hương có vị, hàng ngày cứ theo lệ thường đi học, thỉnh thoảng đi theo Mã Văn Tài nhìn Vương Lam Điền làm trò cười cho thiên hạ, thờ ơ lạnh nhạt với Chúc Anh Đài đang cùng Lương Sơn Bá ngọt ngào huynh đệ tình thâm.

Lúc nhàn hạ, lại lôi kéo Mã Văn Tài đến sau núi ngắm hoa đào, tâm sự cùng tửu quỷ đại thúc, đùa giỡn, hoặc hái chút hoa đào thử làm rượu. Có khi tính tình nổi lên, liền đánh đàn, tửu quỷ đại thúc cũng chỉ cho một hai câu, hoặc là đánh cờ, nhưng đa số là Mã Văn Tài đánh cờ với tửu quỷ đại thúc, nàng đứng ngoài xem. Đương nhiên cũng có khi uống chút rượu, lãnh nguyệt bích hồ, rừng đào tươi đẹp đã không tẻ rồi, lại được nghe tửu quỷ đại thúc nói chuyện, bộ dạng hăng hái, lúc đó nàng mới cảm thấy đại thúc thật đúng là Đào Uyên Minh hái cúc dưới rào đông.

Cho nên, cuộc sống trong thư viện cứ như vậy trôi qua, hoa đào phía sau núi khô héo, cánh hoa rơi đầy đất, đợi năm sau lại nở rộ. Thoáng chốc

đã đến tiết Đoan Ngọ rồi.

Vào tiết Đoan Ngọ thư viện Ni Sơn sẽ được nghỉ, bởi vì đông đảo học sinh đến từ khắp các miền, đường xá xa xôi, cho nên người về nhà cũng không nhiều, Diệp Quân Lan cũng không trở về, được nghỉ có một ngày thì làm sao đủ, còn không bằng xuống núi, tranh thủ dạo chơi trong thành Hàng Châu, chẳng phải rất vui sướng sao?

Trần Tử Tuấn tuyên bố nghỉ học, rồi lại đặc biệt nói rõ người xếp hạng chót sẽ không được nghỉ, không biết Chúc Anh Đài đắc tội gì với Trần Tử Tuấn mà tên bị xếp cuối cùng, nàng vốn đang hưng phấn nhất thời liền chán nản. Khiến Vương Lam Điền nhìn mà hả hê mà cười lạnh, không đợi Chúc Anh Đài kịp phản ứng, đã đứng dậy rời khỏi phòng học.

Thằng nhóc này, càng ngày càng thông minh! Diệp Quân Lan nhìn thân ảnh người nào đó vội vàng rời đi, rất vui mừng, thu hồi thần sắc, huých nhẹ khuỷu tay Mã Văn Tài, hỏi: “Huynh phải về nhà sao?”

“Sao vậy, Quân Lan không nữa?” Mã công tử bản tính không đổi, ưa thích đùa giỡn người nào đó cực kì trì độn, sau đó thỏa mãn nhìn mặt người nào đó thoáng cái ửng đỏ, then quá thành giận hung hăng trừng mắt lườm hằm, lúc này mới cất giọng nói, “Ta không trở về, hôm nay ở lại Hàng Châu đi dạo chơi cùng muội. Đi thôi!” Đứng lên, kéo Diệp Quân Lan, rồi rời khỏi phòng học.

“Đi đâu thì tốt đây?” “Muội quyết định.” “Ách ~ như vậy a, muội không biết, nếu không huynh giới thiệu đi, dù sao huynh cũng khá quen thuộc.”

. . . . . Hai người dần dần đi xa. Lưu lại Chúc Anh Đài đang âm thầm tức giận và Lương Sơn Bá đang không ngừng an ủi nàng, còn bất chợt nghĩ ra một vài chủ ý vớ vẩn, Chúc Anh Đài cũng không để ý, trước kia khi nàng đau buồn thì Diệp Quân Lan đều ở bên cạnh trêu chọc cho nàng vui

vẻ, bây giờ lại bỏ nàng đi rồi, ai, chẳng lẽ nữ nhân yêu đương thì thật sự sẽ không có đầu óc sao?

Thành Hàng Châu, người người tấp nập, rất náo nhiệt.

“Này, muội nói nha, sao muội phải mặc thành như vậy?” Thiếu nữ mặc một bộ váy lụa màu tím thanh nhã, dáng người xinh đẹp mềm mại, ngũ quan tinh xảo, giờ phút này đôi mắt đẹp hơi trừng lên, xinh đẹp quyến rũ nhãn mày, lăm bằm trong miệng, vẻ mặt bất mãn nhìn nam tử bên cạnh cười đến giảo hoạt, ngoái đầu nhìn, ánh sáng như ngưng lại, hai mắt gặp nhau, tạo ra một chút rung động.

Nam tử đang mặc trường bào màu bạc, dáng người thon dài, khuôn mặt tuấn mỹ, một đôi mắt đen thâm thúy, toát ra thần sắc tà tử, không bị trói buộc, giờ phút này nhìn thiếu nữ bên cạnh đang oán trách vạn phần, lại tràn đầy ôn nhu vỗ vỗ đầu nàng, cúi xuống, ở bên tai thiếu nữ nhẹ giọng nói nhỏ, môi mỏng hơi cong lên, lộ ra một chút vui vẻ, làm cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy ấm áp dị thường.

Cũng không biết nói cái gì, thiếu nữ hơi đỏ mặt, rất không cam lòng gật gật đầu, nam tử kia cười một tiếng, quả thực phong hoa tuyệt đại, sau đó rất tự nhiên kéo tay thiếu nữ, đi về phía tửu lâu trước mặt.

Nam tử ôn nhu tuấn lãng, thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn, quả là một đôi bích nhân! Đây không phải chính là Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài Mã đại công tử sao?

Tửu lâu, tên Thiên Nhiên Cư, có một cặp câu đối: Khách đến Thiên Nhiên Cư; cư nhiên thiên thượng khách.

“Rượu và thức ăn ở tửu lâu này rất ngon.” Mã Văn Tài thấy Diệp Quân Lan nhìn nhìn tửu lâu rồi lại bày ra vẻ mặt không rõ ràng lăm nhìn hẩn, cười cười với nàng, mở miệng giải thích, “Đi dạo lâu như vậy, chắc muội cũng đói bụng rồi, nếm thử món ăn nổi tiếng của Hàng Châu đi.”

“Được, thật tốt quá!” Diệp Quân Lan vừa nghe, vô cùng kích động, kéo Mã Văn Tài đi vào trong, cười hì hì, thức ăn ngon, Diệp Quân Lan tới đây.

Mã Văn Tài cũng không giãy dụa, cười để mặc nàng lôi kéo, đi vào Thiên Nhiên Cư.

Cá dầm chua Tây Hồ, tôm bóc vỏ ướp trà Long tỉnh, gà khiêu hóa, vịt chưng bào ngư, Bát bảo mãn khẩu hương, ba ba nướng bồ câu, măng xuân cá bộ cá, vịt nhỏ hầm, mật chưng, măng xuân hầm. . . . . Từng món ăn lần lượt được bưng lên bàn, Diệp Quân Lan hoa cả mắt, nuốt nước miếng liên tục, nhưng thế này cũng quá nhiều đi?

Nhìn nam nhân nào đó ngồi đối diện, vẻ mặt vui sướng nhìn nàng, nhất thời mặt đầy vạch đen, nàng sao có thể ăn hết nhiều như vậy a! Hẳn tưởng là đang nuôi heo sao?

“Sao vậy, Quân Lan không ăn, món ăn nguội sẽ không ngon đâu!” Mã đại công tử giống như không nhìn thấy ánh mắt của Diệp Quân Lan, vô cùng tự nhiên cầm chiếc đũa trên bàn, quan tâm gấp thức ăn bỏ vào trong bát của nàng, sau đó ôn nhu cười, giọng nói nhu tình như nước, “Nào, nếm thử đi.”

Nhất thời tim Diệp Quân Lan như bị nai con đụng vào, tinh thần bay ra bên ngoài, “Nha” một tiếng, cầm đũa ném món ăn trong bát, ừ ừ, thật đúng là không tệ! Đợi chút, ban này nàng đang suy nghĩ gì vậy! Đáng chết! Diệp Quân Lan chợt phục hồi tinh thần, vô cùng ảo não, mỗi lần đều như vậy, trợn mắt nhìn người nào đó đang bày ra vẻ mặt cười đến vô hại, kéo tóc mình, người này chắc chắn là hồ ly tinh chuyển thế, họa thủy!

Hồi lâu, phía bên cạnh truyền đến một trận âm thanh ầm ỹ, Diệp Quân Lan buồn bực nhìn về phía ai đó, thấy Mã Văn Tài cũng rất kinh ngạc, hừ hừ, cũng có chuyện huynh không biết cơ à!

Vừa nghĩ vậy, đã nghe Mã Văn Tài gọi tiểu nhị tới, ném ra thỏi bạc, tiểu nhị kia cười như nở hoa, “Tiểu nhị, phía ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bẩm công tử, phòng bên cạnh, vốn là Nhị công tử của Vương Hữu Quân Vương Ngưng Chi đặt, không ngờ Lai lão gia cũng kiên quyết muốn gian phòng này, chường quỹ nhìn phái đoàn của vị lão gia kia không nhỏ, không phải người dễ trêu, nên không dám nói gì. Nhưng không ngờ, vị Vương công tử kia cũng tới, không biết thế nào, hiện tại đang căng thẳng ạ!” Tiểu nhị kia được bạc, lập tức biết gì nói nấy, kể lại đầu đuôi câu chuyện một lần.

“Có chuyện này sao? Quân Lan, có muốn đi xem náo nhiệt không?” Mã Văn Tài đuổi tiểu nhị kia đi, quay đầu lại hỏi Diệp Quân Lan.

“Không nên, muội giống người thích chõ mũi vào chuyện người khác lắm hay sao?” Diệp Quân Lan lười ngẩng đầu lên, một câu từ chối, ai biết hẳn có ý đồ gì.

“Được rồi, cũng đã ăn xong, chúng ta đi thôi.” Mã Văn Tài chỉ chỉ các món ăn đã gần hết trên bàn, chậm rãi đứng dậy, để bạc xuống.

Diệp Quân Lan nhìn nhìn, cũng theo hẳn đứng dậy, đi ra khỏi nhà gian.

Lúc này có ba người đi qua trước mặt bọn họ, có một bóng người hơi quen thuộc, “Kia không phải là Lương Sơn Bá sao? Sao lại mặc thành như vậy?” Diệp Quân Lan định thần nhìn lại, nam nhân cao mặc cẩm bào kia hẳn là Lương Sơn Bá, nhất thời cảm thấy rất khó hiểu.

Nhưng Mã Văn Tài chỉ cười không nói, nhúu mày, vuốt vuốt chiếc quạt không biết lấy từ nơi nào, trong mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm, Vương Ngưng Chi phải không? Nghe nói hôm nay Tạ Đạo Uẩn đính hôn, đối tượng chính là nhị tử của Vương Hữu Quân, Vương Ngưng Chi. Cái này, có trò hay để xem rồi.

“Đây không phải là Diệp gia tiểu Tam sao? Đã lớn như vậy rồi, đến, để cho ta nhìn cẩn thận xem nào!” Một giọng nói già nua mang theo mấy phần từ ái vang lên.

Diệp Quân Lan sửng sốt, Diệp gia tiểu Tam, không phải là gọi nàng sao? Người có thể gọi nàng như vậy, Diệp Quân Lan trầm tư suy nghĩ một phen, không thể nào? Nàng xui xẻo thế sao? Khuôn mặt tươi cười lập tức khóc không ra nước mắt, xoay người nhìn lão nhân ăn mặc hoa lệ, động tác lưu loát tiêu sái, hành lễ, giọng kính cẩn: “Tam nha đầu bá kiển Tạ gia gia, Tạ gia gia khỏe.” Len lén đưa tay kéo tay áo Mã Văn Tài, ý bảo hãy mau hành lễ.

Tạ gia gia, Vương Ngưng Chi, Tạ Đạo Uẩn, chẳng lẽ là vị kia? Mã Văn Tài mặt không đổi sắc, nhưng đầu óc thay đổi rất nhanh, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, thoáng cái liền bình tĩnh lại, cúi người nói: “Vãn bối Mã Văn Tài ra mắt Tạ lão gia tử.”

Tạ An nhìn vẻ mặt của Mã Văn Tài, không tệ, thiếu niên lão thành (ông cụ non), ánh mắt sắc bén, thông minh thức thời, đối với nha đầu này cũng là tình cảm thăm thiết. Liền gật đầu, cười bảo bọn họ miễn lễ.

“Cháu hỏi Tạ gia gia nha, sao gia gia lại ở đây?” Diệp Quân Lan nịnh hót đi tới khoác tay Tạ An, vụng trộm hỏi.

“Người nha đầu này biết rõ còn cố hỏi, Mã tiểu tử, người cũng đừng cười, tới nói đi.” Tạ An cười mắng Diệp Quân Lan một tiếng, đưa tay vẫy Mã Văn Tài đi qua. Diệp Quân Lan le lưỡi, tỏ vẻ rất vô tội.

“Nếu như vãn bối đoán không sai, Tạ lão gia tử sợ là tới tham gia lễ đính hôn của cháu gái? Cũng thuận tiện nhìn cháu rể tương lai.” Mã Văn Tài không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, giống như lão nhân trước mắt này không phải Tế tướng quyền khuynh triều đình – Tạ An, mà chỉ là trưởng bối của Diệp Quân Lan và hân.

“Hay cho Mã tiểu tử người, nói không sai!” Thần sắc thiếu niên trước mắt thế nhưng không hề thay đổi, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tốt, thật là tốt, không tính Vương Ngưng Chi mà lão vừa đụng phải, thì đúng là đã lâu chưa gặp được nhân tài như vậy rồi. Tạ An nhìn Diệp Quân Lan, ánh mắt vô cùng quý dị, mắt nhìn của nha đầu này thật không tệ.

Mã Văn Tài thấy Tạ An cười to, thần sắc không thay đổi, khẽ mỉm cười, nhận khích lệ của hắn.

Trong lòng Tạ An càng thưởng thức hơn, liền dẫn Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài ra khỏi Thiên Nhiên Cư, đến Tạ phủ đi tham gia tiệc đính hôn.

Diệp Quân Lan vốn không muốn đi, bởi vì Tạ Đạo Uẩn biết nàng, sợ bại lộ thân phận, Tạ An vừa nghe, liền vui lên, lại càng không buông tha nàng, nhất định phải mang nàng đến. Cũng may Diệp Quân Lan không quá để ý, nên cũng đi theo.

Lễ đính hôn này đúng là trò khôi hài, chú rể biến thành Lương Sơn Bá, tân nương biến thành Chúc Anh Đài. Mặc dù khiến người xem lễ thấy được một cuộc xuất thần nhập hóa đặc sắc tuyệt vời, nhưng không thể thay đổi bản chất nó là một trò khôi hài. Cũng may Tạ An vốn không câu nệ tiểu tiết, chủ mưu của trò khôi hài lại là Tạ Đạo Uẩn mà ông thương yêu nhất, hơn nữa ông có chút thưởng thức tài hoa của Lương Sơn Bá, lại còn gặp được Diệp gia tiểu Tam, tâm tình không tệ, nên cũng không trách cứ, chỉ chấm dứt chuyện này ở đây, rồi trở về.

“Tu Nhân, sao trước kia muội không phát hiện Tiểu Cửu có thể tự làm khổ mình như vậy? Cũng may tính tính Tạ gia gia tốt đấy, nếu đổi lại là người khác, hừ hừ! . . . . .”

Mã Văn Tài nhìn dáng vẻ sôi nổi của Diệp Quân Lan, nghe nàng lải nhải, mỉm cười.

“À, Tu Nhân.” Diệp Quân Lan dừng bước, nhẹ nhàng gọi Mã Văn Tài, nàng quay người lại, cười ngọt ngào, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn, lộ ra một chút men say, giọng nói ngọt ngào của thiếu nữ: “Hôm nay cảm ơn huynh, mọi người rất vui vẻ, thật sự!”

Mã Văn Tài nhất thời ngây dại, sau đó từ trong mắt hiện lên ý cười, từ từ tản ra, hòa lẫn vào cảnh xuân.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Thư viện Ni Sơn, trên bảng xếp hạng, Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá song song đứng đầu bảng, chúng học sinh nghị luận rồi rít, len lén mỉa mai. Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá đều không để ý, thấy tên mình trên bảng, liền vô cùng cao hứng.

Diệp Quân Lan nhìn một đám người đang âm ỉ thì im lặng, phải để ý như vậy sao? Chỉ là xếp hạng thôi mà, có thể nói rõ cái gì? Dù sao tương lai nàng cũng không thi công danh, quản khi gió xếp hạng gì chứ, chỉ cần không xếp cuối cùng là được rồi.

“Quân Lan, không thèm để ý sao?” Mã Văn Tài nhìn vẻ mặt không sao cả của người nào đó, cười hỏi.

Diệp Quân Lan nhìn hắn, ném cho hắn một ánh mắt xem thường, biết rõ còn cố hỏi, chính hắn cũng không thèm để ý còn nói nàng, thuận miệng hỏi vặn lại một câu: “Huynh cũng không để ý đó thôi?”

Mã Văn Tài cười một tiếng, nhìn bảng xếp hạng từ trên xuống dưới, rồi nhìn lướt qua đám học sinh xung quanh, khinh thường, vẻ xem thường ẩn trong đôi mắt màu đen, chuyển thành lạnh đọng, rồi hóa thành bình tĩnh, chậm rãi mở miệng: “Muội cũng biết, cái này không phải thật sự.”

Dạ dạ, nàng đương nhiên biết rõ, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột thì chỉ có thể đào hang, những lời này cũng không phải là nói suông, qua nhiều năm như vậy, những người quyền cao chức trọng trong triều đình tất cả đều là sĩ tộc, rải rác có mấy thứ dân nhưng cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi, bảng xếp hạng cao thấp này chỉ là niệm tưởng, là triều đình bày ra vẻ công chính liêm minh, ngoại trừ lừa gạt người thì còn dùng để làm gì chứ! Nghĩ như vậy, nàng xuyên qua đám người nhìn vẻ mặt hưng phấn của Chúc Anh Đài, trong lòng hơi có chút khổ sở, sau đó liền gió êm sóng lặng không có một tia rung động, thì ra, tình cảm sâu sắc cũng sẽ bị thời gian hòa tan a!

“Đi thôi! Dù sao cái này cũng không liên quan đến chúng ta.” Nàng xoay người rời đi.

Chúng ta? Vậy sao? Mã Văn Tài trong lòng vui mừng, trên mặt càng ôn nhu, chậm rãi đuổi theo bước chân của Diệp Quân Lan.

“Ta nói này, tại sao Lương Sơn Bá lại đứng thứ nhất chứ, không biết đâm phải vận cứt chó gì, thế nhưng chiếm được tán thưởng của Tể tướng đương triều Tạ An....ai u!” Vương Lam Điền không để ý khí lạnh đê nén xung quanh Mã Văn Tài, dám chen đến bên cạnh Diệp Quân Lan nói chuyện bát quái mà hăn nghe được, bất thành lình bị một phát đánh tới, nước mắt lưng tròng nhìn về phía hung thủ —— Diệp Quân Lan, ủy khuất vùi đầu ăn cơm.

“Ăn cơm của huynh đi, dài dòng cái gì! Từ khi nào huynh thành tam cô lục bà rồi hả, nói nhảm nhiều như vậy!” Thiệt là, không nhìn thấy người chung quanh đang nhìn sang sao? Chuyện triều đình là chuyện huynh có thể nói đấy sao? Diệp Quân Lan hoàn toàn không ôm hi vọng với chỉ số thông minh của Vương Lam Điền, chỉ có thể ngăn cản hăn nói tiếp.

Mã Văn Tài nhìn Diệp Quân Lan rõ ràng có ý tốt còn giả bộ ác nhân, lại nhìn Vương Lam Điền rất giống sủng vật bị chủ nhân bắt nạt, tâm tình

không biết thế nào lại đột nhiên tốt vô cùng, thật ra thì Vương Lam Điền cũng không đáng ghét lắm, bằng không hẳn còn không biết Quân Lan có vẻ mặt đáng yêu như thế! Nếu Quân Lan thích, thỉnh thoảng nuôi sủng vật cũng không tồi!

Chúc mừng chúc mừng Vương Lam Điền đồng học, ngài ở trong lòng Mã đại công tử chính thức thăng cấp thành công làm sủng vật của Diệp Quân Lan! A di đà Phật, nguyện Bồ Tát phù hộ cho người!

Vốn cho là hôm nay giống như thường ngày, không ngờ, thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, sơn trường Vương Thế Ngọc lại bất ngờ xuất hiện.

“Vì ích lợi học tập của chúng học sinh, thư viện quyết định phái hai đệ tử đi mời Ngũ Liễu tiên sinh Đào Uyên Minh đến đây dạy học. Không biết có vị học sinh nào tự nguyện đi làm việc này không?” Sơn trường vừa mở miệng, phần đông học sinh đang ngồi đều kinh hãi.

Trong phòng học thoáng chốc náo loạn thành một đoàn, mọi người châu đầu ghé tai, nghị luận rối rít. Sắc mặt Sơn trường bình tĩnh, nhưng trong mắt thỉnh thoảng hiện lên tia sáng, có lẽ đã thu hết toàn bộ vẻ mặt của học sinh vào đáy mắt.

Cái gì, mời tửu quỷ đại thúc? Không phải chứ? Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài nhanh chóng trao đổi ánh mắt kinh ngạc, sau đó mặt không biểu cảm nghe xem Sơn trường kế tiếp sẽ nói cái gì.

Chợt nghe Sơn trường hô lớn một câu: “Yên lặng!” Tất cả lặng ngắt như tờ.

“Lão phu quyết định để cho Chúc Anh Đài đi!” Sơn trường sờ sờ râu mép, nhìn Chúc Anh Đài, thỏa mãn gật đầu.

Nhưng giờ phút này Chúc Anh Đài đang hồn vía lên mây, không biết đang suy nghĩ cái gì, lời nói của Sơn trường thật vất vả khiến nàng lấy lại tinh thần, bảo nàng đi mới Ngũ Liễu tiên sinh? Không phải chứ? Nàng chỉ chỉ mình, thấy Sơn trường gật đầu, phút chốc không biết làm sao.

Sau đó Sơn trường lại nói: “Về phần người còn lại, Chúc Anh Đài, trò có ai vừa ý không?”

“A, học sinh sao?” Chúc Anh Đài chỉ chỉ mình một lần nữa, Sơn trường vẫn gật đầu, nếu là trước kia, nàng khẳng định sẽ chọn Sơn Bá, nhưng bây giờ. . . . . Nàng không dấu vết liếc nhìn Lương Sơn Bá, thấy hắn nhìn về phía nàng cười dịu dàng, liền đỏ mặt lên, quay đi.

Lương Sơn Bá thấy thế không sao hiểu được, gần đây Anh Đài sao vậy?

Chúc Anh Đài hít vào một hơi, bình ổn lại cảm xúc, chỉ nghe nàng nói: “Học sinh chọn Diệp Quân Lan.”

Cái gì, nàng, không phải chứ?! Nhất thời ngũ lôi oanh đỉnh, Diệp Quân Lan khóc không ra nước mắt, không đợi nàng tỏ ý kiến gì, Sơn trường đã giải quyết dứt khoát rồi. Chúc Anh Đài nhìn Diệp Quân Lan, vô cùng mừng rỡ. Còn Diệp Quân Lan giật giật khóe miệng, cố nặn ra một nụ cười khổ, coi như là ứng phó.

Mã Văn Tài cầm tay Diệp Quân Lan, giúp nàng bình phục lại tâm tình, ngược lại sắc mặt âm trầm nhìn Chúc Anh Đài, trong đôi mắt đen mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, Chúc Anh Đài, ta không chọc đến người, người lại tìm tới cửa! Tốt, thật sự quá tốt!

Thân thể Chúc Anh Đài chợt lạnh, chẳng biết tại sao, cũng không để ý, sau đó sắc mặt quỉ dị bỏ qua Lương Sơn Bá.

...

“Tiểu Cửu, người xác định đi theo hướng này sao?” Diệp Quân Lan mặt đầy hắc tuyến nhìn Chúc Anh Đài chỉ đường, các nàng đã đi thật lâu rồi đấy? Nàng có cảm giác các nàng đã đi một vòng rồi quay về chỗ cũ a!

“Không sai! Chính là con đường này. Người nhìn bản đồ này. . . . .” Chúc Anh Đài cũng không quay đầu lại, đưa bản đồ cho Diệp Quân Lan xem.

Nàng biết rõ! Diệp Quân Lan cũng không thèm nhìn nữa, vô lực trả lời: “Xin nhờ, ta là người mù đường!” Thường ngày đến chỗ tửu quỷ đại thúc, mỗi lần đều là Tu Nhân dẫn đường, nàng không nhớ rõ! Nàng nhận thức phương hướng không tốt lắm, trước kia vào núi hái thảo dược, nếu không phải nhị ca đi theo, thì chính là Tiểu Kim (con chó ngao Tây Tạng mà Diệp Quân Lan nuôi) đi cùng, hiện tại tha cho nàng đi!

Chúc Anh Đài thấy nàng nói vậy, hơn nữa đường này đúng là giống lúc trước, liền luống cuống, giọng nói có phần sợ hãi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Hay là đi về trước?” Diệp Quân Lan đề nghị, nhưng nàng không bảo đảm có thể tìm được đường trở về.

“Vậy, được rồi!” Chúc Anh Đài suy nghĩ, nhìn sắc trời một chút, đúng là đã muộn rồi, đành đáp ứng.

Sấm đánh “uỳnh” một tiếng, một trận mưa lớn chợt tới, trong mưa có hai bóng người chật vật chạy.

“Trời ạ! Trận mưa này nói rơi liền rơi! Thật là!” Chúc Anh Đài vừa chạy, vừa oán trách.

Diệp Quân Lan cũng không trả lời, cẩn thận chạy, thỉnh thoảng lại chú ý đường núi, mưa lớn như thế, đường núi này bị lở sẽ không tốt.

Rầm —— một tia chớp phá vỡ bầu trời, sau đó là tiếng sấm ầm ầm, đình tai nhức óc!

“Á ——” Chúc Anh Đài trượt chân, đường núi bị mưa to cọ rửa, vốn nhìn không rõ, không đợi Diệp Quân Lan kịp phản ứng, đã nghe Chúc Anh Đài hét thảm một tiếng, cả người ngã xuống vách núi.

Diệp Quân Lan theo phản xạ, một tay bắt được Chúc Anh Đài, đang muốn bảo nàng ấy bình tĩnh, mình nghĩ biện pháp kéo lên, nhưng Diệp Quân Lan vẫn đánh giá thấp ý chí muốn sống của con người, không đợi Diệp Quân Lan đứng vững, Chúc Anh Đài đang kéo tay nàng chợt dùng sức, kết quả đường núi vốn rất trơn, nên nàng cũng không đứng vững, bị kéo theo xuống dưới.

Như vậy là kết thúc sao? Hai mắt Diệp Quân Lan nhắm nghiền, lúc này ý niệm đầu tiên trong đầu lại là, Tu Nhân, muội còn chưa hỏi qua huynh có thích muội hay không, cũng chưa nói cho huynh biết muội thích huynh! Nhưng mà, hình như không có cơ hội rồi! Tu Nhân, hi vọng huynh hạnh phúc!

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Văn Tài huynh, đừng lo lắng, Diệp gia muội tử là người tốt chắc chắn sẽ được trời giúp, không có chuyện gì đâu.” Vương Lam Điền nhìn Mã Văn Tài giờ phút này đang đứng bên ngoài y quán, sắc mặt trắng bệch âm trầm, đi tới vỗ vỗ vai hấn an ủi, “Huynh cũng mệt mỏi suốt đêm rồi, đi nghỉ trước đi!”

Mã Văn Tài không đẩy tay Vương Lam Điền ra, cũng không trả lời, trong mắt vốn trong trẻo lạnh lùng trầm tĩnh, bây giờ càng u ám, lộ ra vẻ khó lường, không biết đây có phải là yên bình trước bão táp hay không.

Hồi lâu, Vương Lam Điền mới nghe được giọng nói khàn khàn trầm thấp của Mã Văn Tài: “Không, ta ở chỗ này với muội ấy.”

Hiếm khi Mã Văn Tài ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với hấn như vậy, nhưng giờ phút này trong lòng Vương Lam Điền không có chút mừng rỡ. Hấn nhìn y quán, nhớ tới thiếu nữ đang được trị liệu bên trong, lại nhìn Mã Văn Tài một thân chật vật vẻ mặt tiêu tụy, thở dài, dặn dò Mã Thống đang đứng bên cạnh một chút, rồi xoay người rời đi. Được rồi, hấn cũng bận rộn cả ngày, nên đi rửa mặt trước, sau đó chuẩn bị ít quần áo mang tới!

Mã Văn Tài cũng không để ý Vương Lam Điền rời đi, hiện tại trong đầu hấn vô cùng hỗn loạn, khủng hoảng, lo lắng, tức giận, tự trách, các loại tâm tình phức tạp xông lên đầu.

Hắn đứng bên ngoài y quán, lại không thể đi vào cùng nữ tử hắn yêu mến, bởi vì Vương Lan phát hiện Quân Lan là nữ, liền cự tuyệt không cho hắn vào, nếu không phải sợ làm chậm trễ việc điều trị cho Quân Lan, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta như vậy.

Nhìn đại môn y quán, trong lòng Mã Văn Tài tràn đầy khổ sở, đó là nữ tử hắn yêu mến, là nữ tử hắn nâng trong lòng tay đặt trong tim, là nữ tử mà hắn hận không được giao ra hết thảy chỉ vì cầu một tiếng cười của nàng, hiện tại tái nhợt yếu ớt như vậy, vết thương đầy người nằm trên giường, giống như chỉ cần hắn lơ là thì nàng sẽ biến mất.

Từ từ nắm chặt bàn tay trong tay áo, từng tia máu rỉ ra, sau đó từng chút từng chút, nhiễm đỏ ống áo.

“Công tử, công tử, ngài đang làm gì, tay của ngài. . . . .” Mã Thống cũng bất chấp phân cách chủ tớ, một phát bắt được tay Mã Văn Tài, nhìn từng vết thương trên tay, trong giọng nói mang theo chút ghen ngào: “Công tử, Diệp cô nương sẽ không có chuyện gì, công tử cũng phải bảo trọng thân mình chứ!”

Mã Văn Tài hất tay Mã Thống ra, không nói, ánh mắt chăm chú nhìn đại môn không dời, Quân Lan, muội sẽ không sao đúng không? Một khắc này, nét mặt hắn cực kỳ giống hài tử yếu ớt bất lực. Muội nói, muội sẽ không sao có đúng không? Chúng ta sẽ ở cùng nhau, muội sẽ cười, sẽ tức giận, sẽ tủi thân, sẽ làm nũng, sẽ gọi ta Tu Nhân, mà không phải nằm trong kia, mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, hô hấp yếu ớt, có phải hay không?

Mã Văn Tài hoảng hốt nở ra một nụ cười mờ mịt, trong mắt mất đi tiêu cự, Quân Lan, chúng ta sẽ ở cùng nhau, có đúng hay không?

Cửa mở ra, Vương Lan thoải mái bước ra ngoài, nhìn hai chủ tớ ở phía ngoài nở một nụ cười ấm áp.

Mã Văn Tài nhìn nàng chăm chú, nghe nàng nói: “Diệp cô nương không sao rồi, ta đã giúp nàng xử lý vết thương, cũng hạ sốt rồi, các huynh trước tiên có thể đi thăm nàng một chút, nhớ là động tác phải nhẹ nhàng, còn có. . . . .” Không đợi nàng nói xong, Mã Văn Tài đã nhanh chóng chạy vào y quán.

Vương Lan vẽ mặt kinh ngạc, Mã Thống nói xin lỗi với nàng, giọng nói khô phục vẽ lạnh lùng thường ngày: “Vương cô nương, công tử nhà ta chỉ là quá lo lắng thôi, xin thứ lỗi!” Vương Lan nhớ tới Mã Văn Tài một thân chột vật, sắc mặt tiêu tụy, cũng lắc đầu, tỏ vẻ mình không ngại.

Mã Thống xoay người, trở về chuẩn bị đồ, từ tối hôm qua công tử nhà hắn cũng chưa ăn gì, còn có y phục cũng cần phải đổi.

Trên giường bệnh, Diệp Quân Lan nằm đó, Trụy nhi ở bên cạnh.

Mã Văn Tài nhẹ nhàng đi tới, khoát khoát tay, ý bảo Trụy nhi đừng nói, mình thì cầm ghế, đặt ở bên giường, chầm chậm ngồi xuống, không có bất kỳ động tác nào, chỉ lẳng lặng tham lam nhìn Diệp Quân Lan, thiếu chút nữa hẳn đã cho rằng sẽ không còn được nhìn thấy nàng.

Y phục trên người Diệp Quân Lan đã đổi lại, vết thương trên người cũng xử lý thỏa đáng, trên mặt hơi trầy da, không nghiêm trọng lắm, nghiêm trọng nhất chính là xương sườn có chỗ bị gãy, cũng may không thương tổn đến phổi, chân trái hơi gãy xương, nhưng cũng còn may, theo Vương Lan nói, Diệp Quân Lan vận khí không tệ. Hơn nữa tổ chất thân thể nàng quả thật không tồi, thương thế như vậy chỉ cần dưỡng tốt, khỏi rồi sẽ không để lại di chứng gì.

Mã Văn Tài cứ nhìn nàng nằm như vậy, mặc dù sắc mặt còn hơi tái nhợt, nhưng khí sắc đã tốt hơn nhiều, thần kinh căng thẳng thoáng cái buông lỏng, nhất thời toàn thân mệt mỏi rã rời, vô lực. Hắn không khỏi tự giễu, xem ra hẳn nên trở về nghỉ ngơi một chút, sau đó thử nghĩ xem nên

xử lý chuyện sau này thế nào. Trong mắt hiện lên một tia sát ý, lập tức ngừng động.

Hắn đứng dậy, nhìn khuôn mặt đang ngủ của Diệp Quân Lan, thấy nàng bởi vì thân thể đau đớn mà khẽ cau mày, cúi đầu, thương tiếc in lên trên trán nàng một nụ hôn, sau đó cũng không để ý ánh mắt hoảng sợ của Trụy nhi, xoay người rời đi.

Trụy nhi nhìn Mã Văn Tài rời đi, lại nhìn tiểu thư không biết gì nằm đó, nhất thời sinh lòng áy náy, tiểu thư, thật xin lỗi, em không giữ được trong sạch cho người. Chờ người tỉnh lại, Trụy nhi nhất định sẽ lấy cái chết để tỏ lòng!

Tác giả: Trụy nhi, người đừng nghĩ quá nhiều! Tiểu thư nhà người biết rồi cao hứng còn không kịp nữa là!

“Diệp gia muội tử không sao rồi! Thật tốt quá! Như vậy ta liền yên tâm!” Vương Lam Điền vừa nghỉ ngơi trong chốc lát, ngẫm lại vẫn không yên lòng, liền xoay người định đi y quán, nửa đường gặp Mã Văn Tài trở lại, mới biết được Diệp Quân Lan đã thoát khỏi nguy hiểm, vốn định đi xem một chút, nhưng bởi vì một câu của Mã Văn Tài nói “Quân Lan vừa ngủ!”, không thể làm gì khác hơn đành đi theo Mã đại công tử trở về phòng.

Mã Văn Tài để Vương Lam Điền vào phòng hẳn cùng Diệp Quân Lan, bản thân thì đi vào bên trong rửa mặt, tắm rửa, đổi y phục, đi ra ngoài ăn chút điểm tâm mà Mã Thống chuẩn bị, tinh thần tốt lên không ít, cũng không buồn ngủ, tinh tế nghĩ tới chuyện sau đó.

“Đúng rồi, hình như ở chỗ Dong Khê truyền ra tin tức, còn chưa tìm được Chúc Anh Đài.” Vương Lam Điền thấy Mã Văn Tài không mở miệng, chỉ miễn cưỡng uống trà, hẳn xem xét sắc mặt của Mã Văn Tài, mở

miệng nói, trong giọng nói rõ ràng có chút phẫn hận, hừ, nếu không phải tại Chúc Anh Đài, Diệp gia muội tử cũng không phải chịu tội như thế này!

Mã Văn Tài giữ cái chén trong tay, từ từ nắm chặt lại, giống như lơ đãng thuận miệng đáp: “Phải không?” Ánh mắt chợt lạnh lẽo, choang ——, cái chén vỡ tan, thân thể Vương Lam Điền run lên, chặc chặc, hỏa khí thật lớn, Diệp gia muội tử, hân thật sợ a!

Mã Văn Tài cầm khăn tay Mã Thống đưa tới, chậm rãi lau khô tay, cũng không quan tâm đến cái chén vỡ kia, nhìn thẳng Vương Lam Điền, mở miệng ra lệnh: “Vương Lam Điền, người trở về trước chờ tin, khi nào có tin tức của Chúc Anh Đài thì báo lại với ta, Mã Thống người đi theo hân.”

“Dạ, công tử!” Mã Thống đáp

“Tại sao phải quản Chúc Anh Đài!” Vương Lam Điền vô cùng tức giận, không sao hiểu được, “Nếu không phải tại hân . . . .” (TNN: bạn Vương không biết CAĐ là nữ nhé ^^)

“Ta tự có an bài!” Chúc Anh Đài, nếu người đã chết thì thôi, nếu chưa chết. . . . . đừng trách ta không khách khí! Ánh mắt tối sầm lại, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Leticia

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Uống thuốc nào!” Mã Văn Tài ngồi ở đầu giường, bưng tới một chén thuốc, làm bộ muốn dứt cho nàng uống.

Diệp Quân Lan trưng ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, đáng thương nhìn chén thuốc kia, nàng không uống, vừa nhìn đã thấy đắng rồi!

Mã Văn Tài thấy bộ dạng tâm không cam lòng không nguyện của nàng, nhú mày, đang định làm gì đó, đã thấy nàng một tay cầm chén thuốc, ực ực ực, uống cạn một hơi, sau đó nhanh nhanh chóng cầm chén nhét vào tay hăn, rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Mã Văn Tài cười xoa xoa đầu nàng, lấy mút hoa quả đã sớm chuẩn bị ra, dứt vào trong miệng Diệp Quân Lan, tan đi vị đắng trong miệng nàng, đưa chén thuốc cho Trụy nhi đằng sau, tiện thể đuổi nàng ta ra ngoài chuẩn bị chút đồ ăn. Minh thì an vị ngồi cạnh Diệp Quân Lan.

“Tu Nhân, vẫn chưa tìm được Tiểu Cửu sao?” Diệp Quân Lan thấy tâm tình hăn không tệ, rốt cuộc hỏi ra vấn đề mà nàng đã giấu trong lòng bấy lâu, không dám nhìn sắc mặt hăn. Nàng cũng biết bởi vì nàng bị thương, Tu Nhân giận chó đánh mèo lên trên người Tiểu Cửu bao nhiêu, không đi đối phó nàng ấy đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, sao còn quan tâm đến sống chết của nàng ấy chứ! Nhưng dù sao Tiểu Cửu vẫn là bạn học

của nàng, nàng cũng bởi vì cứu nàng ấy mới bị thương, nếu Tiểu Cửu chết rồi, không phải là nàng lỗ lớn sao!

Diệp Quân Lan trái lo phải nghĩ, hồi lâu, nghe được giọng nói nhàn nhạt của Mã Văn Tài: “Còn chưa tìm được, nhiều ngày như vậy, mọi người căn bản đã buông xuôi, nhưng mà hình như nghe nói Lương Sơn Bá vẫn còn đang tìm nàng.” Giọng nói vô cùng thản nhiên không thêm đếm xỉa.

“Muội đó, ngoan ngoãn dưỡng thương đi!” Mã Văn Tài dặn dò, hàm chứa ý tứ quan tâm nhàn nhạt, hấn dừng lại, thở dài, trong giọng mang theo một chút sợ hãi, ngữ điệu rất mềm nhẹ, “Quân Lan, đáp ứng ta, đừng để cho ta lo lắng nữa, được không?”

Trong lòng Diệp Quân Lan chợt nhói lại, trong mắt có hơi nước dâng lên, đôi mắt dần dần mờ hồ, nàng len lén lau nước mắt đi, kéo kéo tay áo Mã Văn Tài, bốn mắt nhìn nhau, nàng kiên định gật đầu, ta đáp ứng huynh, Tu Nhân, ta sẽ bảo vệ tốt mình, tuyệt đối sẽ không để huynh lo lắng cho ta!

Mã Văn Tài sửng sốt, sau đó thư thái cười cười, mấy ngày liên tiếp lo lắng sợ hãi đã tan thành mây khói, sau cơn mưa trời lại sáng.

Diệp Quân Lan nhìn nụ cười của hấn, chợt nhớ tới lúc rơi xuống núi, trong đầu thoáng hiện lên một suy nghĩ, muốn nói lại thôi, đỏ mặt lên, khẽ quay đầu, lời nói ra khỏi miệng liền thay đổi: “Có phải huynh nên đến lớp rồi hay không, bỏ học là không tốt đâu! Nơi này có Trụy nhi rồi!”

“Quân Lan, muốn đuổi ta đi sao? Cũng được, nghe nói gần đây có quan viên mới muốn tới khảo sát, ta đi trước đây!” Mã Văn Tài liếc thấy nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, định trêu nàng, cho nên đứng dậy, làm bộ muốn đi.

Diệp Quân Lan vội vàng vươn tay, kéo vạt áo Mã Văn Tài, khẽ đỏ mặt, ấp úng nói: “Đừng đi, ta có lời muốn. . . . .”

Mã Văn Tài quay người lại, nhìn nàng, nường mảy, đợi nàng nói.

Diệp Quân Lan không dám nhìn hắ, khuôn mặt đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cái đó, cái đó, ta thích huynh!” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, ngừng mắt nhìn ánh mắt rung động lúc này của Mã Văn Tài, đó là ánh mắt của người nàng thích nhất, rất nghiêm túc nói ra từng chữ từng câu: “Ta Diệp Quân Lan thích huynh, rất thích!” Đúng, nàng thích hắ, rất thích rất thích, thích hơn bất luận kẻ nào.

Mã Văn Tài nhìn nữ tử giờ phút này nghiêm túc nói thích mình, trong lòng mừng như điên, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng quý trọng ôm nữ tử mà mình yêu mến, cảm giác được người nàng cứng đờ, sau đó mềm mại tựa vào trong ngực hắ, liền ghé ở bên tai nàng nói nhỏ, hắ nói: “Ta rất vui!”

Diệp Quân Lan cười vui vẻ, thì ra thích một người là một chuyện hạnh phúc như thế!

Trong phòng, rốt cục hai người đã sáng tỏ tâm ý của nhau, còn bên kia Chúc Anh Đài vẫn không có nửa điểm tin tức, mỗi ngày Lương Sơn Bá đều gấp đến độ xoay vòng quanh, đi khắp chung quanh núi tìm Chúc Anh Đài, nhưng làm sao cũng không tìm được.

Chuyện này, thế mà lại làm khổ Vương Lam Điền rồi, nhiệm vụ mỗi ngày của hắ chính là trinh thám tin tức về Chúc Anh Đài sau đó báo lên cho Mã Văn Tài, vì vậy hắ chỉ có thể dãi nắng dầm mưa đến đây thăm dò tin tức, bận trước bận sau, nhưng vẫn vô ích, sau đó còn phải đến thăm Diệp gia muội tử của hắ.

Chuyện này, sau khi Chúc Anh Đài mất tích một tháng, nam nhân nào đó nói, “Chúc Anh Đài tám phần là đã chết, nếu không sao lại không có bóng người chứ!” Vương Lam Điền chạy vào phòng của Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài, bất chấp Diệp Quân Lan đang nằm trên giường, vừa nhìn

thấy Mã Văn Tài liền nói luôn, sau đó dứt khoát rót chén nước, uống một hơi cạn sạch, thở dốc một cái, than thở, “Khát chết ta, hiện tại khá hơn rồi!”

Sau đó thấy hai người bất động thanh sắc, phối hợp nói tiếp: “Ta đã hỏi rất nhiều thôn dân dưới chân núi, cũng đã hỏi nông dân hái trà, trồng chè cùng tiểu phu đồn củi, đều không có người nào nhìn thấy. Ai ai, còn có hôm nay ta đụng phải một đại thúc, hình như ở phía sau núi, hẳn cũng nói không nhìn thấy. Đoán chừng là đã chết rồi.”

“Không đúng, nàng cùng ta rơi xuống vách núi, ta được tìm thấy, nhưng lại không tìm thấy nàng, không hợp lý chút nào!” Diệp Quân Lan nhăn mày, lúc các nàng rơi xuống núi, thời gian không hơn kém nhau bao nhiêu, nhiều nhất là kém vài giây, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ Tiểu Cửu thật sự. . . . . ánh mắt Diệp Quân Lan âm đạm, trong lòng có một loại cảm giác không nói ra lời.

Mã Văn Tài nhìn sắc mặt âm đạm của nàng, mắt lạnh quét tới kẻ đầu sỏ gây ra một cái, nhưng người nào đó thần kinh không ổn định nên không phát giác, chỉ thoáng cảm thấy kỳ lạ, rồi nhìn cánh cửa đang mở, sau đó tiếp tục uống trà, thu hồi tầm mắt, mở miệng chuyển đề tài: “Quân Lan, gần đây khí sắc của muội không tệ, có muốn đi ra ngoài sân ngồi một chút hay không?”

“Ách ~ được!” Diệp Quân Lan cũng không nghĩ nhiều, nhìn ngoài cửa sổ, khí trời tốt, nằm trong phòng đã lâu rồi, dù sao thương thế của nàng cũng khôi phục không sai khác lắm, đi ra ngoài ngồi một chút cũng không sao, liền đồng ý.

Chúc Anh Đài thật sự đã chết theo như lời Vương Lam Điền sao? Dĩ nhiên không có, không thể không nói trực giác của Lương Sơn Bá không tệ, đúng như hân hi vọng, Chúc Anh Đài không chết, thậm chí còn ăn ngon ngủ ngon, chẳng qua Lương Sơn Bá làm sao cũng không ngờ, hiện tại Chúc Anh Đài đang ở Chấm Hà Lâu.

Nói như vậy, chuyện rơi xuống vực sâu này cũng có kỷ xảo đấy. Ở trong tiểu thuyết võ hiệp, nhân vật chính rơi xuống vực sâu bình thường nếu không phải tình cờ gặp danh sư, thì cũng là nhặt được bí tịch võ công, bảo tàng hoặc tuyệt thế giai nhân, cho nên nhân vật chính người thật dũng cảm mà rơi a! Còn trong tiểu thuyết ngôn tình thì, bình thường nhân vật chính sẽ bị mất trí nhớ, tiếp theo gặp lại người yêu, lúc tới thì sẽ hoàn toàn không nhớ được gì, sau đó khôi phục trí nhớ biểu thị tình yêu vĩ đại. (TNN: tác giả lại ném cho mệnh 1 bát máu chó to oành =]]] may mà máu chó không rơi vào nhân vật chính, nên có thể yên tâm xem kịch hay hê hê hê)

Kết quả, Chúc Anh Đài của chúng ta hoàn toàn mất trí nhớ, thật ra thì cũng không phải mất trí nhớ, chỉ là não bộ bị tổn thương nặng nề, máu chèn vào dây thần kinh, trí nhớ thường xuyên bị hỗn loạn, thần kinh thác loạn, điên loạn, u mê, người khác nói cái gì thì chính là cái đó.

Nói đến ngày đó Chúc Anh Đài rơi xuống vách núi, không chết, bị thương cũng không nặng, chẳng qua não bộ bị thương, nàng mơ mơ màng màng đứng lên, đi về một hướng, sau đó té xỉu ở chỗ cách vách núi khá xa, thế cho nên thời điểm đám người Lương Sơn Bá đến mới không tìm được.

Vận khí của Chúc Anh Đài quả thực kém không chỉ một chút. Sau, có người đi ngang qua, nhặt được nàng mang đi, vốn chỉ muốn mang về làm đầy tớ, không ngờ trở về, lại phát hiện hóa ra là một cô nương, rửa mặt sạch sẽ rồi thấy bộ dạng nàng thật đúng là không tệ, liền nổi ác ý, thừa dịp nàng hôn mê bất tỉnh, bán nàng cho ma ma ở Chấm Hà lâu. Người nọ được một khoản tiền, vui tươi hơn hờ rời đi.

Ma ma kia thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn khá xinh đẹp, mặc dù bị thương, nhưng bồi dưỡng tốt thì nhất định có thể trở thành con gà đẻ trứng vàng cho mình, nên cũng không để ý, mời đại phu về chăm sóc. Lại không ngờ Chúc Anh Đài vừa tỉnh dậy, ma ma kia xem xét, vừa hỏi, phát hiện đầu óc nàng bị hư, lập tức nổi nóng, cũng may Ngọc Vô Hạ nhìn thấy, nhận ra Chúc Anh Đài, nên đứng ra bảo vệ nàng, cho nàng ăn uống.

Đầu óc Chúc Anh Đài hồ hồ, nhưng trong tiềm thức còn nhớ rõ mình biết đánh đàn, một tay đàn rất hay, coi như an ủi tâm ma ma kia, ma ma kia tự định giá trị mình, cảm thấy cô nương này bộ dạng không kém, cầm kỹ không tệ, mặc dù hồ hồ, nhưng một đôi mắt to càng lộ vẻ đơn thuần khả ái, không chừng hiện tại khách nhân yêu thích như vậy, nên cẩn thận dặn dò nàng dưỡng thương, không nói thêm nữa.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, thương tổn của Diệp Quân Lan đã khỏi hoàn toàn, vấn đề duy nhất đã lắng xuống khi nàng đem thư của phụ thân giao cho Sơn trường, Sơn trường ngầm đồng ý sự thật nàng là thân nữ nhi, dĩ nhiên cũng chỉ mấy người biết thôi.

Chúc Anh Đài vẫn không có tin tức, Lương Sơn Bá vẫn không từ bỏ, mà lúc này mẫu thân của Tâm Liên lại xuất hiện, nàng quỳ trước mặt hân thỉnh cầu hân cứu Tâm Liên, nói là Tâm Liên bị bán vào Chẩm Hà Lâu. Hiện tại Lương Sơn Bá vẫn luôn lo lắng chuyện của Chúc Anh Đài, tâm quá mệt mỏi, nhưng vẫn đồng ý.

Vương Lam Điền thời thời khắc khắc chú ý hành động của Lương Sơn Bá, nghe được chuyện này, vội vã nói cho Diệp Quân Lan, sau đó đi theo Lương Sơn Bá ra khỏi thư viện, định xem náo nhiệt, lại không ngờ đụng phải người mà hân cho rằng đã chết ở Chẩm Hà Lâu, Chúc Anh Đài.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 20

“Chúc Anh Đài?” Không phải chứ, Chúc Anh Đài không phải là nam sao? Thế nào lại thành nữ, nghiêm trọng hơn là tại sao lại ở Chấm Hà Lâu? Vương Lam Điền cảm thấy đầu óc của hắn sắp nổ rồi, ách ~ có lẽ là hắn nhìn lầm rồi, đúng, nhất định là vậy. Vương Lam Điền dụi dụi mắt, sau đó lại mở ra, nhìn khuôn mặt chính diện, ừ ừ, nhìn rất quen mắt! A! Vương Lam Điền lão đảo, ngã nhào trên đất, ngơ ngẩn cả người, hắn tuyệt đối không nhìn lầm, chính là Chúc Anh Đài, hắn ta là con gái?

“Người không sao chứ?” Chúc Anh Đài chớp chớp đôi mắt to, rất vô tội kể sát vào mặt Vương Lam Điền, thấy hắn không nói gì, trong mắt bật kín một tầng sương mỏng, hít mũi một cái nước mắt liền rơi xuống.

Xong rồi, Vương Lam Điền không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ con gái khóc, nhất thời luống cuống tay chân đỡ Chúc Anh Đài, vội vàng nói: “Này, này, Chúc Anh Đài, người đừng khóc! Ta không sao, thật sự!”

“Thật?” Chúc Anh Đài vẻ mặt ngây thơ, khoe mắt ứa lệ, bộ dạng người-gạt-ta-ta-liền-khóc-cho-người-xem. Vương Lam Điền gật đầu lia lịa, rốt cuộc Chúc Anh Đài ngốc thật hay giả ngốc? Chúc Anh Đài lập tức nín khóc mỉm cười, ngây thơ nói: “Ma ma sẽ không đánh Vô Na, Vô Na không gây họa, Vô Na là một bé ngoan!” Vừa nói vừa bỏ chạy.

Bỏ lại một mình Vương Lam Điền ngơ ngác ngồi dưới đất, kia là Chúc Anh Đài, ông trời không đùa ta chứ?

“Gặp quý, gặp quý rồi!” Vương Lam Điền vọt thật nhanh vào phòng Diệp Quân Lan, cũng không để ý tới Mã Văn Tài, rót chén trà, uống một

hơi cạn sạch, sau đó hít sâu một hơi, không chút khách khí ngồi xuống, về mặt thần bí nhìn Diệp Quân Lan: “Diệp gia muội tử, muội có biết hôm nay ta nhìn thấy ai ở trong Chấm Hà Lôu không?”

Chấm Hà Lôu, kia không phải là lầu xanh sao? Diệp Quân Lan mặt đầy hắc tuyến, chắc không phải tình nhân cũ của hắn chứ? Liếc mắt, thuận miệng hỏi: “Ai?”

“Chúc Anh Đài.” Vương Lam Điền rót chén trà, chặc chặc, không tệ!

“Cái gì! Người nói Anh Đài ở lầu xanh?!” Diệp Quân Lan vừa nghe, vô cùng kinh ngạc, vội vàng xuống giường, không được, nàng phải đi xem một chút.

Mã Văn Tài ngăn cản nàng, Diệp Quân Lan không hiểu nhìn lại, thấy hắn lắc đầu, sau đó hỏi Vương Lam Điền: “Người xác định không nhìn lầm?!” Người dám nói người người nhìn thấy chính là Chúc Anh Đài, ta tuyệt đối sẽ không để yên cho người! Dám đem chuyện này tới làm phiền Lan nhi trọng thương mới khỏi!

Đáng tiếc Vương Lam Điền trời sinh thiếu gân hơn người bình thường chút ít, rất vui mừng trả lời: “Đúng vậy, sao ta có thể nhìn lầm chứ!”

“Cái gì, người nói bây giờ Cửu nha đầu đang ở lầu xanh?!” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói tức giận cùng kinh ngạc.

“Bát ca?!” Diệp Quân Lan vội vàng nhìn về phía cửa, không thể nào? Người đứng ngoài cửa chính là Bát ca Chúc Anh Tề đến thăm Anh Đài.

Giờ phút này Mã Văn Tài cùng Vương Lam Điền giữ vững trầm mặc, một người thì trong mắt hiện lên một vẻ suy nghĩ sâu xa, một người thì thuần túy là kinh ngạc.

Chấm Hà Lâu, không hổ là lầu xanh tốt nhất trong thành Hàng Châu, sắc trời còn chưa tối hẳn, đã cực kỳ phồn hoa náo nhiệt nghênh đón biết bao nhiêu người người đến. Không nói đến hoa khôi Ngọc Vô Hạ trong Chấm Hà Lâu, ngay cả những cô nương khác trong lầu đều thù mị xinh đẹp, mỗi người một vẻ.

Có một câu nói, ở đâu có người, ở đó có giang hồ.

Kỳ thật nên đổi thành câu ‘ở đâu có người, ở đó có thanh lâu’, dục vọng thì chỗ nào cũng có, cho dù trong nhà có mỹ nhân như hoa thì một ngày nào đó cũng sẽ bị chán ghét, đến lúc đó chẳng qua chỉ là mười năm xuân gáy thành oanh thiệt, ba chê lão sửu hoá mỹ nhân (*).

(*) 1 câu đối chữ trong “Truy hoan ngẫu tạp” của Bạch Cư Dị. Ý nói người có đẹp đến đâu thì nhìn nhiều cũng cảm thấy nhàm chán, khi đó trông những người bình thường khác lại mới mẻ xinh đẹp.

Mà lúc này lầu xanh trở thành nơi lựa chọn tốt nhất của nam nhân, nữ tử trong thanh lâu đến rồi lại đi, vĩnh viễn là trẻ tuổi xinh đẹp, dáng vẻ thướt tha mềm mại, khéo chiều hiếu lòng người. Say nằm gối đầu lên mỹ nhân, tỉnh nằm quyền thiên hạ, đây là nguyện vọng sâu nhất trong đáy lòng của mỗi người đàn ông, không có quyền thế, tất nhiên mỹ nhân biến thành lựa chọn tốt nhất.

“Muội nói này, Bát ca, huynh bình tĩnh một chút!” Diệp Quân Lan vội vàng kéo Bát ca Chúc gia đang nổi giận đùng đùng, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ “Lão tử ta chính là tới gây chuyện”, ngăn cản hẳn xông vào Chấm Hà lâu.

“Quân Lan, Anh Đài ở lầu xanh, lầu xanh là địa phương gì, muội không biết sao? Muội muốn ta bình tĩnh thế nào!” Chúc Anh Tề hất tay Diệp Quân Lan, không nói hai lời vọt vào.

“Trời ạ!” Diệp Quân Lan khóc không ra nước mắt nhìn tay mình bị hất ra, Bát ca, bộ dạng của huynh thế kia vừa nhìn là biết đến gây chuyện,

không bị đánh ra ngoài mới là lạ!

Ai, sớm biết đã không gạt Tu Nhân đi ra ngoài, như vậy sẽ có ý kiến hay rồi. Hiện tại thì. . . . . Diệp Quân Lan lắc đầu, lại nói, nếu Tu Nhân biết, đoán chừng nàng cũng không ra được. Diệp Quân Lan ngẩng đầu nhìn tầm biển, Chấm Hà lâu, có nên đi vào hay không đây?

“Nếu tới rồi, Lan nhi còn do dự cái gì đây?” Ách ~ Lan nhi, người gọi nàng như vậy, trừ ca ca phụ thân mẫu thân nhà nàng, cũng chỉ có. . . . .

Diệp Quân Lan gượng cười, xoay người, thấy Mã Văn Tài ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng, đi theo phía sau chính là Vương Lam Điền đệ nhất chân chó, Diệp Quân Lan hung hăng trừng mắt nhìn Vương Lam Điền một cái, biết ngay hăn thành sự không có bại sự có thừa mà.

Vương Lam Điền ủy khuất rụt rụt ra phía sau Mã Văn Tài, lệ rơi đầy mặt, Diệp gia muội tử, đây không phải lỗi của ta, thật sự là Văn Vài huynh rất đáng sợ!

Diệp Quân Lan hắc tuyến, nhức đầu xoa xoa huyết thái dương, sau đó dùng đôi mắt trông mong nhìn Mã Văn Tài nhận lỗi: “Tu Nhân, muội sai rồi!”

Mã Văn Tài bất đắc dĩ thở dài, không phải hăn không biết tính tình của Lan nhi, chẳng qua tốt xấu gì cũng nên để cho hăn đi cùng, đưa tay kéo Diệp Quân Lan, nhàn nhạt nói: “Đi thôi! Chúng ta vào xem một chút.”

“Dạ.” Diệp Quân Lan gật đầu, nét mặt tươi cười như hoa, theo Mã Văn Tài đi vào. Phía sau đương nhiên là Vương đại công tử của chúng ta.

Trên võ đài, nữ tử nhảy múa vùng ống tay áo màu trắng vừa dài vừa mềm mại, nhắc lên thu lại, uyển chuyển giống như kinh hồng, bay lượn như du long, nhẹ nhàng xoay, thân thủ xinh đẹp nổi bật, mê loạn tâm mọi người.

Sau đó nử tử ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt đưa tình, thu thủy nhộn nhạo, hơi cúi người, mạng che mặt từ từ bay xuống, thoáng chốc cơ hồ tất cả mọi người đều ngừng thở, cô gái này có một khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp, tươi cười nhợt nhạt, diễm lệ vô song.

Diệp Quân Lan cũng cứng đờ người, mắt mở to, sắc mặt thoáng cái thay đổi, Hoàng Lương Ngọc, tân nương đào hôn của Bát ca, Ngọc tỷ tỷ của Anh Đài và nàng, tại sao nàng ta lại ở chỗ này!

Mã Văn Tài thấy nàng vừa thấy nàng kia thì thay đổi sắc mặt, lập tức nhận thấy không đúng, hỏi: “Sao thế?”

“Giúp mọi người tìm Bát ca, sau đó ngăn cản huynh ấy, ta lo lắng Bát ca sẽ xảy ra chuyện.” Diệp Quân Lan vội vàng nhìn Vương Lam Điền ở phía sau, giọng nói dồn dập tràn đầy lo lắng, “Người kia là thê tử đào hôn của Bát ca.”

Vương Lam Điền không biết làm sao nhưng nhìn thần sắc bất định của Mã Văn Tài, liền gật đầu đáp ứng, sau đó vội vàng đi tìm Chúc Anh Tề.

“Tu Nhân, chúng ta đi tìm Hoàng Lương Ngọc, không đúng, bây giờ nên gọi là Ngọc Vô Hạ!” Diệp Quân Lan kéo Mã Văn Tài, bước nhanh đi tìm Ngọc Vô Hạ. Ngọc Vô Hạ, không phải tỷ nói muốn đi tìm người tỷ yêu sao? Vì thế mà tỷ còn tổn thương đến người hiền lành nhân hậu như Bát ca, chẳng lẽ đây chính là cái mà tỷ gọi là yêu sao? Ánh mắt lạnh lẽo, Ngọc Vô Hạ, ta xem tỷ giải thích với ta như thế nào!

“Vậy Chúc Anh Đài làm sao bây giờ?” Mã Văn Tài thì không sao cả, ung dung hỏi.

“Nàng? Không phải có Lương Sơn Bá sao! Lấy duyên phận của hai người bọn họ, nhất định sẽ đúng phải !” Giờ phút này Diệp Quân Lan nào còn tâm tình quan tâm đến Chúc Anh Đài, nàng cũng không phải Thánh mẫu, lại càng không phải bảo mẫu, biết Chúc Anh Đài còn sống liền chạy

tối thanh lâu là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, hiện tại quan trọng là bát ca, bát ca là người tốt, nàng vẫn luôn hi vọng bát ca có thể hạnh phúc.

“Như vậy a!” Thế cũng tốt, vừa lúc hợp ý hân. Mã Văn Tài nghĩ vậy, tâm tình không tệ theo sát Diệp Quân Lan đi tìm Ngọc Vô Hạ.

Chúc Anh Đài, người tự cầu nhiều phúc đi.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Có đôi khi, đời người luôn có những chuyện bất ngờ ngoài ý muốn. Người cho rằng đời này không có khả năng gặp lại người ấy nữa. Nhưng ở một ngã rẽ khác, sẽ gặp lại một lần nữa, khiến người trở tay không kịp.

Diệp Quân Lan từ trước tới nay chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Hoàng Lương Ngọc. Càng không ngờ rằng một thiên kim tiểu thư e thẹn dịu dàng ấm áp trong trí nhớ của mình lại trở thành hoa khôi nương tử xinh đẹp quyến rũ mị hoặc như bây giờ.

Hừm, thật là một câu chuyện tiểu lâm tài tình! Dừng bước trước cửa Trúc Vân Các của Hoàng Lương Ngọc, nghe âm thanh mập mờ ái muội vang lên từ bên trong, Diệp Quân Lan cười lạnh một tiếng.

“Muội xác định muốn đi vào?” Mã Văn Tài hỏi một câu không rõ ẩn ý, ngược lại không hề ngăn cản, có lẽ hẳn cũng biết rõ tính cách của Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan gật đầu, đẩy cánh cửa không khóa chặt, đi vào.

Người bên trong nghe thấy tiếng mở cửa, vội cất cao giọng hỏi: “Ai? Có còn muốn sống không hả?Cút!” Là một giọng nói có phần tang thương của một người đàn ông.

Mã Văn Tài cứng ngắc, con mắt bỗng co rút lại, lúc này nhất thời có mạch nước ngầm lưu chuyển, sao ông ta lại ở đây?

Diệp Quân Lan cảm thấy được cả người Mã Văn Tài căng cứng, sao thế nhỉ? Giọng nói của nam nhân nọ có gì không đúng sao? Nàng lo lắng nhìn Mã Văn Tài, nắm bàn tay hắn.

Mã Văn Tài cảm giác tay của mình bị nắm lấy, chủ nhân của bàn tay ấy đang lo lắng nhìn mình, khe khẽ mỉm cười một cái, ý bảo nàng không cần lo lắng. Sau đó hướng về phía một nam một nữ đang ở sau tấm bình phong, mở miệng, nhưng giọng điệu không hề che giấu sự khinh thường: “Hóa ta thái thú đại nhân ở đây, trái lại là Mã mỗ thất lễ rồi!”

Nam nhân vừa nghe xong, cũng không thèm để ý quần áo mình bây giờ xốc xếch, vọt ra ngoài, chỉ vào Mã Văn Tài, run rẩy nói: “Văn Tài, sao con lại ở đây?!”

Nam nhân đã hơn bốn mươi tuổi, hơi có phần tang thương. Có thể thấy ông được bảo dưỡng vô cùng tốt. Thân hình cao to, khuôn mặt tuấn lãng, ngẫm lại có thể thấy tuổi trẻ cũng là một mỹ nam nổi danh, có năm sáu phần giống với Mã Văn Tài. Trong lòng Diệp Quân Lan đột nhiên hiểu ra, không lẽ là phụ thân của Tu Nhân? Nàng không khỏi lo lắng nhìn Mã Văn Tài, Mã Văn Tài tất nhiên cũng không dối gạt nàng, khẽ gật đầu. Sau đó hắn quay lại nhìn về phía phụ thân mình, cười lạnh nói: “Thái thú đại nhân có thể ở đây, sao ta lại không thể chứ? Sao chỉ cho phép quan thấp đèn mà không cho dân đốt lửa sao?”

“Văn Tài, con... sao con có thể ăn nói với phụ thân mình như thế hả?” Mã thái thú tức giận thở gấp, nhìn khuôn mặt xem thường cùng nụ cười lạnh lùng châm biếm của con trai, hít sâu thở ra một hơi dài, trong mắt hiện lên vẻ bi ai: “Thôi bỏ đi, ta biết con còn giận ta, chúng ta không thể từ từ nói chuyện một chút được sao!?”

“Thái thú đại nhân đã nói như vậy, tại hạ há có thể không theo, xin mời!” Giọng Mã Văn Tài mang theo sự châm chọc. Sau đó nhìn Diệp Quân Lan ý bảo không cần lo lắng. Hắn đi một lát sẽ quay lại. Rồi xoay người ra

khỏi Trúc Vân Các. Giờ khắc này Mã thái thú tâm phiền ý loạn, cũng không để ý đến hành động nhỏ của họ, đi theo Mã Văn Tài ra ngoài.

Trong lòng Diệp Quân Lan biết Tu Nhân trước nay luôn có thể tự mình sắp xếp công việc ổn thỏa. Hiện giờ trước mắt nàng cũng có việc cần xử lý, bèn thoáng thả lòng tâm tình, nhẹ nhàng đóng cửa lại, hít thật sâu một hơi, đi về phía sau tấm bình phong.

“Người là ai? Sao lại xông vào phòng của ta? Quá vô lễ!” Hoàng Lương Ngọc đã sửa sang lại y phục, vẻ mặt giận dữ nhìn Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan cũng không để ý, khẽ mỉm cười, nói: “Đã lâu không gặp, Ngọc tỷ tỷ!”

“Quân Lan, người là Quân Lan?!” Cái gì, Ngọc tỷ tỷ? Hoàng Lương Ngọc giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh*, nhìn cô gái nhỏ mặc trang phục đàn ông ở trước mắt mình, hô lên tên của cô gái đó.

(*)sét đánh đỉnh đầu: chỉ việc diễn ra quá bất ngờ, quá chấn động, không thể tin được.

Diệp Quân Lan khẽ gật đầu, đáp: “Là ta, chỉ có điều ta không ngờ sẽ gặp tỷ ở nơi này, Ngọc tỷ tỷ!” Giọng điệu rất bình thản, không giận dữ.

“Quân Lan, muội nghe ta nói, ta...” Hoàng Lương Ngọc hoảng hồn, dù sao nàng cũng ở trong thanh lâu này lâu như vậy, đã không còn là đại tiểu thư không hiểu chuyện của năm nào nữa rồi. Tất nhiên có thể nghe hiểu ý trong giọng điệu của Diệp Quân Lan. Nàng nhìn Diệp Quân Lan, muốn nói lại thôi. Vành mắt dần dần rơm rớm, lộ ra vẻ đằm đằm đáng thương.

“Tỷ nói đi, hôm nay ta đến là để nghe tỷ nói chuyện.” Diệp Quân Lan quay lưng đi, cũng không nhìn Hoàng Lương Ngọc.

“Ta, ta... Là như vậy...” Hoàng Lương Ngọc phảng phất như túm được ân nhân cứu mạng, bắt đầu chậm chậm kể lại chuyện sau khi mình đào hôn.

Diệp Quân Lan yên lặng lắng nghe, không nói câu nào.

Rất lâu sau, Diệp Quân Lan từ Trúc Vân Các đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Người con gái bên trong âm thầm khóc nức nở, từng tiếng từng tiếng một, như tiếng thồn thức của chim đỗ quyên, thậm chí còn rất thê lương. Nàng cúi thấp đầu không nói chuyện, Ngọc tỷ tỷ, nếu lúc trước người đã quyết định bỏ đi, thì nên chuẩn bị tốt để vứt bỏ hết thảy mọi điều, mà giờ phút này người lại đang hối tiếc những việc gì đây? Ngọc tỷ tỷ, người đáng thương tất có chỗ đáng hận, ông trời rất công bằng.

“Đang nghĩ gì thế?” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, phá vỡ sự trầm tư của nàng.

Diệp Quân Lan lắc đầu, ngẩng đầu nhìn về phía Mã Văn Tài mỉm cười: “Không có gì đâu, sao chuyện của huynh xử lý nhanh thế nha?”

Mã Văn Tài gật đầu, dắt tay nàng, hỏi: “Đi không?”

“Có!” Diệp Quân Lan trực tiếp trả lời không do dự.

Vì vậy, hai người không để ý người xung quanh, dắt tay nhau rời khỏi Chẩm Hà Lâu.

“À, đúng rồi, Tu Nhân, không phải chúng ta đã quên Bát ca và Vương Lam Điền rồi à?”

“Ta còn tưởng cả đời này, mọi người cũng không nhớ ra chứ?”

“Sao có thể? Ha ha ..”

“.... Vương Lam Điền đã kéo Bát ca của muội đi về rồi. Hình như còn có Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá bị Bát ca người tìm thấy, cũng bị đóng gói mang về rồi.”

“A, còn có Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá nữa, muội cũng quên mất hai người họ.”

“...”

Tiếng nói xa dần, hai bóng dáng như hòa vào nhau, toát ra vẻ hòa hợp dị thường, có một loại cảm giác là hạnh phúc nổi lên.

Chăm Hà Lâu, Trúc Vân Các, Ngọc Vô Hạ đôi mắt sưng đỏ, sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy, không ngừng nhớ lại những lời mà người con gái kia đã nói.

“Ngọc tỷ tỷ, người hối hận không?”

“Ngọc tỷ tỷ, người hối hận rồi, đúng không? Người hối hận đã từ bỏ cuộc sống giàu sang phú quý. Hối hận đã từ bỏ Bát ca – người yêu người vô cùng sâu đậm. Đúng vậy, Ngọc tỷ tỷ, người đã từng có trong tay hết thảy, nhưng những thứ đó người chưa từng ngó ngàng. Người muốn có tình yêu chân chính của riêng mình, cho nên người làm tổn thương những người yêu người, đào hôn, người dùng tình yêu của mình hung hăng đâm đập người thân và tình yêu của Bát ca dưới chân mình, để rồi đuổi theo tình yêu chân chính của người. Còn bây giờ thì sao? Tình yêu chân chính của người quay lưng lại phản bội người, cái gì người cũng không còn, vì thế người hối hận.”

“Ngọc tỷ tỷ, người không cần phải giải thích, cũng không cần nói cho ta biết người vô tội. Đúng vậy, thật sự người vô tội. Ban đầu người không biết người mà người nương thân kia lại là người bán người vào lầu xanh, nhưng người có bao giờ nghĩ rằng những cô nương trong thanh lâu này có ai không phải là người vô tội? Những người đó không cùng đường thì cũng

là bị lừa bán. Có ai đó có thể đồng ý một chút son vạn người nếm, một cánh tay ngọc vạn người gỏi đây, chẳng có ai là nguyện ý hết.”

“Ngọc tử tử, mỗi người đều phải đối mặt với cuộc sống mà mình đã lựa chọn. Người không sai, nhưng xin hãy nhớ kỹ, con người cuối cùng sẽ phải trả giá rất lớn cho những chuyện mình làm ra. Lúc người quyết định rời đi, bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, cùng đừng nên hối hận, cũng không được khóc lóc, phải dũng cảm mà bước tiếp. Ngọc tử tử, trên đời này không còn Hoàng Lương Ngọc nữa rồi, người chỉ là Ngọc Vô Hạ trong Chấm Hà Lôu này mà thôi.”

“Ngọc tử tử, đây là lần cuối cùng ta gọi người như vậy, cũng hi vọng sau này người không nên xuất hiện trước mặt Bát ca nữa, Bát ca là người đáng được hưởng những điều hạnh phúc nhất. Mà người, từ lúc bắt đầu đã không xứng với huynh ấy. Tạm biệt, lần này cũng là lần cuối cùng.”

Không phải vậy, Quân Lan sao lại nói với nàng như thế, tất cả những điều này đều không phải nàng mong muốn. Tại sao không tin nàng, nàng vô tội mà. Ngọc Vô Hạ bịt kín hai tai, cuộn tròn nằm trên giường, khóc nước mắt.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 22

“Nói như vậy, Anh Đài hóa ngọc, mất trí nhớ, chỉ biết mỗi Lương Sơn Bá, còn quẩn quýt hẩn không chịu buông tha sao.” Diệp Quân Lan im lặng, nghe tin tức Vương Lan Điền mang về. Trời ạ, Chúc An Đài dẫm phải vận cứt chó gì thế này, chuyện cầu huyết như thế mà nàng cũng có thể gặp phải, rơi xuống vực, rồi bán vào thanh lâu, sau đó còn có hóa ngọc mất trí nhớ?

“Nghe nói gần đây, sắc mặt của Bát ca Chúc gia không được tốt cho lắm, đối với Lương Sơn Bá cũng không thiện cảm, xem ra hẩn giận chuyện muội muội của hẩn không nhận ra hẩn mà chỉ quẩn lấy Lương Sơn Bá không hề nhẹ.” Mã Văn Tài ở bên cạnh bổ sung, vẻ mặt dửng dưng không sao cả, ánh mắt né tránh bất định, Chúc Anh Đài tránh được một kiếp, đối phó với kẻ ngu hẩn còn khinh thường ra tay, hóa ngọc rồi cũng tốt.

“Vương Lan cũng không có biện pháp nào sao? Y thuật của nàng cũng không kém danh y là bao.” Diệp Quân Lan đối với chuyện Vương Lan bó tay với bệnh tình của Chúc Anh Đài cảm thấy có chút kỳ lạ. Tuy y thuật của Vương Lan không thể so được với nàng, nhưng cũng không thể coi là kém, thế mà không có cách nào?

“Nghe nói có cục máu chèn ép dây thần kinh, nếu bốc thuốc đúng bệnh sớm trước mấy ngày thì nàng ta cũng không có vấn đề lớn gì cả. Nhưng do trì hoãn quá lâu, cục máu kia có xu hướng phát triển lớn lên. Thêm nữa sức khỏe của Chúc Anh Đài không phải tốt hoàn toàn, không thể kê thuốc nặng được. Chỉ có thể dưỡng từ từ, lại không ngờ cục máu đó không những không tiêu nhỏ, mà còn lớn thêm, cái này thì Vương Lan

cũng hết cách.” Mã Văn Tài thấy nàng có vài phần tò mò, giống như nàng am hiểu y thuật, bèn nói cặn kẽ một lần.

Diệp Quân Lan nghe Mã Văn Tài nói vậy, chậm rãi suy xét, Diệp Quân Lan am hiểu y thuật, nhắc đến y thuật của nàng, Diệp Quân Lan đúng là rất giỏi, thậm chí còn phải nói là thần y. Nhưng nàng không thích làm thầy thuốc, nàng thích nghiên cứu. Càng thích nghiên cứu cách chữa bệnh, đặc biệt là những bệnh kỳ lạ.

Mã Văn Tài cũng không quấy rầy nàng, mặc cho khuôn mặt nhỏ nhắn ấy nhăn nhúm lại, trầm tư suy nghĩ, vẻ mặt rất nghiêm túc, cánh môi của hắc ấn ẩn nụ cười, Lan Nhi như thế rất đáng yêu, thật thú vị.

Y quán, “Tiểu Cửu muốn Sơn Bá ca ca!” Vẻ mặt Chúc Anh Đài như đưa đám, nhỏ giọng nức nở, thậm chí còn ủy khuất nhìn chăm chăm Chúc Anh Tề: “Người xấu, Tiểu Cửu muốn Sơn Bá ca ca! Sơn Bá ca ca mau đến đây, Tiểu Cửu bị người xấu ức hiếp, Sơn Bá ca ca...”

Nói xong, oa lên một tiếng, bật khóc.

Chúc Anh Tề nhìn muội muội khóc lóc la hét đòi Lương Sơn Bá, không khỏi than dài một tiếng. Hắc đây đã tạo ra nghiệt gì thế này! Muội muội ruột của mình không cần mình, gọi hắc là người xấu, trong miệng trong tâm đều nghĩ đến Lương Sơn Bá kia, đây là làm sao! Có lẽ, lúc trước không nên để nàng đến thư viện Ni Sơn.

Vương Lan đứng ở một bên, nhìn gương mặt khổ sở vạn phần của Chúc Anh Tề, trong lòng cũng đau khổ thay hắc, nhưng mà, dù sao đây cũng là chuyện của nhà hắc, nàng không tiện nói nhiều. Lắc đầu, nói với Chúc Anh Tề một tiếng, đưa thuốc cho hắc, rồi đi ra ngoài. Có lẽ nàng nên đi tra cứu sách cổ, xem trong sách có cách gì hay không.

Ra khỏi y quán, liền thấy Lương Sơn Bá đứng ở ngoài cửa, trong lòng Vương Lan không khỏi chua xót. Nàng là người thông minh, trải qua nhiều

ngày như vậy, sao lại không nhìn ra điểm mập mờ giữa Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá, chỉ là không muốn phá vỡ mà thôi. Cái nhìn tràn đầy lo lắng, trong mắt cũng không thấy ai khác của Lương Sơn Bá, thôi đi thôi đi, bỏ xuống thôi! Nàng nghĩ như vậy, bước nhanh rời đi.

Nhưng không ngờ, Lương Sơn Bá lại chủ động gọi nàng: “Vương Lan cô nương, không biết Chúc Anh Đài...”

Vương Lan dừng bước, trong lòng cười khổ, nhưng giọng nói cũng không thay đổi: “Vẫn như cũ, huynh vào xem một chút đi! Tiện thể cho nàng uống thuốc, dù sao nàng cũng chỉ nhận ra mỗi mình huynh.”

“Được, vậy ta vào đây.” Lương Sơn Bá vừa nghe thấy thế, cũng không chào từ biệt Vương Lan, lập tức vào trong y quán.

Vương Lan nhìn bóng lưng vội vàng của hắn, trong lòng âm thầm quyết định, người đã vô tình ta cũng bỏ, Vương Lan nàng cũng không phải cô gái không bỏ xuống được, tội gì phải bám lấy hắn không tha chứ?

“Bát ca, huynh làm gì thế? Mau đứng dậy đi, Tu Nhân, giúp ta kéo Bát ca dậy.” Diệp Quân Lan sững sốt, chỉ thấy Chúc Anh Tề vọt vào lớp học, đi thẳng tới trước mặt nàng, sau đó không nói hai lời quỳ xuống.

Trong phòng học ồn ào, cũng may phu tử không có ở đây, Mã Văn Tài nhìn Vương Lam Điều ra hiệu. Vương Lam Điều không thể làm gì khác hơn đành phải chịu khó đuổi những học trò khác ra ngoài.

Diệp Quân Lan vội vàng đứng lên, vươn tay kéo Chúc Anh Tề dậy. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là con gái, dùng hết sức lực vẫn không thể kéo được Chúc Anh Tề đứng lên, chỉ có thể gọi Mã Văn Tài giúp nàng.

Mã Văn Tài đứng dậy, đang định giúp đỡ, thì Chúc Anh Tề đã xua tay, ý bảo không được, mắt lại nhìn về phía Diệp Quân Lan, nói: “Quân Lan, ta không biết trước đây muội và Cửu nha đầu đã xảy ra chuyện gì, đến mức

bây giờ muội nhất quyết cũng không chịu nói đến chuyện của Cửu nha đầu, thậm chí ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi. Quân Lan, hiện tại bệnh của Cửu nha đầu cũng chỉ có muội là có thể giúp, coi như Bát ca cầu xin muội, cứu Cửu nha đầu đi mà!”

“Bát ca, trước tiên huynh đứng lên đã, tất cả chúng ta đứng lên rồi nói chuyện tiếp, có được không?” Diệp Quân Lan không biết nên nói cái gì. Chuyện của Chúc Anh Đài, không phải nàng không muốn giúp, mà là nàng không biết phải giúp từ đâu! Đầu tiên, nàng không biết bệnh tình của Chúc Anh Đài. Còn nữa, nàng cũng không biết có khả năng giúp được hay không. Cuối cùng, mặc dù thân thể của nàng đã khỏi, nhưng vẫn không được suy nghĩ quá nhiều, không được mệt mỏi. Nếu bệnh của Chúc Anh Đài đúng như những gì nàng nghĩ, coi như nàng đồng ý, thì tin chắc Tu Nhân cũng sẽ không đồng ý.

Chúc Anh Tề thấy nàng nói như vậy, cũng biết không thể ép nàng, dù sao hẳn cũng coi Quân Lan như muội muội của mình từ nhỏ. Không thể ích kỷ mà không để ý đến nguyện vọng của nàng được, như vậy chính là đe dọa nàng, cho nên cũng chỉ gật đầu, đứng lên, sắc mặt rất mệt mỏi.

Diệp Quân Lan cũng không đành lòng, Bát ca, đây là Bát ca luôn cưng chiều nàng từ nhỏ, trước giờ chưa từng vì nàng không phải muội muội ruột thịt mà đối xử với nàng kém hơn Chúc Anh Đài. Bây giờ quỳ gối trước mặt nàng cầu xin, chỉ vì muội muội không hiểu chuyện, trong lòng Diệp Quân Lan đau xót, đang định đồng ý.

Thì không ngờ, một người nữa cũng chạy đến trước mặt nàng, chính là Lương Sơn Bá, thấy hẳn thoáng chốc quỳ gối, trong mắt hiện hậu tràn đầy sự cầu khẩn: “Diệp huynh, huynh là người tốt, nể tình bằng hữu giữa huynh và Chúc Anh Đài, mau cứu nàng ấy đi!”

Lúc này Diệp Quân Lan có điểm dở khóc dở cười, như vậy cũng được sao, đúng đúng, nàng là người tốt, nên phải giúp họ giải quyết phiền toái.

Thôi bỏ đi, nể tình Bát ca, hơn nữa dù sao nàng và Chúc Anh Đài cũng là bạn đồng môn (cùng lớp), đi xem một chút.

“Bát ca, mọi người đồng ý với huynh, chúng ta đi thôi!” Diệp Quân Lan vừa nói xong, trong mắt Chúc Anh Tề lóe lên vẻ vui mừng, vội vàng dẫn đầu đi về phía y quán.

Diệp Quân Lan cũng không để ý tới Lương Sơn Bá, nhưng ngay khi đang định đi ra ngoài cùng họ, thì Mã Văn Tài ngăn nàng lại, Diệp Quân Lan kề sát vào lỗ tai hắn, nói nhỏ mấy câu, thấy sắc mặt hắn thoáng biến sắc, ngăn cản nàng bước ra ngoài, đành vỗ nhẹ tay hắn, nghiêm túc nhìn thẳng hắn. Mã Văn Tài thấy thế thì hiểu được ý tứ trong ánh mắt của nàng, nói: “Đi đi, lần này đem hết thầy chấm dứt đi! Lan Nhi, mọi người không còn mắc nợ nàng ta cái gì nữa.”

Diệp Quân Lan gật đầu, ra khỏi lớp học, đi về phía y quán. Chúc Anh Đài, sau lần này, chúng ta không ai nợ ai nữa.

Mã Văn Tài chăm chú nhìn bóng lưng đi xa dần của Diệp Quân Lan, xoay người lại, nhìn về phía đám đông học sinh đang đứng ngoài lớp học. Có người tò mò, có kẻ kinh ngạc, có người nghi ngờ, cũng có kẻ tựa hồ đang tính toán cái gì đó. Ánh mắt Mã Văn Tài lạnh lẽo, hừ, tính toán sao?

Mã Văn Tài liếc sang Vương Lam Điền, đương nhiên là Vương Lam Điền vui vẻ chạy lại gần, bây giờ hắn hoàn toàn coi Mã Văn Tài là lão đại. Lúc này Mã Văn Tài mới chậm rãi mở miệng: “Quản lý tốt cái miệng của các người, nếu không đừng trách ta không nể tình đồng môn!” Giọng nói âm trầm, cả người đám học sinh run bần bật, giống như rơi vào hầm băng, sự tàn nhẫn trong giọng nói mà ai cũng đều nghe ra, vội gật đầu lia lịa.

Mã Văn Tài cười một tiếng hài lòng, xoay người đi về phía y quán, Vương Lam Điền bước nhanh đuổi theo, đi sau lão đại là an toàn nhất.

“Được rồi, sau này cứ sắc theo phương thuốc này, mỗi ngày hai lần, mười ngày sau đổi sang phương thuốc này, mỗi ngày một lần, chỉ được uống trong năm ngày.” Diệp Quân Lan điểm huyết ngủ của Chúc Anh Đài, bắt mạch cho nàng, thế mà đúng như nàng chẩn đoán. Tiếp đến gọi Trụy Nhi lấy kim châm cứu ra, châm cứu cho Chúc Anh Đài, rồi kê đơn thuốc giao cho Vương Lan, tiếp theo lại phân phó: “Vương Lan cô nương, cô ở đây, một canh giờ sau giúp nàng ấy rút châm cứu ra, sau đó đưa cho Trụy Nhi là được, đã làm phiền cô rồi. Trụy Nhi, em ở lại trước đi.” Nói xong, định rời đi.

“Diệp cô nương, sắc mặt cô không tốt lắm, không sao chứ?” Vương Lan cầm đơn thuốc, còn chưa kịp cảm thán Diệp Quân Lan dùng thuốc cao minh, đã thấy sắc mặt trắng bệch của nàng, trán như đổ mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng.

Diệp Quân Lan vô lực lắc đầu, xua tay ý bảo nàng không cần lo, sau đó lập tức đi ra khỏi y quán, bước đi có chút lảo đảo.

Vương Lan lo lắng nhìn nàng rời đi, lại nhìn đơn thuốc trong tay một lát, sau đó tự mình đi bốc thuốc.

Diệp Quân Lan kéo lê thân thể mệt mỏi, vội vã đi về phía phòng mình, không ngờ đụng phải Mã Văn Tài đang chạy tới, lảo đảo một cái, nàng không thể trụ nổi nữa, cảm giác mình rơi vào vòng ôm quen thuộc, sau đó an tâm nhắm nghiền hai mắt lại. Tu Nhân, hết thấy giao lại cho huynh đó.

Mã Văn Tài ôm Diệp Quân Lan đã hôn mê, sau đó vội vàng bế nàng về phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, còn mình ngồi ở một bên. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, môi không có huyết sắc, mắt nhắm chặt, trán đầy đau lòng và tự trách, Lan Nhi, cuối cùng vẫn do ta không bảo vệ mọi chu đáo, thật xin lỗi.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 23

“Bát ca, huynh nói huynh muốn dẫn Chúc Anh Đài về nhà sao?” Diệp Quân Lan ngồi dựa trên giường, ngạc nhiên nhìn Chúc Anh Tề đến thăm, nhận thấy sắc mặt nghiêm túc của hắn, liền vội lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý.

“Tại sao? Nếu không phải Cửu nha đầu gây ra họa lớn, cũng sẽ không trở thành bộ dạng như bây giờ. Mình nó biến thành như vậy cũng không nói, còn liên lụy đến muội. Làm hại muội vì Bát ca thỉnh cầu, mà bây giờ phải nằm trên giường, Bát ca thật có lỗi với muội!” Chúc Anh Tề nhìn Diệp Quân Lan, thấy bộ dạng vô lực của nàng nằm trên giường, tràn đầy áy náy, đây là muội muội mà hắn đã nhìn từ nhỏ đến lớn a!

Diệp Quân Lan cười khố, nếu một tháng trước nàng sẽ vui vẻ, nhưng mà bây giờ, nàng thở dài, nói: “Bát ca, huynh cũng biết bệnh tình của Anh Đài chưa khỏi hoàn toàn. Hiện tại thần trí của nàng thanh tỉnh, nhưng dù sao bị tổn thương cũng là não bộ, không thể chịu kích thích. Bát ca, huynh hiểu rõ tính cách của Anh Đài, dựa vào dáng vẻ tình yêu thăm thiết của nàng ấy đối với Lương Sơn Bá, huynh nghĩ rằng nàng ấy sẽ nghe lời rời đi với huynh sao?”

“Chuyện này, haizz~” Chúc Anh Tề cũng không biết đáp lại như thế nào, hiện giờ hắn một lòng muốn dẫn Anh Đài rời đi. Thứ nhất, sợ nàng bị thương lần nữa, thứ hai, là muốn khiến nàng rời khỏi Lương Sơn Bá! Mà sau khi được Quân Lan phân tích như thế, dường như càng không có khả năng. Chúc Anh Tề ngồi trên ghế chán nản, một chữ cũng không nói.

“Bát ca, trước tiên huynh cứ thoải mái thả lỏng tinh thần đi, mấy ngày qua vì chuyện của Anh Đài huynh cũng mệt mỏi lắm rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi, đợi bệnh của Anh Đài khỏi hẳn rồi tính tiếp!” Diệp Quân Lan chỉ có thể khuyên nhủ như vậy.

“Nhưng mà, Lương Sơn Bá kia....” Chúc Anh Tề bực mình, nghĩ đến Lương Sơn Bá, hẳn lại phát cáu.

Lương Sơn Bá? Xem ra nguyên nhân chủ yếu mà Bá ca muốn dẫn Anh Đài rời đi là vì Lương Sơn Bá! Diệp Quân Lan không khỏi cười một tiếng, lòng thả lỏng một nửa: “Bát ca, chuyện Lương Sơn Bá, huynh cũng đừng lo lắng, mặc dù Lương Sơn Bá cố hủ cố chấp, nhưng cũng coi như chính nhân quân tử, sẽ không như vậy đâu.”

Chúc Anh Tề rầu rĩ không nói, tiện tay rót nước. Diệp Quân Lan thấy hẳn không nói chuyện, lại nói tiếp: “Bát ca, Anh Đài tự có nhân duyên của nàng ấy, mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình, nàng ấy đã không còn là đứa trẻ, người không thể che chở cho nàng ấy cả đời được!”

Chúc Anh Tề thở dài một hơi, đặt chén nước xuống, đứng dậy: “Cũng chỉ có thể như vậy, Quân Lan, muội nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe cho tốt nhé, Bát ca không quấy rầy nữa.” Hẳn đi ra ngoài.

Diệp Quân Lan chậm rãi nằm xuống, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thật mệt mỏi! Thân thể yếu ớt chết tiệt này!

Mấy ngày sau, Diệp Quân Lan rốt cuộc khôi phục, cuối cùng được Mã Văn Tài gặt đầu cho phép xuống giường.

Chúc Anh Tề cũng chưa rời đi, có lẽ là lo lắng cho muội muội, thuận tiện giám sát Lương Sơn Bá.

Chúc Anh Đài hồi phục rất tốt, Lương Sơn Bá cũng ở bên chăm sóc nàng mỗi ngày, Chúc Anh Đài vốn thích Lương Sơn Bá, mà bây giờ nhìn

lại, xem ra cũng không phải Lương Sơn Bá vô ý với Chúc Anh Đài, lại thêm biết thân phận con gái của nàng, trong lòng càng vui mừng, hai người cũng phát triển thân mật, chỉ còn kém một bước, xem ai bày tỏ trước mà thôi.

Đương nhiên những chuyện bà tám này phát ra từ miệng của Vương Lam Điền, được Mã Văn Tài ngầm đồng ý, lúc Vương Lam Điền đến thăm Diệp Quân Lan luôn mang đến những tin tức đặc biệt của ngày hôm đó, tránh cho một mình Diệp Quân Lan không có việc gì làm, trừ ngủ vẫn là ngủ.

Hôm nay, tâm trạng của Diệp Quân Lan rất tốt, cuối cùng cũng được xuống giường, ngay cả thường ngày ghét nhất nghe giảng, hôm nay cũng phá lệ phần khởi.

Nhưng, có một người xuất hiện phá hỏng tâm trạng của nàng, Hoàng Lương Ngọc tới. Bây giờ đang ở ngoài cửa thư viện Ni Sơn.

“Cái gì, nàng ta đến đây làm gì!” Rắc rắc — Diệp Quân Lan hơi dùng sức, chiếc bút lông bất hạnh trong tay bị bẻ gãy, vết mực nhuộm đen trên giấy Tuyên Thành, chữ viết nguệch ngoạc biến dạng. Nhưng giờ khắc này, Diệp Quân Lan cũng mặc kệ, bồng bồng tức giận đứng dậy, nếu nàng ta đi vào đụng phải Bát ca thì làm sao đây? Không được, nhất định phải ngăn nàng ta lại. Nàng đang định đi ra ngoài, lại bị Mã Văn Tài kéo lại.

Mặt Mã Văn Tài trầm xuống, trầm giọng hỏi: “Lại muốn đi đâu hả?”

Trong lòng Diệp Quân Lan không ngừng kêu to cảnh cáo, liên tục cười khan hai tiếng, ánh mắt bất định lóe lên: “Đi đâu đâu? Chỉ ra ngoài dạo chút thôi.”

Khóe miệng Mã Văn Tài hé ra một nụ cười gian, giọng nói trầm thấp, hiển nhiên là nổi giận: “Thế à? Muốn đi cũng không được đi! Tưởng ta không biết sao?”

Diệp Quân Lan biết hần lo lắng cho mình, cũng không nổi giận, chỉ cười gượng liên tục.

Bên cạnh lại nghe hần thở dài, tiếp tục nói: “Bát ca của muội cũng không phải đứa trẻ nữa, tự hần có thể xử lý, không ai giúp được hần trong chuyện này, chỉ có chính bản thân hần suy nghĩ thông suốt mới được, muội ấy à, đừng xen vào chuyện của người khác!”

Diệp Quân Lan cũng hiểu hần nói có lý, đành bất đắc dĩ “À” một tiếng, lấy một chiếc bút lông khác ra, trải giấy Tuyên Thành lên, tiếp tục luyện thư pháp của mình.

Mã Văn Tào thấy dáng vẻ không cam lòng của nàng, nhú mi, cũng không nói thêm gì, chỉ ngồi ở bên cạnh xem nàng viết chữ.

Trong gian phòng, bầu không khí rất ấm áp

Ngoài cổng Thư viện Ni Sơn, lại giường cung bật kiếm, tràn ngập khói thuốc súng.

Cuối cùng Chúc Anh Tề đã tìm được vị hôn thê của mình, Chúc Anh Đài rốt cuộc gặp được Ngọc tỷ tỷ một lần nữa. Chẳng qua, bọn họ không ai ngờ, cô gái xinh đẹp một thân cẩm y hoa phục đang quỳ trên mặt đất kia, sớm không còn là Hoàng Lương Ngọc trước đây nữa rồi. Nàng bây giờ chính là hoa khôi của Chấm Hà Lâu thành Hàng Châu – Ngọc Vô Hạ.

Ngọc Vô Hạ quỳ trên mặt đất, mặc ý cho Tần Kinh Sinh đánh chửi sỉ nhục, không hề đánh trả cũng không mắng lại.

Chúc Anh Tề và Chúc Anh Đài chạy tới, một người ôm lấy Hoàng Lương Ngọc, quan tâm hỏi nàng có sao không? Người còn lại một quyền đánh Tần Kinh Sinh, lớn giọng chất vấn hần.

Tần Kinh Sinh ngã trên mặt đất, Hoàng Lương Ngọc nhìn thấy, liền đẩy Chúc Anh Đài đang quan tâm hỏi han mình ra, bò về phía Tần Kinh Sinh, ôm hăn, vừa hỏi hăn có sao không, vừa cẩn thận lau vết máu ở khóe miệng cho Tần Kinh Sinh. Tần Kinh Sinh khinh thường hất nàng ra, rồi đứng dậy, đặc ý nhìn vẻ khiếp sợ không đành lòng và đau khổ của Chúc Anh Tề cùng Chúc Anh Đài miệng đang lẩm bẩm “Không thể nào”, giờ phút này hai người đều nhìn Hoàng Lương Ngọc, sau đó Tần Kinh Sinh hừ một tiếng khinh miệt nói: “Chúc Anh Đài, người cũng quen nàng ta à? Xem bộ dạng chính nhân quân tử của người, thì ra bên trong cũng chỉ một sắc quỷ mà thôi!”

“Người nói cái gì?” Chúc Anh Tề xông qua, kéo cổ áo của Tần Kinh Sinh, dữ tợn chất vấn. Chúc Anh Đài thì đỡ Hoàng Lương Ngọc đang khóc nức nở ngã trên mặt đất đứng dậy.

Tần Kinh Sinh nhìn vẻ mặt tức giận đùng đùng của Chúc Anh Tề, sau đó cạy tay hăn, sửa lại cổ áo, tiếp tục nói: “Người nào đi ngang qua Châm Hà Lâu đều biết, hoa khôi nương tử Ngọc Vô Hạ chính là vị trước mắt này! Hừ, giả bộ đoan chính cái gì chứ?” Sau đó cũng không thèm nhìn Hoàng Lương Ngọc vì lời của mình mà xụi xuống đất một lần nữa, phất tay áo, rồi đi.

Để lại Chúc Anh Tề và Chúc Anh Đài khiếp sợ, hoa khôi nương tử, Ngọc Vô Hạ! Tại sao có thể như vậy?

Phòng khách trong thư viện Ni Sơn, chỗ ở tạm thời của Chúc Anh Tề. Giờ phút này, sắc mặt Chúc Anh Tề âm trầm ngồi trên ghế, đôi mắt Chúc Anh Đài tràn đầy thống khổ đứng một bên, người đang quỳ trên đất cúi đầu nhỏ giọng nức nở là Hoàng Lương Ngọc.

“Người còn lời gì để nói không?” Một lúc lâu, Chúc Anh Tề mới chậm rãi mở miệng, trong giọng điệu ẩn chứa sự đau đớn. Đây là người con

gái hăn yêu tha thiết, sớm nhận định nàng làm tân nương từ nhỏ, thế mà giờ đây hăn lại biết nàng là hoa khôi nương tử Ngọc Vô Hạ.

“Anh Tề, huynh hãy nghe ta nói. Ta cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, ta vô tội a, ta yêu Kinh Sinh như thế, nhưng hăn lại bán ta vào thanh lâu, ta cũng không biết, thật sự không biết!” Hoàng Lương Ngọc chột ngắc đầu, nước mắt lăn trên đôi má trắng nõn, mắt to tràn đầy vô tội, toát ra vẻ diễm đạm đáng thương.

Chúc Anh Tề mềm lòng, đúng vậy, nàng vô tội, nàng chịu nhiều cực khổ như vậy, người con gái hăn yêu nhiều năm như vậy, ánh mắt hăn nhìn nàng dần dần có chút ấm áp.

Lúc này, bộp bộp — có tiếng vỗ tay vang lên, sau đó truyền đến một tiếng nói trầm thấp ẩn chứa sự châm chọc: “Hay cho một câu vô tội! Vậy không biết Ngọc cô nương giải thích thế nào về chuyện vội vàng muốn gả cho gia phụ đây?”

Một bóng người thon dài đi vào, đôi mắt đen thâm thúy toát ra vẻ lạnh như băng, coi thường, khinh bỉ, môi mỏng khẽ nhếch lên một độ cong, cười mỉa mai, chẳng phải Mã Văn Tài thì là ai?

Chỉ thấy hăn chậm rãi bước vào, nhìn Chúc Anh Đài đứng một bên chưa kịp phản ứng, cùng ánh mắt ảm đạm của Chúc Anh Tề sau khi nghe được những gì mình nói, Mã Văn Tài khẽ gật đầu với hăn, ý bảo hăn không cần nói nữa. Sau đó từng bước đi về phía Hoàng Lương Ngọc đang ngã ngối trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống, hỏi nàng: “Vậy chuyên Ngọc cô nương nói với gia phụ ta rằng người yêu ông ấy, nên giải thích thế nào đây?”

“Ta, ta... Ta không biết.” Hoàng Lương Ngọc không dám nhìn Mã Văn Tài, chỉ có thể đưa ánh mắt nhìn Chúc Anh Tề và Chúc Anh Đài. Ánh mắt của Chúc Anh Tề tối tăm ảm đạm, tinh thần như có như không. Chúc

Anh Đài thì nghiêng đầu không nhìn nàng. Hoàng Lương Ngọc cúi thấp đầu.

Mã Văn Tài lướt qua Hoàng Lương Ngọc, vẻ khinh thường trong mắt càng nồng đậm, nhưng ý cười trên mặt ôn nhu lạ thường, sau đó Mã Văn Tài chậm rãi mở miệng: “Như vậy kính xin Ngọc cô nương tự trọng! Nếu không ta không dám đảm bảo người có thể lập tức bước vào cửa chính của Mã phủ đâu!” Giọng điệu càng nói càng lạnh băng, thân thể Hoàng Lương Ngọc rét run, thầm nghẹn ngào nước mắt, nhưng một tiếng cũng không dám nói.

Mã Văn Tài nhìn thấy, lúc này trong ánh mắt Chúc Anh Tề nhìn về phía Hoàng Lương Ngọc từ từ lóe lên vẻ thất vọng, sau đó dần dần hóa thành tuyệt vọng, liền biết mình đã đạt được mục đích, sau này chỉ do bản thân Chúc Anh Tề thôi.

Một khi tình yêu sâu nặng hóa thành tuyệt vọng, như vậy phần tình yêu này sẽ từ từ biến chất, rồi dần dần phai nhạt.

Mã Văn Tài vỗ tay, một nhóm người từ ngoài cửa đi vào, hần chỉ vào Hoàng Lương Ngọc trên mặt đất, phân phó: “Đưa ngọc cô nương trở về an toàn, đừng để va chạm chút gì, cũng không được để nàng ta ra ngoài nữa, dù sao Ngọc cô nương cũng sắp thành hôn rồi!”

“Vâng, thiếu gia!” Những người đó không nói hai lời mang Hoàng Lương Ngọc đi, Chúc Anh Tề cũng không ngăn cản, Chúc Anh Đài đang định mở miệng nói gì đó, thì bị Chúc Anh Tề ngăn lại.

Mã Văn Tài xem động tác của hai huynh muội bọn họ, không để ý tới Chúc Anh Đài, chỉ nhìn Chúc Anh Tề nói cáo từ, rồi xoay người rời đi.

Sau lưng truyền đến giọng nói mệt mỏi của Chúc Anh Tề: “Cảm ơn Quân Lan đã giúp đỡ ta, còn có hôm nay cũng cảm ơn huynh!”

“Được, ta sẽ truyền lời.” Mã Văn Tài cũng không xoay người lại, chỉ gật đầu, rồi bước ra khỏi phòng.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Mấy ngày sau, Chúc Anh Tề nói lời cáo biệt với Diệp Quân Lan, muốn rời đi, nhân tiện dẫn Chúc Anh Đài theo, thân phận của Chúc Anh Đài đã bị lộ, không thích hợp ở lại thư viện Ni Sơn nữa.

Chúc Anh Đài vốn không muốn, nàng vất vả lắm mới có được lưỡng tình tương duyệt, thề non hẹn biển cùng Lương Sơn Bá, sao có thể bỏ đi được cơ chứ! Có điều ý Chúc Anh Tề đã quyết, dứt khoát hạ thuốc mê trong thức ăn của Chúc Anh Đài, kiên quyết dẫn nàng về nhà, Ngân Tâm thân là nha hoàn tất nhiên không thể nói được gì.

Lương Sơn Bá là người cuối cùng biết được Chúc Anh Đài đã rời đi, Tứ Cửu nói với hắn, khi Chúc Anh Đài đi nửa chữ cũng không nhắn lại, điều này khiến hắn rất thương tâm, thân thể lại yếu, lập tức ngã bệnh.

Chúc Anh Tề vốn không coi trọng Lương Sơn Bá, dẫn Chúc Anh Đài đi chẳng qua cũng vì cắt đứt niệm tưởng giữa họ, tất nhiên phải quyết tuyệt, chẳng qua hắn không nghĩ tới, theo tính cách của Chúc Anh Đài, nếu có thể dễ dàng cắt đứt như vậy, thì nàng ta đã không đi đến bước đường sau này, nhưng vì hắn quá lo lắng chuyện của mọi người, lại bị Hoàng Lương Ngọc tổn thương nên tâm lực quá mệt mỏi, không còn sức để nghĩ đến những chuyện khác nữa. Điều mà Chúc Anh Tề khi đó có thể làm được chính là cố gắng hết sức để người nhà mình có được những điều tốt nhất, mà Lương Sơn Bá lại không thể cho Chúc Anh Đài những điều tốt nhất kia.

Một tháng sau, Diệp Quân Lan nhận được thư đại ca nhà mình gửi, bảo nàng lập tức trở về, nói nhị ca Diệp gia sắp lập gia đình.

Nhị ca? Lập gia đình? Diệp Quân Lan cầm thư trong tay, thật lâu không thể bình tĩnh được, trong lòng bỗng dưng buồn bã, đúng vậy, nhị ca cũng đã đến tuổi lập gia đình rồi.

Cho tới bây giờ không phải nàng không biết, chẳng qua là không muốn tin tưởng mà thôi. Nhị ca luôn bắt nạt nàng làm thú vui, nhị ca cấu kết với nàng cùng nhau làm việc xấu, nhị ca luôn cười không sợ trời sợ đất, nhị ca luôn trong sáng thẳng thắn cởi mở như trẻ con, nhị ca luôn cực kỳ yêu chiều nàng, cuối cùng, trong khi nàng không hề hay biết, nhị ca đã trưởng thành, sau đó yêu một người, quyết định cùng người đó kết hôn.

Thì ra, bất tri bất giác họ đều đã trưởng thành rồi!

“Đang nghĩ gì thế? Chăm chú như vậy.” Trong thoáng chốc có người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, Diệp Quân Lan ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Mã Văn Tài: “Thư này? Có vấn đề gì sao?”

Diệp Quân Lan phục hồi tinh thần, nhìn thẳng vào mắt Mã Văn Tài, trong đó có quan tâm, nhu tình, ấm áp. Bất chợt, nàng cảm thấy mình có chút buồn cười. Đúng vậy, họ đều đã trưởng thành, nàng không phải cũng đã tìm thấy người sống trọn đời trọn kiếp không chia lìa rồi hay sao?

Nhị ca, nàng làm muội muội cũng chỉ có thể chúc huynh ấy hạnh phúc!

“Tu nhân, có muốn cùng muội về nhà không?” Diệp Quân Lan nở nụ cười rức rĩ, quơ quơ bức thư trong tay, nhưng trong lòng lại ôm một nỗi lo lắng nhè nhẹ, có phải quá gấp rồi hay không?

Trầm mặc, một hồi lâu, đang lúc Diệp Quân Lan cảm thấy thất vọng, nàng nghe được giọng nói quen thuộc trả lời: “Muốn!”

Trong nháy mắt, trong lòng Diệp Quân Lan nở đầy hoa tươi, loài hoa này mang tên là hạnh phúc.

“Phụ thân, mẫu thân, đại ca, nhị ca, con trở về rồi!” Diệp Quân Lan vừa đến trước cổng nhà, xuống ngựa, gõ đại môn, liền hô to, rồi đi vào bên trong.

Lúc này cùng xuống ngựa là Mã Văn Tài, nhìn bộ dạng tràn đầy sức sống, vui vẻ hoạt bát như chú khỉ nghịch ngợm của Diệp Quân Lan, liền cười như không cười, cũng đi vào theo, để lại Mã Thống và Trụy Nhi giải quyết đồng hành lý và ngựa. Người hầu vừa nhìn thấy hân khí độ bất phàm, thêm đó được tiểu thư nhà mình dẫn về, nghĩ ngay là bằng hữu của tiểu thư, cũng không ngăn cản, khách sáo mời hân vào nhà.

Trong Diệp phủ, cảnh tượng náo nhiệt, phụ thân và mẫu thân Diệp gia ngồi ở cao đường, phụ thân Diệp gia vội vàng nhìn ra cửa, vừa nghe thấy tiếng của Diệp Quân Lan, ông không nhịn được lập tức lao ra ngoài.

Mẫu thân Diệp gia khẽ ho một tiếng, lườm phụ thân Diệp gia một cái, mới ngăn được ông lại, làm cho phụ thân Diệp gia cười một trận xấu hổ, điều chỉnh sắc mặt.

Đại ca Diệp gia coi như không nhìn thấy, phối hợp ngồi uống trà, khoe miệng vẽ ra nụ cười quý dị, đại tẩu Diệp gia thì cười bất đắc dĩ nhìn hân.

Ngược lại Nhị ca Diệp gia phóng khoáng nhìn ra ngoài cửa lớn, vẻ mặt mong đợi, cũng không nhìn thấy nhị tẩu tương lai của Diệp gia như trong lời đồn.

Khi Diệp Quân Lan đi vào đại sảnh, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong nháy mắt, dường như nàng hiểu ra điều gì đó, lướt nhìn qua mọi người trong nhà, thấy Diệp phụ thân cầm bình trà lên rót, sau đó không cẩn thận bị sặc, Diệp mẫu thân vội vội vàng vàng vỗ lưng cho ông, không ngừng nháy mắt với Diệp đại ca, Diệp đại ca không nhìn bà, tiếp tục uống trà.

Diệp đại tẩu cười xấu hổ, Diệp nhị ca thì lúc nhìn trời lúc nhìn mặt đất, nhưng không dám nhìn về phía tiểu muội nhà mình.

“Được lắm, mọi người hợp lại lừa con!” Diệp Quân Lan nhất thời dở khóc dở cười, tốt xấu gì nàng cũng phong trần mệt mỏi gấp gáp quay về, thế mà mọi người lại chơi xấu nàng.

Mọi người trong Diệp gia đang muốn giải thích, thì mắt bỗng sáng lên, ánh mắt chăm chú nhìn về phía sau lưng Diệp Quân Lan.

Bước vào chính là Mã Văn Tài, Diệp nhị ca vội vàng đứng lên, đi tới, lúc này nhào về phía Mã Văn Tài không rõ lai lịch, cười nịnh nọt: “Muội phu tương lai, chúng ta trước tiên sang phòng bên giao lưu một chút nhé, ta bảo đảm ở chỗ bọn ta có nhiều thứ khiến người hứng thú đấy.” Nói đùa, tính cách muội muội nhà hắn sao hắn lại không biết, bây giờ nói thế nào hắn cũng là thủ phạm chính, còn không bằng lôi kéo muội phu tương lai rồi đi, tránh ở lại mà bị tai họa ập đến.

Mã Văn Tài là nhân vật nào, cho dù vừa vào còn chưa hiểu chuyện, nhưng bây giờ sao có thể không biết mọi người Diệp gia có mục đích gì, chẳng qua câu nói “Muội phu tương lai” của Diệp nhị ca khiến trong lòng hắn cảm thấy rất thoái mái, nên đương nhiên là đồng ý, hơn nữa trong tình hình này, hắn ở lại không những ăn chút thiệt thòi mà còn chẳng may khiến người nào đó bất mãn, ngược lại người xui xẻo không phải là hắn hay sao? Ngẫm nghĩ như vậy, đề nghị của Diệp nhị ca là lựa chọn tốt nhất.

Mã Văn Tài khẽ mỉm cười, hơi áy náy nhìn Diệp phụ thân, Diệp mẫu thân và đại ca đại tẩu Diệp gia, lại nhìn Diệp Quân Lan một chút tỏ vẻ mình bất lực, dù sao chuyện này cũng là chuyện của nhà nàng, sau đó cùng Diệp nhị ca ra khỏi đại sảnh, đi tra dồi tình cảm với anh vợ tương lai.

Diệp đại ca đem hết thầy thu vào trong mắt, trong lòng thầm mắng, tiểu tử này, giỏi lắm! Xem ra Tiểu Lan Nhi nằm gọn trong tay hắn rồi,

ngược lại tình cảm khá sâu. Xem ra lần này lão nhị muốn ghi điểm rồi. Nhưng trong lòng không giấu nổi vẻ tán thưởng.

Giờ phút này Diệp mẫu thân cũng không quản Diệp phụ thân bị Diệp Quân Lan găm gờ oanh tạc, cái bà chú ý là Mã Văn Tài từ lúc hấn vừa bước vào cửa. Bộ dáng không tệ, xem ra là người thận trọng vững vàng, Tạ lão gia tử cũng rất thưởng thức hấn, xem ra là người tài hoa, từ ánh mắt xem ra, gia thế chắc chắn không kém, quan trọng nhất là yêu chiều Lan Nhi, mà Lan Nhi cũng thích hấn, Diệp mẫu thân càng nghĩ càng ưng, bưng chén trà đã nguội từ lâu, uống một ngụm. Chẳng lẽ đây là mẫu thân gặp con rể, càng nhìn càng ưng ý trong truyền thuyết hay sao?

Diệp phụ thân đang bị nữ nhi nhà mình găm ghè chất vấn, không ngừng hướng về phía Diệp mẫu thân cầu cứu, nhưng đều bị phớt lờ. Cuối cùng chờ đến khi lửa giận của Diệp Quân Lan bớt đi, lão nhị nhà mình đã dẫn con rể tương lai quay về, đang định xem con rể tương lai có xứng với con gái nhà mình hay không, lại không ngờ mọi người trong Diệp gia làm phản, toàn bộ đều rất hài lòng ưng Mã Văn Tài, vì thế ý kiến của Diệp phụ thân bị bóp chết từ trong trứng nước, phản đối không có hiệu lực.

Diệp phụ thân đáng thương, ai bảo ông không có quyền nói chuyện trong cái nhà này cơ chứ.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Không thể không nói Mã Văn Tài rất biết cách làm người, ít nhất khi hẳn tận lực muốn lấy lòng một người, thì rất ít người có thể cự tuyệt được sự lấy lòng của hẳn.

Về điểm này đương nhiên là Diệp Quân Lan biết, nếu không sau khi biết rõ mục đích của mọi người trong Diệp gia, nàng đã không mặc kệ Mã Văn Tài tiếp cận người nhà mình, nàng chưa từng lo lắng đến chuyện người nhà mình không thích hẳn.

Quả nhiên, chưa đến mấy ngày, Mã Văn Tài đã thu phục được mọi người từ trên xuống dưới trong Diệp phủ. Diệp phủ thân thì từ khó chịu không hài lòng khi hẳn đoạt mất tâm nữ nhi nhà mình giờ đây chuyển thành yêu thích thân thiết với đứa rể này hơn con gái. Mỗi ngày đều lôi Mã Văn Tài đến nói chuyện trên trời dưới đất, bàn luận chuyện xưa chuyện nay, ngày nào cũng cùng nhau hăng hái bày cờ, hai người đại khai sát giới mấy trận liên.

Sau khi trở về phòng, còn không ngừng cảm khái, ánh mắt con gái mình không tệ, hiển nhiên cực kỳ hài lòng với người con rể này.

Diệp đại ca là một người tinh khôn, một ngày nọ gặt muội muội nhà mình qua một bên, lôi kéo Mã Văn Tài đi uống trà một hội, về phần trong lúc đó đã nói những chuyện gì, trừ người trong cuộc ra không ai hay biết, chỉ biết sau đó ánh mắt Diệp đại ca nhìn Mã Văn Tài ngày càng thân thiết, như trong đời gặp được tri âm, từ đó hai người vô cùng ăn nhịp với nhau (hợp cạ).

Nhị ca Diệp gia là một người hào sảng, cũng cứng muội muội nhất nhà, chính là kiểu chỉ cần muội muội nhà mình thích, hẳn chắc chắn không phản đối, nhưng đây là hạnh phúc của muội muội nhà mình, sao lại không thể thử thăm dò một chút chứ? Cho nên tìm một ngày đẹp trời, hẹn Mã Văn Tài uống rượu một trận, khi quay về, hai người đã như huynh đệ tốt của nhau từ lâu.

Diệp mẫu thân lại không nói gì, chỉ nói một câu “Cậu bé này được lắm, ta thích” từ đó nhận định địa vị cô gia (con rể) Diệp gia của Mã Văn Tài chắc như đinh đóng cột, ngàn năm không đổ.

Diệp Quân Lan cũng biết chuyện này, nhưng cũng không ngăn cản, dù sao đó cũng là sự quan tâm của người nhà đối với mình, hơn nữa nàng cũng tin tưởng Tu Nhân có năng lực để người nhà mình chấp nhận hẳn.

Có điều mấy ngày gần đây thời gian Tu Nhân ở bên cạnh nàng quá ít, mỗi khi trời tối không phải theo phụ thân đánh cờ, thì lại cùng đại ca uống trà, không thì lại bị nhị ca lôi đi uống rượu.

Tối này lại bị phụ thân kéo đi rồi, nàng tức chết đi được! Diệp Quân Lan ngồi trong lương đình, nhìn ánh trăng rọi trên mặt đất, nổi lên chút xao động, sau đó cơn gió thổi qua, lá cây xào xạc. Sắp đến tháng sáu, hoa sen vẫn chưa nở, nhưng trong hồ lại tràn đầy lá sen hình chữ điền, mang ý vị mùa hè xanh mát.

“Sao lại ngồi ở đây, mặc dù thời tiết hơi nóng, nhưng vẫn phải chú ý không nên để bị cảm lạnh.” Giọng nói dịu dàng ấm áp quen thuộc vang lên, sau đó là dáng người quen thuộc đi tới, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh nàng, ôn nhu nhìn nàng, “Chẳng lẽ là nhớ ta, nên cố ý ngồi đây chờ ta sao?” giống như nói đùa, nhưng mơ hồ lại mang theo vài phần mong đợi, trong mắt tràn đầy ý cười.

Diệp Quân Lan bất ngờ, tựa như giận dỗi đáp: “Đúng vậy, ta chính là nhớ huynh đấy! Ta ấy à, mấy ngày gần đây vì huynh mà trà không nhó cơm không mong, ăn ngủ không yên, huynh nói xem phải làm sao bây giờ?” Có điều, nhớ hẳn là sự thật, chẳng qua chưa đến mức khoa trương như thế, ai bảo mỗi ngày đều không thấy hẳn đâu!?

“Nếu đã vậy, để bồi thường lại, lịch trình mấy ngày sau của ta tùy muội quyết định nhé.” Mã Văn Tài tất nhiên biết ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng chỉ cười cười không để ý.

“Được! Hứa rồi nhé, sau này do ta quyết định” Thật sự Diệp Quân Lan cũng không ngờ hẳn sẽ trả lời như vậy, sau đó trầm tư suy nghĩ xem cần an bài lịch trình như thế nào.

Mã Văn Tài thấy nàng vui vẻ như thế, đương nhiên biết mình đã quyết định đúng đắn, ừm ừm, đã thu phục xong mọi người trong Diệp gia, hiện tại nên đền bù cho Lan Nhi mới được, đến thăm nơi nàng lớn lên, còn có thể trêu đùa nàng vui vẻ, vui vậy có sao không làm? Mã Văn Tài bất động thanh sắc, khóe miệng lộ ra ý cười giảo hoạt như hồ ly.

Mấy ngày kế tiếp, hai người cùng nhau đi chơi, chơi rất vui vẻ, có điều thời gian vui vẻ trôi qua rất nhanh, Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài cũng phải quay lại thư viện Ni Sơn rồi.

“Tiểu Lan Nhi, hay là, đừng về trường nữa, phụ thân, mẫu thân không nhớ xa Lan Nhi!” Diệp phụ thân tội nghiệp nhìn con gái mình, vẻ mặt rồi rầm thỉnh cầu, đừng đi mà, có được không? Thấy vậy Diệp Quân Lan cũng không đành lòng.

Nàng day day thái dương, cảm thấy gân xanh trên trán nổi lên, mở miệng kêu: “Phụ thân.”

“Được rồi, phụ thân biết rồi! Phụ thân sẽ nhớ Tiểu Lan Nhi lắm đấy!” Đường như phát hiện được tâm trạng của con gái, Diệp phụ thân liền mở

miệng, sau đó đổi sang vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêm túc nhìn Mã Văn Tài: “Mã tiểu tử, Tiểu Lan Nhi nhà ta nhờ cháu cả đấy!”

Mã Văn Tài đã sớm biết tính tình của nhạc phụ tương lai, tất nhiên cung kính đáp: “Cháu biết rồi, bá bá yên tâm!”

Diệp phụ thân nghiêm túc gật đầu. Diệp Quân Lan mặt đầy hắc tuyến, kéo Mã Văn Tài, sau đó cùng nhau nói lời cáo biệt với mẫu thân, đại ca, và nhị ca Diệp gia, cưỡi ngựa, dẫn theo Mã Thống và Trụy Nhi rời đi.

Thư viện Ni Sơn, Vương Lam Điền đã nhận được tin trở về của nhóm người Diệp Quân Lan từ trước, đang ở ngoài cổng thư viện chờ từ sáng sớm.

Một loạt tiếng vó ngựa vang lên, sau đó bụi đất tung bay, bốn con khoái mã chạy như bay tới, chính là đoàn người Diệp Quân Lan.

Vương Lam Điền nghênh đón, sau đó vội vàng báo một tin động trời, Lương Sơn Bá và thư đồng hẳn dẫn theo mất tích rồi.

“Cái gì?” Diệp Quân Lan vô cùng kinh ngạc, lần trước lúc nàng đi, nàng còn nhớ Lương Sơn Bá đang bệnh nặng, nằm liệt giường, sao lại mất tích được? Hay là nàng đã đánh giá thấp năng lực của Lương Sơn Bá rồi?

Thế nhưng vẻ mặt Mã Văn Tài lại thản nhiên, giống như đã sớm đoán được chuyện này, thấy Diệp Quân Lan buồn bực khó hiểu, mới chậm rãi mở miệng, không nói thì thôi, vừa nói đã nói ra tin tức giật gân kinh người: “Lan Nhi, ta nói cho mọi người biết một chuyện, nghe nói Chúc Anh Đài sắp thành thân rồi.”

“Chúc Anh Đài thành thân?!” Diệp Quân Lan vừa nghe xong liền trầm tư, vẻ mặt Vương Lam Điền cũng choáng váng: “Nữ nhân hung dữ như Chúc Anh Đài mà cũng có thể lấy chồng á?”

Diệp Quân Lan không để ý đến vẻ mặt như trời sắp sập của Vương Lam Điền, nhìn thẳng Mã Văn Tài, hỏi: “Đại ca nói cho huynh biết!” Giọng điệu rất khẳng định.

Mã Văn Tài gật đầu, trả lời: “Đại ca muội không muốn muội phiền lòng, dù sao... Nhưng ngược lại Lương Sơn Bá nhận được tin tức nhanh như vậy cũng là chuyện cần phải suy ngẫm.” Sau đó nhảy xuống ngựa, giao ngựa cho Mã Thống.

Diệp Quân Lan nhún vai tỏ vẻ không quan trọng, cũng xuống ngựa, Truy Nhi vội vàng tiếp lấy dây cương: “Vậy có liên quan gì đến chúng ta?”

“Đúng vậy!” Mã Văn Tài nhú mày theo thói quen, trả lời, sau đó dắt tay Diệp Quân Lan, đi vào thư viện Ni Sơn.

“Đừng bỏ ta lại mà, chờ một chút” Vương Lam Điền vừa hô, vừa chạy theo.

“Tu Nhân” Diệp Quân Lan bỗng dừng lại, nhẹ nhàng gọi.

“Gì thế?”

“Muội bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn” Trong mắt Diệp Quân Lan chợt lóe sáng, sau đó nghiêng đầu nhìn người đang đi bên cạnh, trong mắt ánh lên sự kiên định: “Muội thật may mắn khi người trong lòng muội chính là huynh.” Biết yêu thương muội thế nào, biết đối xử tốt với muội ra sao. Biết trân trọng bản thân mình thế nào, càng quan trọng hơn là biết bảo vệ gìn giữ tình cảm giữa hai người ra sao.

“Ta cũng thấy may mắn!” Mã Văn Tài cười ôm nàng vào lòng, cúi thấp đầu, ôn nhu nói nhỏ bên tai nàng. Ta rất may mắn khi đã gặp được nàng, sau đó yêu nàng, càng may mắn hơn là trong lòng nàng cũng có ta.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Chiến tranh luôn là thứ khiến người ta không kịp trở tay, không đợi học trò trong thư viện Ni Sơn bình tĩnh trước chuyện Lương Sơn Bá mất tích, thì tin tức chiến loạn bốn phía bắt đầu nổi nên, truyền đi khắp thư viện Ni Sơn, khiến cả thư viện tràn ngập trong bầu không khí lo sợ, bối rối, mê man.

Dưới tình huống này đã không còn thích hợp để tiếp tục học tập và giảng dạy nữa rồi, sơn trường dứt khoát quyết định, cho thư viện Ni Sơn nghỉ học, học sinh về nhà, khi nào tự trường, sẽ thông báo sau.

Đối với quyết định này, Diệp Quân Lan vô cùng oán trách, dù sao nàng cũng không hi vọng vừa tới thư viện đã phải quay về nhà, nhưng dưới tình huống lòng người bàng hoàng này, đành phải phân phó Trụy Nhi gói ghém hành lý, chuẩn bị trở về một lần nữa.

Lần này, Mã Văn Tài không đi cùng. Đêm đó hắn nhận được một thư khẩn, hắn nói có việc phải xử lý không thể đi cùng nàng được, bảo nàng đi đường phải cẩn thận. Rồi lập tức dẫn theo Mã Thống rời khỏi thư viện Ni Sơn ngay trong đêm.

Mã Văn Tài không nói đó là chuyện gì, Diệp Quân Lan cũng không hỏi, nàng luôn biết hắn có khả năng xử lý tốt chuyện của bản thân, cũng bảo vệ tốt chính mình, như thế đối là đủ rồi.

Mỗi người đều có bí mật riêng, điều nàng có thể làm chỉ là tin tưởng hắn. Cho nên hôm sau, Diệp Quân Lan dẫn theo Trụy Nhi trở về nhà,

Vương Lam Điền cũng đi theo nàng, theo như lời hăn nói là nhớ tỷ tỷ lâu rồi chưa gặp.

Lần này, có lẽ phải cáo biệt thư viện Ni Sơn thật rồi, hẹn gặp lại, thư viện Ni Sơn.

Diệp Quân Lan trở về nhà, theo sau là Vương Lam Điền, đương nhiên mọi người Diệp gia vô cùng phấn khởi vui mừng. Diệp tẩu rất lâu chưa gặp bào đệ của mình, lập tức ôm Vương Lam Điền khóc oà lên, Diệp đại ca thấy thế đau lòng không thôi. Vì thế cuộc sống của Vương Lam Điền ở Diệp gia có thể nói là nước sôi lửa bỏng, nhưng đó là chuyện sau này.

“Lan Nhi, Tu Nhân có nói cho mọi người biết, lần này hăn phải xử lý chuyện gấp gì không?” Diệp đại ca hỏi Diệp Quân Lan đi uống trà, lơ đãng hỏi một câu.

“À, không có, sao thế ạ?” Diệp Quân Lan kinh ngạc, Tu Nhân không nói gì hết, đại ca hỏi thế là có ý gì? Mặt nàng biến sắc, vội vàng hỏi: “Đại ca, chẳng lẽ Tu Nhân xảy ra chuyện gì sao?”

Diệp Quân Mạc vội xua tay, ý bảo nàng yên tâm, nói: “Tiểu tử kia sao có chuyện gì được? Đừng lo lắng vớ vẩn! Nếu người trong thiên hạ đều chết sạch, ta thấy hăn vẫn sống tốt đấy!” Diệp Quân Mạc trái lại không hề lo lắng tiểu tử kia gặp chuyện không may, việc Mã Văn Tài đang làm hăn đều biết, chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi, không nói cho Lan Nhi là sợ nàng lo nghĩ lung tung, tiểu tử kia cũng có thật có lòng.

Diệp Quân Lan ngẫm nghĩ thấy cũng phải, chẳng lẽ đây gọi là quan tâm quá hóa loạn sao? Ôi, quả nhiên nàng hoàn toàn bại trong tay hăn rồi.

Hai người không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi yên lặng uống trà, khoảng thời gian yên bình như vậy không còn lâu nữa, hỗn loạn nổi lên khắp nơi, không biết Thượng Ngu sẽ ra sao.

“Đại ca, Tiểu Lan Nhi, hai người đều ở đây à?!” Diệp Quân Thanh bước nhanh về phía họ, trong tay hình như còn cầm thứ gì đó.

“Sao thế?” Diệp Quân Mặc thấy bộ dạng vội vã của đệ đệ, mở miệng hỏi. Diệp Quân Lan tiếp tục uống trà.

Diệp Quân Thanh đi tới trước mặt hai người, tiện tay đưa đồ cho Diệp Quân Mặc, thờ ơ nói: “Hôm nay Anh Tề đặc biệt đưa thiệp mời đến, nói hai ngày nữa Cửu nha đầu sẽ thành thân, mời chúng ta đến tham dự.”

Chén trà trong tay Diệp Quân Mặc khẽ run, sau đó mặt không đổi sắc tiếp tục uống trà, Cửu muội Chúc gia, mấy hôm trước còn náo sảng náo chết cơ mà, Hai hôm nữa thành hôn, chuyện đùa gì thế?

Diệp Quân Lan thì không vững vàng, trấn định được như hắc. Phun một ngụm trà ra ngoài, mấy ngày gần đây nàng nghe được nhiều nhất chính là chuyện về Anh Đài, cự tuyệt cưới, tuyệt thực, vân vân... lời đồn bay đầy trời. Giờ lại là chuyện sắp cưới, còn hai ngày nữa? Người nào cưới nàng ta?

Có lẽ Diệp Quân Thanh đã đoán trước được phản ứng của hai người họ, cũng không kinh ngạc, nhàn nhạt hỏi: “Có đi không?” Một tuồng kịch vui như thế, sao có thể không đi tham gia náo nhiệt được? Hơn nữa dựa vào giao tình giữa họ và Chúc gia cũng vẫn phải đi.

“Đi!” Diệp Quân Mặc nói một câu, khẳng định như đinh đóng cột, phản đối không có hiệu quả.

Hai ngày sau, Chúc gia trang, khách khứa đông vui, vô cùng náo nhiệt.

Chúc viên ngoại và Chúc Anh Tề ở bên ngoài đón khách, một thân quần áo mới tinh, vẻ mặt tươi cười.

Bỗng nhiên hai mắt Chúc Anh Tề tỏa sáng, vội vàng nghênh đón ba bóng người đang chậm rãi tiến đến, hai nam một nữ. Hai nam tử thân hình

cao lớn thon dài, phong thái nhanh nhẹn, nhưng khí chất lại khác nhau rất lớn, một người khiêm tốn ôn nhuận như ngọc, một người thần thái hào sảng phần chấn không câu nệ.

Còn người con gái, ngũ quan tinh tế xinh đẹp trắng nõn, một đôi mắt sáng long lanh, làm người ta nhìn vào mà quên đi những thứ dung tục tầm thường, đôi môi đỏ mọng khê hé, cười như không cười. Trong Kinh Thi có câu: “Xảo tiểu thiển hề, mỹ mục phán hề*.” Chính là nói như vậy.

(*) Nụ cười tươi, đôi mắt đẹp.

Ba người này không phải huynh muội Diệp gia thì là ai?

“Quân Mạc, Quân Thanh, Quân Lan, ba người đến rồi!” Chúc Anh Tề tiến lên phía trước, chào hỏi ba người họ, sau đó lại nói: “Bá phụ bá mẫu đâu?”

Diệp Quân Mạc áy náy nói: “Gia phụ gia mẫu tạm thời có việc, cho nên dặn ba huynh muội chúng ta đến đây chúc mừng!” Sau đó sai hạ nhân trình hạ lễ lên.

Diệp Quân Thanh và Diệp Quân Lan trao đổi ánh mắt, đều thờ dài trong lòng, đại ca, giả bộ khéo quá đi! Phụ thân và mẫu thân đang vui vẻ ở nhà uống trà kia kìa!

Chúc Anh Tề cũng không suy nghĩ nhiều, bảo người hầu nhận lễ, rồi tự mình tiếp đón họ vào trong.

“Nhị ca, huynh có biết tân lang là ai không?” Diệp Quân Lan vừa đi, vừa len lén hỏi Diệp Quân Thanh, nàng rất tò mò, người nào có dũng khí lớn như vậy, dám cưới Chúc Anh Đài giờ đây danh tiếng không tốt?

Diệp Quân Thanh liếc Chúc Anh Tề ở trước mặt một chút, thấy hắn đang nói chuyện với đại ca nhà mình, không chú ý đến hai người họ, cho

nên dán sát miệng vào lỗ tai Diệp Quân Lan, nói nhỏ: “Huynh nghe nói, người này lai lịch không nhỏ, nhà còn có quân lính riêng.”

“Thế à!” Diệp Quân Lan không tiếp tục hỏi nữa, dù sao cũng không quan hệ nhiều tới mình, nhưng tại sao nàng luôn có một dự cảm không tốt lắm, chẳng lẽ hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì?

Lễ đường, Chúc viên ngoại và một người đàn ông trung niên đang ngồi trên chủ vị, vẻ mặt tươi cười, nhìn tân lang tân nương đi vào.

Thật ra tân lang bộ dạng không tính là khó coi, xem như khá anh tuấn, khuôn mặt góc cạnh, lông mày rậm hơi xếch, dáng người lẫm liệt, cường tráng khỏe mạnh.

Cũng khá! Ít nhất so với Lương Sơn Bá thì khỏe mạnh hơn nhiều! Diệp Quân Lan nghĩ như vậy

Nghi thức bắt đầu, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường.

Đang chuẩn bị phu thê giao bái, tân nương chợt lão đảo, tân lang vội đỡ lấy nàng, không ngờ khăn voan đỏ rơi xuống.

“Ngân Tâm?”

“Tại sao lại là người?”

“Cửu nha đầu đâu?” Hôn lễ nhất thời hỗn loạn.

Diệp Quân Lan bất đắc dĩ trao đổi ánh mắt với ca ca nhà mình, nàng lập tức hiểu ra! Trái lại Diệp đại ca chỉ thờ ơ liếc nhìn tân lang, mọi người ồn ào ầm ĩ, nhưng tân lang lại nhàn rỗi vô cùng, cũng không hề gấp gáp, khóe miệng mỉm cười, giống như đang xem một trò hề tuyệt diệu. Đường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, một ánh mắt sáng lạnh bay vụt qua.

Diệp Quân Mặc thu hồi ánh mắt, xem ra tân lang của Chúc Anh Đài không phải nhân vật bình thường!

Chúc gia trang rối loạn một trận, vẫn không tìm thấy chút dấu vết nào của Chúc Anh Đài.

Chúc viên ngoại chán nản ngồi trên ghế, Chúc mẫu giận đến nỗi không nói được câu nào, Chúc Anh Tề vội trấn an thông gia, sau đó định tiễn khách mời rời đi.

“Hiện tại, ai cũng đừng nghĩ ra khỏi cánh cửa này!” Người đàn ông trung niên ngồi trên chủ vị chột vồ bàn một cái, đứng lên: “Trừ phi tìm được Chúc Anh Đài về, nếu không ai cũng đừng nghĩ đến việc ra khỏi cửa! Đại quân Bạch gia đang ở ngoài cửa, ai dám đi ra ngoài!”

“Ngài thông gia, như vậy liệu có quá đáng hay không, đây là chuyện mà các khách mời không quản được!” Chúc Anh Tề vội vàng khuyên giải.

“Quá đáng không phải là người Chúc gia các người hay sao? Ta và gia phụ thành tâm thông gia với nhà các người, kết quả Chúc gia sỉ nhục chúng ta, chuyện này truyền ra, Bạch gia chúng ta còn mặt mũi nào?” Nói chuyện chính là tân lang đứng một bên, lời nói này khiến Chúc Anh Tề không thể phản bác được, lại nghe hắn nói tiếp: “Nghiêm phong Chúc gia trang lại, cũng là không muốn chuyện hôm nay bị gièm pha truyền đi, chỉ cần tìm được Chúc Anh Đài, Bạch gia không nói hai lời liền lập tức rút quân!” Giọng nói như chém đinh chặt sắt.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Quân Lan len lén hỏi ca ca nhà mình, ai, nếu sớm biết vậy thì đã không đến, xui xẻo quá mà!

Diệp đại ca và Diệp nhị ca nhìn nhau cười một tiếng, sau đó Diệp Quân Thanh viết một chữ “Chờ” lên bàn tay nàng.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Kỳ thật, mặc dù cha con Bạch gia bao vây mọi người trong Chúc gia trang, nhưng cũng không gây khó dễ gì, chỉ cần Chúc gia có thể cho bọn hắn một lời giải thích rõ ràng là được.

Nhưng mà, Chúc gia có thể giải thích thế nào đây? Chúc Anh Đài đào hôn, hiện tại ngay cả bóng người cũng đã không còn, Chúc gia không có nữ nhi thứ hai đợi gả, cho nên cục diện này cứ như vậy đóng băng.

Trải qua một đêm đột biến này, Chúc viên ngoại đã kiệt sức từ lâu, trong nháy mắt tựa như già đi rất nhiều. Mấy năm gần đây, sức khỏe của Chúc mẫu cũng không còn như trước, vị phu nhân luôn kiên cường mạnh mẽ rốt cuộc không đề nén được tâm sự của mình, thoáng cái đổ bệnh. Chúc Anh Tề vừa phải chu toàn với cha con Bạch gia, vừa lo lắng đến cảm xúc của khách khứa, còn phải chiếu cố cha mẹ, mệt mỏi không chịu nổi.

Kỳ thực mối quan hệ giữa hai nhà Diệp Chúc rất tốt, hai ca ca Diệp gia và Chúc Anh Tề coi như là bằng hữu. Nhân rồi không có chuyện gì làm, cũng trợ giúp trấn an tân khách, mà Diệp Quân Lan y thuật khá, tất nhiên nhận công việc chăm sóc Chúc mẫu, điều này khiến Chúc Anh Tề thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mấy ngày sau:

“Bá mẫu, uống chén thuốc này trước đi!” Diệp Quân Lan bưng chén thuốc từ trong tay nha hoàn đi tới, cầm thìa, xúc một muỗng, nhẹ nhàng thổi nguội, rồi bón cho Chúc mẫu lúc này đang ngồi tựa lên đầu giường.

Chúc mẩu chậm rãi mở miệng, từ từ uống.

Uống xong, Diệp Quân Lan giao lại chén không cho nha hoàn, sau đó đỡ Chúc mẩu nằm xuống, nhìn Chúc mẩu nhắm mắt không nói chuyện, chợt phát giác, nhan sắc của Chúc mẩu vốn được bảo dưỡng rất tốt nhưng giờ đây đã xuất hiện nếp nhăn, tóc mai hai bên điểm bạc, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Chúc mẩu đã già đi nhiều.

Trong lòng Diệp Quân Lan vô cùng đau đớn, sau đó chuyển thành phần nộ, tức giận Chúc Anh Đài, Chúc Anh Đài, bất luận vì lý do gì, chuyện lần này người làm thật quá đáng!

Nàng khê thở dài, đứng dậy giúp Chúc mẩu đắp chăn, căn dặn nha hoàn trông nom, rồi xoay người ra khỏi phòng.

Diệp Quân Thanh đang đứng bên ngoài.

Diệp Quân Lan ngạc nhiên, hỏi: “Nhị ca, sao huynh lại ở đây?”

Diệp Quân Thanh nhìn mặt nàng thoáng có chút mệt mỏi, khê đau lòng, trả lời: “Chờ muội, còn có một tin tức muốn nói cho muội biết.”

Diệp Quân Lan cũng không để ý nhiều, chậm rãi đi dạo trong sân, thuận miệng nói: “A, tin gì thế?”

“Tối nay chúng ta có thể rời Chúc gia rồi!” Diệp Quân Thanh đi bên cạnh nàng, quăng ra một quả ngư lôi*.

(*) ngư lôi: quả đạn có điều khiển hoặc không cần, di chuyển được trong nước, dùng để tiêu diệt tàu nổi, tàu ngầm, phá hủy bến cảng.

“Cái gì, tối nay?” Diệp Quân Lan kinh ngạc, nhanh như vậy sao, đại quân của Bạch gia không phải chỉ để trưng bày nha.

Diệp Quân Thanh gật đầu: “Đại ca nói để muội chuẩn bị sẵn sàng, hiện giờ tốt nhất nên nghỉ ngơi cho tốt, có lẽ sẽ có kinh hỉ cũng không chừng!”

Không đợi Diệp Quân Lan hỏi là kinh hỉ gì, thì đã đi đến phòng ở tạm của nàng mấy ngày nay, Diệp Quân Thanh đẩy nàng vào phòng, cười bí hiểm với nàng, rồi đóng cửa lại, nghênh ngang rời đi.

Bỏ đi, dù sao buổi tối cũng biết, vẫn nên đi ngủ trước đã. Diệp Quân Lan nằm trên giường, nghĩ như vậy.

Có lẽ, mỗi cô gái đều có một giấc mơ, trong mơ sẽ có một hoàng tử bạch mã xuất hiện, mà mình chính là nàng công chúa xinh đẹp kia. Hẳn sẽ vì nàng phi vào bụi gai chém ác long. Sau đó cứu nàng khỏi lâu đài cổ giam cầm nàng. Diệp Quân Lan không phải chưa từng nghĩ tới, chẳng qua nàng vẫn rất thực tế.

Trong lòng ta chàng là một anh hùng cái thế, có một ngày cười dải mây bảy màu bay đến cưới ta. Không biết tại sao, khi Diệp Quân Lan lại nhìn thấy một dáng người mặc khôi giáp màu đen ở ngoài cửa Chúc gia trang, đôi mắt đen trong trẻo lạnh lùng mà thâm thúy, dáng người cao ngất ngời ngay ngắn trên tuần mã màu đỏ, chính là Mã Văn Tài, ngay lúc đó trong trí óc nàng lại xuất hiện những suy nghĩ này.

Binh mã Bạch gia đóng quân ở ngoài Chúc gia rồi loạn một trận, không phải chỉ vì đột nhiên xuất hiện một nam tử khí thế bức người, mà vì đi theo hắn là một đại quân khí thế hùng hồn.

“Công tử, làm sao bây giờ?” Từ phía sau tiến đến là một thiếu niên lạnh nhạt thờ ơ, một thân áo giáp đen bóng, cung kính hỏi nam tử nọ, chỉ thấy con người đen láy của nam tử đảo qua, phất một tay ý bảo hắn ta không cần nói nữa, hắn tự có tính toán.

Mã Văn Tài xuống ngựa, mắt lạnh đảo qua binh mã đang rục rịch của Bạch gia, nhất thời sát ý tràn ngập trong mắt, thoáng cái trấn áp được binh mã Bạch gia, hần đi chậm đến đại môn, giống như đang nhàn nhã tản bộ, cứ một đường bước tới, không có kẻ nào dám xông lên ngăn cản.

Giờ khắc này hần đứng trước mặt Diệp Quân Lan, sau đó nhìn Diệp Quân Lan đang chăm chú ngây ngốc nhìn mình, sát ý trong đôi mắt thoáng chốc biến mất, ôn nhu, ấm áp từ từ tràn ra, cánh môi hé nở nụ cười say lòng người, sau đó nghe hần ôn nhu nói: “Lan nhi, ta đến rồi!”

Diệp Quân Lan không quản xung quanh có bao nhiêu người, lập tức nhào vào ngực Mã Văn Tài, khôi giáp cứng lạnh như băng, nhưng giờ khắc này trong lòng nàng có cảm giác ấm áp an tâm, nàng nghe thấy mình nói: “Ta biết rồi.”

“Ta nói muội phu này, sao giờ người mới đến? Người có biết không? Mấy ngày qua muội muội nhà ta ăn không ngon ngủ không yên, gầy đi bao nhiêu.” Một giọng nói sát phong cảnh vang lên, chính là Diệp nhị ca. Diệp đại ca chỉ đứng ở một bên mỉm cười nhưng không nói chuyện.

Mã Văn Tài cười như không cười, trong mắt không ngừng lóe sáng, hơi nghiêng qua cha con Bạch gia ở phía sau, hần biết Diệp nhị ca đang nói đùa, nhưng thấy sắc mặt Diệp Quân Lan mệt mỏi, hần cũng không ngại giận chó đánh mèo những người khác.

Diệp Quân Lan nằm trong ngực Mã Văn Tài, bất nhã trợn mắt một cái, nhị ca lại thế rồi.

Mã Văn Tài phái Mã Thống và đại quân canh giữ ở ngoài cửa Chúc gia trang. Còn mình kéo Diệp Quân Lan đi vào Chúc gia trang.

Vừa vào phòng khách, đã thấy tân lang Bạch gia quỳ một gối trước mặt Mã Văn Tài, cúi đầu nói: “Bạch Hằng bái kiến công tử!”

Nhất thời, mọi âm thanh trong đại sảnh biến mất, mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

Diệp Quân Lan cũng không để ý, nàng biết Tu Nhân không thể dùng lễ thường để suy đoán, thậm chí còn có chút mừng rỡ.

Vẻ mặt Diệp đại ca thì bình tĩnh, có lẽ đã đoán được từ trước. Diệp nhị ca thì mừng rỡ vô cùng, tiểu tử này còn có chiêu này nữa à!

Chúc Anh Tề thì vui mừng vì Mã Văn Tài có lẽ sẽ nể mặt Diệp Quân Lan mà giúp Chúc gia trang.

Mã Văn Tài vẫn bất động thanh sắc đứng bên cạnh Diệp Quân Lan, không buồn nhìn Bạch Hằng đang quỳ trên mặt đất, một hồi lâu mới hỏi Diệp Quân Lan: “Lan nhi, nên làm gì bây giờ?”

Này, này, đây là thuộc hạ của huynh có được hay không? Tại sao lại hỏi ta? Diệp Quân Lan nhìn người nào đó vô lại vứt vấn đề này sang cho nàng, trong lòng hung hăng trợn mắt, nàng mới mặc kệ đấy!

“Bạch Hằng, người đứng lên, kêu đám binh lính lui đi.” Mã Văn Tài thấy nàng không mở miệng, mới chậm rãi lên tiếng, nói với Bạch Hằng: “Nên làm gì thì làm đi!”

“Vâng, thưa công tử!” Bạch Hằng bình tĩnh đứng dậy, kêu phụ thân giải tán quân Bạch gia, dường như Bạch phụ thân rất sợ đứa con trai của mình, nên vội vàng chạy ra ngoài, dẫn quân đội trở về doanh trại Bạch gia.

Chuyện đã được giải quyết, mọi người Diệp gia và Mã Văn Tài cáo biệt Chúc Anh Tề xong, chậm rãi trở về nhà. Mã Văn Tài phái Mã Thống dẫn đại quân trở về, còn mình trở về Diệp gia cùng Diệp Quân Lan, Bạch Hằng không biết nghĩ gì, cũng theo Mã Văn Tài trở về nhà.

Chúc Anh Tề thở phào nhẹ nhõm, cũng biết đây là Mã Văn Tài nể mặt Quân Lan mới giúp Chúc gia một tay, nhưng quả thật làm Bạch gia mất mặt, tuy nói bản thân hãn không để ý, nhưng cũng khiến trong lòng hãn áy náy. Nhân tình này mắc nợ quá lớn! Nhưng hiện tại quan trọng nhất là tìm được Cửu nha đầu về nhà. Nghĩ tới đây, hãn không nhịn được mà thở dài một hơi.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Mọi người trở về Diệp gia, nghỉ ngơi một đêm. Ngày hôm sau, lại gặp mặt làm quen với Bạch Hằng một hồi.

Thật ra Bạch Hằng là một người dễ gần, tuy ngày thường nhìn giống ông cụ non, lạnh lùng, bình tĩnh, nhưng tính cách thật ra có phần giống Diệp Quân Thanh, lòng dạ ngay thẳng, không làm bộ làm tịch, nghĩ cái gì thì làm cái đó.

Cũng không lâu lắm, sau khi Diệp Quân Thanh và Bạch Hằng đánh nhau một trận, đã bá vai bá cổ, cấu kết với nhau làm việc xấu.

Diệp Quân Mạc nhìn nhị đệ nhà mình trong nháy mắt lừa gạt Bạch Hằng vào tổ chức, vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì, quay về thư phòng, ôi chao, nghĩ đến mấy ngày không ở nhà, phụ thân mình lại lo thân mật với mẫu thân. Chuyện cần xử lý trong nhà có lẽ là đã chất thành núi mất rồi.

Mấy ngày nay không thấy Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài, hiển nhiên đã tìm một nơi an tĩnh, hưởng thụ thanh nhàn hiếm có này.

“Tu Nhân, sao huynh lại đến đây?” Diệp Quân Lan rót cho Mã Văn Tài một chén trà, hỏi.

“Ta nghe nói Chúc Anh Đài đào hôn, lại nghe nói tân lang là Bạch Hằng, có chút lo lắng, nên đến.” Mã Văn Tài cầm chén trà Diệp Quân Lan rót cho mình, nhấp qua một ngụm, cũng ngon đấy, hiếm khi Lan Nhi tự tay

rót trà cho mình, để chén trà xuống, nói tiếp: “Lúc trước muội đã đồng ý với ta chuyện gì?”

Ta không ở bên cạnh, nhớ phải bảo vệ mình cho tốt, đừng khiến ta lo lắng.

“Chuyện đó, chuyện đó...” Diệp Quân Lan thoáng chốc cứng họng, sau đó vẻ mặt lúng túng, oán trách nói: “Ai mà ngờ được Anh Đài sẽ đào hôn cơ chứ?”

“Muội thật sự không ngờ tới à?” Mã Văn Tài cười như không cười, Lan Nhi hiểu rất rõ Chúc Anh Đài, sao lại không nghĩ tới Chúc Anh Đài muốn đào hôn được chứ? Tám phần là ở nhà quá chán nên muốn đi xem kịch vui rồi.

“Được rồi, lúc ấy ta không chắc chắn mà!? Ta cho rằng nể tình Chúc bá phụ, Chúc bá mẫu và Bát ca, ít nhất Anh Đài sẽ ở lại, không ngờ nàng ta...” Nàng ta lại có thể vì Lương Sơn Bá, vứt bỏ người nhà yêu thương mình như vậy. Diệp Quân Lan nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy đau lòng cho người Chúc gia.

Mã Văn Tài vuốt tóc nàng, tỏ vẻ an ủi, mở miệng: “Một ngày nào đó, nàng ta sẽ hối hận.” giọng nói rất bình tĩnh.

“Có lẽ vậy.” Diệp Quân Lan bất đắc dĩ thở dài, nhưng bây giờ chịu bất hạnh vẫn là Chúc bá phụ, Chúc bá mẫu, Bát ca, và mọi người trong Chúc gia.

Chúc Anh Tề chưa từng ngờ tới, cô em gái nhỏ bé đáng yêu thông minh lương thiện lại khiến mọi người đi đến tình cảnh như hiện giờ.

Phụ thân không còn sức để xen vào chuyện của Chúc gia nữa, đã giao toàn bộ mọi chuyện cho hẳn.

Mẫu thân hoàn toàn ngã bệnh, thuốc dùng không ít, nhưng vẫn không thấy hiệu quả, Quân Lan nói đây là tâm bệnh. Sao hăn lại không biết cơ chứ? Mẫu thân yêu chiều Cửu nha đầu từ nhỏ đến lớn như thế, yêu thương tha thiết, đến mắng cũng chỉ mắng yêu. Hăn biết, hăn có khuyên nữa cũng vô ích, trừ phi tìm được Cửu nha đầu.

Tình trạng bên ngoài càng lúc càng xấu, chiến loạn nổi lên khắp nơi, dân chạy nạn đầy đường, làm ăn ngày càng khó khăn. Lợi nhuận của điền trang gần đây đã không còn nhiều như trước. Bởi vì Cửu nha đầu đào hôn, danh tiếng của Chúc gia bị bôi xấu hoàn toàn, cây đổ khi tan*, trước kia các hộ thương nhân hợp tác tìm đến nhà rồi rít, bây giờ lại cháy nhà hôi của, may mắn Diệp gia bởi vì có quan hệ tốt từ xưa, nên cũng giúp đỡ một chút.

(*)Cây đổ khi tan: Cây đổ, bầy khi không có chỗ ở, phải tan tác. Ý nói, mất đi người lãnh đạo, quân lính, cấp dưới đều rối loạn, tan rã.

Bạch gia hủy đám cưới, thế nhưng cũng không phá hủy danh tiếng Chúc gia, cũng không ném đá xuống giếng, Chúc Anh Tề biết đây là Bạch gia nể mặt Mã Văn Tài, trong lòng rất cảm kích.

Mấy ngày gần đây, Chúc Anh Tề bận rộn từ trong ra ngoài, không ăn không ngủ, tiêu tụy đi không ít, bất luận thế nào cũng phải chống đỡ, vực nhà này đứng dậy. Hiện tại chỉ còn lại việc tìm được Cửu nha đầu, cho Bạch gia một câu trả lời thỏa đáng là tốt rồi.

Về phần nha đầu Ngân Tâm kia đã không còn hy vọng, nàng ta một mực không chịu nói, hăn quả thật đã không còn biện pháp nào với nàng nữa, bèn gả nàng cho một tên đầy tớ, đuổi đi.

Sáng nay, rốt cuộc hăn nhận được thư khẩn cấp từ gia nô nhà mình, đã có tin của Cửu nha đầu, trước mắt nàng ở Hàng Châu, hình như còn ở cùng một người khác.

Chúc Anh Tề lập tức quyết định, trước tiên đi Hàng Châu lôi Cửu nha đầu về nhà.

“Công tử, thuộc hạ muốn đi Hàng Châu trước.” Bạch Hằng đứng trước mặt Mã Văn Tài, cúi đầu cup mắt, trong giọng nói mang theo vài phần cung kính.

Mã Văn Tài híp mắt lại, khóe miệng nhếch lên, vẽ thành một đường cong, cười như không cười, con ngươi đen láy trong trẻo mà lạnh lùng, dường như nhìn thấu tâm tư của Bạch Hằng: “Bởi vì Chúc Anh Đài ở Hàng Châu?”

Bạch Hằng không nói, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra chút tâm tình nào.

“Thế mà ta lại không biết người quan tâm đến Chúc Anh Đài như vậy! Bạch Hằng, người không cam lòng sao?” Một câu nói đã phá vỡ tâm tư của Bạch Hằng.

Bạch Hằng không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, chỉ khẽ nắm chặt nắm đấm, lộ ra tâm trạng của hắn.

Mã Văn Tài nhìn hắn một cái, quay đầu không nói gì nữa, không khí trong phòng vô cùng ngột ngạt.

“Xin công tử thành toàn!” Bạch Hằng vẫn cố chấp không buông tha, đúng vậy, hắn không cam lòng.

Lúc đầu hắn chẳng buồn để ý tới Chúc Anh Đài, đám cưới với Chúc gia chỉ bởi lợi ích Chúc gia mang đến, thậm chí Chúc Anh Đài đào hôn hắn còn vui vẻ đứng xem kịch vui. Nhưng mà, hắn có chỗ nào kém với tên thư sinh mặt trắng kia chứ. Hắn rất tức giận, hắn muốn đi quấy rối.

“Bạch Hăng, người đi Hàng Châu đi! Chỉ với tính cách của người, nếu ta không cho người đi, người cũng sẽ lên đi.” Mã Văn Tài đương nhiên hiểu rõ Bạch Hăng, cũng không định làm khó hắn, hơn nữa gây chút phiền toái cho Chúc Anh Đài cũng hay, nên liền đồng ý, xua tay ý bảo hắn lui ra ngoài.

Bạch Hăng không ngờ Mã Văn Tài dễ dàng đồng ý như thế, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên vẻ tươi cười: “Đa tạ công tử!” Sau đó vọt ra cửa, vội vã trở về chuẩn bị đi Hàng Châu.

“Gì cơ, Bạch Hăng đi Hàng Châu rồi?” Diệp Quân Lan vừa nghe tin đó thì vô cùng kinh ngạc, đây không phải là muốn gây rối sao? Cầu trời cao phù hộ Bát ca mang Anh Đài trở về thuận lợi.

“Hắn không cam lòng mình bại bởi một tên tiểu bạch kiếm(1)” Diệp Quân Thanh bất đắc dĩ nói, đừng thấy tiểu tử Bạch Hăng thường ngày trưng ra cái mặt than, trên thực tế tính cách vô cùng khó chịu.

Tiểu bạch kiếm? Ho khụ một tiếng — Diệp Quân Lan buồn cười, mọi người không ai để ý đến tiếng ho nhỏ, chỉ có Mã Văn Tài cười vỗ lưng nàng, đưa một chén trà qua, Diệp Quân Lan nhận lấy, mạnh mẽ uống một hớp, rồi mở miệng cười đùa: “Tiểu bạch kiếm? Lương Sơn Bá đâu phải tiểu bạch kiếm, rõ ràng là tiểu hắc kiếm(2)! ”

(1)Tiểu bạch kiếm: mặt trắng nhỏ.

(2)Tiểu hắc kiếm: mặt đen nhỏ

Tiểu hắc kiếm? Có cụm từ này sao? Diệp Quân Thanh lắc đầu cười, uống trà, tiếp tục hỏi Mã Văn Tài: “Sao người lại đồng ý để Bạch Hăng đi Hàng Châu? Ta đã nghĩ người sẽ phản đối.”

Mã Văn Tài nhú mày, nói: “Tính cách của Bạch Hăng huynh không phải không biết, ta không đồng ý, hắn cũng sẽ len lén chạy đi, còn không

bằng đồng ý, tiện thể nắm rõ hành tung của hắn trong tay. Hơn nữa, huynh cho rằng Chúc Anh Tề có thể mang được Chúc Anh Đài về sao? Bạch Hằng đi sẽ giữ vững quyết tâm của mình, hắn sao có thể để Chúc Anh Đài chạy thoát trước mặt người Bạch gia được? Còn nữa, hình như bên Hàng Châu có động tĩnh lạ, tuy ta không tiện đi đến, nhưng có Bạch Hằng đi, hiển nhiên có thể nghe được chuyện gì đó, sau đó về báo cho ta biết!”

“Tiểu tử giỏi lắm, được đấy! Một hòn đá hạ ba con chim!” Diệp Quân Thanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Hắn đã biết nào có đơn giản như vậy, tiểu tử Bạch Hằng kia e là còn chưa biết đi?

Nhị ca, phục chưa hả?!” Diệp Quân Lan vỗ vai lão ca nhà mình, đắc ý, Tu Nhân nhà nàng là ai chứ, hừm hừm, đó không phải là người bình thường đâu nha!

Mã Văn Tài nhìn gương mặt tươi cười đắc ý của Diệp Quân Lan, chỉ cười không nói.

Mặt Diệp Quân Thanh nhăn nhó sâu khổ, tức giận trợn mắt nhìn Mã Văn Tài, trong lòng rất thương tâm, muội muội ngoan hiền của hắn lại bị tên tiểu tử đội lốt hồ ly này lừa đi mất rồi! Ôi, con gái lớn đúng là không thể giữ mà!

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Chúc Anh Tề phóng nhanh đến Hàng Châu, đồng thời Bạch Hằng cũng mang theo thuộc hạ tới đó.

Giờ phút này Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá đều đang đắm chìm trong thế giới của hai người, cả ngày tình chàng ý thiếp, ngọt ngào mật mật, chỉ ước làm uyên ương không muốn thành tiên.

Lại nói, hôm đó Chúc Anh Đài đào hôn đi tới Hàng Châu, cũng không mang theo Ngân Tâm, một mình giục ngựa chạy suốt đêm. Vận khí nàng quả thật không tệ, bây giờ thế gian loạn như vậy, một cô gái ban đêm lên đường vậy mà không gặp phải chuyện không may gì, ông trời dường như muốn giúp nàng a.

Mà bên kia, Lương Sơn Bá mang theo Tứ Cửu, kéo một thân bệnh tật đi tới nơi ước định của bọn họ: chính là đền nguyệt lão ở Hàng Châu.

“Tứ Cửu, tại sao Anh Đài còn chưa đến?” trong lòng Lương Sơn Bá lo lắng, lời Tứ Cửu lại hỏi liên hồi, đột nhiên như nghĩ tới cái gì, vẻ mặt sợ hãi: “Có thể trên đường gặp chuyện không may hay không?”

Tứ Cửu nhìn công tử nhà mình lo lắng đến mặt tái nhợt, vội vàng an ủi: “Công tử, công tử, người đừng lo lắng, bây giờ sắc trời còn sớm! Chúc cô nương không có việc gì, nhất định sẽ tới.”

Khuyên can mãi, cuối cùng cũng trấn an được Lương Sơn Bá, kiên nhẫn ở đền nguyệt lão chờ đợi.

Một canh giờ, hai canh giờ, thời gian dần dần trôi qua, sắc trời cũng dần dần tối xuống.

Xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, từ xa đến gần, tốc độ cực nhanh chạy về phía đền nguyệt lão. Tâm tình Lương Sơn Bá lập tức vui sướng, Anh Đài, nhất định là Anh Đài, Anh Đài nàng đến rồi. Lời chưa kịp nói, người đã chạy về phía kia.

Tứ Cửu không để ý, không kịp kéo công tử nhà mình, chỉ đành vừa chạy theo vừa hô: “Công tử, chậm một chút!”.

Lúc này người giục ngựa đến đúng là Chúc Anh Đài, chỉ thấy nàng đang mặc một bộ quần áo tỳ nữ màu đỏ, búi tóc hơi loạn, phong trần mệt mỏi, trên mặt kích động vạn phần, trong miệng vẫn hô: “Sơn Bá, Sơn Bá, muội tới rồi!”

Lương Sơn Bá đang chạy trên đường cũng nghe được giọng của Chúc Anh Đài, sau đó ở nơi xa thấy một thân ảnh hồng sắc, thấp giọng lầm bầm nói: “Là Anh Đài, là Anh Đài!” Giống như qua nhiều lần xác nhận, đó chính là người mà mình mong nhớ ngày đêm, hân liên cao giọng hô lên: “Anh Đài, Anh Đài, ta ở đây!”

“Sơn Bá, muội tới rồi!” Chúc Anh Đài nhìn thấy Lương Sơn Bá, nhất thời lệ rơi đầy mặt, Sơn Bá, Sơn Bá của nàng, nói xong liền lập tức chạy tới.

Sau khi dừng ngựa lại ở trước mặt Lương Sơn Bá, hai người nhìn nhau, trong mắt hàm chứa lệ quang trong suốt, sau đó Chúc Anh Đài phi thân xuống ngựa, lao vào trong ngực Lương Sơn Bá, hai người ôm nhau thật chặt, quên hết tất cả phiền não, trong mắt của nàng chỉ có hân, cũng như trong mắt của hân chỉ có nàng, hết thấy mọi thứ đều không còn quan trọng.

Tứ Cửu chạy tới nhìn hai người ôm nhau, cảm thấy vô cùng vui mừng, công tử cùng Anh Đài tiểu thư rốt cục ở cùng một chỗ.

Một lúc sau, Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá tách ra, đem ngựa giao cho Tứ Cửu, hai người tay nắm tay trở lại đền nguyệt lão.

Tiến lên trước mặt Nguyệt lão, hai người đồng loạt quỳ xuống.

Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấy sự kiên định trong mắt đối phương, hôm nay nàng sẽ gả cho hắn, hắn sẽ lấy nàng, bọn họ muốn thành thân ở trước mặt Nguyệt lão.

“Nguyệt lão ở trên cao, ta là Chúc Anh Đài!” Chúc Anh Đài dập đầu một cái.

“Nguyệt lão ở trên cao, ta là Lương Sơn Bá!” Lương Sơn Bá cũng dập đầu một cái.

“Hôm nay lấy trời đất chứng giám kết làm vợ chồng!” Hai người nắm tay nhau, trăm miệng một lời nói, sau đó quay về phía nguyệt lão dập đầu. Tiếp đó đứng lên, nhìn nhau cười một tiếng, bọn họ rốt cục ở cùng một chỗ!

Tứ Cửu đứng một bên, cảm động vạn phần, hưng hăng lau nước mắt, công tử, Anh Đài tiểu thư, tình yêu giữa hai người khiến hắn thật cảm động!

“Tứ Cửu, đừng khóc, chúng ta đi thôi!” Lương Sơn Bá nhìn Tứ Cửu khóc không coi ai ra gì, kêu một tiếng, đang định đứng dậy cùng Chúc Anh Đài rời đi, thì đột nhiên thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

“Sơn Bá, chàng làm sao vậy?! Sơn Bá! Đừng làm thiếp sợ!” Chúc Anh Đài hoảng sợ, một bên đỡ Lương Sơn Bá, nước mắt phút chốc rơi xuống, Sơn Bá, Sơn Bá, đừng làm thiếp sợ mà!

Tứ Cửu xông lên, nhất thời cũng không có biện pháp, vừa giúp Chúc Anh Đài đỡ lấy Lương Sơn Bá, vừa không nhịn được tự trách: “Đều tại nô tài, thân thể công tử vẫn luôn không tốt, bây giờ lại mệt nhọc! Phu nhân, người mang ta đi!”

Giờ phút này Chúc Anh Đài cũng lấy lại tinh thần, thấy Lương Sơn Bá chẳng qua chỉ ngất đi thôi, cũng không xảy ra chuyện gì, chẳng qua cần một chỗ nghỉ ngơi, nghĩ vậy đành an ủi Tứ Cửu, rồi nghĩ biện pháp tìm nơi ở, nhưng khi nàng đào hôn trốn ra, trên người không mang theo thứ gì đáng giá, cho dù tìm được khách điểm cũng không thể ở, chỉ đành tìm một gia đình trong núi nào đó xin ở tạm.

Chủ ý đã có, Chúc Anh Đài liền bảo Tứ Cửu cõng Lương Sơn Bá, mình thì dắt ngựa, ba người rời khỏi đền nguyệt lão, đi lên núi.

Nói đi cũng phải nói lại, vận khí của Chúc Anh Đài từ trước đến giờ thật không tồi, lần này cũng vậy, không bao lâu bọn họ liền gặp được một người.

Từ bóng lưng nhìn lại, người nọ tay cầm hũ rượu, quần áo cũ kỹ, đầu tóc tùy tiện buộc lên, lưng la lưng lay, không nhanh không chậm đi về phía trước, thoải mái nhàn nhã!

Chúc Anh Đài trong lòng vui mừng, cũng không quản người nọ là tốt hay xấu, liền gọi hản lại: “Vị lão bá này, xin chờ một chút!”

“Lão bá? Đây là gọi ta sao?” Người nọ nghe được, dừng bước, xoay người nhìn Chúc Anh Đài, trên mặt có một bộ râu mép lơ lửng, quần áo xốc xếch, nụ cười giảo hoạt, nếu như Diệp Quân Lan ở đây nhất định sẽ không chút do dự gọi “Tửu quý đại thúc”, chỉ thấy ông nhìn lướt qua ba người Chúc Anh Đài, cầm vò rượu lên uống một hớp, hỏi: “Có việc sao?”

“Đại thúc, phu quân ta ngã bệnh! Có thể cho chúng ta trọ một đêm hay không?” Chúc Anh Đài vội vàng đổi giọng, khẩn cầu.

Đào Uyên Minh nhìn hai nam một nữ, nữ mặc hỷ phục màu đỏ, người bên cạnh rõ ràng là hạ nhân, cõng trên lưng một người bệnh, lại còn lên đường vào lúc nửa đêm, kẻ ngu vừa nhìn cũng biết đây tám phần là đôi nam nữ đào hôn, nhưng hăn lại không thể nào thấy chết không cứu, đành gật đầu, dẫn bọn họ tới căn nhà nhỏ trong núi của mình.

Chúc Anh Đài bảo Tứ Cửu đỡ Lương Sơn Bá đặt lên giường, rồi bảo hăn đi ra ngoài nghỉ ngơi, nàng tự mình chăm sóc Lương Sơn Bá.

Bởi vì căn phòng vốn nhỏ, giường của mình cũng nhường lại cho Lương Sơn Bá, cũng may khí trời không nóng lắm, Đào Uyên Minh mở vò rượu, liền ngồi ở ven hồ ngắm hoa uống rượu.

Thể chất của Lương Sơn Bá vốn không tốt, mệt mỏi một đêm, ngày hôm sau đương nhiên ngã bệnh. Vì vậy, câu nói ‘ở trọ một đêm’ liền biến thành ‘ở lâu không đi’.

Chúc Anh Đài rất là áy náy, vốn chỉ ở nhờ một đêm, lại chiếm phòng của người ta, hiện tại đành phải ở một thời gian ngắn rồi, cho nên bất đắc dĩ nói lời xin lỗi với Đào Uyên Minh.

Đào Uyên Minh càng bất đắc dĩ hơn, ông biết mấy người này rõ ràng là đào hôn, chính là một phiền toái lớn, vốn tưởng rằng cho ở một đêm là được, nhưng bây giờ thì sao? Ông cũng không thể đuổi bệnh nhân ra ngoài! Ai, thật xui xẻo a!

Nhìn Chúc Anh Đài không ngừng xin lỗi, Đào Uyên Minh khoát khoát tay: “Không cần nói xin lỗi, các người tạm thời cứ ở lại đi, người bệnh quan trọng hơn. Mấy ngày gần đây ta vừa vặn có việc đi ra ngoài.” Nói xong, liền đi ra. Ông vẫn nên đi ra ngoài vài ngày thì tốt hơn, ai, thư viện Ni Sơn đóng cửa, bằng không đã có thể đi tìm Lan nha đầu cùng Mã tiểu tử rồi.

Chúc Anh Đài nhìn bóng lưng Đào Uyên Minh rời đi, sau đó xoay người trở về chăm sóc Lương Sơn Bá. Nàng làm sao cũng không ngờ tới, cái người râu mép lơ lửng thối lếch thếch kia lại chính là người mà nàng ngưỡng mộ đã lâu – Đào Uyên Minh, mà đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nàng nhìn thấy ông.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 30

“Làm sao mà vẻ mặt ngưng trọng vậy, Bạch Hăng truyền về tin tức không tốt à?” Diệp Quân Lan vừa vào cửa, đã thấy đại ca nhị ca nhà mình cùng Mã Văn Tài ngồi ở phía trước, sắc mặt trầm trọng khó coi, vội vàng đi qua.

“Tự muội xem đi.” Mã Văn Tài cầm thư trong tay đưa cho Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Thanh nhanh chóng đứng lên, giật lấy bức thư trong tay Mã Văn Tài đang định đưa cho Diệp Quân Lan, cảm tức nhìn Mã Văn Tài nói: “Tu Nhân, người cũng không phải không biết tính tình của Lan nhi, làm sao có thể. . . .” Chưa nói hết, đã bị Diệp Quân Mạc ngăn cản.

“Đại ca, huynh. . . . .” Diệp Quân Thanh nhìn về phía Diệp Quân Mạc, Diệp Quân Mạc cầm lấy thư trong tay Diệp Quân Thanh, đưa cho Diệp Quân Lan, sau đó bình tĩnh nói: “Lan nhi có quyền biết, muội ấy đã lớn rồi, có sự lựa chọn của riêng mình .”

“Nhưng mà. . . . .” Diệp Quân Thanh muốn nói lại thôi, bị Diệp Quân Mạc một tay kéo đến chỗ ngồi, tâm không cam lòng không nguyện ngồi xuống.

Diệp Quân Lan không hiểu nhìn đại ca nhà mình, lại nhìn nhị ca, họ làm sao vậy. Nàng cầm lấy bức thư, ngồi xuống bên cạnh Mã Văn Tài, mở thư ra, vừa nhìn sắc mặt lập tức thay đổi: “Cái gì, Hàng Châu nổi lên dịch bệnh?!”

Nàng vội vàng nhìn về phía ca ca nhà mình cùng Mã Văn Tài, thấy ba người gật đầu, lại lẩm bẩm nói: “Làm sao lại như vậy?”

“Bạch Hăng trước mắt bị vây ở Hàng Châu.” Mã Văn Tài dừng một lúc, tiếp tục nói: “Chúc Anh Tề hẳn cũng bị vây ở đó rồi.” Giọng nói bình tĩnh, nhưng ngón tay run nhè nhẹ đã biểu lộ tâm tình của hẳn. Nếu như có thể, hẳn cũng không muốn cho Lan nhi biết, lấy quan hệ giữa Lan nhi và Chúc Anh Tề, muội ấy nhất định sẽ đi Hàng Châu. Thế nhưng mà, hẳn không thể lừa gạt Lan nhi.

Diệp Quân Lan vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay Mã Văn Tài, sự ấm áp từ tay nàng truyền qua tới, Mã Văn Tài nghiêng đầu nhìn về phía nàng, Diệp Quân Lan khẽ mỉm cười, sau đó hẳn nghe thấy nàng nói: “Tu Nhân, đừng lo lắng!”

“Muội muốn đi Hàng Châu!” Diệp Quân Lan không buông tay Mã Văn Tài ra, đứng lên, giọng nói vô cùng kiên định. Cám ơn huynh, Tu Nhân, nhưng mà muội vẫn muốn đi Hàng Châu, thật xin lỗi, lại để huynh phải lo lắng. Nhưng xin hãy tin tưởng, muội sẽ bảo vệ tốt chính mình.

“Ta biết ngay mà.” Mã Văn Tài thở dài, đứng dậy, bất đắc dĩ sờ đầu Diệp Quân Lan, “Ta đi cùng muội.” Đã nói là sẽ không để muội gặp nguy hiểm, nếu không thể tránh được thì cứ ở cùng một chỗ đi!

“Tu Nhân!” Diệp Quân Lan nhìn về phía Mã Văn Tài, Mã Văn Tài cười nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng không đồng ý, liền nói ra một lý do vô cùng chính đáng: “Ta là con trai của Thái Thú Hàng Châu, đây là nghĩa vụ của ta.”.

“Ách ~ được rồi.” Diệp Quân Lan liếc mắt, đừng cho là muội không biết phụ thân huynh đã sớm không ở Hàng Châu nữa, hiện nay đang chờ ở nhà Bạch Hăng. Được rồi, đã vậy thì cùng đi. Diệp Quân Lan nắm thật chặt tay Mã Văn Tài.

Đại ca Diệp gia vui mừng cười cười, nhị ca Diệp gia thì vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ nhìn bọn họ, được rồi, đại ca nói đúng, muội muội lớn rồi.

Hàng Châu, khách điểm, trong nhĩ gian, Chúc Anh Tề cùng Bạch Hằng giờ phút này ngồi cùng một chỗ uống trà. Hai người bọn họ đụng phải nhau mấy ngày trước.

“Bạch huynh ở đây, là không tin tại hạ sẽ đưa Anh Đài trở về sao?” Chúc Anh Tề nhìn về mặt thản nhiên uống trà của Bạch Hằng, hỏi.

Bạch Hằng nhấp một ngụm, liền nói: “Này trà cũng không tệ, bất quá ta là người thô kệch, không biết thưởng thức trà, có rượu thì tốt rồi!”

“Bạch huynh!” Chúc Anh Tề mặt đầy hắc tuyến, trên trán nổi gân xanh, nhưng dù sao cũng là do nhà mình đuối lý trước, nhịn xuống lửa giận tiếp tục nói, “Bạch huynh là không tin tại hạ?”

“Không tin?! Thế thì không phải.” Bạch Hằng rốt cục đặt chén trà xuống, nhìn về phía Chúc Anh Tề, thản nhiên trả lời, “Nói thật, ta chỉ là không cam tâm, muốn nhìn một chút xem con rể hiện giờ của Chúc gia là cái dạng gì, đáng giá để tiểu thư Chúc gia vứt bỏ thân nhân, tự mình làm hồng danh tiết, cô chấp đi cùng hắn!”

Vứt bỏ thân nhân, làm hồng danh tiết, một loạt từ này, thoáng cái đâm trúng nỗi đau của Chúc Anh Tề, Chúc Anh Tề thở dài, Cừu nha đầu, Lương Sơn Bá kia rốt cuộc có cái gì tốt, đáng giá để muội đối với hắn như vậy?

“Bây giờ, bản thân ta không có rảnh rồi tới mức đó.” Bạch Hằng nói tiếp: “Nói tới chuyện nghiêm phong thành, Chúc huynh chắc cũng biết lý do chứ? Hàng Châu có bệnh dịch, làm cho người người cảm thấy bất an.” Tin tức hắn là đã truyền tới chỗ công tử đi? Công tử à, người thật đúng là giỏi tính toán a, mau mau tới cứu thuộc hạ đi!

“Ừm, ta biết.” Chúc Anh Tề gật đầu, chuyện này có lợi cũng có hại, nghiêm phong thành, vậy thì hành tung của Cửu nha đầu càng dễ tìm hơn rồi, nhưng mà bệnh dịch. . . . Hẳn nên làm sao bây giờ?

Lúc này, có người gõ cửa, “Vào đi!” Bạch Hằng cũng không ngần đầu lên nói.

Một hạ nhân đi tới, cúi người, cung kính báo cáo: “Thiếu gia, chủ tử truyền tin nói ngay hôm đó ngài đã lên đường đi Hàng Châu, bảo thiếu gia đến Mã phủ chờ ngài.”

“Biết rồi, người lui xuống đi!” Bạch Hằng phất phất tay, sắc mặt bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, cái gì, công tử định tự mình tới sao?

“Dạ!” Người nọ đáp rồi lui ra ngoài.

Chúc Anh Tề ngạc nhiên, chủ tử? Chẳng lẽ là Mã Văn Tài? Hẳn tới làm gì?

“Chúc huynh, ta không ở đây quấy rầy huynh nữa, cáo từ!” Trong lúc Chúc Anh Tề đang suy tư, Bạch Hằng đứng lên cáo biệt.

“Chuyện đó. . . .” Chúc Anh Tề định nói gì, cuối cùng vẫn không nói ra miệng, cũng chào từ biệt Bạch Hằng.

Bạch Hằng ra cửa, chợt dừng bước, quay trở về, tựa lên cửa, sau đó nhìn Chúc Anh Tề nói: “Đúng rồi, quên nói, sáng nay có người ở sau núi Ni Sơn nhìn thấy một đôi nam nữ, người nữ kia nhìn có điểm giống Chúc gia muội tử, cũng không biết có phải thật vậy hay không! Thôi, chúc Chúc huynh sớm ngày tìm được muội tử, cáo từ!” Vô cùng không đếm xỉa xoay nng đi ra, bỏ lại Chúc Anh Tề vẻ mặt kinh hãi.

Cửu nha đầu ở sau núi Ni Sơn? Chúc Anh Tề sững sờ nghĩ, chợt hoàn hồn, lập tức xoay người lập tức chạy tới sau núi Ni Sơn.

“Tu Nhân, đây không phải là tửu quỷ đại thúc sao?” Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài thật vất vả vào được thành Hàng Châu, cũng may Mã Văn Tài là con của Thái Thú Hàng Châu, nhìn thấy một người đi ở trên đường, bóng lưng mơ hồ giống như Đào Uyên Minh, liền chạy lên phía trước, vỗ vỗ vai ông, “Tửu quỷ đại thúc, làm sao thúc lại ở chỗ này?”

Người nọ quay đầu, đây không phải chính là Đào Uyên Minh sao? Chỉ thấy vẻ mặt ông cực kì cao hứng, lôi kéo nàng hỏi: “Lan nha đầu, sao cháu lại tới đây? Mã tiểu tử đâu?” Nhưng ngay sau đó lại nhìn về phía người đứng bên cạnh nàng.

“Ta ở đây.” Mã Văn Tài thuận miệng đáp, coi như chào hỏi với Đào Uyên Minh.

“Này, đại thúc, thúc mỗi lần vừa nhìn thấy ta liền tìm Tu Nhân, thật là có ý tứ a!” Diệp Quân Lan ra vẻ giận dỗi bữu môi, hừ! Mã Văn Tài sùng nịnh cười cười.

“Nha đầu đừng tức giận, ai, cháu không biết gần đây ta rất khổ sở hay sao, có nhà không thể về a!” Đào Uyên Minh nửa thật nửa giả thở dài, ý đồ trêu chọc Diệp Quân Lan, chẳng qua cũng có một phần nói thật, ông gần đây đủ xui xẻo a!

“Tại sao?” Diệp Quân Lan nổi lên tính nhiều chuyện, hỏi.

“Còn không phải do. . . . .” Đào Uyên Minh kéo nàng qua, không để ý đến Mã Văn Tài, cũng không quản đang ở trên đường, liền bắt đầu luyện thuyên, đem chuyện ngày đó trên đường đi gặp được Chúc Anh Đài nói ra toàn bộ.

Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài vừa nghe, liền cười khổ không thôi, thì ra hai người bọn họ ở đây a!

“Hai người các người làm sao vậy?” Đào Uyên Minh nheo lại mắt, có ẩn tình nói: “Chẳng lẽ các người biết hai người kia? Tốt lắm, mau đem bọn họ đi đi!” Nhanh lên một chút, đem phiến toái mang đi, ông cũng không cần lưu lạc đầu đường nữa rồi!

“Anh Đài đang ở nhà ông?” Một giọng nói truyền đến, ba người nhất tề quay đầu lại, người tới chính là Chúc Anh Tề đang nóng lòng chạy đến sau núi Ni Sơn tìm muội muội, chỉ thấy hăn lập tức xông tới, hướng về phía Đào Uyên Minh hỏi: “Vị đại thúc này, thúc có thể mang ta đến đó hay không?”

Đào Uyên Minh bất đắc dĩ, ông thật không muốn trở về, chỉ nhìn hai người kia ngày ngày lời ngon tiếng ngọt thôi, ông đã nổi da gà rồi, lại càng không cần phải nói khi trông thấy nước mắt đầm lệ của nàng ta, giống như tổ cáo ông bắt nạt nàng vậy, bằng không thì ông đã không lấy cớ có việc mà rời đi không trở về a!

Ông nhìn Diệp Quân Lan một chút, Lan nha đầu, đừng trách ta, một tay đẩy Diệp Quân Lan ra: “Này, nha đầu này biết chỗ ở của ta, người hỏi nàng đi!” Sau đó liền bỏ trốn mất dạng.

“Đại thúc!” Diệp Quân Lan giận đến giơ chân, thật quá đáng! Nàng nhìn về phía Mã Văn Tài, Tu Nhân, làm sao bây giờ? Mã Văn Tài cho nàng một ánh mắt ý nói “Yên tâm”.

Chúc Anh Tề lúc này mới chú ý đến Diệp Quân Lan cùng Mã Văn Tài: “Quân Lan, muội biết đúng không? Mau dẫn huynh đi.” Đang định kéo Diệp Quân Lan đi.

Mã Văn Tài liền ngăn cản hăn, chậm rãi mở miệng: “Lan nhi luôn không nhớ đường, ta với nàng cùng nhau dẫn huynh đi.”

Chúc Anh Tề lúc này mới nhớ tới bản lãnh mù đường của Diệp Quân Lan, nhẹ gật đầu.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Tiểu Kim Châu

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Thư viện Ni Sơn, phía sau núi, ven hồ hoa đào, trong phòng nhỏ, Chúc Anh Đài, Lương Sơn Bá và Tứ Cửu đã ở nơi này được vài ngày, bệnh của Lương Sơn Bá vốn do Chúc Anh Đài nên mới bị, hiện tại có Chúc Anh Đài ở đây, so với thuốc còn có tác dụng hơn, dĩ nhiên đã không còn nghiêm trọng nữa.

Hai người mới vừa tân hôn, chính là thời điểm tình cảm mặn nồng nhất, Chúc Anh Đài cả ngày ở bên cạnh Lương Sơn Bá cẩn thận chăm sóc hẳn, dưới sự chăm sóc của Chúc Anh Đài, sau vài ngày bệnh tình của Lương Sơn Bá đã không còn gì đáng ngại.

Đào Uyên Minh vẫn chưa trở về, căn nhà nhỏ được xây ở nơi vô cùng đẹp, bên cạnh có hồ hoa đào, phong cảnh hữu tình, yên tĩnh, mặc dù có hoa đào, nhưng lại bị các dãy núi bao quanh, cây cối tươi tốt, đi thêm vài bước là một dòng suối, nhưng có rất ít người biết đến.

Chúc Anh Đài đánh giá một phen, cảm thấy bệnh của Lương Sơn Bá mặc dù đã tốt hơn, nhưng cũng không thể lên đường mấy ngày liên tiếp được, vị đại thúc kia cũng là người tốt nên sẽ không so đo với bọn họ, có lẽ bọn họ cũng nên chờ đại thúc ấy trở về rồi tạ ơn mới phải. Quan trọng hơn là nàng vừa đào hôn, nếu bị bắt trở về sẽ không tốt, chỗ này ít người biết rất thích hợp để ẩn cư.

Nàng đem suy nghĩ này nói với Lương Sơn Bá, Lương Sơn Bá vốn là chính nhân quân tử, luôn cho rằng Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo (*), cảm thấy mình hân nên nói một tiếng tạ ơn ở trước mặt Đào Uyên Minh, nên liền đáp ứng.

(*) ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp. tương ứng với câu ‘ăn một quả khế trả một cục vàng’ và ‘một miếng khi đói bằng một gói khi no’ của VN.

Hai người không thể nào ngờ được, Đào Uyên Minh thực ra đối với bọn họ e là muốn tránh còn không kịp, trước khi bọn họ rời đi, ông làm sao có thể trở về? Đáng tiếc, nữ nhân khi yêu thường không có suy nghĩ, nam nhân khi yêu sợ là cũng không tốt hơn nhiều lắm.

Hai người Chúc Lương ở trong căn nhà nhỏ hưởng thụ cuộc sống gia đình tốt đẹp hạnh phúc, nhưng hạnh phúc luôn trôi đi rất nhanh, lúc này gậy đánh uyên ương giáng xuống, khiến bọn họ trở tay không kịp.

“Sơn Bá, hôm nay thời tiết tốt, thiệp đỡ chàng đi ra ngoài dạo một chút nha.” Chúc Anh Đài liền lành đờ Lương Sơn Bá, vịn hân đi ra cửa.

Trong mắt Lương Sơn Bá tràn đầy ý cười ôn nhu, yêu thương nhìn Chúc Anh Đài, tùy ý để Chúc Anh Đài vịn hân ra cửa, đi về phía ven hồ hoa đào.

Vạn dặm không mây, ánh nắng tươi sáng, từng tia sáng mặt trời chiếu xuống hồ, nổi lên một vầng kim quang.

Ánh mặt trời tháng sáu vô cùng đẹp, chỉ hơi nóng, khi gió thổi qua mặt hồ, làm cho người ta cảm thấy có chút say, Chúc Anh Đài giương mắt nhìn người bên cạnh, không khỏi si mê, tình cảm ái mộ từ trong mắt nàng tràn ra, được ánh mặt trời chiếu vào càng thêm nóng bỏng vài phần. Nàng chưa bao giờ hiểu được lòng mình giống như giờ khắc này, nàng yêu hân.

Lương Sơn Bá cảm giác được, nghiêng đầu sang nhìn nàng, nhất thời bị yêu thương trong mắt nàng làm cho rung động, hai người si ngốc nhìn nhau, trong lòng như có lửa thiêu đốt, hăn từng chút từng chút cúi đầu, từ từ để sát vào cánh môi mỹ lệ mà hăn khát vọng đã lâu, rốt cục hôn nàng, sau đó dục vọng trong lòng thoáng cái dâng lên, càng không thể vãn hồi.

Cho nên, hai người bọn họ đứng ở ven hồ hoa đào ôm hôn, quên đi hết thảy, dục tử dục tiên.

“Chúc Anh Đài, Lương Sơn Bá, các người đang làm gì!” Tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá kinh ngạc vạn phần, vội vàng tách ra, men theo âm thanh nhìn về phía người đang đi tới.

Dưới ánh mặt trời, cách ven hồ hoa đào không xa, có ba người đi tới, hai nam một nữ, giờ phút này người đang nổi giận đùng đùng nhìn bọn họ chính là Chúc Anh Tề, mà hai người khác, một người mặc cẩm bào màu đen, trong mắt tràn đầy giễu cợt khinh thường, một người mặc váy thêu thanh nhã màu xanh nhạt, bất đắc dĩ cười cười, đương nhiên là Mã Văn Tài và Diệp Quân Lan.

Chỉ thấy Chúc Anh Tề đi lên một bước, tựa như gió bay đến trước mặt Chúc Anh Đài và Lương Sơn Bá, không thèm đếm xỉa tới Lương Sơn Bá, chỉ nhìn Chúc Anh Đài, trong giọng nói bình tĩnh đè nén lửa giận: “Cùng huynh trở về.”

“Bát. . . Bát ca.” Chúc Anh Đài cúi đầu gọi, “Muội sẽ không trở về, muội muốn cùng Sơn Bá ở chung một chỗ.” Sau đó nàng một tay nắm chặt tay Lương Sơn Bá, giống như từ trong đó có thể cung cấp thêm dũng khí cho mình.

“Không được!” Chúc Anh Tề lập tức từ chối, hít sâu một hơi, lại nói: “Theo huynh trở về!” Chúc Anh Tề vươn tay, một phát bắt được cánh tay

Chúc Anh Đài, sau đó một tay dùng sức đẩy Lương Sơn Bá đang muốn ngăn cản ra, khiến hấn ngã trên mặt đất.

“Không, Bát ca, muội không về, muội yêu Sơn Bá, muội muốn cùng chàng ở chung một chỗ.” Chúc Anh Đài vừa liều mạng tránh thoát tay của Chúc Anh Tề, vừa gào thét tê tâm liệt phế.

Lương Sơn Bá té trên mặt đất giãy dụa đứng lên, chạy đến ngăn cản Chúc Anh Tề, khẩn cầu quỳ xuống trước mặt Chúc Anh Tề: “Bát ca, xin huynh đừng bắt Anh Đài trở về, chúng ta thật lòng yêu nhau, xin thành toàn cho chúng ta!” Hấn quỳ trên đất, liều mạng đập đầu, máu tươi từng chút từng chút chảy ra. Chúc Anh Đài lệ rơi đầy mặt, càng không ngừng kêu “Sơn Bá, đừng!” “Sơn Bá, đủ rồi!”

Chúc Anh Tề mắt lạnh nhìn Lương Sơn Bá đập đầu, lúc nào cũng nói một câu thành toàn? Vậy ai đến thành toàn cho Chúc gia chúng ta? Một câu chân ái là có thể xóa sạch tất cả mọi thứ sao? Cừu nha đầu, đây chính là người muội yêu sao?

“Công tử, công tử, người đang làm cái vậy?!” Tứ Cừu nghe được tiếng động, liền chạy ra, nhìn thấy công tử nhà mình đang quỳ gối trước mặt một người đập đầu, liền một tay nâng công tử nhà mình dậy, sau đó cảm tức nhìn Chúc Anh Tề: “Là người ép công tử sao! Ta đánh chết người!” Nói xong, một quả đấm liền đánh về phía mặt Chúc Anh Tề, Chúc Anh Tề kinh ngạc định tránh né nhưng không kịp.

Bốp ——

Quả đấm không có rơi vào mặt Chúc Anh Tề, ngược lại khiến Tứ Cừu bay ra ngoài, tiếp theo Lương Sơn Bá cũng té trên mặt đất.

“Bát ca, huynh không sao chứ?”

Chúc Anh Tề sững sờ nghe giọng nữ ân cần hỏi mình, nhìn vẻ lo lắng trên mặt Diệp Quân Lan liền hiểu rõ, là Mã Văn Tài đã ngăn cản Tứ Cửu, một cái dùng sức, liền ném Tứ Cửu bay ra ngoài, thuận tiện đánh ngã luôn Lương Sơn Bá đang được Tứ Cửu đỡ: “Huynh không sao.”

“Vậy thì tốt, nếu không phải Tu Nhân phản ứng nhanh, Bát ca huynh liền thảm rồi!” Diệp Quân Lan thả lỏng tâm tình, sau đó bắt đầu khoe khoang Tu Nhân nhà mình, vô cùng đắc ý.

Mã Văn Tài đứng ở bên cạnh, bất đắc dĩ cười cười, ánh mắt nhìn về phía Diệp Quân Lan vô cùng ấm áp.

Chúc Anh Tề thở dài, không để ý đến Tứ Cửu, nhìn Lương Sơn Bá còn đang chật vật trên mặt đất, cũng bởi vì hăn nhất thời buông tay nên Chúc Anh Đài một lần nữa chạy vọt tới bên cạnh ôm Lương Sơn Bá, cùng là người yêu, nhưng vì sao một đôi này nhìn thế nào cũng không thích hợp? Cửu nha đầu, ánh mắt của muội làm sao vậy! Tại sao lại nhìn trúng một thư sinh nghèo như thế!

Mà thôi, dù sao cũng là muội muội hăn đã cưng chiều bấy lâu a! Chúc Anh Tề một tay tóm Chúc Anh Đài lại, đánh bất tỉnh, rồi ôm lấy, hăn không còn kiên nhẫn khuyên can nữa rồi, tiếp theo một cước đá văng Lương Sơn Bá đang ôm chân mình ra, sau đó xoay người rời đi, chỉ bỏ lại một câu: “Lương Sơn Bá, nếu như người thật sự muốn cưới Cửu nha đầu, hãy tới Chúc gia trang ở Thượng Ngưu!”

“Bát ca vẫn là mềm lòng rồi.” Diệp Quân Lan kéo ống tay áo của Mã Văn Tài nói: “Hình như không còn chuyện gì của chúng ta nữa rồi, chúng ta đi thôi!”

“Được!” Mã Văn Tài đương nhiên đáp ứng, dắt tay Diệp Quân Lan rời đi.

Bỏ lại Lương Sơn Bá và Tứ Cửu chặt vật ngã trên mặt đất, nhìn mấy người rời đi nhưng lại vô lực ngăn cản.

“Tứ Cửu, chúng ta đi Chúc gia trang.” Lương Sơn Bá trầm tư, nhớ tới lời của Chúc Anh Tề, trong mắt lần nữa dấy lên hi vọng, Anh Đai, chờ ta!

Mặt khác, Bạch Hăng chạy tới Mã phủ, không nhìn thấy công tử nhà mình, lại gặp được Mã Thống.

Bạch Hăng luôn nhìn Mã Thống không vừa mắt, một người giả trang mặt liệt, một người vẽ mặt thật sự liệt, một người thường xuyên ở ngoài, một người quanh năm hầu hạ, song cố tình võ công của hai người lại tương đương, cộng thêm việc đều sùng bái công tử nhà mình. Nên Bạch Hăng càng chướng mắt Mã Thống, bình thường vừa gặp nhau liền đánh một trận.

Chẳng qua lần này không có biện pháp đánh nhau, Mã Thống liền đưa mặt hàm ra, Bạch Hăng tức giận cầm lấy xem xét.

Hồi lâu, Bạch Hăng không thể tin xem lại lần nữa: “Cái gì, để ta và người cùng nhau thi hành nhiệm vụ lần này?” Công tử a công tử, người quá độc ác rồi!

Mã Thống lạnh lùng gật đầu, hắn cũng không muốn a, nhưng đây lại là mệnh lệnh của công tử.

“Được rồi! Vậy thì tiến hành đi!” Bạch Hăng cũng không phải người không phân biệt được công tử, đương nhiên cũng biết tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này.

Mã Thống khẽ gật đầu, mỗi người phân phó xuống dưới, chia nhau hành động.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Tiểu Kim Châu

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Chúc Anh Tề mang Chúc Anh Đài về khách điểm mà hấn đang ở trong thành Hàng Châu, quyết định ngay hôm đó lên đường, không ngừng giục ngựa chạy về Chúc gia trang ở Thượng Ngu.

Sau khi Chúc Anh Đài tỉnh lại, đương nhiên là không muốn, Chúc Anh Tề không nói hai lời lập tức đánh ngất nàng, mang về nhà. Hấn không bao giờ muốn nói chuyện dông dài với cô em gái không hiểu chuyện này nữa.

Hàng Châu lúc này đang nghiêm phong, vào không được mà ra cũng không được, Chúc Anh Tề rất khó xử, không biết làm sao cho phải.

Cũng may Mã Văn Tài tới giúp hấn một tay, Diệp Quân Lan cho đoàn người cẩn thận kiểm tra thân thể Chúc Anh Tề, tất nhiên biết rõ bọn họ không bị lây bệnh dịch, lại đưa phương thuốc, căn dặn Chúc Anh Tề phải uống, dù sao phòng bệnh hơn chữa bệnh, xong xuôi liền để bọn họ ra khỏi thành.

Mấy ngày nay, bệnh dịch ở Hàng Châu cũng từ từ ổn định, Bạch Hăng và Mã Thống mỗi ngày mỗi đêm đều bận rộn, kiên quyết khống chế bệnh dịch.

Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài đợi ở Mã phủ, không ra ngoài, trung tâm Hàng Châu không bị bệnh dịch lan tới, nên vẫn rất thái bình, trước mắt bệnh dịch chủ yếu lan rộng ở phạm vi bên ngoài, thêm nữa do Bạch Hăng cùng Mã Thống cố gắng, nên coi như đã khống chế được rồi.

Diệp Quân Lan cũng không phải người không có lòng trắc ẩn, nhưng nàng chỉ thích nghiên cứu y thuật, không phải đại phu, điều nàng có thể làm chỉ là đưa cho Bạch Hăng và Mã Thống đơn thuốc trị liệu cùng cách phòng chống, cách phát hiện, khống chế ra sao, sau đó để Mã Văn Tài phái người đi hỗ trợ.

Nàng luôn biết, mình thật ra là một người ích kỷ, chuyện quên mình vì người nàng không làm được, nàng bây giờ chỉ là cố gắng cứu người trong khả năng mà thôi, ít nhất coi như góp một phần sức lực. Dù sao nàng cũng không quen những người đó, nàng càng không muốn làm cho người thân mình lo lắng.

Mã phủ, trong đình nghỉ mát.

“Ta nói này, tửu quý đại thúc, làm sao thúc cứ ở mãi chỗ này không chịu đi?” Diệp Quân Lan buồn bực nhìn người nào đó đã ở Mã phủ mấy ngày rồi mà còn không đi, hỏi.

Người nào đó liếc nhìn Diệp Quân Lan một cái, nhấp một ngụm rượu được lấy từ hầm rượu Mã phủ ra, hô to một tiếng rượu ngon, một lúc lâu mới sau mở miệng nói: “Lan nha đầu, đây là muốn đuổi ta đi sao? Nơi này tốt như vậy lại có rượu miễn phí nữa, ta làm sao bỏ đi được chứ?” Trên mặt tỏ vẻ ‘Ta cũng không phải kẻ ngu, có tiện nghi sao lại không chiếm’, bộ dạng cà lơ phất phơ.

Diệp Quân Lan thấy vậy liền nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, oán hận nói: “Thúc không phải không khom lưng vì năm đấu gạo sao? Hiện tại lại bởi vì vài hũ rượu liền khom lưng rồi?!”

“Ai ai, ta nói nha Lan nha đầu, khi đó là ta còn trẻ không hiểu chuyện! Sớm biết tiền quan trọng như vậy, ta mới không ngu như thế đâu!” Về mặt Đào Uyên Minh vô cùng đau đớn, như thế biết vậy chẳng làm, bên trong có mấy phần thật mấy phần giả cũng chỉ có mình ông biết.

Không vì năm đấu gạo khom lưng, thế nhân chỉ thấy Đào Uyên Minh đột nhiên rời đi, chưa từng có ai hiểu, lời nói này của ông có bao nhiêu đắng chát. Nếu như không phải triều đình hủ bại, quan trường hắc ám, Đào Uyên Minh đường đường một đấng nam nhi làm sao có thể không muốn đền đáp quốc gia chứ! Chẳng qua, cũng có thể do tính tình ông không hợp cũng không biết chừng, ít nhất hiện tại Đào Uyên Minh ông sống càng thêm tiêu sái, càng thêm tự tại.

Diệp Quân Lan biết mình nói sai rồi, hậm hực cúi đầu không nói tiếng nào nữa.

Một đôi tay to đặt lên đầu nàng, vuốt vuốt tóc của nàng, Diệp Quân Lan ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt ấm áp của Đào Uyên Minh, nghe thấy ông an ủi: “Lan nha đầu, không cần lo lắng, ta hiện tại rất tốt.”

Cảm thấy tâm tư của mình bị người khác nhìn thấu, Diệp Quân Lan không tự nhiên quay mặt đi, lẩm bẩm nói nhỏ: “Ai, ai lo lắng chứ.”

Đào Uyên Minh hiếm khi thấy bộ dạng tiểu nữ nhi của nàng, cất giọng cười to, nha đầu này, khẩu thị tâm phi a!

Diệp Quân Lan quần bách đứng lên, cầm vò rượu trên bàn, chọt nhét vào trong ngực ông, cắn răng dậm chân: “Uống rượu của thúc đi, ta đi tìm Tu Nhân!”

Xoay người liền chạy ra khỏi đình nghỉ mát, Đào Uyên Minh nhìn vò rượu trong ngực, lại nhìn bóng lưng của người vừa đi, cười to.

Mã phủ, trong thư phòng.

“Công tử, phạm vi ảnh hưởng của bệnh dịch căn bản đã được khống chế rồi, tất cả mọi người đã an bài đúng vị trí, xin công tử yên tâm!” Mã Thống nhìn Mã Văn Tài đang ngồi nhàn nhã uống trà bầm báo tình hình nhiệm vụ.

Mã Văn Tài gật đầu, hẳn luôn tin tưởng năng lực của Mã Thống và Bạch Hằng, Mã Thống trước nay luôn cẩn thận, còn Bạch Hằng bình thường có lẽ không đứng đắn nhưng lúc làm việc lại là người cực kì đáng tin cậy. Có điều, Mã Văn Tài để chén trà trong tay xuống, nhìn Mã Thống, nhàn nhạt hỏi: “Bạch Hằng đâu?”

Mã Thống dừng một chút, mới trả lời: “Bầm công tử, Bạch Hằng còn đang hỗ trợ.” Hiên nhiên nghĩ một đằng nói một nẻo.

“A?” Mã Văn Tài cười như không cười nhíu mày, lơ đãng nói: “Ta thế mà không biết Bạch Hằng từ lúc nào đã biến thành người siêng năng như vậy rồi!” Đừng cho là ta không biết tiểu tử kia đang làm trò gì!

Bạch Hằng, ta không giúp được người rồi, tự cầu nhiều phúc đi! Mã Thống âm thầm thở dài, sắc mặt lạnh lùng trả lời: “Bạch Hằng mấy ngày nay vẫn đi theo Vương Lan cô nương, hỗ trợ trị liệu.”

“Cái gì, Bạch Hằng với Vương Lan?!” Diệp Quân Lan vừa đi vào thư phòng, chợt nghe Mã Thống nói vậy, liền cả kinh, chặc chặc, tiểu tử này giỏi lắm, nhanh như vậy đã có quan hệ với Vương Lan rồi!

“Lan nhi, muội có việc?” Mã Văn Tài thấy Diệp Quân Lan đi vào, phát phát tay, để Mã Thống ra ngoài, vội vàng nói sang chuyện khác, tránh cho lòng hiếu kỳ của nàng đột nhiên nổi lên.

“Nga, không có chuyện gì. Chẳng qua là chuyện của Bát ca đã giải quyết xong, muội cũng nên về nhà. Đại ca đưa thư tới thúc dục. Đúng rồi, đây là thư đại ca đưa cho huynh.” Diệp Quân Lan biết hẳn không muốn nói

đến chuyện của Bạch Hăng, nên thuận theo trả lời, tiện tay đưa thư của đại ca nhà mình cho Mã Văn Tài.

Mã Văn Tài nghe Diệp Quân Lan nói, sửng sốt, nhận lấy thư của Diệp Quân Mạc mở ra xem, vừa nhìn, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Diệp Quân Lan thấy sắc mặt hắn thay đổi liên tục, liền hỏi: “Làm sao vậy? Đại ca nói gì sao?”

Mã Văn Tài gấp thư lại, cầm trong tay, nhìn Diệp Quân Lan khẽ mỉm cười: “Không có gì, đại ca bảo ta mau sớm giải quyết sự tình ở Hàng Châu, sau đó. . . . .” Vẻ mặt cực kỳ mập mờ nhìn Diệp Quân Lan, cười đến nhộn nhạo.

Diệp Quân lan sửng sốt, kịp phản ứng, mặt đỏ tới mang tai, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đại ca chết tiệt, xem muội trở về có hay chinh chết huynh hay không.”

“Lan nhi, đại ca cũng là vì tốt cho chúng ta, chẳng lẽ muội không muốn?” Mã Văn Tài đứng lên, kéo Diệp Quân Lan lại, hơi chút dùng sức ôm nàng vào trong ngực, đầu kê lên cổ nàng, hô hấp ấm áp, giọng nói ôn nhu: “Lan nhi, gả cho ta đi.”

Diệp Quân Lan ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía Mã Văn Tài, khuôn mặt ngày thường luôn lạnh lùng cuồng ngạo song giờ phút này lại chứa đựng vẻ ôn nhu cùng mong chờ, còn có một chút bất an, giống như đứa nhỏ vừa thấy được hi vọng lại sợ mất đi.

Diệp Quân Lan cười một tiếng, nói: “Được!”

Một nụ hôn rơi xuống môi nàng, như chuồn chuồn lướt nước, nàng không khỏi nhắm nghiền hai mắt, từng chút cảm thụ, nội tâm tràn đầy nhu tình ấm áp.

Ngày hôm sau, Mã Văn Tài kêu Mã Thống đưa Diệp Quân Lan trở về Thượng Ngu, bản thân ở lại Hàng Châu xử lý những việc còn lại.

“Mã tiểu tử, người làm sao lại để Lan nha đầu trở về?” Đào Uyên Minh thản nhiên ngồi trên ghế trong thư phòng, hiếm khi không uống rượu, giống như nghĩ đến chuyện gì hời.

“Phụ thân ta, thúc hiểu được bao nhiêu?” Mã Văn Tài không trả lời, hỏi ngược lại một vấn đề không giải thích được.

“Phụ thân người sắp trở về rồi?” Đào Uyên Minh nhất thời kinh ngạc, nghĩ nghĩ, thoải mái cười một tiếng, đứng dậy: “Xem ra ta cũng phải trở về rồi, thật luyện tiệc rượu ngon ở nhà người a!” Lắc lắc đầu, đi về phía cửa.

Mã Văn Tài đưa mắt nhìn Đào Uyên Minh rời đi, thu hồi ánh mắt, khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, tròng mắt đen trong trẻo lạnh lùng, đặt trên bàn chính là thư của Diệp Quân Mạc đưa đến.

Trên đó viết: Tu Nhân, phụ thân đệ mấy ngày tới sẽ về Hàng Châu. Đệ định làm thế nào?

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Tiểu Kim Châu

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Mã thái thú nếu về Hàng Châu, đương nhiên cũng sẽ mang theo tiểu thiếp mới nạp gần đây, Ngọc Vô Hạ.

Cũng không biết Ngọc Vô Hạ sử dụng bùa chú gì với Mã thái thú, lại khiến ông ta hết lần này đến lần khác sủng ái ả, muốn cái gì có cái đó, chỉ vì chiếm được nụ cười của mỹ nhân.

Nếu như nói Mã Thái Thú cũng là một nam nhân si tình thì cũng thôi, nhưng trước giờ Mã thái thú vẫn luôn là một người vô tình. Nghe đồn phu nhân lúc trước cũng là đệ nhất mỹ nữ ở Hàng Châu, nhưng cũng bị Mã thái thú bức tử đó thôi. Chẳng qua đây chỉ là tin đồn, không coi là thật.

Nhưng nhắc tới cũng lạ, vợ chính thức mất đã nhiều năm, theo tính tình của Mã thái thú làm sao lại không lấy vợ kế? Cũng không biết Mã Thái Thú uống nhầm thuốc gì, trong nhà tuy có người, nhưng không lập kế thất, cũng không có thêm một đứa con nào, chỉ có duy nhất một người con trai là Mã Văn Tài, dĩ nhiên là yêu thương như mạng.

Xem ra thủ đoạn của Ngọc Vô Hạ này không thể khinh thường được, không chỉ dụ dỗ Mã thái thú đón nàng về nhà, còn mang theo nàng như hình với bóng.

Mã phủ, đoàn người Mã thái thú rốt cuộc trở về.

“Lão gia, ngài đã trở lại.” Tổng quản Mã gia Mã Nghĩa cúi đầu cung kính nói.

Mã thái thú gật đầu, đỡ Ngọc Vô Hạ ra khỏi kiệu, Ngọc Vô Hạ nũng nịu khoác tay Mã Thái Thú, Mã Thái Thú hài lòng đi vào trong phủ, thuận miệng hỏi: “Mã Nghĩa, thiếu gia đâu?” Không phải nói Văn Tài đã trở về Hàng Châu sao, bây giờ chắc đang ở trong phủ đi? Ông trở về lại cũng không đi ra ngoài đón, thuận tiện gặp Ngọc nhi một lần. Nghĩ tới đây sắc mặt liền bắt đầu khó coi, mắt lạnh nhìn về phía Mã Nghĩa.

(TNN: má nó tại sao lại gọi con mụ này là Ngọc Nhi >”< vậy bần cái tên thanh tao của người ta *gào* *ta chặt* *Ta băm* *Ta chém*)

Mã Nghĩa dù sao cũng đã ở Mã phủ ngây người nhiều năm như vậy, làm sao không đoán ra tâm tư của Mã thái thú, hắn tuy khinh thường Ngọc Vô Hạ, nhưng lão gia hắn không đắc tội được, thiếu gia lại càng không thể đắc tội, tim đập như trống đánh, cẩn thận từng li từng tí trả lời: “Hồi bẩm lão gia, thiếu gia gần đây bận rộn không chế bệnh dịch ở Hàng Châu, cho nên hiện tại vẫn ở trong thư phòng làm việc ạ.”

“A? Như vậy à, vậy cũng được, chính sự quan trọng hơn, chính sự quan trọng hơn.” Mã thái thú vừa nghe, nét mặt già nua thoáng cái đỏ bừng, ông ta chạy ra ngoài đi tị nạn, còn con trai thì phải bận rộn làm tròn trách nhiệm của ông ta, đương nhiên ông ta không còn lí lẽ gì để nói nữa rồi. Đuổi Mã Nghĩa đi, liền kéo Ngọc Vô Hạ đi về phía thư phòng.

Ngọc Vô Hạ mềm mại không xương dán chặt vào Mã Thái Thú, mắt không thèm liếc Mã Nghĩa một cái, yêu mị đi theo Mã thái thú đến thư phòng.

Mã Nghĩa nhìn hai thân ảnh đi xa, lắc đầu thở dài một hơi, lão gia a, ngài làm sao lại bị yêu tinh này mê hoặc chứ! Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Vô Hạ, còn có ánh mắt khinh thường của ả ta nhìn hạ nhân trong

Mã phủ, hần liền tức giận xì ra một tiếng khinh miệt, không phải chỉ là một ả kĩ nữ thôi sao? Thanh cao cái gì, hiện tại thiếu gia đã trở về, xem người làm sao bây giờ?

Mã phủ, thư phòng.

Mã Văn Tài đứng chấp tay đưa lưng về phía cửa, mặt không chút thay đổi, trong đôi mắt màu đen là một mảnh lạnh lùng.

Mã Thống đứng một bên, thần sắc đạm mạc, yên lặng không nói.

“Mã thống, phụ thân đại nhân hần là sắp đến rồi, người đi ra ngoài trước đi!” Mã Văn Tài đột nhiên lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh trong gian phòng, ngữ khí lại chứa đựng vẻ châm chọc không nói nên lời.

Mã Thống đáp một tiếng, xoay người mở cửa, vừa bước ra liền gặp được Mã thái thú đang dắt giai nhân đi tới, Mã Thống liền hành lễ với ông ta, đối với Ngọc Vô Hạ làm như không thấy, rồi đi ra khỏi sân.

Ngọc Vô Hạ nhìn Mã Thống bỏ qua mình, dĩ nhiên giận đến cắn răng dậm chân, Mã thái thú tuy biết, nhưng Mã Thống này là thuộc hạ của con trai, ông ta không muốn trở mặt với nhi tử, nên cũng chỉ đành ủy khuất Ngọc nhi rồi, nghĩ vậy liền nhẹ nhàng trấn an Ngọc Vô Hạ.

Ngọc Vô Hạ cũng là người thông minh, biết Mã Văn Tài rất có địa vị trong lòng Mã thái thú, vì cuộc sống sau này, ả phải nhịn. Đợi đến khi ả có con với Mã Văn Diệu rồi (tên Mã thái thú), Mã phủ này đương nhiên sẽ là của ả, Ngọc Vô Hạ ả đã sớm không phải là nữ tử mặc người ta ăn hiếp trước kia nữa rồi, chờ coi! Ngọc Vô Hạ cúi đầu, rũ mắt, khóe miệng hiện lên một nụ cười dữ tợn.

Mã thái thú vội vã muốn gặp con trai, nên không chú ý vẻ mặt hiện giờ của Ngọc Vô Hạ, bằng không ông ta sẽ trông thấy một khuôn mặt vốn

ôn nhu khéo hiểu lòng người giờ phút này đã sớm vụn vẹo chỉ còn lại sự tàn nhẫn.

Mã thái thú đẩy cửa thư phòng, liền thấy nhi tử mà ông ta tâm tâm niệm niệm đang đứng đưa lưng về phía mình, trong lúc lơ đãng, Văn Tài của ông ta đã trở thành một nam tử cao ngạo rồi, một mình đảm đương hết thảy. Ông ta sững sờ nhìn bóng lưng Mã Văn Tài, nhất thời cảm khái vạn phần.

“Phụ thân.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, Mã thái thú lập tức tỉnh lại, nhìn Mã Văn Tài xoay người qua. Trong lòng Mã thái thú vô cùng đau khổ, bắt đầu từ khi nào, Văn Tài không còn gọi ông là “cha” nữa, mà chỉ gọi “phụ thân”.

“Phụ thân, có việc sao?” Mã Văn Tài thấy Mã thái thú không trả lời, trong mắt hiện lên sự châm chọc, như vô ý nói: “Nếu không có chuyện gì, liền đi nghỉ sớm đi, đoạn đường này bọn ba chắc cũng mệt mỏi rồi.”

Mã thái thú nghe nhi tử thật giống như muốn tốt cho ông nhưng kì thực là không muốn nhìn thấy ông, nhất thời bức mình, trong lòng quặn đau, cảm thấy cả người không có khí lực, lui lại mấy bước thiếu chút nữa ngã nhào, cũng may Ngọc Vô Hà đỡ, ân cần xoa xoa ngực cho ông ta.

Ngọc Vô Hạ giúp Mã thái thú ngồi xuống, hướng về phía Mã Văn Tài mở miệng nói: “Văn Tài, làm sao người có thể đối với cha mình như vậy, cha người không phải là quan tâm người nên mới tới thăm người sao?”

“Ngọc Vô Hạ? Ta vậy mà không biết Mã phủ từ lúc nào đã đổi chủ rồi?!” Mã Văn Tài tựa như nói chuyện phiếm nhìn Ngọc Vô Hạ, cười như không cười, trong đôi mắt lộ ra lãnh ý, giọng nói vô cùng lạnh lùng, cũng tràn đầy xem thường.

“Người. . .” Ngọc Vô Hạ nhất thời tức giận, gục lên người Mã thái thú, khóc lóc kể lể: “Lão gia, thiếp. . . . .”

Mã thái thú giờ phút này bình tĩnh lại, liền an ủi Ngọc Vô Hạ, nhìn Mã Văn Tài, nhất thời hỏa khí cũng nổi lên: “Văn Tài, nói thế nào Ngọc nhi cũng là trưởng bối của con, tốt xấu gì cũng phải xưng một tiếng Ngọc di.”

“Ngọc di? Hay một chữ Ngọc di!” Trong giọng nói tràn đầy mỉa mai, Mã Văn Tài cũng không thèm nhìn tới Ngọc Vô Hạ, loại nữ nhân này, chẳng qua chỉ là thiếp, một thứ nô tài mà thôi. Mã Văn Tài nhìn về phía Mã thái thú, thấy Mã thái thú bởi vì Ngọc Vô Hạ mà trừng mắt với mình, trong lòng không khỏi bi ai, hay cho một chữ cha hiền!

Hồi lâu, cũng không ai nói thêm câu nào, Mã Văn Tài điều chỉnh lại tâm trạng, chậm rãi mở miệng: “Nếu phụ thân đã thích thư phòng như vậy, thì ta liền cáo từ trước!”

Không chờ Mã thái thú nói gì, Mã Văn Tài đã bước nhanh ra khỏi cửa thư phòng, Mã thái thú nhìn bóng lưng con trai kiên quyết rời đi, chán nản ngồi trên ghế, không nói được lời nào.

Trong mắt Ngọc Vô Hạ hiện lên một tia sáng, giống như nghĩ tới điều gì.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Phụ thân? Hai chữ phụ thân này đã cách hẵn rất xa, từ một khắc kia khi mà mẫu thân chết trước mắt hẵn, hẵn đã không còn phụ thân rồi. Khóe miệng thoáng qua một nụ cười trào phúng, trong đôi mắt đen hiện lên một tia sáng, liền bình tĩnh trở lại.

“Mã tiểu tử, Lan nha đầu không có ở đây, người thế nhưng lại đến chỗ ta, thật là kỳ tích a!” Đào Uyên Minh lão đảo đi ra ngoài, tiện tay ném vò rượu về phía Mã Văn Tài, thấy hẵn tiếp được, nhún vai, lại từ trên mặt đất cầm lấy một vò rượu khác, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Mã Văn Tài, nhìn hồ nước xanh biếc trước mặt, yên tĩnh uống rượu.

Mã Văn Tài tiếp được vò rượu, không nói lời nào, cũng cầm vò rượu lên uống một ngụm, động tác cực kì tự nhiên.

Hai người không ai nói chuyện, chỉ tùy ý ngồi ở bên hồ, hòa vào trong gió, uống rượu, vô cùng phóng khoáng.

Một hồi lâu, sắc trời dần tối, mặt trời lặn mang theo ánh chiều tà từ từ lẳng đọng, quả nhiên hoàng hôn đẹp vô cùng!

Đào Uyên Minh đứng lên, vỗ vai Mã Văn Tài, thở dài, hiếm khi đứng đắn mở miệng: “Tu Nhân, trở về đi thôi. Mặc kệ thế nào, ông ta dù sao cũng là phụ thân của người.” Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, mặc kệ ông ta là

người ra sao, ông ta cũng là phụ thân của người, yêu người. . . . . Những lời cuối cùng Đào Uyên Minh chần chừ trong lòng, cũng không nói ra miệng, ông biết Mã Văn Tài hiểu được.

“Ta biết.” Mã Văn Tài nhàn nhạt đáp, những thứ này hắn làm sao không biết? Trên người hắn vẫn chảy dòng máu của ông ta, đây là sự thật làm sao cũng không có thể thay đổi được.

“Được rồi. Tiểu tử thúì, người trở về đi, giả u buồn cái gì!” Đào Uyên Minh thay đổi bộ dạng đứng đắn lúc trước, khôi phục dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày, chính là nhìn không quen bộ dạng muốn chết không muốn sống của tên tiểu tử này, chặc chặc, uống nhiều rượu của ông như vậy, vẻ mặt lập tức đau khổ lắm bầm: “Tiểu tử chết tiệt, lại uống nhiều rượu của ta như vậy. . . . .”

Mã Văn Tài nhìn vẻ mặt vô cùng đau đớn lại ẩn chứa vẻ sốt ruột lo lắng của Đào Uyên Minh, dở khóc dở cười, hắn trái lại đã quá mức không chịu buông tha rồi, không buông tha cho quá khứ, không nhìn thấy hiện tại, hắn đã không còn là thiếu niên cô độc tịch mịch lúc đầu rồi, trong cuộc đời hắn đã có người quan trọng, người yêu, người thân cùng bạn bè.

“Mấy ngày nữa, ta sẽ cho người đưa ít rượu tới đây, không phải thúc vẫn muốn uống rượu quý cất trong hầm ngầm sao?” trong mắt Mã Văn Tài hiện lên ý cười, chậm rãi đứng lên, mở miệng nói.

“Thật sao?! Tiểu tử người không có gạt ta?” Đào Uyên Minh vừa nghe, mặc dù vẫn đau lòng rượu của mình, nhưng ông thêm muốn rượu quý của Mã gia đã lâu rồi, khó có được chủ nhân mở miệng cho ông, liền cẩn thận từng ly từng tý hỏi.

Mã Văn Tài khẽ mỉm cười: “Thúc nói xem?” Không đợi Đào Uyên Minh mở miệng, đã xoay người rời đi.

“Coi như là tạ lễ hôm nay.” Giọng nói từ đằng xa truyền đến, mang theo chút ý cười.

Đào Uyên Minh nhú mày, cười mắng: “Tiểu tử thúì!”

Sương phòng này, nơi ở của Ngọc Vô Hạ khi tiến vào Mã phủ – Tụ Hà Hiên.

Tụ Hà Hiên vốn là nơi ở dùng để sắp xếp cho nữ nhân của Mã thái thú, Mã tổng quản cũng không biết cố ý hay vô tình, lại an bài cho Ngọc Vô Hạ ở đây. Ngầm nói rõ cho Ngọc Vô Hạ, người chỉ là một thiếp thất.

Tuy nói nữ nhân của Tụ Hà Hiên cũng đi ra ngoài một nhóm rồi, nhưng tốt xấu gì vẫn còn một nhóm đấy. Những người còn lại này nếu không phải bộ dạng không tề, thì chính là vô cùng thủ đoạn, Ngọc Vô Hạ với tư cách là tân sủng của Mã Thái Thú, đương nhiên sẽ bị những nữ nhân này căm hận, vào Tụ Hà Hiên không chết cũng bị lột da.

Ngọc Vô Hạ ở thanh lâu cũng không phải chỉ nằm không vô ích, hơn nữa gần đây Mã Thái Thú luôn cưng chiều ả, làm bộ ủy khuất, lê hoa đáĩ vũ khóc lóc trước mặt Mã Thái Thú, tâm Mã Thái Thú rối lên, lập tức gọi Mã Nghĩ vào.

Mã Nghĩ quỳ gối trong hành lang, nhìn lão gia nhà mình nổi giận dùm dùm nhìn hấn, Ngọc Vô Hạ thì ủy ủy khuất khuất khóc lóc dựa vào lão gia nhà mình, trong lòng lập tức hiểu rõ. Cúi đầu không nói, thầm mắng Ngọc Vô Hạ con hồ ly tinh này!

“Mã Nghĩ, vốn tưởng rằng người là lão nhân biết lễ đấy. Sao người lại an bài Ngọc nhi vào Tụ Hà Hiên! Người định làm phản sao?!” Mã Thái Thú ngay tại chỗ nổi bão với Mã Nghĩ.

“Lão gia, Mã Nghĩ nghĩ rằng lão gia không có đặc biệt cản dận, Ngọc di nương là nữ nhân của lão gia đương nhiên sẽ ở tại Tụ Hà Hiên, không

ngờ Ngọc di nương là đặc biệt, cũng do Mã Nghĩ không đúng, xin lão gia trách phạt.” Đúng vậy a, đặc biệt ghê tởm. Trong lòng nghĩ vậy, Mã Nghĩ cúi đầu hạ mắt, giọng điệu vô cùng cung kính, hiển nhiên là sám hối không thôi.

Thái độ của Mã Nghĩ khiến cho cơn tức giận của Mã Thái Thú biến mất dần, gật đầu, Mã Nghĩ dù sao cũng là lão nhân của Mã phủ, không biết chuyện lúc trước của Ngọc nhi, mới có thể xử lý như vậy. Thôi, Mã Thái Thú nghĩ thế, mở miệng nói: “Được rồi, nể tình người cũng là lão nhân của Mã phủ, lại vi phạm lần đầu, đứng lên đi.”

“Tạ lão gia.” Mã Nghĩ đứng lên, vẫn cúi đầu hạ mắt, như chờ Mã Thái Thú tiếp tục phân phó.

“Ngọc nhi, nàng thích chỗ nào, tự mình nói với Mã Nghĩ, đợi lát nữa liền chuyển qua!” Mã Thái Thú trấn an Ngọc Vô Hạ đang bất mãn bĩu môi, hỏi.

“Thật không? Lão gia, Ngọc nhi thích chỗ nào ngài sẽ cho Ngọc Nhi ở chỗ đó ? Lão gia, ngài đối với Ngọc nhi thật tốt!” Điều này khiến Ngọc Vô Hạ vô cùng cao hứng, sớm nghe nói Mã phủ có một nơi đặc biệt lịch sự tao nhã, cũng chỉ có nơi đó mới xứng với ả. Ngọc Vô Hạ làm bộ trầm ngâm chốc lát, cười nói: “Ngọc nhi muốn ở Thính Hương Thủy Tạ.”

“Không được!” Ngoài dự tính, Mã Thái Thú lại cự tuyệt yêu cầu này của ả.

Ngọc Vô Hạ ngạc nhiên, hiển nhiên ả không ngờ Mã Thái Thú luôn luôn đối với ả muốn gì được đó lại không chút lưu tình cự tuyệt yêu cầu này.

Mã Nghĩ cũng kinh ngạc, đáy lòng hiện lên một nghi vấn, chẳng lẽ lão gia vẫn không quên. . . . . Làm sao có thể? Mã Nghĩ lập tức bác bỏ ý nghĩ này.

Mã Thái Thú dường như cũng biết mình cự tuyệt quá không lưu tình, đành bảo Mã Nghĩ lui xuống trước, ngon ngọt dụ dỗ Ngọc Vô Hạ: “Ngọc nhi, trừ nơi đó ra, nàng tùy tiện chọn một nơi, có được hay không?”

Ngọc Vô Hạ cũng hiểu tiến lùi, trong lòng nghĩ Thính Hương Thủy Tạ này rất có thể là kiêng kỵ của Mã Thái Thú, bây giờ mình phải dựa vào ông ta, tất nhiên không thể chọc cho ông ta tức giận, cho nên đành thôi, chọn Cầm Vận Tiểu Trúc, rồi chuyển đến đó.

Ban đêm, ánh trăng sáng treo trên bầu trời.

“Ông ta nói như vậy?” Mã Văn Tài nhàn hạ ngồi trên ghế, một bàn tay thon dài đẹp đẽ vỗ về mũi tên màu bạc ở trên bàn, một bàn tay khác nhàn nhã cầm cây cung vàng, ánh mắt nhìn chăm chú vào cây cung trong tay, bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy, thiếu gia.” Mã Nghĩ đứng trước bàn, trả lời. Hiển nhiên tất cả mọi chuyện phát sinh hôm nay đã sớm thông qua miệng Mã Nghĩ truyền đến tai Mã Văn Tài.

Khóe miệng Mã Văn Tài khẽ cong lên thành một nụ cười giễu cợt, để cây cung xuống, khoát tay áo, bảo Mã Nghĩ lui ra.

Mã Nghĩ cúi chào một cái, rồi lui ra ngoài.

Mã Văn Tài lúc này chậm rãi đứng dậy, đôi mắt thâm thúy u tĩnh, không ai biết bên trong chứa thứ gì. Khóe miệng cười trào phúng dần dần biến thành đau đớn, mẹ, ông ta còn nhớ rõ mẹ, ông ta thế mà vẫn còn nhớ đến mẹ, như vậy có phải mẹ sẽ không còn đau lòng nữa không?

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Cái gì, con nói con muốn kết hôn với nữ nhi của Diệp gia ở Thượng Ngu ?!” Mã Thái Thú ngồi ở trên ghế, nghe Mã Văn Tài nói vậy, chấn động!

Nữ nhi Diệp gia, Diệp Quân Lan! Ngọc Vô Hạ đứng bên cạnh Mã Thái Thú, ánh mắt chớp liên tục. Nếu như không phải do Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài ngăn cản, Anh Tề đã sớm mang ả về nhà, ả cũng không bị rơi vào tình trạng hôm nay. Mã Văn Tài thế nhưng nói muốn cưới Diệp Quân Lan!

“Đúng vậy, phụ thân! Ta không nói sai, ngài cũng không có nghe lầm!” Mã Văn Tài vô cùng bình tĩnh trả lời, phá vỡ nghi ngờ của Mã Thái Thú.

Mã Thái Thú chợt đứng lên, bước đến trước mặt Mã Văn Tài, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nói từng câu từng chữ: “Không có khả năng! Ta cho con biết, ta tuyệt đối sẽ không để con cưới một nữ nhi của thương nhân không quyền thế không địa vị!” Cho dù Diệp gia là sĩ tộc thì sao, cũng chỉ là sĩ tộc nghèo túng, cô gái đó tuyệt đối xứng với con trai của ông.

Mã Văn Tài bình tĩnh nhìn ông, đột nhiên cất giọng cười to, trong mắt tràn đầy châm chọc, lạnh lùng, xa cách.

Mã Thái Thú sợ hết hồn, lùi lại mấy bước, ngã ngồi trên ghế, run rẩy hỏi: “Con cười cái gì?!”

Tiếng cười ngừng lại, khuôn mặt Mã Văn Tài tràn đầy giễu cợt nhìn về phía phụ thân của mình: “Ông đã quên? Nếu như không có mẫu thân của tôi, ông cùng lắm cũng chỉ là con của một thương nhân không quyền thế không địa vị mà thôi!”

Ông cùng lắm cũng chỉ là con của một thương nhân không quyền thế không địa vị mà thôi! Một đạo sấm sét đánh xuống, khiến Mã Thái Thú chấn động, cả người vô lực, ông sững sờ nhìn về phía nhi tử, trong mắt tràn ngập bi ai.

Ngọc Vô Hạ đỡ lấy Mã Thái Thú, nhẹ giọng an ủi, quay đầu lại, hướng về phía Mã Văn Tài nói: “Thiếu gia, lão gia cũng là vì tốt cho ngài, dù sao Diệp gia cũng không xứng với. . . . .” Lời còn chưa nói hết, đã thấy Mã Văn Tài bước một bước dài đi tới trước mặt, không đợi ả kịp phản ứng, một cái tát đánh mạnh vào mặt ả.

Mã Văn Tài hài lòng nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Ngọc Vô Hạ, ánh mắt sắc bén lộ ra vẻ khinh thường, lạnh lùng mở miệng: “Người là cái thứ gì, dám mở miệng nhắc tới Lan nhi!”

Ngọc Vô Hạ thân thể run lên, không dám nói nữa, ngậm cắn răng, Mã Văn Tài, người chờ đó cho ta!

Giờ phút này Mã Thái Thú cũng mặc kệ Ngọc Vô Hạ, hiện tại trong đầu ông ta chỉ có ánh mắt lạnh lùng của nhi tử nhìn ông.

“Phụ thân, chuyện này ta chỉ tới báo cho ngài biết, ngài phản đối cũng được tán thành cũng được, ta nhất định sẽ cưới Lan nhi về nhà.” Mã Văn Tài sau khi nói như đinh chặt sắt, liền xoay người rời đi.

Mã thái thú thờ dài, thôi thôi, chỉ cần Văn Tài thích, ông còn có thể làm sao?! Diệp gia tốt xấu gì cũng coi như là sĩ tộc!

Diệp Quân Lan ở nhà ăn ngon ngủ kĩ, không hề biết chuyện Mã Văn Tài vì cưới nàng mà đấu với Mã Thái Thú một hồi, có điều giờ phút này nàng cũng không rảnh đi lo lắng chuyện đó.

Nói thế nào đây? Vương Lam Điền quyết định ở lý Diệp gia không đi, Vương thế bá trước nay luôn vô cùng an tâm với con gái, nghe nói con trai mình ở nhà tử tử liền không hề hỏi tới nữa.

Vì vậy Vương Lam Điền mỗi ngày chơi bồi lêu lổng, không có việc gì, rất cực yêu thích hoạt động bà tám mà già trẻ gái trai đều thích. Mỗi ngày theo dõi báo cáo tin đồn thú vị về Chúc gia.

Hôm nay, khí trời tốt, tâm trạng Diệp Quân Lan cũng thực không tệ, Vương Lam Điền lại mang đến một tin tức khiến nàng vô cùng phiền muộn!

“Cái gì! Huynh nói bây giờ Lương Sơn Bá đang quỳ trước cửa lớn Chúc gia trang?!” Diệp Quân Lan đầu đầy hắc tuyến, Lương Sơn Bá này cũng thật có bản lĩnh, một đường từ Hàng Châu đuổi đến Thượng Ngu, bây giờ còn quỳ gối trước cửa nhà người ta.

Vương Lam Điền gật đầu, cột nhả nói: “Còn không phải sao? Bên ngoài Chúc gia trang chật kín người xem trò hay, vô cùng náo nhiệt!”

Diệp Quân Lan bóp bóp đầu, nhìn bộ dạng hả hê của Vương Lam Điền, lập tức cầm lấy một hạt dẻ ném xuống: “Huynh có phải quá nhàm chán hay không?!” Nếu như Vương bá bá biết con trai nhà mình ở nhà bọn họ biến thành bộ dạng này, còn không liều mạng với nhà bọn họ sao!

“Ai u!” Vương Lam Điền ôm trán, vô cùng ủy khuất rũ đầu nhìn Diệp Quân Lan: “Diệp gia muội tử, sao muội lại đánh đầu ta, sẽ dần đi đó!”

Diệp Quân Lan thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu, không để ý đến hăn nữa, trong lòng bắt đầu lo lắng cho nhị lão (hai người lớn tuổi) và Bát ca của Chúc gia.

Lương Sơn Bá cố chấp quỳ ở bên ngoài Chúc gia trang không nhúc nhích, nhiều ngày không gặp, thân thể hăn vốn gầy yếu bây giờ lại càng gầy gò, trên mặt rất tiều tụy.

Hăn rốt cuộc tìm được nhà Anh Đài, Anh Đài, nàng đang ở bên trong có đúng hay không? Giữa chúng ta chỉ cách một cái cánh cổng này, nhưng không có cách nào gặp nhau, Anh Đài, nàng có khỏe không? Lương Sơn Bá quỳ ở đó, trong lòng xoay chuyển vô số ý niệm.

Tứ Cửu đau lòng nhìn thiếu gia nhà mình, thiếu gia, thân thể của người còn chưa khỏe mà?

Bốn phía chật kín người xem náo nhiệt, chỉ trở bàn tán sôi nổi.

Bên trong Chúc gia trang, Chúc Anh Đài mặc áo mỏng, quỳ gối trước mặt cha mẹ và ca ca, nước mắt không tiếng động chảy xuống, nàng thống khổ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của phụ thân và ca ca, nhẹ nhàng cúi người dập đầu một cái lại một cái, máu tươi nhiễm đỏ trán, nhuộm đỏ mặt đất.

Trong mắt Chúc Anh Tề tràn đầy bi ai, Cửu nha đầu, Lương Sơn Bá đáng giá để muội làm như vậy sao?

Chúc viên ngoại không đành lòng quay đầu qua một bên, Cửu nha đầu của ông sao lại biến thành như vậy? Cửu nha đầu, cha nên làm gì với con bây giờ?

Lúc này, nha hoàn dìu Chúc mẫu xuất hiện.

Chúc mẫu vừa nhìn, liền kêu một tiếng hắt tay nha hoàn ra, kéo thân thể suy yếu bệnh tật, xông qua ôm cổ con gái, lệ rơi đầy mặt ngăn cản nàng

tiếp tục đập đầu, bi thương nhìn Chúc Anh Đài, chậm rãi khẩn cầu nói: “Cửu nha đầu, coi như mẹ xin con, có được hay không? Cửu nha đầu, đừng thương tổn bản thân nữa, có được hay không? Cửu nha đầu, con đứng lên, mẹ cái gì cũng đều đáp ứng con! Con thế này, mẹ thật đau lòng a!” Bà ôm Chúc Anh Đài khóc lớn, vô cùng thương tâm.

“Mẹ, mẹ, nữ nhi cầu xin mẹ, buông tha cho Sơn Bá, buông tha cho chúng con, có được hay không?” Chúc Anh Đài nằm trong ngực Chúc mẫu, giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng, nước mắt và máu chảy xuống, lộ ra vẻ thê thảm vô cùng, vừa dứt lời, Chúc Anh Đài liền hôn mê bất tỉnh.

“Được được, mẹ đáp ứng con!” Chúc mẫu nhìn nữ nhi tiều tụy trong lòng, tâm đau như dao cắt, bà chỉ có một nữ nhi như vậy, bà có thể làm sao đây?

Chúc mẫu sai hạ nhân đưa Chúc Anh Đài về phòng, chậm rãi nhìn về phía hai cha con Chúc gia, rồi nhìn Chúc Anh Tề nói: “Anh Tề, mở cửa đi! Để Lương Sơn Bá đi vào.”

Chúc Anh Tề nhìn Chúc mẫu, thấy bà hạ quyết tâm, bất đắc dĩ gật đầu.

Cửa lớn Chúc gia trang rốt cục mở ra, Chúc Anh Tề chậm rãi đi tới.

Lương Sơn Bá ngẩng đầu nhìn về phía Chúc Anh Tề, trong mắt tràn ngập vui mừng.

“Người vào đi!” Chúc Anh Tề nói xong, xoay người, giống như khinh thường nhìn thêm Lương Sơn Bá một lần.

Lương Sơn Bá lão đảo đứng lên, chân tê dại, Tứ Cửu đỡ hân, một chủ một tớ đi vào trong Chúc gia trang.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Người chính là Lương Sơn Bá?” Chúc mẫu ngồi ở đại sảnh, nhìn nam tử đi theo Chúc Anh Tề bước vào.

Vóc dáng cao cao gầy gò, khuôn mặt tái nhợt, ngũ quan bình thường, chỉ có thể coi là thanh tú, đôi mắt hiền hậu. Mà khí chất cũng tạm được, nếu như không phải bà nhìn Diệp Quân Mặc lớn lên, thì Lương Sơn Bá này cũng xem như ôn nhuận như ngọc.

Lương Sơn Bá thấy Chúc mẫu đánh giá mình, lại thấy Chúc phụ ngồi ở một bên, vội vã hành lễ gặp mặt: “Văn bối Lương Sơn Bá bái kiến bá phụ bá mẫu.” Nói rồi định quỳ xuống.

Chúc phụ hừ lạnh một tiếng, quay người đi, coi như đáp ứng.

Chúc mẫu nhìn hẩn, nói: “Được rồi, ta không nhận nổi một quỳ của người. Nếu Anh Đài biết được, còn không tìm ta liều mạng sao.”

“Bá mẫu?!” Lương Sơn Bá trong lòng khổ sở, vẫn thẳng tắp quỳ xuống. Tứ Cửu thấy vậy vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì.

Mắt lạnh nhìn Lương Sơn Bá quỳ xuống, trông hẩn một thân chặt vật, Chúc mẫu nghĩ tới nữ nhi nhà mình đầu đầy máu tươi, Cửu nha đầu. . . . . Chúc mẫu suy nghĩ chốc lát, chậm rãi mở miệng: “Anh Tề, dẫn hẩn đi

xuống rửa mặt, sau đó để hăn. . . . . để hăn đi gặp muội muội của con một chút đi!”

Lương Sơn Bá vô cùng vui mừng: “Bá mẫu?!” Anh Đài, mẹ của nàng đồng ý cho chúng ta ở chung một chỗ rồi! Anh Đài, nàng có vui mừng không?

Chúc Anh Tề gọi người hầu mang Lương Sơn Bá đi xuống, bản thân thì vẫn ở lại đại sảnh.

“Mẹ!” Chúc Anh Tề bất mãn gọi Chúc mẫu một tiếng, lại thấy Chúc mẫu mệt mỏi tựa lên ghế, phất phất tay bảo hăn dẫn Lương Sơn Bá đi.

“Anh Tề, con đã nghe mẹ con nói rồi đó.” Chúc phụ vẫn một mực yên lặng không lên tiếng lúc này chợt mở miệng, “Dù sao chúng ta cũng chỉ có một nữ nhi là Cửu nha đầu, con cũng chỉ có một muội muội, chẳng lẽ thật sự muốn nhìn con bé đi tìm cái chết sao?”

Chúc Anh Tề trong lòng chua xót, không nói gì nữa, phân phó người hầu chăm sóc Chúc mẫu, rồi cũng đi xuống.

Mấy ngày sau, Lương Sơn Bá mang theo Chúc Anh Đài rời khỏi Chúc gia trang, bọn họ rốt cục đạt được ước muốn ở chung một chỗ.

Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đứng ngoài Chúc gia trang, hai người nhìn nhau, ẩn ý đưa tình, bọn họ trải qua nhiều đau khổ như vậy rốt cục có thể dắt tay nhau rồi.

Tứ Cửu đứng một bên, hung hăng lau nước mắt, công tử, hai người sẽ hạnh phúc.

Chúc Anh Đài nhìn nơi mình lớn lên từ nhỏ lần nữa, lệ rơi đầy mặt.

Lương Sơn Bá ôm lấy nàng thật chặt, dùng ống tay áo cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu nói: “Anh Đài, tin tưởng ta, ta sẽ cho nàng hạnh phúc!”

Chúc Anh Đài tựa vào trong ngực hắn, gật đầu, rồi kéo tay hắn, xoay người rời đi.

Tạm biệt, Chúc gia trang!

....

“Tiểu thư, tiểu thư, cô gia tới!” Truy Nhi vội vã chạy vào.

Diệp Quân Lan mắt cũng không ngẩng, trực tiếp ném một hạt dẻ tới: “Truy Nhi, ai là cô gia?!”

Truy Nhi ôm trán, rơi lệ ủy khuất nói: “Cô gia không phải là Mã Văn Tài Mã công tử sao?” Tiểu thư, người không phải là biết rõ còn cố hỏi sao! Trong phủ này từ trên xuống dưới có ai không biết a!

“Ai nói, ai nói hắn là cô gia của tiểu thư nhà người. . . . .” Diệp Quân Lan hiếm khi ngượng ngùng một hồi, coi như phải thì người cũng không thể trắng trợn kêu ra như thế a.

“Sao vậy? Ta có chỗ nào đắc tội Lan nhi rồi, Lan nhi không quan tâm ta nữa sao?” Một giọng nói truyền đến, mang theo ý cười, bóng người thon dài xuất hiện ở trước mặt Diệp Quân Lan, khóe miệng khẽ cong lên, đôi mắt ấm áp tràn đầy tình cảm.

“Tu Nhân.” Diệp Quân Lan nhẹ nhàng gọi, đứng dậy, nhanh chóng lao về phía hắn. Ta ôm, thật lâu rồi không có ôm Tu Nhân a!

Mã Văn Tài tiếp được nàng, đem nàng ôm vào trong ngực.

Hồi lâu, Diệp Quân Lan chôn trong ngực Mã Văn Tài, rầu rĩ lên tiếng hỏi: “Chàng đến khi nào vậy?”

“Vừa đến, trước bái kiến bá phụ bá mẫu, rồi lập tức tới đây tìm nàng.” Mã Văn Tài cười xấu xa, tiếp tục nói, “Lan nhi có phải đã quên một chuyện rồi hay không?”

Diệp Quân Lan từ trong ngực hăn ngẩng đầu, buồn bực hỏi: “Chuyện gì?”

“Nàng đã đáp ứng gả cho ta.” Mã Văn Tài trả lời, hài lòng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Quân Lan, vùi đầu vào trong ngực hăn lần nữa, “Lần này tới đương nhiên là để đề cập hôn sự, sau đó cưới nàng về.”

Diệp Quân Lan nghe thấy thế, tránh khỏi cái ôm của Mã Văn Tài, trừng to mắt nhìn hăn: “Chàng không lầm chứ?!” Nhanh như vậy sẽ phải lập gia đình sao! Nàng không muốn, vì sao lần trước nàng lại đáp ứng a!

“Nàng nói xem?” Mã Văn Tài nhướn mày, mỉm cười: “Mới vừa rồi bá phụ bá mẫu đã đồng ý! Ah, đúng rồi, nên đổi thành gọi cha mẹ.”

Không phải chứ? Nói như vậy nàng lập tức bị gả đi ra ngoài sao?!

Lập gia đình là một chuyện vô cùng phiền phức! Hiện tại, Diệp Quân Lan đã thật sự thấu hiểu, thấu hiểu rất rõ.

Cổ đại có sáu lễ, vấn danh, nạp cát, nạp thái, thỉnh kỳ, nghênh thân. Sau lại chỉ có 4 lễ, là: vấn danh, nạp cát, định sính, nghênh thân.

Lễ nạp thái: là lễ đến nhà gái để ngỏ ý về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy.

Vấn danh: theo đúng nghĩa chữ vấn danh, lễ này cốt để nhà trai hỏi rõ tên, tuổi người con gái và mẹ đẻ người ấy, để biết rõ hơn về thân thế cũng

như sự giáo dục của người này.

Nạp cát: lễ này có nghĩa là nhà trai đã bói được quẻ tốt về hôn nhân giữa đôi trai gái.

Thỉnh kỳ: lễ này có mục đích xin nhà gái ấn định ngày làm lễ cưới dựa theo ngày tháng tốt xấu.

Nạp tể: đưa sính lễ tới nhà gái.

Nghênh thân: là lễ đón dâu về nhà trai.

Cũng may những việc này đều không cần nàng quan tâm, nàng chỉ cần biết điều ngoan ngoãn ngồi trong nhà chờ gả là được.

Hôn lễ phân ra hai đợt, một đợt cử hành ở Hàng Châu, một đợt cử hành ở Diệp phủ, là Mã Văn Tài quyết định, Mã Thái Thú miễn cưỡng đồng ý nhĩ tử cưới Diệp Quân Lan, cũng không thể phản đối nhĩ tử cử hành hôn lễ ở Diệp phủ.

Kỳ thật Diệp gia phụ thân và Diệp gia mẫu thân cũng biết rõ chuyện này, nên cũng lén làm một chút chuẩn bị. Nha đầu nhà bọn họ làm sao có thể chịu ủy khuất chứ! Nếu không phải cảm thấy Mã tiểu tử đối với nữ nhĩ nhà mình quả thật không tệ, bản thân cũng là người có khả năng, thì bọn họ mới không gả Lan nhĩ cho hãn đầu!

Ngày thành thân ở Diệp phủ, Mã Thái Thú vẫn xuất hiện, với tư cách là thân quyến của nhà trai. Mã Thái Thú trăm triệu lần không ngờ tới, trong hôn lễ của Diệp gia, sẽ gặp phải người hai nhà Vương Tạ, Tạ Đạo Uẩn và vợ chồng Vương Ngưng Chi thay mặt Tạ An và Vương Hi Chi đến đây chúc mừng. Cuối cùng, Đào Tiềm (tức Đào Uyên Minh) vốn thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng xuất hiện.

Diệp gia, hay cho một Diệp gia! Từ đó Mã Thái Thú đối với Diệp gia vô cùng khách khí, đối đãi với con dâu cũng coi trọng có thêm.

Hôn lễ được hoàn tất vô cùng hòa hợp, Diệp Quân Lan trong u mê gả cho Mã Văn Tài. Đêm đó liền đi thuyền chạy tới Hàng Châu, một hôn lễ long trọng khác sẽ được cử hành ở Mã phủ Hàng Châu.

Trên thuyền, trong sương phòng.

Diệp Quân Lan mệt mỏi một ngày, vừa thấy giường, liền ngã đầu nằm ngủ.

Mã Văn Tài trở về phòng, bất đắc dĩ nhìn tân nương nhà mình ngủ say sưa, lên giường, nằm xuống, nhẹ nhàng đem Diệp Quân Lan ôm vào trong ngực.

Mã Văn Tài nhìn người trong ngực, nhớ tới cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Quân Lan lầm bầm, vẻ mặt đáng yêu oán trách nói “Vì sao lại phải có hai lần hôn lễ”, cười khẽ, in xuống một nụ hôn trên mặt Diệp Quân Lan, ôn hòa nói nhỏ: “Lan nhi, ta muốn cho nàng một hôn lễ long trọng nhất.”

Lan nhi, ta muốn đem tất cả những thứ tốt nhất cho nàng! Lan nhi, ta muốn nàng trở thành tân nương hạnh phúc nhất.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Xuống thuyền, Diệp Quân Lan liền bị hỉ nường công trên lưng ngồi vào kiệu hoa của Mã phủ đã chờ ở bến tàu từ sáng sớm.

Một đường diễn tấu sáo và trống, vô cùng náo nhiệt!

Hàng Châu thật vất vả vượt qua dịch chuột, mọi người may mắn còn sống tràn đầy hi vọng với cuộc sống mới, đám cưới vui mừng này cũng hòa tan chút bi thương cuối cùng trong lòng họ! Chỉ có trải qua sự uy hiếp của cái chết, con người mới có thể hiểu được cuộc sống tốt đẹp, cũng càng hi vọng thấy hạnh phúc tồn tại, đồng thời càng thành tâm chúc phúc cho người khác hơn.

Từ bến tàu đến Mã phủ Hàng Châu, đoạn đường này vây đầy người, mọi người ồn ào, vô cùng náo nhiệt!

Qua thật lâu, Diệp Quân Lan nghe thấy tiếng bánh pháo cùng tiếng nhạc nổi lên, kiệu hoa đã được nghênh vào đại môn của Mã phủ.

Bọn hạ nhân của Mã gia cũng sớm chuẩn bị xong, đốt một chậu than ở chính giữa, Diệp Quân Lan ngồi kiệu hoa đi qua chậu than, tẩy trừ tà khí mà tân nương có thể bị lây dính suốt chặng đường, ngụ ý cuộc sống sau này chắc chắn sẽ may mắn thuận lợi, ngọt ngào mỹ mỹ cả đời.

Mã Văn Tài ngồi trên ngựa, một thân hỉ bào màu đỏ, vẻ mặt hưng phấn, cho dù ai liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra tâm tình vui sướng của hắn.

Kiệu hoa dừng ở Mã phủ.

Mã Văn Tài phi thân xuống ngựa, nhận lấy cây cung và mũi tên Mã Thống đưa tới, khước miệng mang theo nụ cười ấm áp.

Vút vút vút ——

Ba mũi tên hồng bay về phía cửa kiệu, một lễ cổ này coi như hoàn thành.

Hỉ nương ở một bên nhẹ nhàng vén rèm kiệu hoa, đỡ Diệp Quân Lan ra kiệu, đưa lụa đỏ qua, Diệp Quân Lan cầm ở trong tay, trong lòng có chút khẩn trương và ngượng ngùng, dưới sự giúp đỡ của hỉ nương, chậm rãi đi tới, Mã Văn Tài cầm một đầu lụa đỏ, vẻ mặt mỉm cười nhìn Diệp Quân Lan đi tới.

Vào lễ đường, bái thiên địa, trong tiếng huyện náo của các tân khách tiến vào hỉ phòng.

Kết thúc buổi lễ, tất cả đều đã xong.

Mã Văn Tài ở bên ngoài chúc rượu, hỉ nương dìu nàng vào tân phòng, để nàng ngồi trên giường cưới, rồi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, trong nhà chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng gả cho Mã Văn Tài rồi ! Nàng thật sự đã gả sao?! Diệp Quân Lan ngồi trong tân phòng, im lặng cảm khái. Mấy ngày trước nàng vẫn là thiếu nữ đợi gả, mà hôm nay đã ngồi kiệu hoa gả cho người nàng yêu rồi, thế giới này quả thật kỳ diệu!

Diệp Quân Lan quy củ ngồi đó, nhàm chán không nhìn được nghĩ linh tinh.

Bên ngoài loáng thoáng truyền đến âm thanh ầm ỹ, tiệc rượu rất náo nhiệt, xem ra Tu Nhân một chốc không thể về được. Về phần có uống say hay không, nàng mới không lo lắng đâu, Tu Nhân tửu lượng tốt như vậy, đoán chừng chỉ có hấn chuốc say người khác.

Nghĩ như vậy, Diệp Quân Lan không khỏi cười ra tiếng, vội vàng che miệng lại. Nàng len lén xuyên qua khăn voan màu đỏ, loáng thoáng, dường như có thể nhìn thấy phía ngoài đèn dầu sáng trưng, ánh sáng tràn ngập đủ loại màu sắc, có lẽ do khăn voan màu đỏ, nên nhìn thứ gì cũng là màu đỏ vui mừng.

Kỳ thật Diệp Quân Lan không thích màu đỏ, nói trắng ra là quá mức diễm lệ, giống như một ngọn lửa mãnh liệt, sau khi thiêu đốt chỉ còn một mảnh hoang phế, phần xinh đẹp này quá mức ngăn ngại. Mà giờ khắc này nàng lại cảm thấy màu đỏ thật sự rất có không khí vui mừng, quả nhiên tâm tình khác nhau, nhìn thấy chuyện gì vật gì cũng sẽ khác nhau.

Diệp Quân Lan nhẹ nhàng cười một tiếng, trong lòng dâng lên sự yên bình và ngọt ngào.

Không biết qua bao lâu, Diệp Quân Lan nghe thấy tiếng mở cửa đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân. Mã Văn Tài chậm rãi đi về phía nàng. Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước, nàng cẩn thận đếm, tiếp theo dừng ở trước người nàng.

Diệp Quân Lan không khỏi cúi đầu, khẩn trương, nàng cảm thấy cả khuôn mặt đều bị thiêu đốt, may mắn bây giờ vẫn đang trùm khăn, nếu không tuyệt đối sẽ bị Tu Nhân cười chết!

Nghĩ như vậy, lại nghe được một tiếng cười khẽ, hai mắt chợt sáng, khăn voan đã bị Mã Văn Tài lật ra.

Diệp Quân Lan bỗng nhiên ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt tuấn tú, nụ cười ôn nhu của Mã Văn Tài, khóe miệng ngán không được sự vui vẻ, cười đến nghiêng nước nghiêng thành, như say gió xuân.

Diệp Quân Lan nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác, che mặt mình, khóc không ra nước mắt, xong rồi, mặt thật sự nóng! Hình tượng của nàng toàn bộ bị phá hủy rồi!

Mã Văn Tài nhìn khuôn mặt đỏ bừng, bộ dáng không tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, vẻ xoắn xuýt lại không dám phát tác của nương tử nhà mình, vô cùng không phúc hậu cười đến càng ngày càng vui vẻ, cuối cùng nàng đã là thê tử của hắn.

“Cười, cười, cười, chàng còn dám cười!” Diệp Quân Lan bị hắn cười đến thẹn quá thành giận, nghiêng đầu sang, trừng mắt nhìn chăm chăm Mã Văn Tài, làm bộ muốn đánh hắn.

Mã Văn Tài nhẹ nhàng nhượng mảy, một phát bắt được tay nàng, thuận thế dùng lực, nàng bị kéo vào trong lòng hắn. Diệp Quân Lan nhìn chăm chăm hắn, hơi giãy dụa.

Mã Văn Tài khẽ mỉm cười, cúi đầu kề sát vào lỗ tai tinh xảo trắng nõn như ngọc của Diệp Quân Lan, hơi thở mập mờ ấm áp, sau đó nhẹ nhàng liếm liếm vành tai nàng.

Cả người Diệp Quân Lan nhất thời mềm nhũn, tựa vào trong ngực Mã Văn Tài, không giãy dụa nữa.

Mã Văn Tài khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Quân Lan ngồi lên giường cưới, tiện tay cầm lấy rượu giao bôi ở đầu giường, đưa cho Diệp Quân Lan.

Diệp Quân Lan đang định đón lấy, đã thấy Mã Văn Tài nhanh chóng uống chén kia của mình, rồi ném chén rượu, sau đó không đợi nàng kịp

phục hồi tinh thần, cầm lấy chén kia của Diệp Quân Lan uống cạn, tiếp theo nhanh chóng hôn lên môi nàng, thuận thế nghiêng người đẩy Diệp Quân Lan ngã xuống giường, đưa tay thả màn đỏ xuống.

Diệp Quân Lan mở to mắt, hơi nhú mày, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, đó là rượu sao?! Diệp Quân Lan muốn đẩy Mã Văn Tài ra, nhưng bắt gặp ánh mắt của hắn, trong đó không che dấu được ôn nhu cùng thâm tình, trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác hạnh phúc trong lòng nàng bùng lên.

Hôm nay nàng là tân nương của hắn. Trong lòng Diệp Quân Lan rung động, nhu tình bốn phía, nhìn không được đưa tay ôm lấy Mã Văn Tài.

Tiếng tim đập quen thuộc, thân thể ấm áp, hơi thở an tâm, Diệp Quân Lan từ từ nhắm chặt hai mắt, cảm thụ Mã Văn Tài càng lúc càng thâm nhập, trong đầu dần dần trống rỗng, mê ly như say. . . . .

Trong phòng, trên bàn, nến đỏ lẳng lặng cháy, lửa đỏ bùng lên, khiến cho lòng người không khỏi sinh ra một sự ấm áp và hạnh phúc.

Trên giường, loáng thoáng có thể nhìn thấy hai bóng người, im lặng ôm nhau, sinh tử hòa hợp, nắm tay nhau, đi đến già.

Không cần ngôn ngữ, tất cả đều tốt đẹp như thế, cuộc đời này, yêu người không hối hận.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Khi Diệp Quân Lan tỉnh lại, đã nhìn thấy Mã Văn Tài nằm ở bên cạnh, trong thoáng chốc cảm thấy cảnh tượng này quen thuộc đến như vậy. Thế nhưng chuyện này không thể nào a, nàng nghĩ tới, đứng dậy, tỉ mỉ nhìn người bên cạnh, càng nhìn càng cảm thấy đẹp mắt, cảm thấy Mã Văn Tài trước mặt so với ngày thường càng nhiều hơn một phần nhu hòa cùng trẻ con.

“Nương tử thấy thế nào, cảm thấy có hài lòng không?” Mã Văn Tài đột nhiên mở mắt ra, khẽ cười nhìn Diệp Quân Lan, Diệp Quân Lan không được tự nhiên nhanh chóng quay đầu đi, trong lòng hô to ‘mất mặt quá mà’.

Mã Văn Tài ngồi dậy, cánh tay dài duỗi ra, đem Diệp Quân Lan ôm vào trong ngực, giọng nói trầm thấp ở bên tai nàng vang lên: “Sao hả, không hài lòng?”

Diệp Quân Lan xấu hổ đỏ mặt, oán hận nói: “Không hài lòng!” Lại nói, nhìn trộm bị bắt quả tang thật là mất mặt, cũng khó trách Diệp Quân Lan da mỏng thẹn quá thành giận!

“A?” Mã Văn Tài vùi đầu vào cổ Diệp Quân Lan, hít sâu mùi hương mơ hồ trên người nàng, cúi đầu cười, tiếng nói cất lên: “Đáng tiếc, hàng đã bán kiên quyết không trả lại! Nương tử, nàng tạm chấp nhận đi!” Sau đó

một nụ hôn nhẹ nhàng rơi lên cổ Diệp Quân Lan, theo cổ xuống đến lưng, từ từ dờn xuống.

“Chàng!” thân thể Diệp Quân Lan chấn động, cả người tê dại, lập tức mềm mại ngã vào trong ngực Mã Văn Tài.

Mã Văn Tài nhướng mi, thấy mục đích đã đạt được, dĩ nhiên là nắm chắc cơ hội, từng bước tiến công, đánh Diệp Quân Lan tơi bời (nghĩa bóng thôi nhá >.<), liên tiếp bại lui, không thể làm gì khác đành mặc hấn làm xăng làm bậy.

Câu nói đêm xuân ngán ngủ, mặt trời đã lên cao, từ đó đế vương không vào triều, dùng ở chỗ này vô cùng thích hợp.

Hai người ở đây tự đắc vui mừng, hai người bên ngoài lại khổ sở đắng chát.

“Lão gia, mặt trời cũng đã lên cao rồi, vậy mà tân nương tử còn chưa kính trà, thật là không có quy củ!” Ngọc Vô Hạ ngồi dưới tay Mã Thái Thú, mang theo phần hận nói xấu Diệp Quân Lan.

Mã Thái Thú ngược lại không vội, chậm rãi uống trà, sắc mặt không biến đổi, không nói một lời.

Ngọc Vô Hạ thấy Mã Thái Thú không nói gì, không phản đối cũng không tán thành, tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, nhìn có chút hả hê nói: “Lão gia, thiếp thấy Diệp nha đầu là con bé không hiểu quy củ, lão gia nhìn xem bây giờ không phải ngay cả lão gia người phụ thân này nàng ta cũng không để vào mắt hay sao?” Ắ không tin, không chinh chết được Diệp Quân Lan, gả vào Mã gia, tốt xấu gì ả cũng coi như trường bối của nàng rồi, huống chi Vân Diệu rất cứng chiều ả!

Mã Thái Thú nhìn thoáng qua Ngọc Vô Hạ, lông mày khẽ nhíu lại, ông không phải người hồ đồ, nếu không cũng sẽ không làm quan nhiều

năm như vậy đứng vững vàng không ngã.

Lúc trước sủng ái Ngọc Vô Hạ, cũng chẳng qua bởi vì Ngọc Vô Hạ có mấy phần giống Uyển Trăn, ông già rồi, thật vất vả có một người có thể phụng bồi mình, để ông nhớ tới Uyển Trăn, ông cũng chấp nhận tùy theo ý nàng, hiện tại nàng ngược lại không biết tốt xấu, nói lời ong tiếng ve đối với con dâu nhà mình, dù sao đi nữa Diệp Quân Lan cũng là Thiếu phu nhân của Mã gia, chủ mẫu tương lai của Mã phủ.

Tuy nói ban đầu ông vốn có chút xem thường dòng dõi Diệp gia, thế nhưng trải qua một hồi hôn lễ ở Diệp gia kia, ông coi như biết, Diệp gia tuyệt đối không phải như ông đã nghĩ, bọn họ không thể đắc tội được. Càng quan trọng hơn là Văn Tài yêu nàng. Vả lại ông cũng biết tính cách của con mình, đoán chừng không phải do con dâu không chịu ra, mà là nhi tử quần lấy nàng đi!

Mã Thái Thú “rầm” một cái đặt chén trà xuống, hơi hột nói: “Ngọc nhi, có mấy lời không phải là người có thể nói.” Đừng tưởng rằng ta cứng chiều người, thì người có thể khoa tay múa chân.

Thân thể Ngọc Vô Hạ cứng đờ, cúi đầu: “Dạ, Ngọc nhi biết rồi!” Trong tay âm thầm ra sức xoắn khăn, trong lòng phần hận không chỗ phát tiết.

“Đều tại chàng, nếu không ta làm sao lại dậy trễ như vậy!” Diệp Quân Lan vừa oán trách Mã Văn Tài, vừa nhanh chóng rửa mặt. Đáng chết, nếu không phải Tu Nhân sáng sớm quần lấy nàng, nàng cũng sẽ không dậy muộn.

“Ta cũng không để ý, nàng để ý làm gì.” Mã Văn Tài ung dung choàng một bộ y phục, lười biếng tựa vào bên giường, tóc đen bóng không buộc, tán loạn trên vai, mày kiếm nhú nhẹ, trong mắt thản nhiên, giọng nói không quan tâm, khoe miệng hơi khinh thường.

“Mặc kệ nói thế nào, ông ấy cũng là phụ thân của chàng.” Diệp Quân Lan thở dài, nàng đương nhiên biết chuyện giữa Mã Văn Tài và phụ thân hần, nàng cố ý không hỏi hần, nhưng Mã Văn Tài cũng không gạt nàng: “Tu Nhân, chàng có biết chàng bây giờ giống như một đứa nhỏ tức giận hay không.” Rõ ràng trong lòng quan tâm, nhưng lại cố ý làm bộ như không thèm để ý.

“Phụ thân. . . . . À. . . . .” Mã Văn Tài nghiền ngẫm lấy hai chữ này, Văn Tài, đáp ứng mẹ, đừng hận cha con, cha con ông ấy không sai, người sai chính là mẹ. Trong đầu Mã Văn Tài vang lên lời nói của mẫu thân trước khi chết, sau đó mẫu thân nhắm mắt lại, khóe mắt rơi lệ. Mẹ, người bảo con đừng hận, nhưng con làm sao có thể không hận! Mã Văn Tài rũ mắt, trong mắt hiện lên một đạo bi thương.

Một bóng đen bay qua, có cái gì rơi vào trong ngực hần, phá vỡ suy nghĩ của hần, Mã Văn Tài không khỏi nhìn về phía ngực mình, y phục?

Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của Diệp Quân Lan vang lên: “Ta nói, Mã thiếu gia chàng đang ở đó lẽ mề cái gì vậy!” Mã Văn Tài ngẩng đầu thấy Diệp Quân Lan đen mặt nhìn hần, dáng vẻ như muốn đem hần chặt thành tám khối, trong mắt lại mơ hồ mang theo lo lắng, thấy hần nhìn về phía mình, liền lúng túng ngoảnh mặt đi, tiếp tục trang điểm.

Thật là, cái đồ trang điểm này làm sao lại khó vẽ như vậy? Tu Nhân chết tiệt, sáng sớm giả trang u buồn cái gì! Diệp Quân Lan tức giận nghĩ, trên mặt không tự chủ được lộ ra một chút lo lắng.

E hèm, vẫn bị Lan nhi phát hiện mình không ổn rồi, còn đặc biệt cắt đứt suy nghĩ của mình. Bọn họ sẽ hạnh phúc, sẽ không giống như mẹ. Trong lòng Mã Văn Tài như chảy qua một dòng nước ấm, bi thương phai nhạt xuống, vui vẻ nhìn nương tử nhà mình luống cuống tay chân trang điểm, vẻ mặt phần uất, thật sự là đáng yêu, không uổng phí hần đặc biệt cho bọn nha hoàn nghĩ.

Mã Văn Tài xuống giường, mặc y phục Diệp Quân Lan ném tới, sửa sang chỉnh tề, tự mình buộc tóc, rồi đi tới phía sau Diệp Quân Lan còn đang chiến đấu với đám dụng cụ trang điểm, cười cười cầm bút kẻ lông mày đặt ở trên bàn, kéo Diệp Quân Lan còn đang ngờ ngàng qua: “Lan nhi, để ta.” Tỉ mỉ giúp Diệp Quân Lan vẽ lông mày, đưa gương cho nàng nhìn, cúi đầu, kẻ sát ở bên tai Diệp Quân Lan ôn nhu hỏi: “Nương tử, như thế có được không?”

Giọng nói mê hoặc than nhẹ ở bên tai, hô hấp mập mờ cháy bỏng chạm vào da, xẹt qua mặt Diệp Quân Lan một chút, thoáng cái đỏ ửng, trong đầu trống rỗng.

Mã Văn Tài nhìn mặt Diệp Quân Lan giống như bị bỏng, cười lớn vỗ vỗ đầu của nàng, vò rối tóc nàng lần nữa, không ngoài ý muốn bị Diệp Quân Lan đẩy ra, nổi giận đùng đùng cộng thêm thẹn quá thành giận trừng mắt.

Mã Văn Tài vừa khẽ mỉm cười nhìn nàng, vừa nghĩ nương tử nhà mình da mặt vẫn mỏng như vậy, không trách được hẳn thích trêu chọc nàng.

Yêu nghiệt, tên này nhất định là yêu nghiệt! Diệp Quân Lan vừa hung hăng trừng Mã Văn Tài vừa nghĩ, nghiêng đầu đi, không để ý tới hắn.

Mã Văn Tài cũng không quan tâm, lấy một cây trâm tinh xảo ở trong hộp đồ trang sức ra, cầm lược, tỉ mỉ giúp Diệp Quân Lan búi tóc, chải thành một kiểu tóc mới mẻ tinh tế, rồi bỏ lược xuống, hài lòng cười khẽ, vợ chồng kết tóc, tình càng sâu nặng.

Trong lòng Diệp Quân Lan hơi bình tĩnh lại, lẳng lặng để cho Mã Văn Tài giúp nàng búi tóc, nhìn hai người trong gương, có một loại hạnh phúc đang lan tràn trong lòng, kết tóc làm vợ chồng, hai người ân ái không có gì là lạ.

Từ nay về sau, nàng chính là vợ của hắn. Diệp Quân Lan nhẹ nhàng cầm tay Mã Văn Tài, quay người lại đứng lên, nhìn Mã Văn Tài mỉm cười: “Chúng ta đi thôi.” Sau này, Tu Nhân, ta sẽ mãi mãi ở cùng chàng.

Mã Văn Tài cầm tay Diệp Quân Lan, cảm nhận được nhiệt độ trong tay nàng, cười như tắm gió xuân, trả lời: “Được.”

Hai người cùng nhau đi ra khỏi Thính Hương Thủy Tạ, bên ngoài ánh mặt trời đã lên chính giữa.

Đại sảnh, Mã Thái Thú ngồi ở giữa phòng khách, im lặng uống trà, giống như uống thế nào cũng không cạn. Ngọc Vô Hạ ngồi ở ghế phía dưới, sắc mặt khó coi, cũng không nói một lời. Mã Nghĩa cung kính đứng ở một bên, thỉnh thoảng lại quét qua Ngọc Vô Hạ, ánh mắt xem thường.

Cảnh tượng mà Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài đi tới nhìn thấy đúng là tình cảnh này, trong lòng hai người biết rõ chuyện gì xảy ra, liếc nhau một cái, im lặng đi vào.

Diệp Quân Lan quỳ gối trước mặt Mã Thái Thú, Mã Văn Tài vụng trộm liếc mắt sai sử Mã Nghĩa, Mã Nghĩa hiểu ý, đem trà đã chuẩn bị xong bưng ra, không nhiều không ít chỉ một chén, hiển nhiên Mã Nghĩa không tính đến Ngọc Vô Hạ.

Diệp Quân Lan cầm lấy chén trà nhỏ, cung kính mời Mã Thái Thú: “Quân Lan mời phụ thân dùng trà.” Trong lòng có chút bất an.

Mã Thái Thú bỏ trà trên tay xuống, nhìn Diệp Quân Lan quỳ trên mặt đất, tuy nói trong lòng vẫn có chút bất mãn với việc con dâu tới muộn, nhưng tất cả cũng không phải do lỗi của con dâu nhà mình, tám phần là bởi vì nhi tử, nên ông vẫn nhận trà, giọng nói bình tĩnh kêu: “Mã Nghĩa.”

“Dạ, lão gia.” Mã Nghĩa lấy ra bao tiền lì xì mà sáng sớm lão gia nhà mình đã chuẩn bị, đưa cho ông.

Mã Thái Thú lông mày nhíu nhẹ, ý tứ không rõ nhìn tổng quản nhà mình một cái, nhận lấy bao lì xì, tự tay đưa cho Diệp Quân Lan: “Đứng lên đi, sau này Văn Tài liền giao cho con.” Giọng nói vô cùng cảm khái, ông làm sao lại nhìn không ra hành động của Mã Nghĩa là do nhi tử nhà mình bày mưu đặt kế, sợ ông ức hiếp con dâu. Cũng được, cũng được, nhi tử trưởng thành rồi, Uyển Trăn, nàng nhìn thấy không?

Diệp Quân Lan nhận lấy bao tiền lì xì Mã Thái Thú đưa, đứng lên, hướng về phía Mã Thái Thú cười một tiếng: “Cám ơn phụ thân!” Bất thốt lên chính là hai chữ ‘phụ thân’.

Phụ thân sao? Trái tim Mã Thái Thú run lên, cười khổ nhìn Diệp Quân Lan, âm thầm lắc đầu, trong mắt lơ đãng có thêm vài phần ôn hòa cùng bất đắc dĩ, đứa nhỏ này ngược lại gọi thuận miệng như vậy.

Mã Văn Tài bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu Diệp Quân Lan, cũng được, chiêu vô tâm trồng cây này hiệu quả không tồi, hẳn đương nhiên chú ý tới vẻ mặt của Mã Thái Thú, xem ra hẳn không cần lo lắng phụ thân sẽ đối xử không tốt với Lan nhi rồi.

Diệp Quân Lan ngược lại không rõ ràng cho lắm, tình lực của nàng vốn không có đặt trên người phụ thân nên đương nhiên không chú ý tới.

Mã Nghĩa ở một bên cảm khái vạn phần, thật lâu rồi không có nhìn thấy vẻ mặt của lão gia và thiếu gia như vậy ! Thiếu phu nhân, ngài thật sự là cứu tinh của Mã phủ a! Mã Nghĩa, sau này nhất định hầu hạ ngài thật tốt! Mã đại tổng quản hạ quyết tâm.

Ngọc Vô Hạ nhìn bốn người không có một ai chú ý tới mình, ngay cả Mã Thái Thú thường ngày hiểu rõ ả nhất cũng đem lực chú ý đặt ở trên người Diệp Quân Lan, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, âm thầm nhìn chăm chăm Diệp Quân Lan, lại là nàng ta, mỗi lần đều là nàng ta, Diệp Quân Lan, ta muốn ngươi không được chết tử tế!

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Diệp Quân nhìn một chồng sổ sách chất cao như núi, thở dài thật dài, quay đầu trông mong nhìn về phía Mã Nghĩa đang cúi đầu, chỉ vào đồng sổ sách, run rẩy hỏi: “Mã Nghĩa Mã đại tổng quản, người xác định đây là sổ sách ta phải xử lý sao?” Không phải chứ, đây không phải là muốn mạng của nàng sao!

Mã Nghĩa nhìn trời nhìn đất nhưng không chịu nhìn Diệp Quân Lan, sắc mặt cung kính, giọng nói bình tĩnh, trả lời: “Đúng vậy, Thiếu phu nhân.” Thật ra thì những thứ này vẫn còn thiếu!

“Tổng quản đại nhân, có thể thương lượng hay không?” Diệp Quân Lan nhìn tổng quản cẩn thận từng ly từng tý hỏi.

“Thiếu phu nhân xin cứ nói thẳng, Mã Nghĩa nghe.” Mã Nghĩa cung kính trả lời, Thiếu phu nhân người cứ hỏi đi.

“Cái đó, ta không muốn quản lý mấy chuyện này!” Diệp Quân Lan xem xét tổng quản, cúi đầu nhanh chóng nói.

“Không được! Thiếu phu nhân là chủ mẫu tương lai của Mã phủ. . . . . (lược bỏ một ngàn chữ)” Mã Nghĩa bắt đầu mặt không thay đổi giải thích.

Trời ạ, nàng không muốn nghe! Diệp Quân Lan bất đắc dĩ ngã sấp trên bàn, Tu Nhân, chàng mau tới cứu ta, ta sắp bị nước bọt dìm chết.

“Thiếu phu nhân, động tác của người bây giờ rất không nhã nhặn, là một nữ tử. . . . . (lược bỏ hai ngàn chữ)” Mã Nghĩa tiếp tục bài giảng, mặt vẫn như cũ không thay đổi chút nào.

“Ta biết rồi, Mã tổng quản, ta hiện tại sẽ bắt đầu xử lý sổ sách, ngài uống nước.” Diệp Quân Lan lập tức ngồi dậy, rót một chén nước đưa cho Mã Nghĩa, khuôn mặt mỉm cười, cầm lấy cuốn sổ sách trên cùng, vùi đầu đau khổ cam chịu.

Một lúc lâu sau.

“Xong!” Diệp Quân Lan duỗi tay vươn vai, cuối cùng cũng thoát khỏi đồng sổ sách.

Mã Nghĩa nhìn động tác của Thiếu phu nhân nhà mình, vội vàng nói: “Thiếu phu nhân, một danh môn thực nữ thì phải. . . . .”

“Ngừng!” trước khi bị nước miếng của Mã Nghĩa dìm chết lần nữa, Diệp Quân Lan đưa tay ngăn hãm lại, cầm sổ sách nhét vào tay Mã Nghĩa, giương lên một nụ cười: “Mã tổng quản, người nhìn sổ sách trước.”

Mã Nghĩa đánh giá Diệp Quân Lan, nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, khoe miệng xẹt qua một nụ cười quý dị , nhận lấy sổ sách, lật lên xem.

Nhanh chóng nhìn xong một quyển, lại tiện tay cầm lấy một quyển khác, để xuống, Mã Nghĩa nhìn Diệp Quân Lan hỏi: “Thiếu phu nhân, trước kia chưa từng để ý công việc trong nhà sao ạ?”

Diệp Quân Lan thuận miệng trả lời: “Chưa từng, sao vậy?” Chẳng lẽ có vấn đề? Không phải chứ, nàng rất cẩn thận mà.

“VẬY Ạ!” Mã Nghĩa đáp lời, tiếp tục xem cuốn sổ sách tiếp theo, ánh mắt quét qua Diệp Quân Lan, lập tức thu trở về, xem ra thiếu gia lần này thật đúng là nhật được bảo bối.

Diệp Quân Lan buồn bực nhìn Mã Nghĩa nhìn xong từng quyển sổ, chờ phản ứng cuối cùng.

“Không có sai, như vậy sau này những chuyện này liền giao cho Thiếu phu nhân!” Mã Nghĩa xem xong tất cả sổ sách, nhìn Diệp Quân Lan nói, “Thiếu phu nhân, cũng nên san sẻ giúp thiếu gia a!”

ĐỪNG A, tha cho nàng đi mà! Diệp Quân Lan hoàn toàn câm lặng.

“Tu Nhân!” Diệp Quân Lan chạy ào vào Thính Hương Thủy Tạ, chạy thẳng tới gian phòng, đã nhìn thấy Mã Văn Tài đang ngồi trên ghế đợi nàng.

Diệp Quân Lan bước nhanh, trực tiếp nhào vào trong ngực Mã Văn Tài, cọ cọ ~

Mã Văn Tài một tay tiếp được Diệp Quân Lan, ôn nhu hỏi: “Làm sao về muộn như vậy? Mã Nghĩa gây khó dễ cho nàng à?”

Diệp Quân Lan ngẩng đầu, phồng má, khóc không ra nước mắt nói: “Tu Nhân, tổng quản nhà chàng thật là đáng sợ!” Nhiều sổ sách như vậy tất cả đều do nàng xử lý, nàng không chú ý một cái, là có thể bị hấn mặt không chút thay đổi niệm Kinh hồi lâu, ngày hôm nay nàng sắp bị niệm chết rồi!

Mã Văn Tài nhìn khuôn mặt bánh bao của Diệp Quân Lan, âm thầm cười khẽ, thuận tay nhéo một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nường tử nhà hấn thật đúng là đáng yêu!

Diệp Quân Lan chụp lấy tay của tên trộm nào đó, trợn mắt, tức giận nói: “Chàng còn cười, chàng còn cười, chàng cũng không biết hôm nay ta

có bao nhiêu thâm hại!” Tu Nhân chết tiệt, sao nàng lại cảm thấy hân hân càng ngày càng thích trêu chọc nàng!

“Được được, ta không cười.” Mã Văn Tài nhin cười, nghiêm mặt, nhìn Diệp Quân Lan: “Lan nhi, nàng vất vả rồi!”

“Hừ, không có thành ý!” Diệp Quân Lan hừ lạnh, không để ý tới hắn.

“Vậy, thế này thì sao?” Tay Mã Văn Tài nhẹ nhàng xoa mặt Diệp Quân Lan, ngưng mắt nhìn nàng, ôn nhu cười, sau đó một nụ hôn mềm nhẹ rơi lên trán Diệp Quân Lan, đứng dậy nói: “Như thế được không?”

Diệp Quân Lan đỏ mặt, quay mặt đi, lầm bầm lên tiếng: “Tha cho chàng.” Mỹ nam kế a mỹ nam kế, aizz, ai bảo nàng thích cái kiểu này chứ!

“Nói như vậy, lão gia chuẩn bị đem mọi việc trong nhà giao hết cho Diệp Quân Lan xử lý?!” Ngọc Vô Hạ ngồi trong phòng, tỉ mỉ nhìn hai tay trắng nõn xinh đẹp của mình, đột nhiên trong mắt xuất hiện tia sáng quỷ dị.

Quỳ trên mặt đất, chính là nha hoàn Ánh Tú hầu hạ Ngọc Vô Hạ, chỉ thấy nàng cúi đầu nói: “Phu nhân, Mã Nghĩa tổng quản hôm qua đã giao việc trong nhà cho Thiếu phu nhân. . . . .”

Còn chưa nói xong, đã nghe thấy Ngọc Vô Hạ vô cùng tức giận quát lớn: “Câm mồm! Tiểu tiện nhân Diệp Quân Lan kia mà là Thiếu phu nhân cái gì!” Ắ mới là chủ mẫu tương lai của Mã phủ này, Diệp Quân Lan tại sao nhất thiết cứ phải đoạt đi tất cả vinh quang của ả? Tay Ngọc Vô Hạ nhẹ nhàng xoa bụng, nếu như ả có hài tử, thì tất cả đều là của ả rồi. Đột nhiên, Ngọc Vô Hạ cười thành tiếng, trên mặt tràn đầy dữ tợn, đúng, ả có hài tử, thì Diệp Quân Lan tính là cái gì!

Ánh Tú nghe Ngọc Vô Hạ càng ngày cười càng quỷ dị, len lén liếc mắt nhìn Ngọc Vô Hạ ngồi ở phía trên, chỉ thấy trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo nụ cười yêu dị, khiến cho khuôn mặt thêm rực rỡ, vốn

chỉ là cô gái hai mươi tuổi xuân xanh xinh đẹp, vốn dĩ nên giống như bông hoa mềm mại tỏa ra sức sống vô hạn, nhưng giờ đây Ánh Tú dường như ngửi được một thứ mùi mục nát từ trong tâm phát ra.

Ánh Tú khẽ thở dài, vị phu nhân này điên rồi, cũng không biết nàng sẽ đi con đường nào? Với tình cảnh của nàng hiện nay cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

“Ánh Tú, tại sao ngươi lại thở dài?!” Ngọc Vô Hạ giống như nhận thấy được Ánh Tú thở dài, mắt phượng nhú lại, lạnh lùng nhìn về phía Ánh Tú đang quỳ trên mặt đất, sau đó đột nhiên cầm lấy bình trà, ném lên người Ánh Tú, quát to: “Ngươi thế nhưng dám khinh thường ta, muốn đi lấy lòng tiểu tiện nhân kia?!”

Ánh Tú không tránh không trốn, bình trà nện lên người, khiến nàng đau đớn nhưng cũng không dám hé răng, nước trà đổ hết lên trên người nàng, cũng may trà kia đã lạnh.

Ánh Tú dù sao cũng đã đi theo Ngọc Vô Hạ một thời gian rồi, tự nhiên biết tính tình của ả, Ngọc Vô Hạ từ trước đến nay không phải người tốt, thích nhất người ta cúi đầu đứng trước mặt ả, Ánh Tú nặng nề dập đầu, vừa khấu đầu, vừa không ngừng nói: “Nô tỳ tuyệt đối không có tâm tư này, xin phu nhân minh giám!” Rồi tiếp tục dập đầu đến nỗi đầu đầy máu, trên mặt đất cũng nhiễm không ít.

Ngọc Vô Hạ giờ phút này mới thỏa mãn, lạnh lùng nghiêng người nhìn nàng một cái, nói: “Đứng lên đi, để người ta nhìn thấy còn tưởng rằng ta cay nghiệt với người!”

Ánh Tú chậm rãi đứng dậy, cũng không lau máu đi, chỉ cung kính trả lời: “Cám ơn phu nhân.”

Ngọc Vô Hạ cười càng ngày càng thỏa mãn, tâm tình thoáng cái tốt lên rất nhiều, cho nên phân phó nói: “Tiểu tiện nhân kia, người lập tức đi

nhìn một chút, rồi trở lại báo cáo cho ta!”

Ánh Tú chỉ gật đầu trả lời: “Dạ!” Nàng là người thông minh, nếu như chủ tử không có thực quyền, loại nô tài đi theo như nàng cũng gặp nạn, hiện nay cũng chỉ có thể giúp đỡ Ngọc Vô Hạ thôi!

Thính Hương Thủy Tạ, thư phòng.

Mã Văn Tài mặt không đổi sắc nghe Mã Thống báo cáo, hừ lạnh một tiếng, hẳn biết người đàn bà Ngọc Vô Hạ kia sẽ không an phận.

Mã Thống liếc nhìn sắc mặt của thiếu gia, hỏi: “Công tử, có muốn đem chuyện này nói cho phu nhân hay không?” Phu nhân dĩ nhiên là chỉ Diệp Quân Lan.

Mã Văn Tài nghe Mã Thống nói tới Diệp Quân Lan, thì đường cong trên mặt nhu hòa đi rõ ràng, trong mắt mang theo chút ấm áp, nói: “Không cần, người cho rằng nàng không biết sao?”

Mã Thống ngạc nhiên nhìn về phía công tử, phu nhân biết?

Mã Văn Tài gật đầu. Lan Nhi kỳ thật rất thông minh, chỉ là nàng không muốn quá so đo một số chuyện mà thôi, hiện tại mặc dù luôn oán trách không muốn làm quản sự, nhưng vẫn như cũ xử lý rất ngăn nắp gọn gàng. Nha hoàn Trụy Nhi kia, vốn tưởng rằng thật thà ngây thơ, không ngờ lại là một người có nội tâm khôn khéo.

Mã Văn Tài âm thầm nghĩ, khẽ cười tự giễu một tiếng, nha hoàn Diệp gia dạy dỗ làm sao có thể tầm thường chứ? Chẳng qua, như vậy cũng tốt.

“Cứ như vậy, Mã Thống người lui xuống trước đi!” Mã Văn Tài đứng lên, bảo Mã Thống đi xuống, mình cũng đi ra. Hôm nay nên cùng Lan Nhi đi ra ngoài một chút.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 40 - Phiên Ngoại 1 (Chúc Anh Đài)

Edit: Hạ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nàng vẫn luôn biết, cho dù sau này nàng không phải là chưa từng hối hận, nhưng khi đó nàng đã không có cách nào quay đầu lại nữa rồi.

Mùa xuân năm nay, nàng gặp Quân Lan, nàng ấy sống rất hạnh phúc, có một trượng phu yêu nàng, một đứa con thông minh đáng yêu. Theo cùng năm tháng, nàng ấy đã vứt bỏ vẻ thiếu nữ non nớt chỉ lưu lại dáng vẻ thùy mị thướt tha, nàng ấy vẫn luôn đẹp.

Nàng không chào hỏi nàng ấy, bắt đầu từ lần đó, nàng và nàng ấy đã định là hai người xa lạ. Huống chi nàng biết trượng phu của Quân Lan vẫn luôn không thích mình. Nghĩ tới đây, nàng không khỏi tự giễu, nào có phải là không thích, mà căn bản là chán ghét.

Những năm tháng này, nàng già đi rất nhanh, thậm chí bây giờ nàng càng không dám soi mình trong nước, nàng sợ nhìn thấy dung nhan tàn phai sớm già nua của mình. Sợ thấy mình một thân lam lũ cực khổ. Nàng mới hai mươi tám tuổi mà thôi, nhưng cuộc sống trong những năm tháng này không hề cho nàng dáng vẻ thùy mị, mà đổi lại là dung nhan tiều tụy già nua cùng với sự mệt mỏi kiệt sức.

Nàng nghĩ, có lẽ từ lúc vừa bắt đầu nàng đã sai rồi, nhưng mà giờ đây hối hận cũng đã muộn. Bắt đầu từ khi nào trong lòng nàng có suy nghĩ như vậy? Khiến nàng phải ngấm lại mọi việc thật kĩ càng.

Thật ra, khi nàng liễu lĩnh quyết định phải gả cho Lương Sơn Bá, thì cũng nên nghĩ tới sẽ có kết cục ngày hôm nay.

Có điều khi đó, tại sao nàng lại yêu tên thư sinh Lương Sơn Bá kia cơ chứ, yêu hần nhân từ khoan hậu, yêu hần ôn nhuận thiện lương, yêu sự tài ba hơn người của hần, yêu hết thầy con người hần.

Cho nên chẳng cần quản gia cảnh của hần bần hàn, cũng chẳng màng tính tình cổ hủ cố chấp của hần.

Nàng cố tình muốn gả cho hần, cho dù cha mẹ không đồng ý, cho dù ca ca ra sức phản đối, cho dù bạn thân khuyên can quyết liệt, nàng vẫn nhất quyết gả cho hần, vì hần, nàng mặc kệ tất cả.

Cho nên, nàng lợi dụng lòng áy náy của Bát ca đối với mình, gửi cho Sơn Bá một bức thư, Bát ca không biết kế hoạch của nàng, từ lúc đầu nàng đã có kế hoạch muốn chạy trốn khỏi đám cưới rồi.

Khi nàng phải gả cho người khác, nàng đã đào hôn, nàng muốn đi gặp Sơn Bá, sau đó gả cho hần.

Đúng vậy, cuối cùng nàng cũng gặp được Sơn Bá, khi đó Sơn Bá bị bệnh rất tiêu tụy, Tứ Cửu nói đó là bởi vì nàng. Khi ấy hần vui mừng khôn xiết khi có thể gặp nàng, Sơn Bá yêu nàng, giống như tình yêu mà nàng dành cho hần.

Sau đó hai người họ đã bái thiên địa (trời đất), thành hôn, vào động phòng, người chứng kiến toàn bộ ngoài trừ trời đất, cũng chỉ có mình Tứ Cửu, nàng cho rằng đây chính là khởi nguồn hạnh phúc của hai người, lại không nghĩ rằng, kết quả là mọi khó khăn trắc trở đều bắt đầu từ đây.

Sau đó, họ đã trải qua rất nhiều việc, nhưng dẫu sao khi đó họ vẫn vui vẻ, họ vẫn cho rằng sẽ luôn như vậy.

Cuối cùng, cha mẹ và Bát ca cũng đồng ý tha thứ cho nàng, mặc dù họ cự tuyệt không chấp nhận Lương Sơn Bá làm con rể Chúc gia, nhưng như vậy là đủ rồi, từ từ sẽ tốt cả thôi, nàng đã ngây thơ nghĩ như vậy đấy.

Nàng theo Sơn Bá về nhà, gặp mặt mẫu thân của Sơn Bá, cuộc sống như nàng mong muốn bắt đầu.

Bây giờ ngẫm nghĩ lại một chút, kỳ thực vốn dĩ hai người có thể trải qua cuộc sống tốt đẹp, nếu như hai người nhân cơ hội mà lợi dụng cho tốt. Vốn dĩ của hồi môn mà Chúc gia chuẩn bị cho nàng đủ để nhà họ sống sung túc hết cả đời mà không cần lo cái ăn cái mặc.

Chỉ có điều mọi chuyện đã xảy ra đều không có “Nếu như”.

Lúc đó, nàng vẫn chỉ là một cô gái được chiều chuộng, không biết đến củi gạo dầu muối, nàng tưởng rằng trong cuộc sống chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu thì những thứ khác chẳng còn quan trọng gì. Vì thế, nàng vẫn luôn tiêu xài tùy ý. Sơn Bá cũng không để tâm, mặc theo ý nàng, vốn hẳn không muốn đồ bố thí của Chúc gia, bây giờ như vậy càng tốt.

Dần dần, nàng phát hiện ra mọi chuyện không ổn, số tiền không dùng đến trong tay càng ngày càng ít, đồ cưới cũng bán hết. Sơn Bá vẫn không biết, hẳn chỉ một lòng muốn đạt được công danh, lại bắt đầu vùi đầu vào đọc sách. Bất đắc dĩ, nàng bán đồ trang sức, bán y phục, bắt đầu mặc đến những bộ vải thô vải gai mà trước đây luôn xem thường.

Sau đó gạo trong thùng cũng hết dần, thậm chí nàng còn không có tiền mua gạo, Lương mẫu bắt đầu oán giận nàng, không còn cách nào khác nàng đành phải kể khổ với Sơn Bá, đúng thế, chỉ có Sơn Bá hiểu nàng, nhưng mà, khi ấy Sơn Bá cũng khó chịu bất mãn với nàng. Nàng vẫn nhớ, hẳn nói nàng đã thay đổi, trở nên tính toán chi li keo kiệt, trở nên tùy hứng không biết gì.

Tối đó, nàng khóc một đêm, Sơn Bá không biết.

Rốt cuộc, Sơn Bá cũng đạt được ước nguyện, đạt được công danh, nàng phấn khởi lắm, Sơn Bá cũng rất vui mừng. Có điều họ không biết, công danh này là do Bát ca giúp Lương Sơn Bá cầu cạnh mà có được, bởi hắn không muốn muối muối của mình phải chịu khổ nữa. Bởi cho dù Lương Sơn Bá có tài hoa như thế nào đi nữa, dẫn theo con gái bỏ nhà theo trai, tự mình lập gia thất, đã là tội bất hiếu lớn, triều đình vốn không dung được, sao có thể có công danh đây.

Sơn Bá vẫn luôn muốn làm một vị quan tốt, mà hắn đúng là một vị quan tốt, dĩ nhiên đối với dân chúng mà thôi, còn đối với quan trên và phương sĩ tộc* mà nói, một vị quan có tư tưởng cố chấp thanh cao tự phụ căn bản không phải là một chuyện tốt, cho nên Sơn Bá phải chịu đủ chèn ép gây khó dễ, sau đó về đến nhà là mượn rượu giải sầu.

(*) Phương sĩ: xưa được gọi là những người cầu tiên học đạo, hay những người trong tầng lớp nho sĩ. Phương sĩ tộc là chỉ những gia tộc theo nghiệp Nho.

Nàng ngoại trừ an ủi hắn, mua rượu cho hắn, thì từ đầu đến cuối cũng không nói với nhau một lời nào. Hắn chẳng buồn quan tâm nàng, không che chở cho nàng, cũng không coi nàng là tri kỷ nữa. Nàng không biết bắt đầu từ khi nào, nhưng nàng cũng thờ ơ lạnh nhạt, không nói thêm gì.

Có lẽ khi đó tình yêu giữa hai người họ đã sớm đã bị cuộc sống này bào mòn rồi, cho dù không bị bào mòn toàn bộ nhưng cũng không còn dư được là bao.

Mấy năm gần đây, rốt cuộc Sơn Bá cũng từ quan, về nhà. Nhưng trừ đọc sách, viết chữ, đối câu ra, còn lại cái gì hắn cũng không biết. Bây giờ từ quan, không có bổng lộc, trong nhà họ cái gì cũng không có, cũng may có Tứ Cửu ở cùng, thường đi ra ngoài làm chút việc vặt, cuối cùng mẫu thân nàng không thể tiếp tục nhìn nàng như thế nữa nên thỉnh thoảng cũng tiếp tế cho nàng, cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua.

Nàng vốn tưởng cứ như vậy cả đời cũng tốt, nhưng mà chuyện mẫu thân tiếp tế cho họ bị Sơn Bá phát hiện, lần đó là lần đầu tiên hấn nổi giận mắng nàng. Thậm chí còn tát nàng một cái, bắt nàng mang những thứ đó trả lại.

Cho nên, cuối cùng nàng đã nhìn thấu, người đàn ông mà nàng đã từng liều lĩnh để yêu, sự thanh cao cổ hủ của dạng thư sinh này đã ngấm vào tận xương tủy hấn từ lâu rồi, rất khó cứu chữa.

Cuối cùng nàng vẫn phải rơi nước mắt, Bát ca, muội sai rồi! Chẳng qua lúc ấy nàng đã hiểu, cho dù có hối hận cả đời thì cũng vô dụng thôi. Khi nàng đào hôn, nàng đã tự mình chặt đứt đường lui của mình rồi.

Những năm gần đây, cuộc sống ngày càng khó khăn, không có mẫu thân cứu tế, chỉ dựa vào số tiền Tứ Cửu kiếm được sao có thể đủ cho Sơn Bá uống rượu đọc sách viết chữ?

Vì thế nàng đến các hộ gia đình giàu có giặt quần áo thuê, tốt xấu gì cũng kiếm được chút tiền, nàng đã sai khi ôm hi vọng ở Sơn Bá.

Nàng và Sơn Bá vẫn không có con, chuyện này Lương mẫu rất bất mãn, mấy ngày gần đây càng thể hiện rõ ràng, Sơn Bá cũng rất để ý, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng. Con? Nàng cười khổ, làm sao có thể có con được, năm đó, Sơn Bá bị trận bệnh kia phá hư thân thể, nếu như điều trị tốt còn được, nhưng mấy năm qua hấn uống rượu nhiều như thế, cơ thể đã sớm suy nhược không chịu nổi từ lâu rồi, sao mà có con được.

Nhưng những chuyện này, nàng cũng lười nói, thậm chí còn cảm thấy may mắn khi họ không có con. Nếu tất cả đây đều là sai lầm, thì ít nhất cũng không liên lụy đến con cái, như vậy cũng tốt.

Sau đó Bát ca lén lút đến thăm nàng. Cuộc sống của Bát ca rất tốt, cưới tẩu tử (chị dâu), tẩu tử rất yêu Bát ca, Bát ca cũng rất yêu tẩu ấy. Mặc

dù hai người họ không ai nói, nhưng nàng nhìn ra sự nhu tình bình lặng giữa hai người.

Nàng cũng không cự tuyệt Bát ca lén đưa tiền cho mình, nàng đã sớm không còn là thiếu nữ coi tiền bạc như cặn bã rác rưởi từ lâu rồi, nàng cũng không nói cho Sơn Bá biết, nàng biết hẳn không cần, nhưng nàng thì cần số tiền này.

Bát ca cũng từng nói, bảo nàng về nhà, nàng cũng biết cha mẹ không tức giận hay ghét bỏ mình, nhưng nàng vẫn từ chối. Chúc gia không thể có một đứa con gái bỏ nhà theo trai, càng không thể có đứa con gái sau khi đào hôn rồi lại bỏ chồng về nhà được. Nàng biết họ không quan tâm, nhưng nàng không thể không quan tâm.

Nàng đã sai lầm một lần, không thể sai lần thứ hai được. Nếu đã sai thì phải dũng cảm gánh chịu hậu quả mà mình gây ra.

Có lẽ đây chính là sự trừng phạt mà trời cao dành cho nàng.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 41 - Phiên Ngoại 2 (Lương Sơn Bá)

Edit: Hạ

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Sau này hắn mới dần dần hiểu được không phải mình không yêu, chẳng qua là không có cách nào để tiếp tục yêu nữa.

Năm đó, khi lần đầu tiên hắn gặp thiếu nữ mặc giá y kia, nhiệt tình sôi nổi như vậy, như có ngọn lửa bùng cháy. Tuy hắn chưa từng tiếp xúc với nàng, nhưng lần đầu tiên gặp được cô gái đặc biệt như vậy, cho nên ngẩn ngơ, trái tim trong nháy mắt rung động.

Sau đó, hắn luôn nghĩ nếu ngày ấy không gặp Anh Đài thì tốt biết bao. Không gặp, không ngẩn ngơ, trái tim không rung động, như vậy có nghĩa là tương lai của mình sẽ không như thế này đúng không?

Nhưng mà, lúc ấy chẳng ai biết được tương lai sẽ thế nào, hắn không biết, nàng cũng không biết.

Lần thứ hai gặp Anh Đài, là ở trên thuyền trước khi đến thư viện Ni Sơn, khi đó nàng giả trang làm nam nhi, hắn mơ hồ có cảm giác quen thuộc, nhưng lại không đoán ra. Ha ha. Khi đó hắn đơn độc cỡ nào, cho nên làm quen, kết giao, tất cả đều thuận lợi nước chảy thành sông. Về sau, để hắn nghĩ xem nào, về sau là cùng nhau trêu chọc Vương Lam Điền, rồi kết nghĩa, họ thành huynh đệ.

Tới thư viện Ni Sơn học tập vẫn luôn là giấc mộng của hần, hần cũng tin rằng dựa vào bản thân nhất định có thể lấy được công danh, sau đó làm một vị quan tốt, làm chủ cho dân.

Anh Đài cũng luôn cho là như vậy, nàng tin tưởng hần, nhận ra tài năng của hần, coi hần là tri kỷ, dĩ nhiên hần cũng coi nàng là tri kỷ.

Nhưng mà, hần bị cự tuyệt ở ngoài cửa, đơn giản là vì học phí nộp không đủ.

Thật ra khi đó hần cũng hiểu được sự chênh lệch giữa mình và Anh Đài, tám lạng với một trăm lạng, kém tròn chín mươi hai lạng, có điều lúc ấy hần chưa từng nghĩ đến. Có lẽ khi đó hần còn chưa biết Anh Đài là một cô nương, sau đó hần lại điên cuồng yêu cô gái này, cho nên hần không quan tâm.

Trên thực tế, yêu Anh Đài là một chuyện rất dễ dàng, Anh Đài là một cô gái đặc biệt như vậy, thiện lương, thông tuệ, dũng cảm, cố chấp, hơn nữa còn xinh đẹp. Quan trọng là nàng luôn hiểu hần.

Nàng là tri kỷ duy nhất trong cuộc đời hần, khi ấy hần đã nghĩ như vậy.

Biết Anh Đài là con gái, chính là sau khi Anh Đài mất tích, họ gặp nhau một lần nữa.

Ở Chấm Hà Lâu hần gặp được Anh Đài trong trang phục nữ nhi. Lúc đó Anh Đài bị bệnh, không còn nhận ra người nào. Anh Đài đơn thuần, ngây thơ, xinh đẹp như vậy, còn gọi hần là Sơn Bá ca ca.

Từ đó hần đã hiểu rõ, hần yêu nàng, khi còn chưa biết Anh Đài là con gái, hần đã si mê nàng rồi. Cho nên sau khi vừa biết tin Anh Đài mất tích, hần đã không ngừng tìm kiếm. Hần sợ nàng đã chết, nếu như vậy hần cũng

sẽ chết. Trên cõi đời này không có Chúc Anh Đài thì sao có thể có Lương Sơn Bá.

Cứ như bây giờ, rất tốt. Hãn cười thật vui mừng.

Anh Đài khỏi bệnh rồi, hai người biểu lộ lòng mình, sau đó thề non hẹn biển. Anh Đài mang Bích Ngọc Hồ Điệp cho hãn. Đó là vật đính ước của họ, Anh Đài nói nàng muốn gả cho hãn.

Trong chớp mắt, hãn như nghe thấy âm thanh của hoa nở, khi ấy hãn rất hạnh phúc.

Chỉ có điều hãn không ngờ rằng Bát ca của Anh Đài lại phản đối hai người họ. Bát ca không thích hãn, có thể nói là ghét hãn. Bát ca không cho phép Anh Đài tìm hãn, cũng không cho phép hãn tìm Anh Đài. Bát ca nói, huynh ấy muốn mang Anh Đài rời xa hãn, về nhà.

Hãn đã hoảng loạn, không được, sao hãn có thể rời xa Anh Đài, Anh Đài sao có thể rời xa hãn, hai người họ yêu nhau như thế, tại sao những người đó không hiểu, mà lại phản đối bắt họ rời xa nhau.

Nhưng, Anh Đài đi rồi, cũng không để lại một câu, hãn cũng đổ bệnh, liệt giường không dậy nổi, Tứ Cửu rất lo lắng, nhưng hãn chẳng còn sức mà quan tâm. Hãn chỉ cần Anh Đài thôi, Anh Đài, tại sao nàng lại nhẫn tâm như vậy, nàng đã nói sẽ không rời đi cơ mà, nàng đã nói muốn gả cho ta cơ mà, tại sao?

Cũng may Anh Đài không có lừa gạt hãn, khi hãn sắp tuyệt vọng, hãn nhận được tin của Anh Đài.

Anh Đài nói nàng sắp phải lập gia đình, nhưng nàng yêu hãn, cho nên nàng quyết định đào hôn, nàng sẽ đi tìm hãn. Hai người họ gặp nhau trước miếu Nguyệt lão ở Hàng Châu.

Khi ấy hăn rất kích động, không may may suy nghĩ một tí nào, liền quyết định kéo cơ thể đang đau yếu đi đến nơi hẹn.

Sau đó, rốt cuộc họ cũng gặp nhau, ôm nhau, cho rằng đây chính là hạnh phúc. Cuối cùng, hai người quỳ gối trước miếu Nguyệt lão, lấy trời đất làm chứng, thành hôn.

Về sau, họ đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng hăn và nàng không sợ. Hai người họ có nhau, có tình yêu, thế là đã đủ rồi.

Cuối cùng, cha mẹ và ca ca của Anh Đài dần dần tha thứ cho họ, có điều Anh Đài không về nhà nữa.

Hăn dẫn theo Anh Đài về nhà mình, gặp mẫu thân, mẫu thân rất yêu thích Anh Đài, cũng đón nhận nàng.

Bây giờ ngẫm lại, thật ra từ khi vừa bắt đầu hai người họ đã sai lầm rồi. Hai người họ không thích hợp, tuyệt đối không thích hợp. Trong thời gian ấy, hai người họ đã gặp sai người, cho nên đã định sẵn là một hồi bi kịch.

Vừa mới bắt đầu vài năm, cuộc sống của hai người trôi qua rất hạnh phúc, nàng vì hăn mà dốc lòng trang điểm, vì hăn mà đánh đàn, cùng hăn chơi cờ, cùng hăn ngâm thơ đối câu. Mà hăn cũng sẽ vì nàng mà họa mi trước gương, vì nàng mà vẽ tranh, vì nàng mà làm thơ. Hai người họ xứng đôi biết bao.

Có điều, họ vẫn không có con, mẫu thân cũng chưa từng oán trách than phiền. Lúc ấy hăn yêu Anh Đài như thế, hơn nữa họ còn trẻ, rồi cũng sẽ có con thôi.

Dần dần khuôn mặt của Anh Đài trở nên u sầu nhiều hơn, không buồn trang điểm nữa, không buồn đối câu ngâm thơ nữa. Nàng mặc áo vải thô, bắt đầu tính toán chi li, bắt đầu thích bàn luận thị phi giống mấy bà cô thôn

quê xung quanh, hay phàn nàn oán trách với hã về chuyện mẫu thân không đúng.

Khi đó, hã bắt đầu dự tính tiếp tục đi học, hã vì Anh Đài mà bỏ thư viện Ni Sơn, hiện tại hã có chút hối hận, nhưng hã không nói cho Anh Đài biết, dù sao hã vẫn yêu nàng.

Cho nên khi Anh Đài bắt đầu oán trách giống tam cô lục bà, hã chợt cảm thấy Anh Đài đã thay đổi, đã trở nên thực dụng, trở nên không biết điều, trở nên tầm thường, hã bắt đầu hoài nghi lý do hã yêu nàng.

Đêm đó hai người họ không ngủ chung phòng, hã ngủ lại thư phòng.

Mọi cố gắng của hã không uổng phí, rốt cuộc hã cũng lấy được công danh, hã vui mừng lắm. Anh Đài cũng vui mừng. Hã cho rằng trời cao đã thấy được tài hoa của mình nên cuối cùng cũng cho mình một cơ hội, chứ không hề nghĩ đến công danh này vốn là do Bát ca Anh Đài bố thí.

Khi đó hã còn chưa biết, cho nên hã tận sức làm một vị quan tốt, quả thực hã đã làm được. Dân chúng yêu kính hã, nhưng các quan trên và đồng僚 gây khó dễ chèn ép hã khắp nơi, hã nghĩ bọn họ ghen tị với tài năng của mình, cho nên hã học uống rượu, mượn rượu giải sầu.

Cũng từ trong miệng những người khác hã biết được vì sao hã lấy được công danh, thoáng chốc hã suy sụp, tôn nghiêm của hã, kiêu ngạo của hã, Bát ca của Anh Đài cao cao tại thượng bố thí một công danh cho hã, hung hăng chà đạp toàn bộ tôn nghiêm, kiêu ngạo của hã ở dưới chân, khiến hã thương tích đầy mình.

Hã nghĩ hã bắt đầu hận Anh Đài, nếu không phải cưới nàng, hã vốn không cần phải đem tôn nghiêm của mình đặt ở trước mặt người khác, mặc cho người ta chà đạp. Nếu không phải cưới nàng, hã sẽ không vứt bỏ tiền đồ rạng rỡ ở thư viện Ni Sơn.

Cho nên hắn bắt đầu coi thường nàng, uống rượu mua vui cả ngày. Mà nàng, cũng không oán giận, còn đưa rượu cho hắn, an ủi hắn, giống như người vợ làm tốt tất cả mọi chuyện.

Nhưng mà, hắn không quan tâm nữa, thậm chí hắn còn oán hận nghĩ, có phải nàng biết bản thân nàng nợ mình hay không.

Bắt đầu từ khi nào, hắn đã chẳng hề yêu nàng, cũng không muốn yêu nàng nữa.

Vài năm làm quan va chạm, hắn từ quan, trở về nhà. Hắn bắt đầu viết chữ vẽ tranh làm thơ, còn có uống rượu. Hắn tin vào tài hoa của mình, một ngày nào đó sẽ có người phát hiện được tài năng của hắn, hắn không thể vì mấy đồng tiền, mà hủy đi toàn bộ sự kiêu ngạo tôn nghiêm của mình được.

Anh Đài vẫn luôn cho hắn đầy đủ tiền mỗi khi hắn cần, hắn không biết những số tiền kia lấy từ đâu ra, có lẽ đa phần là do Tứ Cửu kiếm được. Không ngờ số tiền ấy cư nhiên là Chúc gia cho.

Hắn tức giận tát Anh Đài, có phải nàng chê hắn nghèo, chê hắn vô dụng hay không? Tại sao nàng có thể chà đạp hắn như vậy! Cầm tiền của Chúc gia để sỉ nhục hắn, nàng thấy hắn còn chưa đủ mất mặt ở nhà nàng hay sao? Chúc Anh Đài, nàng thật độc ác!

Sau đó, rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy mặt mũi già nua, da vàng như nghệ, mắt to trống rỗng, đôi môi tái nhợt, thân thể gầy yếu của người con gái hắn đã từng yêu. Đây đâu còn là Chúc Anh Đài nữa? Chúc Anh Đài sao có thể thành như vậy?

Cho nên, hắn đã bỏ chạy, giống như một kẻ đào ngũ thảm hại.

Những năm gần đây, sức khỏe của hắn càng ngày càng kém, nhưng hắn vẫn chưa có con, mẫu thân luôn oán trách, càng ngày càng chướng mắt Anh Đài.

Mẫu thân chủ trương nạp thiếp, hẵn không phản đối, hẵn cũng muốn có con. Lương gia không thể tuyệt hậu. Anh Đài không nói gì, dạo này càng ngày nàng càng trầm tĩnh.

Tuy Lương gia nghèo khó, nhưng cũng được coi là dòng dõi thư hương, vẫn có người đồng ý gả cho hẵn. Vì thế chọn ngày lành tháng tốt, nạp thiếp.

Nhớ ngày đó nạp thiếp, Anh Đài ngồi ghế chủ vị, ánh mặt lạnh nhạt hờ hững, lúc nhìn về phía hẵn cũng không còn tình yêu say đắm như trước đây.

Hẵn đột nhiên tỉnh ngộ, hoá ra không chỉ có hẵn không yêu nàng, mà nàng cũng chẳng còn yêu hẵn nữa. Tình yêu của bọn họ cuối cùng chấm dứt trong những ngày tháng sống cùng nhau. Từ đó về sau trở thành hai người xa lạ.

CHỚ HỎI CHỐN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 42 - Phiên Ngoại 3 (Ngọc Vô Hạ)

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nàng từ nhỏ đã biết, nàng sẽ trở thành tân nương của Chúc Anh Tề, gả cho hắn, cùng nhau đi hết cả đời này.

Nàng đã từng không quan tâm vận mệnh của mình bị thao túng, an tâm gả cho một người nàng không thương, giúp chồng dạy con, cả đời trôi qua như vậy.

Kỳ thật Anh Tề là một người rất tốt rất tốt, cũng rất yêu rất yêu nàng, những điều này nàng vẫn biết.

Khi nàng ốm bệnh, Anh Tề ở bên cạnh nàng; khi nàng khổ sở, Anh Tề sẽ an ủi nàng; khi nàng vui vẻ, Anh Tề sẽ chia sẻ với nàng. Anh Tề đưa nàng lễ vật, sợ nàng thương tâm, mang nàng đi ngắm cảnh, chơi đùa với nàng, tùy ý mặc nàng làm nũng. . . . .

Kỳ thật Anh Tề rất tốt rất tốt, đối với nàng cũng rất tốt, chỉ là nàng không thương hắn.

Rất buồn cười chẳng, mặc dù nàng hưởng thụ tình yêu của Anh Tề, nhưng nàng không có cách nào giao ra tình yêu của mình. Anh Tề là ca ca. Anh Tề là bằng hữu, Anh Tề là chồng tương lai của nàng, nhưng Anh Tề không phải là người yêu của nàng.

Những thứ kia đều là rất tốt rất tốt, chẳng qua nàng không thích

Người ném ta một quả, ta trả một quỳnh cư (ngọc đẹp). Ban đầu là báo đáp. Mai sau sẽ hòa hợp.

Nàng từng cho là vậy, nàng chẳng qua chỉ là đèn đáp, cho nên giao mình cho hã, trở thành thê tử của hã, gả cho hã, chăm sóc hã, cho dù nàng không thương hã.

Anh Tề, hã sẽ là một người chồng tốt, mà nàng sẽ phải là một thê tử tốt.

Nhưng mà, trong hôn lễ của Anh Tề và nàng, nàng vẫn chạy.

Bởi vì, nàng đã yêu một người, hã tên là Tần Kinh Sinh.

Kì lạ thay, ta muốn cùng quân (ý chỉ người thương) thấu hiểu, trường mệnh tuyệt không thay lòng. Núi không đổi, nước sông sẽ kiệt, đông sấm từng trận, mùa hạ mưa tuyết. Trời đất hợp lại, mới có thể to gan kiên quyết!

Nàng đem tình yêu của nàng dâng cho hã, đổi lấy lời hứa dành cho nàng, rồi như lúc này đây bảo nàng dâng mình cho hã. Hã là duy nhất trong cuộc đời nàng, dù thiêu thân lao đầu vào lửa, dù chết vẫn không hối hận.

Cho nên, Anh Tề, thật xin lỗi, ta không thể làm thê tử của huynh.

Nàng nghĩ, khi đó, nàng thật đúng là một kẻ ngu. Thế nhưng đi tin tưởng loại tình yêu này.

Cái người gọi là Tần Kinh Sinh kia lừa nàng, đem nàng bán vào Chấm Hà Lâu.

Buồn cười làm sao, nam nhân cho tới bây giờ đều không quý trọng đồ đã đoạt được, tình yêu chỉ là những lời nói dối của một nam nhân chỉ vì

muốn có được lòng nữ nhân, lời ngon tiếng ngọt chẳng qua chỉ là thủ đoạn để bắt được lòng người.

Đáng tiếc, nàng bây giờ mới hiểu được!

Hoàng Lương Ngọc trước kia đã chết rồi, hiện tại nàng là Ngọc Vô Hạ, hoa khôi của Châm Hà Lâu.

Thế nhưng, vì sao lại để nàng gặp phải Diệp Quân Lan lần nữa?

Vì sao? Nàng rõ ràng đã chết tâm, rõ ràng đã muốn buông tha tiếp tục sống, rõ ràng đã không muốn hối hận nữa.

Nhưng mà, trời cao vì sao không buông tha nàng?

Đúng vậy, nàng hối hận, nàng không có lúc nào không hối hận.

Nàng hối hận bỏ qua cuộc sống vinh hoa phú quý, hối hận bỏ qua Anh Tề, người yêu nàng sâu đậm vô cùng.

Diệp Quân Lan, tại sao người có thể tàn nhẫn như vậy, cứ cào bới lên tất cả vết thương mà nàng đã giấu kín. Vết thương kia thật vất vả khép lại, bây giờ lại bắt đầu chảy máu, nàng đau quá, đau quá!

Diệp Quân Lan, ta rõ ràng vô tội, tại sao người không tin?

Phải, nàng ích kỷ, nàng thương tổn tất cả những người yêu nàng, cho nên nàng bị báo ứng.

Nhưng mà, kẻ gặp báo ứng hẳn phải là Tần Kinh Sinh, chứ không phải nàng, là lỗi của Tần Kinh Sinh, nếu như không phải hắn lừa nàng, nàng đã không đi tới bước đường này.

Diệp Quân Lan, tin tưởng ta, ta vô tội, cứu ta, có được hay không?

Thế nhưng, tại sao, Diệp Quân Lan, người không cứu ta cũng được, tại sao lại ngăn cản Anh Tề cứu ta?

Ta không muốn gả cho Mã Thái Thú, ta không thương ông ta, một nam nhân già nua như vậy, tại sao ta phải gả cho ông ta?

Anh Tề, giúp muội!

Không phải huynh đã nói, huynh yêu ta sao?

Anh Tề, huynh là người tốt nhất, cõi đời này chỉ có huynh có thể cứu ta!

Anh Tề, ta hối hận, Anh Tề, mang ta về nhà, có được hay không?

Khi đó nàng nhìn Anh Tề khát vọng như vậy, nhìn ánh mắt Anh Tề dần dần ôn nhu, nàng biết nàng sắp thành công, nàng có thể rời khỏi Chẩm Hà Lâu rồi, có thể không cần gả cho Mã Thái Thú kia, nàng có thể trở lại làm Hoàng Lương Ngọc.

Nhưng mà, Mã Văn Tài, Diệp Quân Lan, các người thật độc ác, tại sao các người lại đánh vỡ hi vọng của ta, cướp đi hạnh phúc của ta, tại sao phải vậy!

Nàng hận, nàng hận, vô cùng hận!

Nàng muốn trả thù, nàng muốn cho bọn họ không được hạnh phúc!

Vì vậy nàng ngồi lên kiệu hoa Mã gia.

Nàng gả cho Mã Thái Thú, một lão nhân có thể làm cha nàng.

Nàng không còn lựa chọn nào khác, cũng không muốn tiếp tục lựa chọn, nàng cần ông ta, nàng muốn hoàn thành việc trả thù của nàng.

Mã Văn Tài, Diệp Quân Lan, các người đã cướp đi hạnh phúc của ta, vậy thì hãy dùng hạnh phúc của các người chôn cùng đi!

Nàng đã quên mất yêu một người thế nào, cũng quên mất được yêu như thế nào.

Cuộc đời này của nàng chỉ còn lại có hận.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 43 - Phiên Ngoại 4 (Mã Thái Thú)

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Sau này ông mới biết được, ông yêu nàng, yêu thật sâu nặng, chẳng qua khi đó nàng đã không còn ở đây.

Năm đó, nàng gả cho ông, giống như tất cả những câu chuyện về tài tử giai nhân khi xưa, nàng, một đệ nhất mỹ nhân Hàng Châu, đệ nhất tài nữ, nữ nhi của Thái Thú Hàng Châu gả cho con của một thương nhân.

Năm đó, không biết có bao nhiêu đệ tử tuấn kiệt tổn thương, nát hồn, mất tâm.

Năm đó, nàng mặc giá y đỏ rực như lửa, cùng ông bá thiên địa, đi vào động phòng.

Năm đó, nàng nói, nàng yêu ông.

Buồn cười làm sao, nàng không biết là, ông lại không thương nàng.

Ông chỉ là một kẻ lừa gạt.

Ông chỉ hi vọng lợi dụng địa vị của nàng, lợi dụng thế lực của nhà nàng, để ông bò lên vị trí cao hơn.

Từ lúc vừa mới bắt đầu khi ông tiếp cận nàng, đều do ông bố trí, ông cần nàng, nhưng ông không thương nàng.

Mỗi một câu lời ngon tiếng ngọt ông nói với nàng đều là giả dối.

Mỗi một chuyện ông đã làm với nàng đều là âm mưu.

Ông chỉ muốn lợi dụng nàng, cho tới bây giờ.

Nàng là một thê tử rất tốt, dịu dàng, hiền lành, xinh đẹp.

Nàng là một người rất biết lắng nghe, khéo hiểu lòng người, sẵn sàng
ôn nhu, điềm tĩnh hòa nhã.

Nàng là một nữ nhân rất tốt, thật sự rất tốt rất tốt, tốt đến mức quá
hoàn mỹ.

Ông không biết ông có bất mãn gì.

Khi nàng ôn nhu nhìn ông cười, toàn tâm toàn ý tin tưởng ông. chưa
từng hoài nghi, thì ông lại bối rối trốn tránh nàng.

Ông thế nhưng chột dạ, ông sợ, thậm chí ngay cả dũng khí nhìn nàng
ông cũng không có.

Thật sự xin lỗi, ta không thương nàng.

Vốn có thể bật thốt lên lời, vậy mà hôm nay, ông lại không nói ra
được.

Hóa ra, thời gian có thể thay đổi tất cả, ngay cả tình cảm của con
người đều có thể điều khiển.

Thời gian không thể quay lại, mà trái tim lại có thể quay đầu.

Trong lúc vô tình, ông đã yêu nàng, phần tình cảm kia ẩn dấu trong
lòng, nhẹ nhàng chôn hạt giống, rồi một ngày nào đó, nảy mầm, nở hoa.

Khi ông giật mình, hoa đã nở thành biển*, tất cả trở thành kết cục đã định.

Hoa đã nở thành biển: vật gì hợp hợp lại nhiều đều gọi là biển => ý nói tình cảm của ông đã nảy nở vô cùng vô tận.

Lúc đó, thế nhưng ông lại không chấp nhận tin tưởng.

Bắt đầu mỗi ngày ông lưu luyến bụi hoa*, bắt đầu đàn ca mỗi ngày, bắt đầu đêm không về ngủ.

Bụi hoa: nói đến kỹ nữ ngày xưa.

Trong cuộc hôn nhân của ông, ông đã chiếm được thứ ông muốn, thì hiện tại vì sao ông phải coi trọng vị thê tử kia, nàng chẳng qua chỉ là một con cò để ông một bước lên mây, hôm nay, đã là một con cò hết tác dụng.

Ở trước mặt nàng, ông lần lượt nạp thị thiếp vào, hàng đêm lưu luyến không về.

Nàng nhìn thấy ông, sắc mặt trắng bệch, im lặng rơi lệ, cũng không nói được lời nào.

Ông biết nàng sẽ thỏa hiệp, ông biết nàng chưa bao giờ phản đối lời nói của ông, ông biết cho tới bây giờ nàng luôn là một thê tử hiền lành, thật sự rất tốt. Ông biết chắc điều mình muốn chính là hiệu quả này.

Uyển Trăn, ta không thương nàng, cho nên đừng yêu ta, có được hay không?

Thế nhưng, tại sao ông lại đau lòng, tại sao trong ngực ôm thị thiếp xinh đẹp kia mà trong lòng nghĩ đến lại là nàng, tại sao mỗi lần nửa đêm tỉnh mộng đều gọi tên Uyển Trăn?

Uyển Trăn, nói cho ta biết, tại sao, có được hay không?

Một lần say rượu, nàng mang ông về phòng.

Ông nhớ, lần đó là lần gần gũi nàng nhất trong cuộc đời ông, cũng là lần vui sướng nhất trong đời.

Uyển Trăn, ta yêu nàng, nàng có biết hay không?

Uyển Trăn, ta lừa gạt mình nói không thương nàng, lại phát hiện trong lòng ta chỉ có tên của nàng.

Uyển Trăn, thật xin lỗi, ta lợi dụng nàng, lừa gạt nàng, tổn thương nàng.

Uyển Trăn, ta yêu nàng, chúng ta ở chung một chỗ, có được hay không?

Ánh mắt nàng dịu dàng nhìn ông chăm chú, mang theo nụ cười ôn nhu, nàng nói, được.

Ông nghĩ, ông đang nằm mơ, Uyển Trăn của ông lại nói, được.

Cho nên, ông nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, Uyển Trăn, chúng ta ở chung một chỗ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ông chạy trốn, ông là kẻ hèn nhất, biết rất rõ mình yêu Uyển Trăn, lại không dám thừa nhận.

Ông sợ Uyển Trăn biết, thật ra cuộc hôn nhân của bọn họ chỉ là do ông bày mưu tính kế, từ lúc vừa mới bắt đầu ông đã lợi dụng nàng.

Song thật bất hạnh, ông lại yêu nàng.

Tất cả ân ái, luôn thay đổi khó có được vĩnh cửu. Đời người nhiều sợ hãi, mệnh nguy tại sương sớm.

Vì yêu nên lo, vì yêu nên sợ. Nếu như không yêu người, thì sẽ không lo cũng không sợ.

Ông quyết định không muốn nhìn thấy nàng nữa.

Nếu như không thấy, có phải sẽ đè nén được tình yêu trong lòng hay không?

Nếu như không thấy, có phải có thể không nhớ đến việc ông yêu nàng hay không?

Như vậy, Uyển Trăn, chào tạm biệt! Xin tha thứ cho sự hèn nhát của ta, ta muốn quên nàng, quên đi việc ta yêu nàng.

Thế nhưng, khi ông còn chưa chuẩn bị xong thời điểm rời đi, Uyển Trăn lại nói cho ông biết, nàng đã mang thai hài tử của ông.

Không biết từ nguyên nhân gì, ông vẫn chưa có ý định để Uyển Trăn mang thai.

Mà hài tử của những thị thiếp khác, ông không cần.

Thế nhưng, Uyển Trăn nói, nàng mang thai! Nàng đã có con của bọn họ, là hài tử của ông và Uyển Trăn.

Ông vui mừng như điên.

Ông ở lại, ông tự nói với mình, chỉ là vì hài tử.

Ngày qua ngày cẩn thận từng li từng tý theo bên cạnh Uyển Trăn, nhìn nàng và hài tử của bọn họ, ông cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ông đánh đàn cho nàng nghe, nhìn nàng với ánh mắt ấm áp.

Ông phụng bồi nàng nói chuyện, nghe giọng nói ôn nhu của nàng.

Ông không thể tự kềm chế bản thân, tự mình sa vào trong sự ôn nhu dịu dàng đó, quên hết mọi thứ, quên mất âm mưu, bầy kế kia.

Hài tử được sinh ra, là một nam hài.

Ông nói đặt tên là Văn Tài đi, nàng mỉm cười gật đầu.

Nhìn Uyển Trăn của ông, nhìn Văn Tài của bọn họ, ông quyết định chôn dấu tất cả âm mưu, bầy kế kia xuống đáy lòng, sau đó thật tâm yêu thương Uyển Trăn và con của bọn họ.

Tất cả mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt thôi, ông và Uyển Trăn, còn có con của bọn, bọn họ sẽ tìm được hạnh phúc.

Ông đuổi hết toàn bộ thị thiếp ra ngoài.

Ông đã có Uyển Trăn, có Văn Tài, ba người bọn họ là đủ rồi.

Nhưng mà, trời cao, người đã để cho ông yêu Uyển Trăn, người cho ông biết cái gì gọi là hạnh phúc, vậy thì vì sao người lại muốn cướp đi hạnh phúc của ông!

Uyển Trăn của ông, cuối cùng cũng biết hết tất cả mọi chuyện.

Nàng đã biết, ngày từ lúc vừa mới bắt đầu ông đã bố trí cạm bẫy, mà nàng chính là con mồi tự nguyện sa vào lưới.

Nàng đã biết, nàng chỉ là một con cờ trên bàn cờ của ông, mà nay, lại trở thành người vợ vô dụng.

Nàng đã biết, ông lợi dụng nàng, nàng chỉ là đá kê chân giúp ông một bước lên mây.

Nàng đã biết, hôn nhân của bọn họ chỉ là một cuộc âm mưu, bầy kế.

Uyển Trăn rất bình tĩnh, nàng không khóc, cũng không nháo, có chăng chỉ là khuôn mặt tái nhợt nhìn ông cười dịu dàng.

Nàng nói, Vân Diệu, chuyện đó không phải là thật, có đúng hay không?

Ông quay mặt đi, không nhìn nàng, ông nghe thấy tiếng mình trả lời, chuyện đó là sự thật.

Uyển Trăn, chuyện đó là sự thật, ông chính là một kẻ như vậy, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để đạt được mục đích.

Vậy sao? Uyển Trăn nhàn nhạt trả lời, mang theo hàm ý mỉa mai, hóa ra tất cả cũng chỉ có một mình ta tình nguyện.

Một lúc sau, nàng nói, Vân Diệu, làm khó chàng rồi, thật xin lỗi, là thiếp tùy hứng giữ chàng ở bên cạnh.

Ông đột nhiên quay đầu, nhìn Uyển Trăn nói, Uyển Trăn, ta yêu nàng, điều này ta không có lừa nàng!

Cho nên, Uyển Trăn, đừng hận ta, có được hay không?

Nàng chỉ nhìn ông, nước mắt rốt cục chảy xuống, nàng lắc đầu, cười rơi lệ nói với ông, Vân Diệu, đủ rồi, tất cả đã đủ rồi, cảm ơn chàng ở bên cạnh thiếp lâu như vậy, thiếp cho chàng tự do, chàng không nợ thiếp cái gì, thật đấy.

Ông đưa tay ra, ông không muốn, ông muốn giữ nàng ở bên người.

Uyển Trăn vẫn ở lại, không phải vì ông, chỉ là vì Văn Tài.

Thính Hương Thủy Tạ của nàng cũng không còn vì ông mở rộng, nàng tự nhốt chính mình, cũng nhốt ông.

Ông bắt đầu điên cuồng hành hạ mình, hàng đêm mua say, hàng đêm lưu luyến thanh lâu.

Uyển Trăn, tại sao nàng không ghen tỵ, tại sao không mắng ta, tại sao không quan tâm ta nữa?

Con của ông và nàng từ từ lớn lên, bắt đầu dùng ánh mắt của mình nhìn cái thế giới này.

Người phụ thân là ông cũng càng ngày càng hoang đường, Văn Tài chỉ nhàn nhạt nhìn, nhàn nhạt gọi ông là cha.

Cặp mắt kia vô cùng giống Uyển Trăn nhìn ông, dường như ông lại thấy được Uyển Trăn.

Ông bắt đầu sống lại, Uyển Trăn, đây là hài tử của chúng ta.

Ông chỉ có thể dùng tất cả những gì mình có để đối tốt với con, Văn Tài, con ngoan của ta, Uyển Trăn không quan tâm ta nữa rồi, ta chỉ còn mình con.

Uyển Trăn đã chết, ông vội vã chạy tới Thính Hương Thủy Tạ, Uyển Trăn ở trước mặt ông, hai mắt nhắm chặt.

Ngay cả câu nói cuối cùng nàng cũng không để lại cho ông.

Văn Tài đã trưởng thành, Uyển Trăn dạy con rất tốt, ngay từ nhỏ đã là một hài tử thông minh mẫn cảm, nên đương nhiên đã nhận ra sự tình giữa ông và Uyển Trăn.

Ông nghe thấy Văn Tài nói, mẹ bảo, đừng hận cha, cha không sai, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của mẹ.

Ông nhìn thấy Văn Tài bình tĩnh đứng, trong đôi mắt đen mang theo bén nhọn trào phúng, tất cả mọi chuyện rốt cuộc là lỗi của ai?

Mẹ, yêu cha cả đời, đến cuối cùng vẫn yêu cha, chỉ là cha không yêu mẹ mà thôi! Ông nghe thấy Văn Tài nói như thế, sau đó không hề quan tâm đến ông nữa.

Ông lão đảo bước ra khỏi Thính Hương Thủy Tạ, rốt cục ngã ngồi trên mặt đất.

Không phải, Uyển Trăn, ta yêu nàng!

Chỉ là chúng ta sai lầm ở thời điểm gặp nhau mà thôi, nên đã định trước một hồi bi kịch.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 44 - Phiên Ngoại 5 (Vương Lam Điền)

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Về sau nghĩ lại, kỳ thật hần đã từng thích Diệp gia muội tử, chẳng qua phần thích kia cuối cùng cũng không có cơ hội biến thành tình yêu.

Hần gặp Diệp gia muội tử, là bởi vì tỷ tỷ hần gả cho Diệp Quân Thanh, khi tham gia tiệc cưới hần đã gặp nàng.

Năm đó, hần mười sáu tuổi, đúng lúc là mối tình đầu, thời điểm tình tình mê mê, cho nên vừa gặp liền động tâm, từ đó người này liền khắc sâu vào trong lòng hần.

Hần là con trai độc nhất trong nhà, phía trên chỉ có một tỷ tỷ.

Mặc kệ phụ thân cố gắng thế nào, trong nhà thì thiếp nhiều hơn nữa, cũng chỉ có hai hài tử con vợ cả là hần và tỷ tỷ. Phụ thân rất tiếc nuối, nhưng cũng không thể làm gì, cho nên càng ngày càng nuông chiều hần và tỷ tỷ, đặc biệt là hần.

Hần nói gì thì chính là cái đó, muốn gì được nấy, cho nên tính tình càng ngày càng kiêu căng tùy hứng.

Phụ thân không bao giờ mắng hần, bởi vì ông luôn bận rộn chuyện bên ngoài, không có thời gian. Cho dù trở về nhà, cũng không gặp mẫu thân, hần biết phụ thân không thích mẫu thân. Cơ hội gặp mặt ít lại càng ít.

Cho nên hăn học đánh người, gây chuyện, thanh sắc khuyển mã*, muốn phụ thân quản hăn, cho dù mắng hăn cũng tốt a!

Thanh sắc khuyển mã: chỉ kẻ hèn hạ, hư hỏng ham mê tửu sắc

Thế nhưng, cái gì cũng không có, phụ thân vẫn bỏ mặc hăn như cũ, sau đó ra mặt giải quyết khi có chuyện.

Phụ thân luôn tự cho là đúng nghĩ rằng đây chính là điều hăn muốn, thật ra, hăn chỉ muốn phụ thân ôm hăn một cái, cùng hăn trò chuyện, mắng hăn đánh hăn cũng tốt a! Hăn chỉ muốn một phụ thân như thế cũng không được sao?

Mẫu thân cái gì cũng không quản, chỉ biết ăn chay niệm Phật.

Hăn rất cục hiếu, hăn chỉ có tỷ tỷ, chỉ có tỷ tỷ quan tâm hăn, chăm sóc hăn, an ủi hăn.

Tất cả mọi người trong Vương phủ đều cho rằng hăn sợ tỷ tỷ, kỳ thật không phải vậy, hăn chỉ là quá yêu thương tỷ tỷ, thế cho nên chưa bao giờ muốn làm trái lại ý nguyện của tỷ tỷ.

Sau đó, ở năm mười sáu tuổi, hăn gặp Diệp gia muội tử.

Năm ấy, Diệp gia muội tử mười bốn tuổi, là một thiếu nữ sắp trưởng thành.

Khuôn mặt xinh đẹp, da thịt trắng nõn, nụ cười tươi rất đẹp, thản nhiên đứng ở một chỗ, có một loại thanh nhã tự nhiên không nói nên lời.

Hăn không phải chưa từng gặp qua khuôn mặt như thế, ngược lại, là thấy qua rất nhiều.

Bất kể là yêu mị diễm lệ, hay thanh tú xinh đẹp, hoặc nghiêng nước nghiêng thành, hăn gặp không ít.

Mặc dù khuôn mặt với ngũ quan xinh xắn đã có thể nhìn thấy tương lai chắc chắn là mỹ nhân khuynh thành, nhưng Diệp gia muội tử bây giờ vẫn chỉ là một nha đầu không hoàn toàn lớn lên, khuôn mặt còn sót lại ba phần ngây thơ.

Vậy mà, trái tim hần không hiểu sao khẽ rung động.

Hần ở lại, lấy cớ muốn học tập Diệp gia bá phụ.

Phụ thân trước nay luôn mặc hần, lại biết Diệp gia bá phụ là đại tài không xuất đầu lộ diện, nên cũng là đồng ý.

Vì vậy, hần bắt đầu hai năm cuộc sống bị Diệp gia muội tử chèn ép.

Tỷ tỷ rất thích Diệp gia muội tử, thường cùng nàng nói một chút chuyện thú vị của bọn họ khi còn bé.

Diệp gia muội tử ghét nhất là thiếu gia ăn chơi, mà hần chính là một người trong đó, vì vậy bình thường lúc nàng không có việc gì liền trêu chọc hần, đương nhiên đều là một chút trò đùa không ảnh hưởng toàn cục.

Hần rất nghe lời Diệp gia muội tử, vui vẻ khi bị nàng chèn ép, nhớ tới nàng hướng về phía hần cười như tên trộm, đã cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Cho nên, tất cả mọi người cho rằng hần sợ Diệp gia muội tử, kỳ thật thì hần sợ nàng không vui.

Có khi, hần trộm nghĩ hai người họ có tính là thanh mai trúc mã hồn nhiên vô tư không?

Chẳng qua, khi đó hần vẫn không cẩn thận phân biệt rõ, cái loại tâm tình quý dị này cư nhiên cũng gọi là thích.

Hai năm sau, hần phải về nhà.

Hắn từ biệt tỷ tỷ và Diệp gia muội tử, hai năm qua, là hai năm vui sướng nhất mà hắn đã trải qua.

Tỷ phu, nhị ca, Diệp gia bá phụ và bá mẫu, đều rất tốt.

Diệp gia muội tử mặc dù thích trêu đùa hắn, chèn ép hắn, nhưng hắn nhìn ra được kỳ thật nàng đối với hắn rất tốt.

Diệp gia, giống như là một gia đình chân chính.

Chỉ tiếc, hắn tên Vương Lam Điền, hắn họ Vương.

Lần thứ hai, gặp lại Diệp gia muội tử là ở cổng vào của thư viện Ni Sơn.

Hắn coi thường những thứ dân đen kia, tại sao bọn họ có thể ngồi ngang hàng với hắn, bọn họ không xứng!

Hắn mới là lão đại, dù sao tất cả mọi chuyện đều có phụ thân chống đỡ, không phải sao?

Cho tới bây giờ hắn đều không phải người tốt, hắn là thiếu gia ăn chơi, là một tiểu nhân.

Sau đó, Diệp gia muội tử tới, nhưng nàng không tới một mình, bên cạnh có thêm một nam tử.

Hóa ra, hắn đã muợn một bước.

Một khắc kia, hắn đã nhận ra hắn thật sự thích nàng. Chẳng qua hắn bỏ lỡ.

Nhưng mà, hắn vẫn không muốn để nàng nhìn thấy mình hèn mọn như thế, hắn không muốn nàng nhìn thấy một mặt xấu xí của mình.

Thế nhưng, nàng vẫn thấy được.

Bắt gặp cái nhìn xem thường trong mắt nàng, điều này làm cho hãn chật vật không chịu nổi.

Đã như vậy, hãn còn gì phải sợ nữa đây?

Đúng vậy, hãn chính là một người như thế, tiểu nhân ngoài mạnh trong yếu.

Hãn nhìn thấy nam nhân bên cạnh nàng cầm cung tên, bắn về phía hãn.

Không, hãn sợ chết!

Từ giờ khắc đó, hãn mới chân chính hiểu rõ mình, kỳ thật hãn là một kẻ nhát gan sợ chết.

Diệp gia muội tử, nàng không có lỗi, hãn không xứng với nàng.

Hãn nhắm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Về sau, vì sao muốn hãm hại Mã Văn Tài đây?

Hãn vẫn rất rõ ràng, hãn ghen tỵ với hãn ta, hãn ghen tỵ hãn ta cái gì cũng mạnh hơn hãn, ghen tỵ với hãn ta có thể đi vào trái tim của Diệp gia muội tử.

Đúng, hãn vô cùng ghen tỵ.

Nếu như không có hãn ta, có phải Diệp gia muội tử sẽ thích hãn hay không, nếu như không có hãn ta, có phải Diệp gia muội tử sẽ đối với hãn giống như trước đây hay không.

Nhưng không ngờ, lần này, người bị tổn thương chính là Diệp gia muội tử.

Nàng nói, nàng tin tưởng Mã Văn Tài!

Khi đó, hắn mới biết hắn thua, thua hoàn toàn!

Hắn xuất hiện ở trước mặt nàng sớm hơn Mã Văn Tài, nhưng lại chậm một bước đi vào trái tim nàng.

Nỗi khổ lần đầu tiên động tâm, nỗi khổ lần đầu tiên u mê, tại một bước này, trở thành tiếc nuối vĩnh viễn trong lòng hắn.

Như vậy, hãy để nó trở thành bí mật trong đáy lòng hắn đi!

Diệp gia muội tử, hi vọng muội hạnh phúc!

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 45 - Phiên Ngoại 6 (Tiền Duyên – 1)

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Nàng đã chết, bởi vì một chuyện ngoài ý muốn, nghe nói máy tính trung tâm ở trong Địa phủ xảy ra vấn đề, cho nên nàng cứ như vậy không giải thích được kết thúc cuộc đời của mình.

Kỳ thật, cho tới bây giờ Diệp Quân Lan chưa từng chết, thậm chí nàng còn may mắn, mình rốt cục đã chết, rốt cục không cần phải đối mặt với một gia đình như vậy.

Suy cho cùng, Diệp Quân Lan chỉ là kẻ hèn nhất, có rất nhiều chuyện nàng không muốn đối mặt, bất kể là cha hay là mẹ, hoặc là anh trai, cho nên nàng đã chết, rất hợp ý của nàng.

Nàng vừa mừng thầm, vừa nhìn các đại nhân viên của Địa phủ vẻ mặt sợ hãi, đồng loạt xin lỗi nàng, sợ nàng cáo trạng lên Thiên Thượng, như vậy Địa phủ sẽ không gánh nổi.

Vốn chuyện cũng không có gì, chỉ là làm chết người phạm, Thiên Đình cũng sẽ không nhàm chán đến mức quan tâm chuyện này, dù sao thần tiên cao cao tại thượng, luôn xem thường người phạm, nhưng mà gần đây không biết kẻ nào kiến nghị, nói phải cải cách chế độ mục nát kia, kết quả một đám thần tiên chỉ biết ăn không có chuyện gì làm liên khắp nơi chính đốn tác phong, một chuyện nho nhỏ cũng có thể bay lên đến trình độ cao như chính trị, Địa phủ đương nhiên cũng sợ.

Cho nên, Địa phủ đồng ý cho Diệp Quân Lan rất nhiều chỗ tốt, chỉ cầu nàng đừng vạch trần chuyện này.

Diệp Quân Lan đáp ứng, nàng lăn lộn làm ăn buôn bán lâu như vậy, sao lại không rõ quan hệ lợi hại trong chuyện này. Dù sao nàng cũng không bị thiệt thòi, chưa nói được cung cấp đồ ăn ngon, kiếp sau còn có số mệnh nhân duyên vô cùng tốt, chỉ cần đồng ý giữ miệng thôi, hơn nữa còn có thể nhìn thấy vẻ mặt xanh xao của bọn họ lấy lòng nàng, có sao lại không làm chứ!

Nhưng nàng không ngờ tới, đáp ứng điều này, lại trở thành căn nguyên cho tất cả mọi việc, là duyên phận hay là kiếp số, giờ phút này nàng cái gì cũng không biết.

Nàng bị đày đi rồi, bị Địa phủ hợp lý hợp tình không chút khách khí đá khỏi Địa phủ, đi tới dương gian, chính thức trở thành cô hồn dã quỷ.

Gào thét, nàng biết mình đối với Địa phủ mà nói, có lẽ là đại phiền toái, nhưng chuyện này cũng không phải lỗi của nàng.

Có điều, Diệp Quân Lan nàng cho tới bây giờ luôn là người thích ứng với mọi hoàn cảnh, nếu đi tới dương gian, liền thích ý chơi đùa một phen a.

Không nghĩ tới, một lần phiêu đảng đã gần trăm năm.

Nàng đi đến một thời đại, là một nơi vô cùng rối loạn, nàng từng học qua lịch sử, nên đương nhiên biết mình đang ở thời Đông Tấn.

Diệp Quân Lan không chỉ một lần cảm thán, may mắn bây giờ nàng là cô hồn dã quỷ, người bình thường không nhìn thấy nàng. Không phải nàng khoe khoang, nhưng thân thể của nàng trước kia bộ dáng thật sự không tệ, hiện tại hồn phách cũng kế thừa điểm này.

May mắn, nàng là cô hồn dã quỷ, ở nơi thời loạn lạc này, nam tử còn khó bảo toàn, huống chi một nữ tử như nàng.

Trong thời loạn lạc không đáng tiền nhất chính là mạng người.

Diệp Quân Lan từng đứng trên cổng thành, nhìn về chiến trường cách đó không xa.

Bốn phía báo hiệu bất ổn, trống trận nổ vang, sát khí rung trời, máu chảy thành sông.

Nàng nhìn thấy vô số hồn thiêng của tướng sĩ không biết ngày đêm mà quanh quẩn trên chiến trường, thật lâu chưa từng phiêu tán.

Nàng nhìn thấy vô số xác chết hóa thành từng đống xương khô, sau đó cùng cả vùng đất hòa hợp thành một thể.

Nàng không thể không cảm thấy bi ai, chiến tranh quả nhiên là chuyện ngu xuẩn nhất, nhưng loài người lại thích nhất làm chuyện ngu xuẩn này.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, quả nhiên không giả.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô : ý nói khi chiếm được một thành lũy nào đó thì đã có hàng vạn binh lính tướng sĩ phải bỏ mạng để đổi lấy.

Nhưng, nàng là linh hồn, sẽ không rơi lệ.

Diệp Quân Lan từng đứng ở trên đường lớn, nhìn thoáng qua mọi người chạy nạn.

Song bọn họ không nhìn thấy nàng.

Nàng tận mắt nhìn thấy có người chết đói ở đầu đường, mà có người ở trong phủ mỗi ngày đều có thức ăn ngon, món ngon.

Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường đầy xác chết (*). Đổ Phủ nói rất hay!

(*) kẻ quyền quý ăn chơi xa xỉ và cảnh thê thảm người nghèo chịu rét chết đói trên đường phố.

Diệp Quân Lan cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng làm không được.

Nàng biết, nàng chỉ là khách qua đường, chỉ là khán giả.

Nàng nhìn thấy mênh mông muôn dân trăm họ bi ai, nhìn thấy chúng sinh bi thương, nhưng lại không thể giúp sức.

Nàng không cứu được bọn họ, nàng ngay cả chính mình cũng không cứu nổi.

Như vậy, nàng chỉ có thể mang một chút tâm tình mong ước.

Cầu nguyện cho người kiếp sau, được về cõi Phật, thân như ngọc lưu ly, trong ngoài trong suốt rõ ràng, sạch sẽ không chút vết nhơ.

Thời gian gần trăm năm, chỉ chớp mắt, đã trôi qua rồi.

Trí nhớ đã già đi, ngay cả mình là ai nàng cũng đều quên mất.

Không ai có đủ khả năng để vĩnh viễn nhớ rõ ai.

Nàng đã thấy nhiều thăng trầm, sinh ly tử biệt, tâm tình càng ngày càng bình thản, lạnh lùng.

Đương nhiên, nhìn thấy bản thân lãnh đạm thế này cũng là một loại bi ai.

Mùa xuân năm đó, chính là tiết hoa đào nở rộ, Diệp Quân Lan gặp một bé trai.

Đứa bé ba tuổi, ánh mắt trong sáng trong suốt, bên cạnh là một vị phu nhân xinh đẹp cùng một nam tử tuấn lãng.

Phu nhân yêu thương nhìn con trai của mình, nam tử ôn nhu nhìn theo.

Thật sự là một gia đình hạnh phúc! Nàng nghĩ như thế, hạnh phúc đến mức nàng có chút ghen tỵ.

Thật buồn cười, trí nhớ rõ ràng đã sớm mơ hồ, thế nhưng lại cố tình nhớ rõ cảm giác ghen ghét này.

Diệp Quân Lan nhìn hài tử kia, song nó không nhìn thấy nàng.

Có chút tiếc nuối, hiếm khi được nhìn thấy một đứa bé có ánh mắt xinh đẹp tinh khiết đến vậy.

Hắn vẫn được bảo hộ vô cùng tốt, có một mẫu thân ôn nhu, một phụ thân yêu thương, cùng một gia đình hạnh phúc.

Mà tất cả những điều này cho tới bây giờ nàng chưa từng có, cũng như chưa từng hy vọng xa vời sẽ có được.

Nàng chỉ là một đứa bé không nên tồn tại, nếu như không phải nàng có một đầu óc có thể đánh giá, nàng đã sớm không thể tồn tại rồi, nàng đã sớm nhìn thấu cảnh người lừa ta gạt, sớm vứt bỏ hồn nhiên.

Thật muốn nhìn xem đôi mắt đẹp này bị lây nhiễm những màu sắc khác, Diệp Quân Lan tàn độc nghĩ, không biết lúc đó sẽ ra sao đây?

Ngược lại nàng cảm thấy bi ai, hóa ra một trăm năm này vẫn không phai mờ được oán niệm trong lòng mình, nó ẩn quá sâu, trong lúc vô tình

lại xúc động trời lên.

Nàng nhìn đứa bé kia một cái, hi vọng lần sau gặp lại, vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt trong suốt tinh khiết như vậy, đừng để cho nàng hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới này a!

Lần thứ hai gặp mặt, đứa bé đã có bắt đầu có hình dáng thiếu niên, cũng có thể nhìn thấy nét hào hoa phong nhã sau này, trên khuôn mặt góc cạnh vẫn còn chút non nớt, nhưng ánh mắt lại không còn trong suốt nữa.

Khi đó, Diệp Quân Lan giật mình, dường như cảm thấy quen thuộc, nhiều năm như vậy, chuyện nàng học được tốt nhất sợ rằng chính là lãng quên.

Sau đó, từ từ suy nghĩ đến mùa xuân năm ấy, gặp đứa bé kia.

Quả nhiên, thời gian là thứ đáng sợ nhất, có thể đem một đứa bé hồn nhiên biến thành một thiếu niên lạnh lùng, cuồng ngạo như hôm nay.

Ha ha, thì ra là tất cả mọi người đều giống nhau, sẽ từ từ thay đổi, không còn như ban đầu nữa.

Điều này thật sự đáng buồn!

Nàng quyết định rời khỏi nơi này, đi chỗ khác dạo chơi một chút.

Nhưng mà, lại nói, hiệu suất của Địa phủ kia làm sao vậy, bây giờ còn chưa đến đưa nàng đi đầu thai?!

Có lẽ Địa phủ nghe được lời oán trách của nàng, sau đó vài ngày nàng rốt cục nhận được câu trả lời của quỷ sai.

Địa phủ đã an bài tốt việc đầu thai cho nàng, chỉ cần đợi mấy ngày thì nàng có thể đầu thai.

Diệp Quân Lan vô cùng cao hứng, cho dù là ai trên đời này, phiêu đảng lâu như vậy e rằng đều sẽ cảm thấy buồn chán.

Cho nên nàng quyết định ăn mừng.

Trước lúc đi đầu thai, nàng muốn đi gặp đứa bé kia.

Cũng không biết tại sao, có lẽ bởi vì nó là người duy nhất nàng nhớ được trong suốt trăm năm qua sao?

Có lẽ cũng vì nàng là một nữ quý lễ phép thực nữ, nói lời tạm biệt, coi như là căn cứ chính xác chứng minh nàng từng ở trên đời này phiêu đảng lâu như vậy.

Không ngờ, một lần sa chân lại thành hận thiên cổ!

Diệp Quân Lan sa chân lần này, lại kèm theo cả bản thân mình.

Chẳng qua khi đó nàng còn không biết.

Chỉ có thể nói, tất cả mọi chuyện đều là số mệnh đã định trước, ai cũng không thoát khỏi trần thế sau bàn tay định mệnh kia.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 46 - Phiên Ngoại 7 (Tiền Duyên – 2)

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngày đó thời tiết thật không tệ, ánh trăng chiếu sáng khắp mặt đất, đứa bé kia một mình đứng ở trong sân, kiên định đứng đó khiến người ta vô duyên vô cớ cảm thấy thê lương.

Chắc là ma chướng rồi, Diệp Quân Lan nghĩ như vậy, nếu không sao nàng lại nghĩ như vậy, cấm y hoa phục, vinh hoa phú quý, quyền thế địa vị, mỹ nữ giai nhân, đứa nhỏ này cái gì cũng có rồi, sao có thể không hạnh phúc chứ?

Diệp Quân Lan cảm thấy nàng vẫn nên đi thì hơn, ừ ừ, tạm biệt, hẹn gặp lại, lần này thật sự tạm biệt rồi.

Diệp Quân Lan nghĩ nghĩ, bất giác lại xuất thần, thành linh nghe thấy có người gọi “Mẫu thân. . . . .”, nàng hoảng hốt cúi đầu, bắt gặp ánh mắt của đứa bé kia, ừ ừ, ánh mắt thật đẹp.

Đợi...đợi, đợi một chút, nó nhìn thấy nàng sao?! Diệp Quân Lan run rẩy nhấc tay lên, dùng ngón tay chỉ về phía đứa bé kia, hỏi: “Cháu. . . . . cháu nhìn thấy ta?!” Không phải chứ, không phải nói người phàm không thể nhìn thấy quỷ sao, đứa nhỏ này trước kia không nhìn thấy nàng, bây giờ làm sao lại thấy?!

Đứa bé kia sững sờ nhìn nàng, không trả lời, nước mắt từ từ chảy xuống.

Diệp Quân Lan nhất thời luống cuống, liên tục an ủi: “Này, này, cháu đừng khóc, không phải nói nam tử hán đại trượng phu chảy máu không đổ lệ sao?!” Cho xin đi mà, tiểu tổ tông, đừng khóc có được hay không? Nàng sợ nhất con nít khóc đó!

Tiếp theo, nàng nghe thấy đứa bé kia nức nở nói: “Tại sao? . . . . . Tại sao con không chạm được vào mẫu thân? . . . . . Tại sao?? . . . . .” có lẽ đứa bé kia muôn ôm nàng, nhưng lại vồ ếch hụt.

Màu bạc của ánh trăng chiếu xuống, lộ ra gương mặt tái nhợt của đứa bé kia, trên đó còn có thêm hai hàng nước mắt trong suốt.

Diệp Quân Lan bất giác có chút đau lòng, mẫu thân đứa nhỏ này mất rồi sao? Điều này cũng có thể giải thích được vì sao nó trông thấy nàng, người đã từng tận mắt nhìn thấy cái chết luôn đặc biệt nhạy cảm.

Diệp Quân Lan nhớ lại mẫu thân của đứa bé kia, quả thực là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, cũng khó trách đứa nhỏ này bi thương như vậy, nó nhất định rất yêu rất yêu mẹ mình a?

Đứa nhỏ này, có lẽ tưởng nàng là linh hồn của mẫu thân nó chẳng, lại nói, nàng nhìn già như vậy sao? Được rồi, bây giờ không phải là lúc để tâm chuyện này, đứa nhỏ này dù sao cũng chỉ có tám tuổi, mặc dù giống ông cụ non nhưng trên thực tế vẫn còn bé.

Thôi, thôi, dù sao qua ít ngày nữa nàng cũng phải đi, cứ xem như làm chuyện tốt vậy.

Diệp Quân Lan nghĩ một chút, trên mặt mang theo nụ cười nói: “Lúc trước ta có gặp qua mẹ cháu, mẹ cháu trước khi đầu thai đã nhờ ta chuyển

lời, nói cháu đừng đau lòng, sống cho tốt, vui vẻ hạnh phúc, như thế là mẹ cháu thoả mãn rồi.”

“Dì không phải mẫu thân?” Ánh mắt đứa bé kia vốn chờ mong liền nhanh chóng ảm đạm, giọng nói cũng ảm đạm, “Mẫu thân bảo dì chuyển lời, nhưng vì sao người lại không đến đây, có phải không cần con nữa rồi hay không? Dì gạt ta, có đúng hay không?” Thân thể nhỏ bé nhỏ giọng khóc nức nở, vô cùng đáng thương.

Diệp Quân Lan phút chốc nói không lên lời, không biết nên nói gì cho phải: “Cái kia, cái kia, dĩ nhiên không phải vậy, mẹ cháu cũng không có biện pháp, nếu không sao lại bảo ta tới chăm sóc cháu nha.” Nàng nói này, tiểu quý, người có thể đừng mãi cảm như vậy được không!

Vừa dứt lời, đã nghe thấy giọng nói không xác định ẩn chứa chút vui mừng của đứa bé kia: “Thật sao?”

Diệp Quân Lan gật đầu lia lịa, “Ừ ừ!” Đúng vậy đúng vậy, không sai!

“Như vậy có phải dì sẽ mãi ở bên cạnh ta hay không, sẽ không giống mẫu thân bỏ ta mà đi, có đúng không?” Đứa bé kia ngẩng đầu nhìn Diệp Quân Lan, trong ánh mắt mang theo chút rối rắm, trên mặt ẩn ẩn sự khát vọng không nói ra lời. Có phải dì sẽ vẫn ở bên cạnh ta, cùng ta lớn lên, cho đến vĩnh viễn không?

Diệp Quân Lan sửng sốt, cảm thấy hình như có cái gì không đúng, nhưng nhìn khuôn mặt hi vọng của đứa bé kia, nàng không đành lòng cự tuyệt, đành gật đầu.

Đứa bé kia cười, đôi mắt đen sáng rực rỡ, tràn ngập các loại màu sắc lấp lánh, thật sự xinh đẹp, nó nói: “Cứ quyết định như vậy! Cả đời không được rời đi!”

Diệp Quân Lan đột nhiên hoàn hồn, phát hiện mình cứ như vậy tự bán mình rồi, bất đắc dĩ nói: “Quyết định như vậy!” Giờ phút này nàng thật muốn bóp chết chính mình, vì sao chứ, nàng vậy mà lại không thể nhẫn tâm với đứa bé này, thật sự uổng phí một trăm năm lẫn lộn mà!

Chẳng qua, dù sao không lâu nữa nàng sẽ phải đi đầu thai rồi, chỉ ở lại được vài ngày thôi!

Diệp Quân Lan vào ở Thính Hương Thủy Tạ, mặc dù nàng là quý, không cần phòng, nhưng đứa bé kia vẫn kiên trì muốn nàng ở cùng một chỗ với nó.

Được rồi, được rồi, nàng không sao cả ! Ăn không được đậu hủ của tiểu chính thái (ý chỉ những đứa bé rất đáng yêu), nhìn một chút bố mắt cũng được!

Diệp Quân Lan bay đến trước mặt đứa bé đang nằm trên giường, thật đáng tiếc a, một cái giường tốt như vậy thế nhưng nàng không thể ngủ! Nàng nhìn tiểu quý đang nằm, hỏi: “Đúng rồi, tiểu quý, cháu tên là gì?” Lại nói, nàng bây giờ còn chưa biết đứa bé đó tên gọi là gì đây!

“Mã Văn Tài!”

Xì —— Diệp Quân Lan nhìn không được bật cười một tiếng, khụ khụ, Mã Văn Tài, không phải chứ?! Đây không phải đại nhân vật phản diện nổi tiếng, gây đánh uyên ương trong Lương Chúc sao sao?

Diệp Quân Lan đánh giá một lượt từ trên xuống dưới tên tiểu quý tự xưng là Mã Văn Tài kia, chắc chắn, bộ dáng họa thủy như vậy, người nào tin được nó là kẻ đầu to óc heo, con cóc thối muốn ăn thịt thiên nga, lừa quý sao! Tuyệt đối không thể nào, tám phần là cùng tên cùng họ, nhưng mà vì ngăn chặn tình huống như thế phát sinh, hôm nào phải nói cho nó biết câu chuyện Lương Chúc mới được!

Tiểu quý kia bị nàng nhìn rất khó hiểu, không được tự nhiên hừ lạnh một tiếng: “Sao vậy? Tên ta có vấn đề sao?” Cười đến quái dị như vậy?!

“Không có, tuyệt đối không có!” Diệp Quân Lan lắc đầu liên tục, nói tiếp: “Tiểu quý, cháu có tên chữ hay không, chi bằng ta đặt cho cháu một tên?” Đề phòng sau này mỗi lần gọi tên nó nàng liền cười một trận.

“Tùy dì!” Mã Văn Tài rất không sao cả trả lời, dù sao nó cũng không muốn phụ thân đặt, không bằng để cho nàng đặt đi!

“Ừm ừm, tiểu quý, gọi Tu Nhân đi? !” Hi vọng sau này người có thể làm một người phân biệt rõ sai trái, kiên định, thông tuệ, Diệp Quân Lan khẽ mỉm cười, nhìn tiểu quý, tiểu quý kia thấy vậy đỏ mặt.

Hồi lâu, mới lên tiếng: “Được!”

Diệp Quân Lan nhú mày, thật sự buồn cười nhìn tiểu quý then thùng, cái này không ổn a, còn phải ở chung mấy ngày, da mặt tiểu quý mỏng như vậy, sao mà được?!

“Đúng rồi, tiểu quý, ta tên là Diệp Quân Lan!” Diệp Quân Lan đột nhiên nhớ tới, mình còn chưa nói tên cho tiểu quý: “Đệ có thể gọi ta là Lan tỷ tỷ!” Như vậy nghe trẻ hơn nhiều a ! Thật ra mang theo tiểu đệ cũng không tồi, mấy ngày sắp tới chúng ta sẽ chung sống hoà thuận!

Tiểu quý kia trở mình, hừ lạnh một tiếng, Diệp Quân Lan sao?

Ngày thứ hai, Mã Văn Tài thức dậy, thế nhưng không thấy bóng dáng Diệp Quân Lan.

Mặt Mã Văn Tài chìm xuống, trong mắt âm thầm chan chứa bi thương, chẳng lẽ tối hôm qua chỉ là một giấc mộng? Hắn khẽ cười ra tiếng, mang theo chút điên cuồng, đúng vậy, cõi đời này làm sao có thể có quý chứ?

Này, tiểu quý, sau này gọi đệ là Tu Nhân nhé?

Tiểu quý, ta tên là Diệp Quân Lan, sau này đệ có thể gọi ta là Lan tỷ.

Hóa ra tất cả chỉ là một giấc mơ, trong mơ có một người đáp ứng sẽ ở bên cạnh hăn cả đời! Hăn tràn đầy vui mừng, cho rằng rốt cục không cần một mình cô đơn sống nữa rồi, không nghĩ tới ngày hôm sau tỉnh lại, cái gì cũng không có!

Nếu như có thể, tại sao lại để hăn tỉnh lại, hăn tình nguyện sống trong mộng, như vậy có phải sẽ có một người vĩnh viễn bên cạnh hăn hay không!

“Này, tiểu quý, đệ làm sao vậy!” Diệp Quân Lan trở lại, đã nhìn thấy Mã Văn Tài ngồi ngây ngốc trên giường, vẻ mặt dường như sắp khóc nhưng không có nước mắt, bi thương im lặng, lại khiến cho người ta dai dẳng vạn phần!

“Tỷ thật sự. . . . .” Mã Văn Tài chậm rãi xuống giường, đi về phía nàng, dừng ở trước mặt nàng, vươn tay ra muốn chạm vào nàng, nhưng lại trực tiếp xuyên qua thân thể của Diệp Quân Lan.

Không chạm vào được? Nàng thật sự là quý? Mã Văn Tài xoay người, nhìn Diệp Quân Lan. Thấy nàng nhún vai mang vẻ mặt bất đắc dĩ, trong mắt có chút bi thương, nhưng giọng nói lại không thay đổi: “Ta nói, tiểu quý, đệ không cần thử! Ta là quý, đệ là người, không chạm vào được!” Nàng đã làm quý gần trăm năm rồi.

“Nói như vậy, tối hôm qua không phải là mơ?” Mã Văn Tài mặc dù tiếc nuối không thể chạm vào Diệp Quân Lan, nhưng đối với chuyện tối hôm qua là thật, hăn vẫn rất cao hứng, rốt cục hăn không phải một mình nữa rồi!

“Ừ, cho nên, tiểu quý, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn!” Còn dư lại mấy ngày chúng ta sống cùng nhau a!

“Được!” Mã Văn Tài khẽ cười, khuôn mặt vẫn còn nét ngây thơ nhưng có thể nhìn ra được tương lai tuyệt đại tao nhã (tuyệt đại tao nhã : tuyệt thế hào hoa phong nhã).

Diệp Quân Lan vô cùng buồn bực nghĩ trong lòng, tiểu quý này nha sau này tuyệt đối là họa thủy, không biết cô nương nhà ai sẽ bị hấn gây tai họa a! A di đà Phật, xin Bồ Tát phù hộ cho nàng ta!

Nhưng mà, nàng nghìn tính vạn tính, làm sao cũng không ngờ được người kia lại chính là mình!

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trong màn trướng, thân thể hai người quấn lấy nhau.

Nữ tử —— Ngọc Vô Hạ khẽ đứng dậy, mắt phượng mê ly, toả ra vẻ quyến rũ, nhàn nhạt nhìn nam tử nằm bên cạnh—— Mã thái thú Mã Vân Diệu, đôi môi đỏ mọng cười khẽ, thoáng mang theo ý châm chọc.

Mã Thái Thú năm nay hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt góc cạnh với những đường nét rõ ràng, tóc mai hơi bạc, nhưng nhìn ra được lúc còn trẻ là một mỹ nam, giờ phút này mày kiếm của ông ta khẽ nhú, tựa hồ mơ tới chuyện chẳng ngờ, trong miệng còn nỉ non cái gì đó.

Ngọc Vô Hạ khẽ cúi người, kề sát vào nam tử, nghe thấy nam tử thở dài đầy bi thương, trầm thấp kêu một tiếng “Uyển Trăn”, khiến cho sắc mặt ả lập tức thay đổi, trong mắt mang theo hận ý, ả phẫn hận đưa tay ra, ngón tay ngọc thon dài từ từ xoa lên tấm lưng trần của nam nhân, từng điểm từng điểm tinh tế vuốt, cố gắng khơi gợi lên dục vọng của nam tử lần nữa.

Tất cả đều là của ả, cho dù ông ta không thương ả, ả cũng không thương ông ta, nhưng ả không muốn nghe thấy tên một nữ nhân khác từ trong miệng nam nhân của mình. Ngọc Vô Hạ oán hận nghĩ, càng lúc càng cẩn thận trên chộc.

Đột nhiên, Mã Thái Thú vốn đang ngủ say đưa tay ra bắt được tay của Ngọc Vô Hạ, hơi dùng sức, kéo ả ngã xuống giường, xoay người một cái ép Ngọc Vô Hạ dưới thân, bỗng nhiên mở mắt ra, bàn tay to xoa trước ngực mềm mại của Ngọc Vô Hạ, vuốt ve tỉ mỉ, một cái tay khác từ từ thăm dò xuống dưới, từng điểm từng điểm trêu chọc Ngọc Vô Hạ.

Thân thể Ngọc Vô Hạ dưới sự trêu đùa của nam tử, dần dần bắt đầu nóng lên, mềm yếu, da thịt trắng nõn như ngọc nhanh chóng nhuộm sắc hồng nhạt, lộ ra vẻ mịn hoặc diễm lệ, ả rốt cục không nhịn được rên rỉ lên tiếng, hai tay xoa tấm lưng của nam nhân, như chiếc thuyền nhỏ trong mưa to gió lớn cố gắng tìm được chỗ dựa, ả ôm ông ta thật chặt, khẽ gọi tên ông ta: “Vân Diệu. . . . .” Ả muốn ông ta!

Mã Thái Thú lại miễn cưỡng nhìn nữ nhân dưới thân, từ từ gọi lên dục vọng, chậm chạp không tiến vào bước kế tiếp, ông lạnh lùng nhìn Ngọc Vô Hạ phát ra từng trận rên rỉ, trong mắt một mảnh tĩnh lặng.

Ngọc Vô Hạ mê mang nhìn ông ta một cái, giống như khó hiểu lại vội vàng gọi tên của ông ta: “Vân Diệu. . . . .”

Đôi môi mỏng của Mã Thái Thú khẽ mím lại, lãnh ý nhìn thoáng qua Ngọc Vô Hạ sốt ruột không chịu nổi, động thân một cái, tiến vào. Ngọc Vô Hạ khép hờ mắt, thỏa mãn rên rỉ thành tiếng.

Mã Thái Thú nhìn Ngọc Vô Hạ giờ phút này càng thêm quyến rũ động lòng người, ánh mắt càng lúc càng lạnh như băng, đáng tiếc Ngọc Vô Hạ không chú ý tới, đạt được thỏa mãn liền ngủ say sưa.

Mã Thái Thú không hề để ý tới Ngọc Vô Hạ, mặc kệ ả nằm trên giường, tự mình đứng dậy, choàng một bộ y phục, ra cửa phân phó nói: “Mã Nghĩ, gọi người múc nước, ta muốn đi tắm.”

Mã Nghĩ đáp lời, rồi đi xuống gọi người chuẩn bị.

Sau khi xử lý xong tất cả, Mã Thái Thú một mình đi ở trong sân, thân thể dường như dựa theo trí nhớ, đi tới đi lui liền đi đến Thính Hương Thủy Tạ.

Mùa hạ đã qua, trời dần dần chuyển lạnh, không khí mùa thu ngập tràn, trong viện lá cây rơi đầy trên đất, lộ ra chút tiêu điều. Ông lặng yên đi dưới tàng cây, dường như có thể nhìn thấy bản thân mình trước kia, còn có. . . . . Ông đưa tay ra, một chiếc lá rơi vào lòng bàn tay, dường như ông thấy được nụ cười dịu dàng của Uyển Trăn.

Uyển Trăn, Văn Tài đã trưởng thành, đã có thể tử để yêu thương, sau đó sẽ có hài tử đáng yêu.

Uyển Trăn, Văn Tài sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ.

Uyển Trăn, nàng có biết không, ta nhớ nàng lắm. . . . . ông từ từ khép mắt lại, dựa trên tàng cây, Uyển Trăn, chờ tất cả mọi chuyện ổn định lại, ta sẽ đi tìm nàng. . . . .

Mã Thái Thú không biết mình ngây ngốc bao lâu, cho đến khi bị Mã Nghĩ đánh thức: “Mã Nghĩ, có việc gì?”

“Lão gia, Ngọc phu nhân tỉnh.” Mã Nghĩ nhàn nhạt trả lời.

Qua một lúc lâu, Mã Nghĩ mới nghe được giọng nói của lão gia nhà mình, mang theo chút nghiêm nghị: “Mã Nghĩ, người đi theo ta đã bao lâu rồi? Chuyện như vậy không cần ta nói, người cũng có thể biết phải xử lý như thế nào.”

Mã Nghĩ ngạc nhiên, xử lý theo ngày thường sao? Ngọc phu nhân thất sủng rồi? Trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn về phía lão gia sắc mặt đã bình tĩnh lại, Mã Nghĩ cúi đầu, trả lời: “Vâng”. Hắn đã sớm nhìn nữ nhân kia không vừa mắt, như vậy rất tốt!

Xoay người chuẩn bị rời đi, thì lại bị Mã Thái Thú gọi lần nữa, ách, còn có việc?

“Mã Nghĩ, chú ý Ngọc Vô Hạ một chút.” Phân phó xong, Mã Thái Thú nhắm mắt lại, Ngọc Vô Hạ a Ngọc Vô Hạ, hi vọng người có thể thông minh một chút, đừng cho là ta thật sự đã già nên hồ đồ!

Đáng tiếc, khó được có một người có thể có ba phần giống Uyển Trăn, thật sự đáng tiếc!

“Mã Nghĩ, Vân Diệu đâu?” Ngọc Vô Hạ vội vàng hỏi Mã Nghĩ mới bước vào, ả sớm có thói quen được nam nhân dỗ dành, ngoan ngoãn phục tùng mình, thế nhưng Mã Thái Thú lần này lại không có ở bên cạnh, rốt cuộc tại sao?

“Lão nô không biết.” Mã Nghĩ không nhìn Ngọc Vô Hạ lo lắng, trả lời một cách tự nhiên.

Ngọc Vô Hạ nhất thời cứng họng, nhìn về phía Mã Nghĩ đang cúi đầu, trên mặt xuất hiện vẻ đắn đo suy nghĩ, chốc lát hóa thành bình tĩnh, ả không phải không biết, Mã Nghĩ ngay từ đầu đã xem thường ả, nhưng hắn cũng quá không đem nàng để vào trong mắt đi! Trong lòng Ngọc Vô Hạ dần dần dâng lên hận ý, ánh mắt càng ngày càng phức tạp, mang theo oán hận tàn nhẫn, nhưng lời nói ra vẫn ôn hòa, bình tĩnh đứng lên: “Ta biết rồi, người lui xuống đi.”

Mã Nghĩ tất nhiên không biết nữ nhân trước mặt đã xuất hiện vô số suy nghĩ, từ trước đến nay hắn luôn không thèm để ý đến cách nhìn của Ngọc Vô Hạ, có thể thoát khỏi Ngọc Vô Hạ sớm một chút hắn dĩ nhiên là vui lòng, cho nên liền thuận theo, ra khỏi viện.

Vừa ra sân, thân ảnh Mã Nghĩ dừng lại, đột nhiên phi thân, tốc độ cực nhanh, đứng ở chỗ tối, ẩn mình. Lúc này trong viện lén lút lút lút chui ra một nha hoàn, khuôn mặt tròn trịa, một đôi mắt hạnh xinh đẹp, có chút

thanh tú. Chỉ là trên mặt mang theo buồn phiền, trong chốc lát hết nhìn đông tới nhìn tây, dường như không phát hiện cái gì, lại chán nản đi về.

Ánh Tú? Đây không phải nha hoàn thiếp thân của Ngọc Vô Hạ sao? Ánh mắt Mã Nghĩ hơi u ám, xem ra Ngọc Vô Hạ vẫn không nhìn được! Hắn khẽ vỗ tay, một bóng người màu đen quỳ gối trước mặt: “Đi đi, chú ý đến nha hoàn này cùng Ngọc Vô Hạ cho ta, bất cứ lúc nào cũng phải bám báo.”

“Dạ” Hắc y nhân đáp lời, đuổi theo Ánh Tú.

Mã Nghĩ từ trong góc đi ra ngoài, nhìn Cầm Vận Tiểu trúc, thở dài thật sâu, Mã phủ lại sắp nổi lên sóng lớn rồi! Xoay người rời đi.

“Người mất dấu rồi?” Ngọc Vô Hạ đứng trước mặt Ánh Tú, từ trên cao nhìn xuống Ánh Tú cúi đầu quỳ gối không ngừng phát run, mắt phượng hơi nhú, giọng nói bình tĩnh, làm như không thêm để ý.

Thế nhưng giọng điệu này lại khiến Ánh Tú cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy, không ngừng phát run, nàng sợ, nàng rất sợ, Ngọc phu nhân thật sự đáng sợ!

Nàng không có dũng khí ngẩng đầu, chỉ có thể run rẩy cố gắng nặn ra bốn chữ: “Đúng vậy, phu nhân.”

Ngọc Vô Hạ rất hưởng thụ người khác sợ hãi mình, như vậy khiến ả vui vẻ, ả không còn là hoa khôi nương tử mặc người ta đùa bỡn nữa, ả đã là chủ tử rồi.

Cho nên, ả bắt đầu cười, cười như bông hoa xinh đẹp, thân thể mềm mại run run, giống như nghe được chuyện cười thú vị nhất thế gian.

Hồi lâu, Ngọc Vô Hạ rốt cục ngừng cười, ả cúi đầu, đưa cánh môi đỏ thắm của mình kề sát vào lỗ tai Ánh Tú, hài lòng khi cảm giác được nàng ta

run rẩy, thấp giọng gần như nỉ non hỏi: “Ánh Tú, sợ ta sao?” Đứng dậy, đưa tay ra nâng cằm Ánh Tú lên, khiến cho nàng ta nhìn về phía mình, ngón tay thon dài mang theo móng sắc bén nhẹ nhàng lướt qua mặt Ánh Tú, lưu lại dấu vết mờ nhạt.

Ánh Tú nhất thời luống cuống tay chân, liều mạng lắc đầu, nước mắt tuôn ra.

“A?” Ngọc Vô Hạ làm như không nhìn thấy sự hoảng sợ của Ánh Tú, tiếp tục nói, “Ánh Tú không sợ ta?”

Ánh Tú vội vàng gật đầu.

Chát —— một cái tát không chút lưu tình rơi trên mặt Ánh Tú, lưu lại năm dấu máu đỏ hình bàn tay.

Ngọc Vô Hạ nhìn Ánh Tú giờ phút này té trên mặt đất, khóe môi rướm máu, cười khê một tiếng, thoáng chốc phá lên cười to điên cuồng, mang theo hận ý thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Cút!”

Sợ ả sao? Thật sự là một chuyện cười! Đừng tưởng rằng ả không biết trong lòng nàng ta nghĩ thế nào!

Ánh Tú che khuôn mặt sưng đỏ, vội vàng chạy ra ngoài, trong đầu hiện lên một ý niệm, Ngọc phu nhân điên rồi!

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngọc Vô Hạ nhìn bóng lưng cuống quýt chạy của Ánh Tú, cười lạnh, ả đã sớm biết nha đầu này thành sự không có bại sự có thừa, đáng tiếc a! Khẽ vuốt chỗ tóc hơi rối, trên tay ả thật sự tìm không ra người có thể dùng.

Hiện tại cứ như vậy đi. Trong mắt thoảng qua một chút âm u, chợt loé rồi biến mất, mấy ngày nay càng ngày ả càng che dấu tâm tình của mình.

Ở chỗ tối Ngọc Vô Hạ chưa phát hiện ra, một bóng người hiện lên, trong tích tắc, không thấy bóng dáng.

Trên đường đi đến thư viện Ni Sơn, có hai bóng người đi tới.

Gió thu khẽ nổi lên, dễ dàng quét rơi những chiếc lá trên cây đã sớm khô vàng, rơi đầy đất. Trên bầu trời thỉnh thoảng có một hai con chim bị lạc đàn, quanh quẩn bi thương, sau đó bay về phương xa.

Một lần nữa bước lên trên con đường đi đến thư viện Ni Sơn, trong lòng Diệp Quân Lan không khỏi sinh ra một loại cảm khái phức tạp. Nàng đã từng mang tâm tình gần như du ngoạn khi tới đây, mà bây giờ lại là cảnh còn người mất.

Con đường kia vẫn như trước, phong cảnh kia vẫn như trước, người theo ở bên cạnh vẫn như trước, điều thay đổi duy nhất chính là tâm tình của

nàng. Chỉ một năm, tất cả đều xảy ra thay đổi.

Anh Đài gả cho Lương Sơn Bá, mà nàng gả cho Tu Nhân, từ trước tới giờ, nàng chưa từng nghĩ đến mình sẽ may mắn gặp được một người như vậy, người này nguyện ý dắt tay nàng, hứa cùng nàng một đời một thế một đôi người.

Diệp Quân Lan nhìn về phía Mã Văn Tài ở bên cạnh, lại bắt gặp ánh mắt sủng nịch ôn nhu của hắn, cười một tiếng. Nhân sinh, quả nhiên là một hồi ngoài ý muốn, đồng thời cũng là một hồi gặp gỡ bất ngờ. Nếu như nhất định phải gặp một người, nàng rất vui mừng khi người kia là hắn.

Mã Văn Tài dường như hiểu được vì sao nàng cười như thế, môi mỏng hơi cong lên.

Bởi vì chiến tranh, đám học sinh đều về nhà. Sau này lại bởi vì dịch chuột, nên hôm nay thư viện Ni Sơn cũng yên tĩnh vắng vẻ, không còn náo nhiệt như trước nữa, đường vào cổng xuất hiện rêu xanh, có lẽ đã lâu rồi không có ai tới.

Diệp Quân Lan nhớ đến một màn từng phát sinh ở trước cổng vào, rất nhiều bóng người thoáng qua trước mắt, gần như đã cách mấy ngàn năm, đã cách mấy đời, những người trong cuộc sống của nàng lúc trước dần dần bị gạt bỏ, phần trí nhớ liên quan cũng bắt đầu mơ hồ, điều này khiến Diệp Quân Lan thật sự thương cảm.

Từ trước đến nay nàng đều biết, kỳ thật bản thân mình chỉ là một người ích kỷ lạnh nhạt, ngoại trừ mấy người đặc biệt, những người còn lại đều không ở trong lòng nàng, mà nay thấy được tình cảnh như thế, không khỏi cảm thấy bi ai.

Xưa kia ta đi qua, dương liễu lá lướt, nay ta tới, mưa rơi tầm tã, thật sự có thể nói là cảnh còn người mất, mọi chuyện đều thay đổi.

Bên tai dường như nghe thấy có người than nhẹ, tay bị nắm thật chặt, ấm áp, an tâm, vô cùng kỳ diệu trấn an trái tim nàng.

“Diệp Quân Lan?” Một giọng nữ quen thuộc phá vỡ suy nghĩ của Diệp Quân Lan.

Không đợi Diệp Quân Lan lấy lại tinh thần, đã có giọng nam kinh ngạc truyền đến: “Công tử? Phu nhân?”

Diệp Quân Lan vừa nhìn, là Vương Lan, còn có. . . . . Bạch Hăng? Nàng thật sự không hiểu nhìn về phía Mã Văn Tài, tại sao Bạch Hăng lại ở đây? Mã Văn Tài khẽ mỉm cười, ngược lại nhìn về phía Bạch Hăng lúc này đang ngây người, cười không nói, ánh mắt lướt qua Vương Lan bên cạnh.

Bạch Hăng khẩn trương khẽ kéo Vương Lan ra phía sau, Vương Lan không khỏi nhìn hắn một cái, cũng không cự tuyệt.

Diệp Quân Lan nhìn Bạch Hăng, lại nhìn Vương Lan, bưng bình đại ngộ, nở nụ cười tươi sáng, lúc này vẫy tay chào hỏi Bạch Hăng và Vương Lan: “Bạch Hăng, Vương Lan, đã lâu không gặp.”

Thật sự đã lâu không gặp, thế giới thay đổi nhanh như vậy, nhìn bộ dạng của Bạch Hăng hình như rất khẩn trương với Vương Lan, Vương Lan cũng không vô tình vô tình với hắn, hai người này tuyệt đối có gian tình! Diệp Quân Lan trong bụng nghĩ đến, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười đã hiểu.

Hai người kia quẩn bách không thôi, Bạch Hăng nhìn về phía công tử nhà mình cầu cứu, lại thấy công tử nhà mình rảnh rồi đứng ở một bên, nắm tay phu nhân, dung túng mỉm cười, đối với ánh mắt của hắn làm như không thấy.

Bạch Hăng đành bất đắc dĩ chào hỏi: “Đã lâu không gặp, không biết phu nhân và công tử có chuyện gì quan trọng? Thuộc hạ có thể làm thay

hay không.”

“Ta thấy, Mã công tử và Mã phu nhân là tới tìm ta cha sao?!” Không ngờ Vương Lan nói toạc ra, nhưng một tiếng “Mã phu nhân” khiến Diệp Quân Lan vô cùng rối rắm.

Mã Văn Tài thấy vẻ mặt bất đắc dĩ rồi rắm lại không thể phản bác của nàng ta, khuôn mặt đau khổ trùng hăn, cười đến càng thêm sung sướng.

Diệp Quân Lan khóe miệng hơi run rẩy, quay đầu lại nhìn Vương Lan: “Vương cô nương, vẫn nên gọi ta là Diệp Quân Lan đi. Không biết bây giờ Sơn Trường có ở trong thư viện không?”

Vương Lan thoáng có chút kinh ngạc: “Cha ta? Có đấy, mời đi bên này.” Bạch Hằng ở bên cạnh không đáp, đi đằng trước dẫn đường, ý bảo Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài đuổi theo.

Sơn trường Vương Thế Ngọc giờ phút này đang ngồi trong đình viện, tay cầm sách cổ, tỉ mỉ nghiên cứu, trên bàn trước mặt đặt một ấm trà mới ngâm, trong chén trà khê bốc hơi nóng, loáng thoáng có hương trà tản ra. Ngày mùa thu, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, mang theo chút mơ màng, dịu hiu, rơi trên tay áo Vương Thế Ngọc, nhanh nhẹn như muốn bay, mọc cánh thành tiên.

“Cha.” Vương Lan đi tới bên cạnh Vương Thế Ngọc, nhẹ giọng kêu.

Vương Thế Ngọc lấy lại tinh thần, ngẩng đầu mỉm cười hỏi: “Lan nhi, có việc gì vậy?” Không hề chú ý đến người đứng phía sau Vương Lan, giống như đợi nàng đáp “Không có việc gì”, liền vùi đầu vào sách lần nữa.

Vương Lan âm thầm liếc mắt, khê nghiêng người, nói: “Cha, hôm nay Mã Văn Tài và Diệp Quân Lan tới thăm hỏi người.”

“Hai người họ?” Vương Thế Ngọc có chút kinh ngạc, ông chưa bao giờ nghĩ tới Mã Văn Tài sẽ đến thăm mình, từ trước đến nay ông và Mã Văn Diệu vẫn luôn không hợp nhau, nếu nói không có thành kiến là không thể nào, nếu vì Mã Văn Tài là học sinh của ông, thì cũng chỉ là học sinh, nhưng không thể so với hai người Lương Chúc.

Vương Thế Ngọc biết, Diệp Quân Lan gả cho Mã Văn Tài làm vợ, ông cũng thích nha đầu này, phụ thân của nha đầu này có giao tình không tầm thường với ông, nhưng hôn lễ kia ông cũng không tham gia, lại không ngờ hai người này vậy mà lại đến thăm hỏi ông.

“Học sinh Mã Văn Tài (Diệp Quân Lan) bái kiến sơn trường.”

Một lúc lâu sau, Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài cáo biệt Vương Thế Ngọc, rời khỏi thư viện Ni Sơn. Bạch Hằng không muốn rời đi, tiếp tục ở lại thư viện mong ngóng ôm được mỹ nhân về nhà, từ trước đến nay Mã Văn Tài tương đối khoan dung với Bạch Hằng, nên liền theo ý hắn.

Dọc theo đường đi, Diệp Quân Lan vẫn trầm mặc không nói gì, không thể khôi phục lại tâm trạng như lúc đến, nàng nghĩ tới chuyện Vương Thế Ngọc vừa nói, trong bụng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Đi một đoạn đường, Diệp Quân Lan đưa tay kéo áo Mã Văn Tài, Mã Văn Tài có chút lo lắng nhìn nàng, Diệp Quân Lan dừng một lát, thả tay xuống, ánh mắt né tránh mở miệng: “Tu Nhân, theo ta đến phía sau núi một chút đi.”

Mã Văn Tài gật đầu, dắt tay nàng, cùng nàng đi về phía sau núi.

Sau núi, rừng đào, ven hồ, phòng nhỏ.

Đào Uyên Minh không có ở đây, tám phần là đi tiệm rượu nào đó mua rượu rồi, trong phòng nhỏ không có ai, rất yên tĩnh.

Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài bước chậm đến ven hồ hoa đào, Diệp Quân Lan rút tay ra khỏi tay Mã Văn Tài, một mình đi ở phía trước, một bước hai bước, nàng đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn trời, cuối thu trời quang đãng, xanh thăm thẳm.

Diệp Quân Lan cảm giác ánh mắt mình có chút xót xa, tầm mắt mơ hồ, nàng chậm rãi mở miệng, mang theo vài phần thương cảm: “Tu Nhân, chàng biết không? Ta và Anh Đài cũng từng trong một mùa thu như vậy quen biết đấy. Khi đó, ta còn rất nhỏ, Anh Đài cũng rất nhỏ. . . . .”

Diệp Quân Lan nói liên miên, Mã Văn Tài yên lặng đứng sau lưng nàng nghe, hẳn biết, giờ phút này nàng chỉ hy vọng có thể có người nghe nàng, đặc biệt là khi sơn trường nói cuộc sống của Chúc Anh Đài không tốt.

Diệp Quân Lan từ từ nói, chậm rãi quay đầu lại, khóe mắt rơi lệ, theo gương mặt của nàng chảy xuống: “Tu Nhân, sơn trường nói rất đúng, ta chỉ quan tâm hạnh phúc của bản thân, nhưng Anh Đài... ta. . . .”

Mã Văn Tài thở dài một tiếng, đi tới trước mặt nàng, đưa tay nhẹ nhàng lau sạch nước mắt cho Diệp Quân Lan, đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi: “Lan nhi, chuyện này không phải lỗi của nàng, đây là do chính nàng ta lựa chọn.”

“Nhưng mà. . . . .”

“Không có nhưng mà, Lan nhi, con người nên trả giá vì sự lựa chọn sai lầm của mình.” Cho nên, Lan nhi, đừng khóc, hạnh phúc của chúng ta là do bản thân chúng ta tạo ra, không phải người khác cho, nên chúng ta không có lỗi.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Cha, tại sao hôm nay cha lại nói những chuyện này với Quân Lan? Cha biết rất rõ đây không phải lỗi của bọn họ mà.” Vương Lan nhìn Vương Thế Ngọc, nhớ tới vẻ mặt của Diệp Quân Lan lúc đó, không nhịn được nói. Nàng nghĩ không ra vì sao phụ thân phải nói như vậy.

“Lan nhi, con cảm thấy Quân Lan và Mã Văn Tài thế nào?” Vương Thế Ngọc không trả lời vấn đề của Vương Lan, hỏi ngược lại.

“Rất tốt, rất xứng đôi ạ!” Vương Lan không chút nghĩ ngợi trả lời, ai cũng nhìn ra được Mã Văn Tài rất yêu Quân Lan.

“Đúng vậy! Nếu thế thì không thể để cho bọn họ mang theo khúc mắc sống cả đời được. Nha đầu Quân Lan kia miệng nói tuyệt giao với Anh Đài, nhưng nhìn ra được trong lòng nàng vẫn có Anh Đài. Cha chỉ điểm đến đó là đủ rồi, sau này liền nhìn bọn họ.” Vương Thế Ngọc khẽ thở dài, nói, “Con cho rằng cha con thích xen vào việc của người khác sao?”

“Cha.” Vương Lan nhẹ nhàng gọi Vương Thế Ngọc, thoáng đỏ mặt, “Con không phải mà. . . . .”

“Ha ha ha ——” Vương Thế Ngọc hắng giọng cười to, sờ sờ râu mép, liếc mắt nhìn Bạch Hằng bên cạnh đang lo lắng nhìn Vương Lan, vỗ vỗ tay

Vương Lan, “Được rồi, Lan nhi con cũng có lòng tốt, nếu cha trách con, có lẽ Bạch gia tiểu tử kia sẽ nổi giận.”

“Cha, cha nói cái gì vậy!” Vương Lan đương nhiên phát hiện phụ thân nhà mình ánh mắt mập mờ ái muội, khuôn mặt nhỏ nhắn càng càng ngày càng đỏ, len lén liếc nhìn Bạch Hăng, bắt gặp hân vẻ mặt chuyên chú nhìn mình, chợt đứng dậy, không quay đầu lại rời đi.

Bạch Hăng thấy người yêu mình rời đi, vội vàng đi theo.

Vương Thế Ngọc bình tĩnh nhìn bóng lưng hai người, trên tay cầm sách, nhưng tâm tư không biết đã chạy đi đâu.

Bạch Hăng này vừa ý Lan nhi rồi, mấy ngày nay, nhân phẩm của tiểu tử kia ông cũng nhìn ở trong mắt, mặc dù có chút mất hứng nữ nhi bị bắt cóc, nhưng Lan nhi cũng lớn rồi, nên lập gia đình. Lúc đầu tâm tư của Lan nhi đặt trên người Lương Sơn Bá, bây giờ nhìn lại, xem ra Lan nhi cũng không phải không thích Bạch Hăng.

Cũng tốt, con cháu tự có phúc của con cháu! Nghĩ tới đây, trên mặt Vương Thế Ngọc nở một nụ cười thản nhiên.

Khi Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài về đến nhà, đã không còn sớm, bỏ lỡ bữa tối của Mã phủ, không để ý đến Ngọc Vô Hạ khiêu khích, hai người trở về Thính Hương Thủy Tạ.

Bóng đêm lơ mờ, chiếu đến hoa sen tàn trong ao, hơi có chút tiêu điều. Diệp Quân Lan chợt nói, sen tàn nghe rồn tiếng mưa thu (*). Kỳ thật Diệp Quân Lan cũng không biết tại sao lại thốt ra một câu như vậy, chẳng qua là tiềm thức bật thốt lên.

(*) câu thơ của Lý Nghĩa Sơn. “Lưu đắc khô hà thính vũ thanh”, còn lại mỗi sen tàn để nghe tiếng mưa. Nỗi buồn mùa thu hiu hắt với vợi. Mọi thứ đã trở nên xa xôi, đã rời xa, chẳng còn gì ở đây nữa, chỉ còn nhúm sen

tàn như một niềm an ủi cuối cùng với chút hy vọng mong manh được nghe tiếng mưa thu rơi trên lá sen khô.

Đáp lại những lời này, Mã Văn Tài cũng đối : Lưu hạ liễu giá ta hà diệp (Chỉ để lại cho ta những lá sen này), khiến bây giờ nhìn lại làm cho người ta có chút thương cảm.

Diệp Quân Lan và Mã Văn Tài dùng qua bữa tối đơn giản do Trục Nhi chuẩn bị, sau đó liền ngủ.

Nửa đêm tỉnh lại, Diệp Quân Lan nhìn Mã Văn Tài cho dù ngủ say cũng không quên ôm chặt nàng trong ngực, có chút giật mình, lại có chút ngọt ngào, giống như Tu Nhân đã nói, có lẽ con người lựa chọn khác nhau tạo nên tương lai khác nhau, hoặc là bất hạnh, hoặc là hạnh phúc, đều là lựa chọn của mình, sai hay đúng đều không liên quan đến người xung quanh. Đã lâu như vậy, nàng cũng nên buông xuống, vì vậy, tạm biệt, chúng ta đã từng là bằng hữu.

Diệp Quân Lan cười khẽ, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Đêm yên tĩnh, phòng yên tĩnh, người yên tĩnh, tất cả quá khứ cũng sẽ đi qua, thứ cần học chính là biết quý trọng tất cả đang có, bắt lấy hạnh phúc trong lòng bàn tay.

.....

“Nói như vậy, thế giới kia tất cả đều thay đổi rồi?!” Một đứa bé trắng nõn đáng yêu, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, hai má nõn nà thơm ngát như bánh bao, tiếng nói non nớt vang lên trong đại điện, “Mạnh Bà, vì sao người làm việc này, người cho rằng Bốn quan không dám phạt người sao?” Cho dù người là đồ đệ của vị thần tiên bất lương nào đó trên trời, thì sao chứ!

Đứa bé xưng bốn quan chu cái miệng nhỏ nhắn, mắng cái tên khốn kiếp đã mang phiền toái lớn đến cho nó, nhìn sao cũng giống như đang giận chó đánh mèo.

“Được rồi, Dạ, người so đó với nàng làm gì.” Giọng nói dịu dàng vang lên, người tới ôm lấy đứa bé đặt lên đùi, đưa tay nhéo gương mặt của đứa bé, xúc cảm không tẻ, có chút thú vị nhìn đứa bé trừng mắt lườm mình, cười khế, phất tay bảo Mạnh Bà đi xuống, dỗ dành đứa bé trong ngực, “Nàng ta chỉ là nhớ đến tình nghĩa với người nọ, mới động tay động chân trong chén canh đó thôi. Người a, có đôi khi đúng là quá tích cực rồi!” Đưa tay nhéo cái mũi của đứa bé, người được hân gọi là Dạ, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó

“Đừng vuốt nữa, ta cũng không phải con nít! Ta đã một trăm tuổi rồi, có được không?!” Dạ đỏ mặt, thẹn quá thành giận đẩy tay cái người muốn làm gì thì làm trên đầu nó xuống, nhìn về phía y, vẻ mặt của nam tử cười đến ôn hòa, khuôn mặt tuấn nhã ôn nhuận, đôi mắt trong trẻo, môi mỏng cười khế, tinh khiết thanh nhã, giống như hoa sen trắng dưới ánh trăng, thanh nhã mà cao quý, lạnh nhạt như gió.

Dạ quay ngoắt đi, không thèm nhìn nam tử nữa, lầm bầm: “Tử không có lương tâm, cũng không biết ta là vì ai a!” Tức chết nó, Tử Diêm Minh, nếu như không phải vì hắn, nó mới không có nhàm chán như vậy đâu!

“Được rồi, ta biết, Dạ cũng là vì ta.” Diêm Minh khẽ mỉm cười, cúi đầu xuống, hôn một cái lên trán Dạ, đôi mắt nhu hòa ôn nhuận ngừng mắt nhìn Dạ, “Cái này coi như là ta xin lỗi Dạ, có được hay không?”

Một luồng nhiệt phun lên má Dạ, núi lửa bộc phát, đứa bé nào đó sững sờ thốt ra một chữ “Được” , lời này vừa nói, lại nhìn người kia cười đến càng ngày càng nhu tình mật ý, mới phát giác ra mình trúng kế. Hung hăng cúi đầu vò vò góc áo người nào đó, không nói một lời. Diêm Minh, người cái đồ bụng dạ đen tối, lão tử không để yên cho người đâu!

Lại nói, Dạ, bộ dạng của người như vậy chưa thuyết phục a!

Đỗ dành Dạ xong, Diêm Minh một mình trở lại gian phòng, ngoài cửa phòng, có một người đang quỳ ——là Mạnh bà.

“Sao hả, chịu đòn nhận tội?” Giọng nói vẫn ôn nhu như cũ, nhưng trong mắt nhiều hơn một phần sắc bén, Diêm Minh nhìn Mạnh Bà trầm mặc, nữ tử áo đỏ quật cường ngay thẳng này giờ phút này chỉ cúi đầu không nói một câu.

Diêm Minh thở dài một hơi, mới nói tiếp: “Khanh Nhan, chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa, dù sao cũng chỉ là thế giới Diễn sinh (ý nói thế giới hư cấu), chỉ cần không phải chủ thế giới, thì không phải chuyện gì quá đáng sợ.”

“Nhưng người có biết, lần này người tự tiện chủ trương sẽ khiến người kia chịu bao nhiêu nguy hiểm hay không. Hồn phách không hoàn toàn quên mất kiếp trước, thì không có cách nào dung hợp hoàn toàn với thế giới kia.”

Nghe được lời này, trong nháy mắt Mạnh Bà ngẩng đầu nhìn về phía Diêm Minh, trong mắt có kinh ngạc cùng lo sợ, nàng run rẩy hỏi: “Diêm Vương đại nhân, nàng ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Trong trí nhớ, nữ tử luôn mặc áo đỏ đứng dưới cây đào nở rộ, hoa vừa hé nụ rực rỡ, nàng quay đầu lại, khuôn mặt như tranh vẽ, nụ cười tươi sáng, làm say mê hàng ngàn hàng vạn thế gian, nhẹ nhàng gọi mình, Khanh Nhan.

Tỷ tỷ, đó là tỷ tỷ a! Tỷ tỷ làm sao có thể có việc! Tỷ tỷ, hôm nay nàng đang mặc áo đỏ mà ngày xưa tỷ tỷ thích nhất, nhưng rốt cuộc vẫn không nghe được tỷ tỷ gọi nàng.

Tỷ tỷ, muội hại tỷ rồi, là muội đã hại tỷ! Mạnh Bà ngã ngối trên mặt đất, trong lòng lạnh như băng, nàng không khỏi ôm chặt lấy mình.

Diêm Minh tất nhiên nhìn ra nàng đang vô cùng tự trách, thật là, một người hai người đều tùy hứng như vậy, nàng đã thế, Khanh Nhan cũng vậy, cuối cùng còn không phải hấn đến thu thập cục diện rồi răm sao.

Được rồi, ai bảo hấn thiếu người kia một đại nhân tình, coi như trả nhân tình cho nàng đi! Huống chi nàng và hấn coi như cũng là bằng hữu.

“Khanh Nhan, đi mời sư phụ người đi!” Diêm Minh suy nghĩ một chút, nói: “Người đem chuyện này nói cho hấn biết, hấn sẽ có biện pháp.” Tốt xấu gì cũng phải có một cu li, người nọ nổi danh cứng chiều hai đồ đệ của mình.

Sư phụ? Sư phụ có biện pháp cứu tử tử sao? Mạnh Bà từ trong lời nói của Diêm Minh lấy lại tinh thần, không chút nghĩ ngợi đi tìm sư phụ.

Diêm Minh nhìn bóng dáng Mạnh Bà vội vàng rời đi, nhớ tới nữ tử một thân áo đỏ từng đứng trước mặt hấn kia, vẻ mặt bình tĩnh, nàng nói nàng chán ghét thần tiên, nàng muốn làm người phàm, trong đôi mắt nàng khi đó, chứa chan sự mệt mỏi vô tận và buông xuôi.

Năm đó, nếu không phải nàng nhất quyết muốn làm như vậy, thì người kia sao có thể cam lòng để nàng biến thành phàm nhân, đời đời kiếp kiếp luân hồi.

Diêm Minh thu hồi suy nghĩ, xoay người trở về phòng, thượng thần Mặc Trần, ngài sẽ làm thế nào đây.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: Osicase

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

“Sư phụ?” Khanh Nhan mang theo vài phần lo lắng nhìn Mặc Trần giờ phút này đứng trước cửa sổ không nhúc nhích.

Gió thổi bay lên từng lọn tóc, ôn nhu nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt, tóc đen như thác nước, toát loạn trên vai, thanh thản ưu nhã, mang theo một chút tiêu sái không trói buộc.

Một bộ áo bào rộng màu tím, tay áo tung bay, một bên mặt tinh xảo hoàn mỹ mang theo chút đậm mạc, trong trẻo lạnh lùng như nước, đôi mắt thâm thúy thường ngày mơ hồ hàm chứa tâm tình nào đó, giống như mặt biển trước mưa to, im lặng không một gợn sóng. Môi mỏng khẽ cong lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, trong nháy mắt tiêu trừ tất cả bén nhọn, lạnh nhạt như gió, nhẹ nhàng như mây, một tích tắc như vậy, say gió mát, tô mưa phùn.

Đá kết như ngọc quý, thân từng như ngọc xanh. Vẻ tươi riêng một cõi, thiên hạ chẳng người tranh. (*)

(*) Nguyên văn : Tích thạch như ngọc, liệt từng như thủy. Lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ thất [Nhạc phủ thi tập, quyển 47].

Ngoài cửa sổ, là biển hoa mênh mông bát ngát.

“Hóa ra, đã một ngàn năm.” Giọng nói nhẹ nhàng, giống như cảm khái, nhàn nhạt thờ dài, “Khanh Nhan, về nhà đi.” Khanh Nhan, hoa trong cốc nở rồi lại rụng, suốt một ngàn năm, nên trở về nhà rồi.

“Sư phụ?” Tại sao đột nhiên lại nói lời này, Khanh Nhan kinh ngạc nhìn về Mặc Trần, “VẬY. . . . . Tỷ tỷ. . . . .”

“Quân Lan có vận mệnh của mình, từ lúc vừa mới bắt đầu nàng đã tự mình lựa chọn.” Mặc Trần chỉ nhìn xa xa ngoài cửa sổ, trong mắt đọng lại từng chút ôn nhu, đưa bé kia cho tới bây giờ luôn biết mình muốn cái gì, huống chi còn có người nọ ở đó.

Chỉ có đứa bé Khanh Nhan này làm cho người ta không yên lòng. Cho nên, Khanh Nhan, chờ tất cả mọi chuyện kết thúc, về nhà đi.

....

“Trụy Nhi, mang những món ăn này lui xuống đi.” Diệp Quân Lan nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, trong mắt hiện lên chút lo lắng, thoáng qua rồi biến mất, thuận miệng phân phó Trụy Nhi mang món ăn xuống.

“Tiểu thư, món ăn này. . . . .” Trụy Nhi liếc mắt nhìn vẻ mặt tiểu thư nhà mình, muốn nói lại thôi, bưng món ăn, tâm không cam lòng không nguyện đi xuống.

Thịt gà xào rau cần, mật điều cà rốt, cải củ trắng hầm mộc nhĩ, thịt kho tàu cam thảo cá chép, súp hạt sen. . . . . đồ ăn thật đúng là phong phú a! Cũng không biết người kia cố ý hay là vô tình đây.

Diệp Quân Lan cảm thấy buồn cười, trong lòng lại có chút bi ai, may mắn số người biết rõ nàng có y thuật không trên mười người, bằng không nàng ta đã không đỏ mắt chờ mong đưa tới những món ăn này.

Cũng may hôm nay Tu Nhân không có ở đây, nếu không nàng sợ là không dấu nổi nữa. Ngọc Vô Hạ, sao người phải khổ vậy chứ! Quyền thế thật sự quan trọng như vậy sao, đến mức muốn hại cả ta?

Diệp Quân Lan nhắm mắt lại, lông mi thật dài in xuống bóng mờ nhợt nhạt, trong đôi mắt đen mang theo cảm xúc phức tạp, thương tâm bi ai, dần dần hóa thành lạnh như băng, Ngọc Vô Hạ, đây là lần cuối cùng!

Diệp Quân Lan đứng lên, trở ra cửa, quét qua một bóng người đang lén lén lút lút, khéo miệng khề mím, mơ hồ hiện ra lãnh ý, xem ra, người trong phủ này cũng phải đổi rồi.

Kỳ thật, Diệp Quân Lan rất lười, nhưng nàng tuyệt đối không phải kẻ ngu ngốc. Ngọc Vô Hạ có hận ý với nàng, từ ngày thứ hai vào Mã phủ nàng đã cảm giác được.

Đợi đến khi nàng được Mã Nghĩa trợ giúp, từ từ bắt đầu tiếp quản việc vặt trong phủ, thì Diệp Quân Lan càng cảm giác được có người đi theo nàng, võ công của nàng không tệ, mặc dù ngoại trừ Mã Văn Tài và người thân của nàng ra, thì không có ai biết. Người Mã phủ không biết điểm này, chỉ cho rằng nàng là nữ tử nhu nhược tay trái gà không chặt.

Có đôi khi, bí mật có thể bảo vệ mình. Lần này Diệp Quân Lan đã cảm nhận được rồi. Trước kia nàng khinh thường dùng thủ đoạn, hiện tại lại phải dùng.

Diệp Quân Lan biết, chuyện này không thể gạt được Tu Nhân, nhưng nàng cũng không thể lúc nào cũng dựa dẫm ỷ lại Tu Nhân bảo vệ mình. Ban đầu gạt Tu Nhân là bởi vì dù sao nàng và nàng ta vẫn từng có chút giao tình, nhưng bây giờ. . . . . quá tam ba bận, nếu nàng ta muốn chơi, nàng sẽ chơi cùng nàng ta!

“Lão gia, như ngài đoán, nàng ta đã ra tay rồi.” Mã Nghĩa nhìn Mã Thái Thú chấp tay đưa lưng về phía mình, bấm báo.

Khuôn mặt Mã Thái Thú ẩn trong bóng tối, nhìn không ra biểu tình, chỉ thấy ông hơi gật đầu, nói: “Tạm thời cứ như vậy đi. Chỗ Văn Tài có phản ứng gì?”

“Thiếu phu nhân hình như gặt thiếu gia, nhưng thiếu gia đã biết rồi, chỉ là không nói gì.” Mã Nghĩa tiếp tục trả lời, giọng điệu không chút phập phồng.

“Tiếp tục theo dõi nàng ta.” Mã Thái Thú phân phó, dừng một chút, lại nói tiếp, “Về phần Quân Lan, đoán rằng con bé sẽ cho chúng ta một kinh hi cũng không chừng!”

“Ngài nói thiếu phu nhân. . . . .” Mã Nghĩa có chút kinh ngạc, thiếu phu nhân sao?

Mã Thái Thú cũng không nói nữa, phát phát tay, bảo Mã Nghĩa đi xuống.

“Nàng ta ăn hết?!” Giọng nữ cao vút lộ vẻ hưng phấn rõ ràng, mang theo chút điên cuồng vang vọng trong phòng.

Ánh Tú quay mặt qua chỗ khác, không nhìn tới khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn kia, nàng rốt cục bắt đầu quen với chủ tử như vậy, cuộc sống như vậy, nhưng nàng vẫn không có biện pháp nhìn thẳng vào khuôn mặt vẫn còn trẻ tuổi đẹp đẽ mà lại mang theo sự căm hận cùng chết chóc, điều đó làm cho nàng cảm giác mình cũng như đã chết rồi.

Ngọc Vô Hạ thật cao hứng, ả rốt cục cũng khiến cho người mà ả ghen tỵ vô cùng kia ăn món ăn có độc ả chuẩn bị, ả muốn từng chút một độc chết nàng ta, ai cũng không biết những món ăn tinh mỹ kia thế nhưng thật ra là một vị thuốc độc.

Ả cười đến nỗi hết gập về đằng trước lại ngã về phía sau, ngã ngồi trên ghế, từ từ, khóe mắt có nước mắt chảy ra, một giọt một giọt, xẹt qua gương

mặt, nhưng ả vẫn cười như cũ.

Diệp Quân Lan, người sẽ chết, chết trong tay của ta, tất cả sẽ là của ta! Ngọc Vô Hạ nghĩ như vậy, cũng không thể kiềm chế được rơi lệ.

Trong trí nhớ, đứa bé kia ôn nhu gọi nàng Ngọc tỷ tỷ; trong trí nhớ, đứa bé kia cười đến rục rờ như ánh mặt trời; trong trí nhớ, đứa bé kia luôn an ủi nàng. . . . .

Ngọc Vô Hạ không khỏi lấy tay bưng kín mặt, nước mắt tùy ý chảy xuống, Quân Lan, thật xin lỗi, tại sao người luôn là người nhận được hạnh phúc? Ta cũng muốn hạnh phúc!

Ta hận người, cho nên vì ta, người hãy chết đi! Ngọc Vô Hạ ngẩng đầu, trong mắt hoàn toàn điên cuồng. ả vẫn từng bước từng bước đi về phía sự điên cuồng, ghen tỵ, không cam lòng, dục vọng, làm cho ả vĩnh viễn sa đọa rồi.

Ánh Tú cúi đầu quỳ ở đó, trong mắt xẹt qua chút sắc bén, trong nháy mắt biến thành sợ hãi, thân thể cũng bắt đầu lạnh run.

Thính Hương Thủy Tạ, thư phòng.

“Trụỵ Nhi, người trở lại.” Diệp Quân Lan tựa vào giá sách, tiện tay cầm lấy một quyển sách, rảnh rỗi lật lật, không có ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt nói.

Người tới không trả lời, ngẩng đầu, khuôn mặt rõ ràng chính là nha hoàn Ánh Tú của Ngọc Vô Hạ, thanh tú sạch sẽ, không xuất chúng. Làm sao có thể là Trụỵ Nhi?

Diệp Quân Lan khẽ nhướng mày, liếc mắt qua người vừa tới một cái, tiếp tục vùi đầu vào sách, cười nói: “Trụỵ Nhi, còn chưa chơi đủ sao?”

“Ai nha nha, tiểu thư, người để người ta đặc ý một lát đi!” “Ánh Tú” vừa lau mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào hơi giận dỗi, đương nhiên là Trụy Nhi.

“Người chớ quên chiêu này là ta dạy cho người, còn có, Ánh Tú thật sự vẫn đang ngủ trong phòng chứa củi!” Sơ hở chồng chất, còn muốn khoe khoang, lừa gạt Ngọc Vô Hạ thì còn được. Lừa gạt nàng sao? Coi như xong! Diệp Quân Lan vừa xem thường nàng ta, vừa bình luận.

“Biết rồi.” Mặt Trụy Nhi lập tức xì xuống.

Diệp Quân Lan không để ý đến nàng, hỏi: “Bước kế tiếp nàng ta muốn làm gì?”

Trụy Nhi thu lại sắc mặt, bắt đầu bậm báp.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Ngay từ đầu, không ai trong chúng ta có thể biết trước kết cục, Diệp Quân Lan không biết, Mã Văn Tài cũng không biết.

Chúng ta đoán trúng mở đầu, nhưng không đoán trúng kết quả, đến cuối cùng chính chúng ta cũng không đánh bại được chút thay đổi thất thường của nhân gian.

Trong mơ mơ màng màng, nàng cảm giác có bàn tay run run lướt qua gương mặt, lạnh như băng mà bất lực, giống như đã dùng hết dũng khí của cả đời, là ai ở bên tai nàng khẽ gọi tên nàng mang theo nỗi bi thương sâu sắc như vậy, là nước mắt của ai đang rơi trên mặt nàng làm thiêu đốt linh hồn nàng.

Diệp Quân Lan một lần nữa trở nên vô lực, không mở được mắt ra, ý thức dần dần xa rời, nàng cảm thấy chính mình càng ngày càng mơ hồ không rõ, càng ngày càng hoảng hốt, Tu Nhân, là chàng đang gọi ta sao? Khóe mắt có nước mắt lướt qua, Tu Nhân, thật xin lỗi, không thể cùng chàng đi đến cuối đường rồi.

Một mảnh bóng tối, cái gì cũng không có, đây là đâu? Nàng là ai? Tại sao, nàng cái gì cũng không nhớ được nữa? Nữ tử mờ mịt mở mắt ra, đôi mắt trong suốt sách sẽ nhìn chung quanh, có chút thất thố bất lực.

“Tỷ tỷ!” Nơi xa có giọng nói truyền đến, mang theo vui mừng cùng kích động. Tỷ tỷ? Nữ tử ngờ vực xoay người, một thân ảnh màu đỏ rất nhanh nhào vào ngực nàng, ôm chặt lấy nàng. Nàng bất đắc dĩ nhìn cô gái trong ngực, trong lòng không khỏi cảm thấy quen thuộc, liền để nàng ấy tùy ý ôm mình thật lâu.

Nữ tử trong ngực ngẩng đầu lên, mày lá liễu, khuôn mặt như phù dung, sóng mắt giương nhẹ, vẽ ra một vòng xuân thủy, cặp môi đỏ mọng hơi cong lên, lay động phong tình, quả là một giai nhân xinh đẹp! Nữ tử thầm nghĩ, chẳng qua . . . . . Đẩy nàng ấy ra, nàng liền hỏi: “Cô nương, cô là ai?” Tuyệt đối không vì nàng ấy là mỹ nhân mà mềm lòng!

Lông mày giai nhân xinh đẹp nhất thời nhíu lại, lệ quang trong mắt long lanh, ủy khuất nhìn nữ tử, nói: “Tỷ tỷ, muội là Khanh Nhan mà!” Mặc dù Diêm Vương nói tỷ tỷ sẽ không khôi phục trí nhớ, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần.

“Khanh Nhan sao?” Nữ tử nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay cười khẽ.

“Tỷ tỷ, tỷ đã nhớ ra!” Khanh Nhan thấy nàng biểu hiện như vậy, vô cùng cao hứng. Nhưng không ngờ nữ tử trước mặt trong nháy mắt biến sắc, ánh mắt lãnh lệ, một tay bóp nàng, lạnh lùng nói: “Ta không nhận ra cô! Nói, đây là đâu?”

“Tỷ. . . . . Tỷ. . . . .” Khanh Nhan trừng lớn mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy đau đớn, tại sao tỷ tỷ có thể đối xử với nàng như vậy!

Không biết làm sao, nữ tử vừa nhìn thấy ánh mắt kia của nàng, trong đầu mơ hồ liền hiện lên chút hình ảnh, nội tâm đột nhiên đau xót, từ từ buông tay, than nhẹ một tiếng, tầm mắt nhìn sang một bên, nhàn nhạt nói: “Cô đi đi!”

“Tỷ tỷ. . . . . Tại sao. . . . .” Khanh Nhan không hiểu nhìn cô gái trước mắt, giờ phút này nàng lẳng lặng đứng yên ở đó, ánh mắt xa xăm, trống rỗng, tịch mịch, còn có cô độc. . . . .

“Ta không phải tỷ tỷ của cô, ta cũng không nhận ra cô. Ta ngay cả mình là ai cũng không nhớ rõ.” Cô gái bình thản nói, không có chút cảm xúc nào, khóe miệng nở nụ cười tự giễu, nàng lắc đầu, nói, “Cô đi đi.”

.....

“Thiếu gia. . . . .” Mã Thống gõ cửa, trong lòng tràn đầy lo lắng. Trong nhà, im ắng, không có ai đáp lại, một mảnh tĩnh mịch. Mã Thống đẩy cửa ra, bước nhanh đi vào, sau đó sững sờ.

Mã Văn Tài nửa ngồi bên cạnh giường, trong ngực chính là Diệp Quân Lan ngủ say từ ngày đó vẫn chưa tỉnh, hân ôm nàng thật chặt, trong mắt tràn đầy ôn nhu cùng sùng nịch.

“Lan nhi, nàng thích nhất là hoa đào phía sau núi, đợi đến đầu xuân ta dẫn nàng đi xem có được không?”

“Lan nhi, Thiên Nhiên Cư gần đây có điểm tâm mới rồi, nàng không phải thích bánh ngọt nhất sao, ăn rất ngon, rất mềm, lại mang chút mùi thơm ngát nữa. . . .”

.....

Mã Thống quay đầu đi chỗ khác, trong mắt cảm xúc phức tạp, hân xoay người rời đi, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, một trận gió thổi qua, bông tuyết rơi lên vai hân. Mã Thống ngạc nhiên ngẩng đầu, ngoài trời tuyết rơi tới tấp. Tuyết rơi rồi sao? Hân ngu ngơ đứng đó, trong lòng tràn đầy chua xót.

Trong phòng, Mã Văn Tài ôm Diệp Quân Lan, tựa đầu vào cổ nàng, ai cũng không nhìn thấy ánh mắt của hắn, giọng nói khàn khàn trầm thống, giờ phút này nhiều thêm một chút cầu khẩn.

“Lan nhi, đừng ngủ, được không?”

“Lan nhi, ta van nàng, tỉnh lại nhìn ta một chút, được không?!”

“Lan nhi, ta xin nàng, van xin nàng. . . . .” Giọng nói nghẹn ngào, cầu khẩn, đừng bỏ lại một mình hắn.

Mã Thống canh giữ ở ngoài cửa một ngày một đêm, nhìn tuyết trắng bao phủ gạch ngói, bao trùm cả vùng đất, trắng xóa một mảnh, vô cùng sạch sẽ, trong lòng càng thêm lo lắng.

Két...két.. —— Cửa mở ra, Mã Văn Tài chậm rãi đi ra.

Mã Thống xoay người, nhìn về phía hắn, đôi mắt chợt mở to, “Thiếu gia. . . . . người. . . làm sao. . . . .” hắn chợt không nói được gì nữa.

Sợi tóc màu đen nổi bật xen lẫn với làn tóc bạc, nhìn lại, chính là một đầu tóc xám. Thì ra một đêm bạc đầu cũng không phải là chuyện gạt người.

Bản thân Mã Văn Tài cũng không để ý, chỉ mệt mỏi nhìn Mã Thống, trong mắt lạnh lùng tĩnh mịch, phân phó nói: “Tìm cho ra tung tích Ngọc Vô Hạ.”

“Vâng.” Mã Thống đáp lời, lui xuống mấy bước, sau đó xoay người rời đi.

Mã Văn Tài yên lặng đứng trong sân, để mặc bông tuyết tùy ý rơi xuống, rơi lên tóc, rơi lên vai, chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng che dấu nỗi đau đớn trong mắt.

Nếu như sớm biết sẽ phát sinh chuyện như vậy, hẳn nên một tắc cũng không rời khỏi nàng, nhưng không có nếu như. Có lẽ, đây chính là trời cao trừng phạt hẳn!

Lan nhi, nếu như nàng mất, ta nên làm gì bây giờ?

Hai tháng trước.

Trong thư phòng, Trụy Nhi tỉ mỉ kể lại kế hoạch của Ngọc Vô Hạ cho Diệp Quân Lan.

“Tiểu thư. . . . .” Trụy Nhi đặc ý nói, quay đầu lại phát hiện ánh mắt ngơ ngẩn của tiểu thư, lẳng lẳng nhìn mình, bàn tay vô thức vân vê trang sách, Trụy Nhi khẽ cau mày, tiểu thư nàng..... chẳng lẽ là đang thương tâm sao?

Diệp Quân Lan giống như không nghe thấy tiếng gọi của Trụy Nhi, nàng từ từ vuốt lại trang sách đang nhăn nhúm, thả xuống bàn, tầm mắt cũng hướng ra phía ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vừa lên, sáng rực rỡ, nhưng nàng lại mơ hồ cảm thấy trái tim như có từng đợt băng giá.

Khỏe miệng khỏe cong, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, nàng rốt cuộc đang mong đợi điều gì? Không phải đã sớm biết rồi sao? Ngay từ lúc bắt đầu, các nàng đã không thể quay trở lại.

Trụy Nhi lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình, nàng dường như nhìn thấy khỏe mắt Diệp Quân Lan mơ hồ hiện lên chút trong suốt, sau đó biến mất không thấy gì nữa, nàng xoa xoa mắt, chỉ thấy tiểu thư nhà mình nghiêng mặt đi, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên mặt nàng, không khỏi làm cho nàng cảm thấy chút bi thương.

Trụy Nhi muốn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được, nàng âm thầm nắm chặt tay, cúi đầu không nói thêm gì nữa, tiểu thư. . . . .

“Nàng quyết định?” Trong giọng nói bình tĩnh nghe không ra chút dao động, Mã Văn Tài nhìn Diệp Quân Lan đứng trước mặt, nhàn nhạt hỏi, chỉ có bàn tay đang nắm chặt nổi lên gân xanh giấu trong tay áo là tiết lộ tâm tình của hắn lúc này.

“Phải.” Ánh mắt Diệp Quân Lan lướt qua một bên, không đưa mắt nhìn hắn, nên nàng không nhìn thấy trong đôi mắt đen nàng yêu nhất kia đang từ từ nổi lên lửa giận, mãnh liệt menh mông.

“Diệp Quân Lan, nàng bây giờ đến dừng khí nhìn ta cũng không có sao?!” Một tay nâng cằm Diệp Quân Lan lên, buộc nàng nhìn về phía mình, Mã Văn Tài cảm thấy vô cùng tức giận, tức giận nàng tự chủ trương, tức giận nàng cuối cùng mới nói cho hắn biết quyết định, tức giận nàng không đặt an toàn của bản thân lên đầu, tức giận nàng. . . . . Hắn nhìn vẻ kiên quyết trong mắt nàng, chút lửa giận kia cũng từ từ dập tắt, ánh lên vẻ vô lực và bi ai, tại sao, Lan nhi, nàng không tin ta có thể bảo vệ tốt cho nàng sao?

Hắn thả tay xuống, xoay người sang chỗ khác, “Nàng quyết định là được rồi.”

“Không phải đâu Tu Nhân, chẳng qua là. . . . .” Diệp Quân Lan muốn giải thích, nàng nhìn thấy lửa giận trong mắt hắn dần dần biến thành một loại bi ai, sau đó quay lưng đi, liền nóng nảy, vội vàng tiến lên, đứng ở trước mặt hắn, đưa tay ôm lấy hắn, “Không thể không đi.” Lần này, Tu Nhân, nếu tất cả mọi chuyện đều bắt đầu do nàng thì hãy để nàng tự mình kết thúc nó. Ngọc Vô Hạ, Ngọc tử tử, tất cả hãy để ta kết thúc đi.

Nàng ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kiên quyết.

Mã Văn Tài cuối cùng gật đầu, đúng vậy, hắn luôn luôn biết sự quật cường của nàng. Mang theo chút tâm tình không sao hiểu được ôm nàng vào trong ngực, khép mắt lại, sau lần này, mọi chuyện có thể kết thúc rồi.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Hai tháng sau.

Một năm lại trôi qua rồi. Diệp Quân Lan tựa vào cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn tuyết rơi bên ngoài, nghĩ như vậy. Nàng chậm rãi đưa tay đón tuyết, tầm mắt cúi xuống, nhìn nó từ từ hòa tan, từng chút từng chút biến mất.

Chỉ một năm, Tiểu Cửu ra đi, mà bây giờ, nàng sắp sửa cùng một người khác. . . . .

“ . . . . . Tiểu thư.” Trụy Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa vào, hơi bất an gọi nàng, có vài thứ bắt đầu khởi động trong mắt, nhưng thoáng cái đã không còn thấy đâu nữa.

Diệp Quân Lan cười khở một tiếng, cũng được, để cho tất cả mọi chuyện kết thúc đi. Nàng đứng lên, nhận lấy chiếc áo choàng Trụy Nhi đưa, khoác thêm vào, rồi nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hôm nay chính là ngày đi dâng hương trong miếu.

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân lên đường rồi.” Mã Thống bình tĩnh nói.

Bút trong tay Mã Văn Tài dừng một chút, nhắm mắt lại. Chợt mở mắt, như đã hạ quyết tâm, hần đễ bút xuống, đứng dậy nói: “Chúng ta lên

đường.” Cho dù đáp ứng nài, nhưng xin lỗi, lần này ta không thể tuân thủ ước định rồi, Quân Lan.

“Dạ!” Mã Thống lập tức đi theo ra.

Ngọc Vô Hạ ra ngoài từ rất sớm, ả ngồi ở trong xe ngựa, đi qua phố xá sầm uất.

Một ngày đó, trời u ám, vừa hừng sáng đã bắt đầu có tuyết rơi, đây là trận tuyết đầu tiên từ khi mùa đông tới, so với năm trước có chút ít ỏi.

Thành Hàng Châu thường ngày đường phố náo nhiệt phồn hoa, giờ phút này lại không có bóng người nào, thậm chí ngay cả người bán hàng cũng không có bao nhiêu. Chiến tranh, ôn dịch, tử vong, những thứ này khiến cho thành Hàng Châu trở nên tĩnh mịch, hơn nữa thời tiết như vậy càng không thích hợp để ra khỏi cửa.

Xe ngựa bắt đầu đi, tâm Ngọc Vô Hạ cũng dần dần tĩnh mịch, ả thậm chí có tâm tình rảnh rồi vén rèm lên, nhìn ra bên ngoài. Góc đường có một tên khất cái, thân thể lạnh run đang co rúc lại, mặc một chiếc áo bông cũ nát không vừa người, mơ hồ có ba bốn sợi bông đang trào ra, chân đi đôi giày há miệng, bàn chân bị rét đông lạnh đến đỏ tía.

Đột nhiên, Ngọc Vô Hạ cười, trong lòng có một loại vui sướng quái dị, ả thấy mình mặc quần áo tinh xảo, nhẹ nhàng vỗ về da thịt trắng nõn non mịn, vui thích, đắc ý, khinh miệt, ngạo mạn, nhiều loại tâm tình đan xen hiện lên trong mắt ả, đúng rồi đúng rồi, cái thế giới này chính là như vậy, không có ai đáng giá để đồng tình, cũng không có ai đồng tình với người, nếu muốn có tất cả thì phải tự nắm lấy trong tay.

Vinh hoa phú quý, thật là đồ tốt. Ngọc Vô Hạ cười, hạ màn xe xuống.

Tuyết dần dần lớn hơn, rơi vào trên người tên khất cái kia, trắng xoá một mảnh.

Ngọc Vô Hạ tới nơi, liếc mắt liền thấy thân ảnh một cô gái, thấp thoáng như ẩn như hiện bên cây dạ hợp dưới miếu nguyệt lão, lên tiếng kêu: “Ánh Tú.”

“Nếu như người tìm tỳ nữ của người, vậy thì ta sẽ nói cho người biết, nàng không có ở đây.” Diệp Quân Lan chậm rãi xoay người lại, thẳng tắp nhìn về phía Ngọc Vô Hạ, yếu ớt mỉm cười. Sau đó Trụy Nhi cũng chậm rãi đi ra.

“Người? Làm sao lại là người? Người đã phát hiện ra sao?” Ngọc Vô Hạ nhất thời hoảng loạn, ả cố gắng đứng thẳng người, khiến cho mình lộ ra vẻ còn dững khí, nhưng giọng nói hoảng sợ lúc này đã tiết lộ tâm tình bất an của ả, “Người phát hiện ra từ lúc nào?”

Diệp Quân Lan cười khẽ, nhàn nhạt nói: “Rất sớm đấy.” Nàng nghiêng đầu, vẻ mặt u buồn, rất là vô tội tiếp tục nói: “Để cho ta thử nghĩ xem. . . . .” Sau đó chợt vỗ mạnh tay một cái, ngoái đầu lại nhìn Ngọc Vô Hạ, cười sán lạn: “Đúng rồi, ta từ lúc mới bắt đầu đã phát hiện ra rồi.”

Sắc mặt Ngọc Vô Hạ đại biến, hung hăng nhìn Diệp Quân Lan đang cợt nhả, hận không thể đem nàng lột da rút gân, băm thành thịt vụn, để hả mối hận trong lòng.

Nhưng rất nhanh, Ngọc Vô Hạ nở nụ cười, ả đưa tay xoa vai mình vài cái, giọng nói pha chút điên cuồng: “Diệp Quân Lan ơ Diệp Quân Lan, người vẫn còn quá ngây thơ rồi!” Vẻ châm chọc không nói ra lời.

“Sao chứ. . . . .” Diệp Quân Lan kinh ngạc, sau đó đột nhiên mở to mắt, rõ ràng, một cây chủy thủ đang kề vào cổ nàng. Mà người cầm chủy thủ không ai khác chính là Trụy Nhi.

“Thật xin lỗi, tiểu thư.” Trong mắt Trụy Nhi ẩn chứa sự áy náy, tay hơi run rẩy, nhưng vẫn vững vàng cầm chặt chủy thủ kia.

Diệp Quân Lan cup mắt xuống, trên lông mi thật dài nhỏ xuống vài giọt nước mờ ảo, giọng nói bình tĩnh hư vô hơi có chút rung động: “Tại sao?”

Trong mắt Trụy Nhi tràn đầy nước mắt, cắn chặt răng, không nói ra một lời, yên lặng lắc đầu.

Diệp Quân Lan cúi đầu cười ra tiếng, trong tiếng cười mang theo thương cảm nói không ra lời, nàng ngước mắt nhìn về phía Ngọc Vô Hạ giờ phút này đang đặc ý: “Cũng được thôi, Ngọc Vô Hạ, người thắng.”

“Trụy Nhi!” Ngọc Vô Hạ nghiêng qua nhìn Trụy Nhi đang cầm chủy thu, ý bảo nàng ta ra tay.

Trụy Nhi nhìn Ngọc Vô Hạ một cái, trong mắt phức tạp, cắn răng, đưa tay đánh Diệp Quân Lan ngất xỉu.

Ngọc Vô Hạ vỗ tay, ba nam tử trắng kiện đi ra, đi đầu là một người đàn ông không cao, nhưng lại thô lỗ có võ, khuôn mặt râu quai nón, mặc áo ngắn, cộng thêm chiếc áo da, sợi tóc hơi cuốn lộ ra vẻ xốc xếch, mắt híp màu đen lóe ra tinh quang, khi nhìn về phía Ngọc Vô Hạ, biến thành ánh mắt mê đắm.

Ngọc Vô Hạ hừ lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó cười duyên đi về phía nam nhân kia. Nam nhân kia bước nhanh về phía trước, ôm Ngọc Vô Hạ, một tay ôm eo ả, chậm rãi lướt xuống phía dưới, một tay đưa vào cổ áo ả, dời xuống bắt được bộ ngực đầy đặn, vừa dùng lực, thân thể Ngọc Vô Hạ run lên bần bật, thở gấp, ánh mắt dần dần mê ly, đưa tay khước từ: “Chờ một chút, gia. . . . . A. . . . . ư. . . . .”

Nam nhân rút bàn tay ra, vẫy vẫy, ra hiệu cho thủ hạ phía sau, trối Diệp Quân Lan và Trụy Nhi lại, một tay vẫn tiếp tục, giọng nói mập mờ: “Mỹ nhân, chẳng lẽ muốn đổi ý?”

Thân thể nhỏ bé của Ngọc Vô Hạ nằm áp trên người nam nhân, run rẩy lên tiếng: “Gia, chính sự quan trọng hơn, Ngọc nhi ta chẳng phải cũng là người của ngài hay sao?” Mị nhân như tơ.

“Được, được, tốt!” Nam nhân đáp ứng, thả Ngọc Vô Hạ.

Ngọc Vô Hạ sửa sang lại cổ áo, chậm chạp lấy lại sức lực, đi về phía Trụy Nhi đang bị trói quỳ trên mặt tuyết, một tay nâng cằm của nàng lên, thấy nàng hung hăng nhìn mình chăm chăm, cười duyên: “Trụy Nhi nha đầu, người nói xem người Diệp Quân Lan hận nhất là ai đây?”

Con người Trụy Nhi co rút lại, hận ý trong mắt hóa thành đau thương, cúi đầu không nói.

Ngọc Vô Hạ nhìn nàng, dừng lại một chút, chợt ném ra một cái tát, đánh cho Trụy Nhi lão đảo, sau đó ôn nhu đỡ nàng dậy, lau đi tia máu nơi khóe miệng, làm cho nàng nhìn mình rồi tiếp tục nói: “Người chẳng lẽ không muốn biết tin tức của cha mẹ và ca ca sao? Đừng quên, bọn họ còn đang ở trong tay ta!”

Trụy Nhi ngược mắt, cha, mẹ, còn có ca ca, nàng làm sao quên chứ! Nếu như không phải vì bọn họ, nàng làm sao có thể phản bội tiểu thư. Nàng rớt cục lên tiếng, trong giọng nói mang theo cầu khẩn cùng tuyệt vọng: “Bọn họ đâu?”

“Ha ha ha!” Ngọc Vô Hạ cười to, “Nói Diệp Quân Lan ngốc, nhưng người so với nàng ta còn ngây thơ hơn!” Ngọc Vô Hạ cúi đầu, nói nhỏ ở bên tai Trụy Nhi: “Ta bây giờ sẽ đưa người đi gặp bọn họ!” Cho nên, người chết đi là được, một cây chủy thủ đâm về phía bụng Trụy Nhi.

“Chúng ta đi!” Nam nhân ôm Ngọc Vô Hạ, phân phó thuộc hạ mang Diệp Quân Lan theo, xoay người rời đi.

Chỉ còn lại một mình Trụy Nhi nằm trên tuyết, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng đất màu trắng, giống như nở ra một đóa hoa hồng diễm lệ.

“Thiếu gia, có mùi máu tươi!” Mã Thống hiểm khi nhú nhú mày, chẳng lẽ. . . . .

Một thân ảnh thoáng qua, Mã Văn Tài đã không thấy bóng dáng. Mã Thống vội vàng đuổi theo thiếu gia nhà mình.

Trên nền tuyết trắng, một đóa hoa hồng bằng máu cực kỳ diễm lệ, có một thân ảnh nhỏ nhắn đang ra sức bò về phía trước, lưu lại một vệt máu, đó chính là Trụy Nhi!

Trụy Nhi loáng thoáng nghe được có người chạy tới, giầy giữa ngừng đầu lên, xuyên qua tầm mắt mê mang, rốt cục thấy rõ, người tới là Tu Nhân thiếu gia.

Mã Văn Tài một tay đỡ nàng, chau mày, thế nhưng vẫn muợn một bước, đáng chết! Vội vàng giúp nàng cầm máu.

“Thiếu gia. . . . . Nhanh đi. . . . . cứu. . . . . tiểu thư. . . . .” Trụy Nhi chợt ho ra một ngụm máu, giầy giữa nói, mặt nàng tái nhợt đến đáng sợ, một câu nói kia giống như sắp tiêu hao toàn bộ tính mạng của nàng, “Hướng bắc. . . . . bọn họ. . . . . đi về hướng bắc, người kia là sơn tặc, khụ khụ khụ. . . . .” Nói xong, hai mắt nhắm nghiền, đã hôn mê.

Hướng bắc, sơn tặc? Khâu Nhẫn! Mã Văn Tài cả kinh, trong mắt hiện lên ánh sáng hung ác, đem Trụy Nhi giao cho Mã Thống đang chạy tới: “Đi thư viện Ni Sơn, giao nàng cho Bạch Hằng. Sau đó đi đại doanh Mã gia, dẫn người tới phía bắc đỉnh núi hội hợp với ta!” Nói xong, một tiếng huýt sao vang lên, một con ngựa đen phi tới, Mã Văn Tài phi thân lên ngựa, phóng về phía bắc.

“Thiếu gia!” Mã Thống nhìn bóng lưng thiếu gia nhà mình, lại nhìn Trụy Nhi hơi thở yếu ớt trong ngực, lòng căng thẳng, cũng không biết là lo lắng cho ai, cuối cùng chạy về phía thư viện Ni Sơn.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Nhứ

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Diệp Quân Lan mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm thấy cả người đau nhức, nhất là phần cổ đặc biệt đau đớn. Ngọc Vô Hạ, Trụy Nhi. . . . . Diệp Quân Lan sững sốt, cười khổ, hình như nàng bị bắt cóc rồi, nhưng không bị trói. Đánh giá chung quanh một phen, gian phòng này hiển nhiên không so được với Thính Hương Thủy Tạ, nhưng cũng không tính là kém, ít nhất không phải nơi mà một tù nhân cấp bậc thấp như nàng có thể được ở, trong lòng lại suy nghĩ một phen.

Hơi híp mắt lại, thoáng cái đầu óc thanh tỉnh, kìm chế thương cảm trong lòng, thân thể buông lỏng, âm thầm cảnh giác.

“Mã phu nhân tỉnh rồi?” Một giọng nói hùng hậu vang lên, sau đó một người đẩy cửa đi vào.

Diệp Quân Lan ngước mắt, thấy một người mặc áo khoác lông, vóc người không cao nhưng lưng hùm vai gấu, tóc dài hơi xoắn, mắt đen xảo quyệt, người này xem ra không phải loại người thiện lương gì. Diệp Quân Lan ổn định cảm xúc trong lòng, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trong nháy mắt, người kia cười sảng sặc: “Mã phu nhân thật đúng là bình tĩnh, không sợ ta giết ngươi sao?” Lúc nói ra chữ giết, trong chốc lát sát khí bắn ra bốn phía, rồi lập tức biến mất.

Diệp Quân Lan lại cười khỗ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Người sẽ không giết ta, ít nhất thì không phải lúc này.”

“Ha?” Người kia nhìn về phía nàng, cười nói, “Tại sao Mã phu nhân lại cho là như vậy?”

Diệp Quân Lan không nhìn hắn, giống như đang nhớ lại điều gì, ánh mắt có chút mờ lung, nói: “Lấy mức độ cảm hận của Ngọc Vô Hạ đối với ta, ta sớm phải chết rồi, nhưng bây giờ còn sống là vì ta còn chỗ hữu dụng với người. Có đúng không? Khâu Nhẫn.”

Bộp bộp bộp ——

Khâu Nhẫn vỗ tay khen ngợi, tấm tắc đánh giá nàng, trong mắt nhiều hơn một phần thưởng thức: “Không trách được Mã Văn Tài xem phu nhân như bảo bối. Ban đầu ta nghĩ rằng phu nhân chẳng qua là dựa vào gia thế trong sạch cao quý, hơn nữa bộ dạng xinh đẹp, nên mới trói được trái tim của Mã Văn Tài kia. Nghĩ đến Mã Văn Tài đó cũng chỉ là một kẻ dung tục tầm thường, cho dù có mấy phần tài hoa, nhưng cũng không có gì đáng sợ. Chẳng ngờ được phu nhân lại là người thông tuệ, xem ra là ta đã coi thường phu nhân rồi.” Cũng coi thường Mã Văn Tài!

Diệp Quân Lan lần này thông qua lời nói khách sáo của hắn, trong lòng vốn cũng không dám chắc hắn là thủ lĩnh Bắc Sơn Khâu Nhẫn kia, nhưng nghe được lời này, lại càng khẳng định người nọ chính là Khâu Nhẫn, đáy lòng không khỏi cười khỗ, Ngọc Vô Hạ ơi Ngọc Vô Hạ, người đây chẳng phải là bảo hồ lột da sao!

Cảm khái xong, nàng cũng không nhiều lời nữa, chỉ nhắm mắt không nói gì, trù tính xem làm sao để chạy trốn, cũng tự biết tỷ lệ này không lớn hơn ba phần.

Khâu Nhẫn thấy nàng không nói thêm gì, thì bèn nói: “Mã phu nhân ở chỗ này nghỉ ngơi cho tốt, yến hội ngày mai ta sẽ phải mời phu nhân đến

tham dự rồi. Cáo từ!” Sau đó nghênh ngang rời đi.

Cửa phòng đóng lại, Diệp Quân Lan ở trong phòng nghe được Khâu Nhẫn nói: “Trông coi cho tốt!” Thì biết ngoài cửa có người canh gác, dưới hoàn cảnh hiện tại, nàng sợ là ra không được rồi, cũng chỉ có chờ đến yến hội ngày mai mới có thể tính toán tiếp.

Nằm trên giường, ngưng mắt nhìn nóc màn, Diệp Quân Lan tỉ mỉ nghĩ tới Khâu Nhẫn kia.

Khâu Nhẫn, đã qua tuổi nhi lập, là thủ lĩnh Bắc Sơn. Thích giết chóc háo chiến, trọng nghĩa khí, tính đa nghi. Ý chí cao, muốn noi theo Trần Thắng Ngô Quảng (*), khiến nhiều người chê cười.

(*) Trần Thắng và Ngô Quảng là hai lãnh tụ khởi nghĩa nông dân nổi tiếng ở Trung Quốc, họ lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân có qui mô lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc vào thời cuối nhà Tần

Tuổi hai mươi, đúng lúc thôn gặp đại hạn, cha bị bệnh qua đời, mẹ treo cổ tự vẫn, không có huynh đệ tỷ muội, rời đi. Về sau, trong thôn không một ai thấy hân nữa.

Giờ đây xuất hiện, lại là thủ lĩnh Bắc Sơn, dưới hân có binh mã đông đảo. Đúng năm chính trị triều đình rối loạn, man di xâm phạm, các nơi rối rít nổi dậy. Hân thuận thế chiếm núi làm vua, mới có thể kiêu hùng như hôm nay.

.....

Diệp Quân Lan đưa tay che mắt, nghe nói Khâu Nhẫn mấy tháng trước bị đánh phải trốn vào đại bản doanh, hiện nay xem ra người nợ hơn phân nửa là Tu Nhân rồi, khó trách Ngọc Vô Hạ có thể cùng hân bàn bạc tính kế, chỉ sợ chính bản thân Ngọc Vô Hạ cũng không biết, mỹ nhân kế kia của

nàng ta không tính toán được người khác, ngược lại đem chính mình tính toán vào.

Than nhẹ một tiếng, yến hội ngày mai chỉ e không phải yến tiệc bình thường, nàng liên lụy Tu Nhân rồi! Còn có Trụy Nhi, nha đầu ngốc kia e rằng dữ nhiều lành ít!

‘Khâu Nhẫn gửi tới Mã đại tướng quân:

Tại hạ ngưỡng mộ thanh danh của đại tướng quân đã lâu, cảm thấy tiếc nuối sâu sắc. Tháng trước nhìn thấy tư thế oai hùng của đại tướng quân, cảm thán ông trời, đúng là tri kỷ, vì vậy đặc biệt mời tướng quân ngày mai đến đây một chuyến.

Khâu Nhẫn ngưỡng mộ’

Mã Văn Tài nắm thư mời trong tay, trên mặt bình tĩnh như lúc ban đầu, tròng mắt thâm thúy dao động, sóng to gió lớn bắt đầu nổi lên, thoáng qua trong chớp mắt.

Mã Thống đã chạy đến, mang theo binh mã của Mã gia, hạ trại cách Bắc Sơn ba cây số, hiện tại đang chấp tay đứng trong lều của Mã Văn Tài.

Mã Văn Tài thả thư trong tay ra, lấy một trang giấy trải rộng, cầm bút viết, viết xong, giao cho Mã Thống: “Đi đi.”

Mã Thống hiểu ý, nhưng vẫn không khỏi lên tiếng: “Thiếu gia. . . . .” Đây sợ là Hồng Môn Yến a?! Trong tay nắm chặt thư khẩn.

Mã Văn Tài nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, ánh mắt rõ ràng bình tĩnh như vậy, nhưng lại khiến Mã Thống rùng mình, mồ hôi lạnh chảy ra thấm ướt áo.

Mã Thống khẽ khom lưng, lui xuống đi đưa tin, hăn không nhìn lắm, thiếu gia sợ là muốn đại khai sát giới rồi!

Hôm sau, sắp tới buổi trưa. Ngày hôm đó, tuyết rơi càng lúc càng lớn.

Ngàn dặm đóng băng, tuyết rơi vạn dặm, trên đỉnh núi Bắc Sơn, tuyết phủ trắng xóa, bao trùm cả đỉnh núi, ngày thường con đường nhỏ vốn cao chót vót lại hiểm trở, giờ phút này tích tuyết thật dày, cùng bốn phía trắng xóa hòa làm một, không có chỗ đi cũng không thấy đường ở đâu, việc lên núi càng thêm hiểm trở khiến người đi đường thật sự bị làm khó.

Bắc Sơn, đại sảnh, chỉ có một mình Khâu Nhẫn.

Khâu Nhẫn ngồi trên vị trí gia chủ, cầm một vò rượu, ngẩng đầu uống một ngụm lớn, sáng sớm được nghe tin tức Mã Văn Tài đến dự tiệc, tâm tình y rất tốt.

Giờ phút này ngoài phòng ồn ào ầm ỹ, giọng nữ nhân la hét bén nhọn, Khâu Nhẫn nhíu mày, lớn tiếng quát: “Chuyện gì thế hả?!”

Một người con gái lão đạo xông vào, áo xốc xếch, vai hơi lộ ra, trong cổ áo còn mơ hồ nhìn thấy cái yếm màu vàng nhạt. Búi tóc tán loạn, một cây trâm hồng ngọc cắm nghiêng nghiêng bên trái tóc, không có đồ trang sức nào khác, tóc mai bên phải xõa xuống, dùng sợi dây búi thành búi, vài sợi tóc rủ xuống đầu vai đang lộ ra, làm nổi bật màu tóc đen trên da thịt trắng nõn, ướt át bóng bẩy.

Cô gái ngẩng đầu, chính là Ngọc Vô Hạ, đôi mắt phượng hơi xếch, lê hoa đài vũ, đông đưa phong tình, làn môi khẽ mở, răng trắng tinh như ngọc, khẽ nói một tiếng: “Gia, tại sao tiện nhân Diệp Quân Lan kia vẫn còn sống?!”

Khâu Nhẫn cho tới bây giờ chưa từng là Liễu Hạ Huệ, dĩ nhiên hăn cũng khinh thường làm Liễu Hạ Huệ, hăn luôn theo nguyên tắc ‘Hoa vừa

lúc bẻ thì ta bẻ, chớ để hoa rơi chỉ bẻ cành’, nếu trước mặt có người đẹp, nữ nhân kia lại tự mình đưa tới, sao hắn có thể khách khí được.

Hắn làm như không nghe thấy chất vấn của Ngọc Vô Hạ, tiện tay để vò rượu xuống, đứng dậy, bước đến chỗ Ngọc Vô Hạ. Cúi người, tay trái thô lỗ nâng người của ả lên, tay phải xoa làn da trơn mềm, từ từ vuốt ve, mắt đen thẳng tắp nhìn vào mắt Ngọc Vô Hạ, thấy vậy Ngọc Vô Hạ không khỏi hoảng hốt, cười nói: “Gia, xin hãy nói cho thiệp biết tại sao!”

Tay phải nắm eo Ngọc Vô Hạ, vừa dùng sức, ôm nàng vào ngực, rồi sải bước đi về phía phòng.

Đá cửa, đi vào, đóng cửa, ném Ngọc Vô Hạ lên giường, tinh tế đánh giá nàng, mỗi một tắc da thịt, từng điểm từng điểm, rốt cục trong mắt nổi lên nhiệt hỏa, nữ nhân này, hắn tối hôm qua chẳng phải đã biết rồi sao, đúng là báu vật a!

Ngọc Vô Hạ bắt đầu luống cuống, nhớ tới sự đối xử thô lỗ hôm qua, nhớ tới người nợ bắt ả biến thành đủ loại tư thế khiến người ta cảm thấy thẹn, ả chợt hiểu ra, người này, không ổn, thấy hắn từng chút một tới gần, ả lập tức gào thét: “Không được a! Cứu mạng!”

Khâu Nhẫn giống như không nhìn thấy sự hoảng sợ của ả, một tay cởi y phục của mình, cười lớn xé rách áo của ả, liền đè người lên.

.....

Khi trời sắp tối, cửa phòng rốt cục mở ra, Khâu Nhẫn thần thanh khí sáng bước ra cửa, yến hội cũng sắp bắt đầu.

Ngọc Vô Hạ mở to mắt nằm trên giường, ánh mắt rời rạc, một thân đầy vết thương, nhớ tới trước khi đi người nợ nói nhỏ bên tai: “Đợi đó, đêm nay ta sẽ lại tới.”

Ả run rẩy, co rúc người đứng dậy, ôm chặt mình, dường như chỉ như vậy mới có thể không bị tổn thương, rốt cục không nhịn được lên tiếng khóc to. Người kia, chính là súc sinh!

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Một bộ quần áo đen, tay chống một cây dù, Mã Văn Tài một mình một đường đi lên núi.

Tuyết vẫn rơi xuống, bay lả tả, phủ kín đường đi, đường nhỏ trong núi khôi phục vẻ yên tĩnh, dường như chưa từng có ai lui tới, màu trắng của tuyết đã che đi toàn bộ dấu chân.

Bên trong doanh trại, đèn đuốc sáng trưng.

Khâu Nhẫn ngồi trên vị trí cao nhất ở đại sảnh, yên lặng chờ.

Ngồi bên tay trái hắn là một gã thư sinh áo xanh, tóc dài búi cao bởi một cây trâm gỗ, trên chiếc cằm trắng nõn còn giữ ít râu mép, quanh năm cầm quạt lông, giờ phút này cười đến bí hiểm, đây chính là quân sư mà Khâu Nhẫn quý trọng nhất – Hương Thiên.

Ngồi bên phía tay phải là một nam tử trẻ tuổi to béo, bụng phệ, đỉnh đầu trọc lóc, khuôn mặt trắng không râu, mắt to, lông mày thô, cằm xẻ, vẻ mặt lo lắng, hết nhìn đông lại nhìn tây, rất không kiên nhẫn.

Hai người này là huynh đệ sống còn của Khâu Nhẫn, những người khác chẳng qua chỉ là thủ hạ mà thôi, lúc trước sau khi cùng Mã Văn Tài

đánh một trận, nhị đệ kết bái của hần vì cứu hần mà chết, nam tử bên tay phải hần kia chính là Tam đệ của hần – Dư Niên.

“Đại ca, tên Mã Văn Tài đó chẳng lẽ sợ chúng ta, nên không tới?!” Dư Niên đợi trái đợi phải, rốt cục đập bàn, hướng về phía Khâu Nhẫn quát, “Đệ đã nói mà, chẳng qua chỉ là một nữ nhân thôi, hần làm sao có thể vì một nữ nhân mà không cần tính mạng chứ!”

Khâu Nhẫn không đáp, Hường Thiên liền cười nói với y: “Tam gia, chớ vội. Đại gia nói đến thì nhất định sẽ đến. Chúng ta chỉ cần chờ là được!”

“Nhưng mà. . . . .” Dư Niên nhìn đại ca nhà mình, thấy đại ca trừng mắt liếc hần một cái, chỉ đành ngồi xuống, trong miệng vẫn hùng hùng hổ hổ như cũ.

Khâu Nhẫn nhíu mi, trong lòng thật ra cũng không cho rằng Mã Văn Tài sẽ vì một nữ nhân mà tự mình xông tới Bắc Sơn, nhưng hần chắc chắn Mã Văn Tài sẽ đến, chỉ bởi vì Mã gia tuyệt đối sẽ không để mặc chủ mẫu tương lai của Mã phủ rơi vào tay mình, đây là vấn đề liên quan đến danh dự sĩ tộc.

Về phần cái gọi là đơn độc đến gặp, hần cũng không nghĩ tới.

“Báo ——” Ngoài cửa truyền đến cấp báo, “Bên ngoài doanh trại có một người, tự xưng Mã Văn Tài!”

Tới rồi ! Ba người Khâu nhẫn liếc mắt nhìn nhau, đứng lên, cười to!

Trong đại sảnh bếp lò đỏ bừng, ánh nến sáng ngời.

Ngoài đại sảnh, trong màn tuyết, Mã Văn Tài chậm rãi đi tới, tuyết màu trắng, áo màu đen , trong tay cầm một cây dù, một thân một mình. Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng mơ hồ lộ ra sát khí, nhưng thoáng qua hóa thành

nụ cười ăm ắp, dường như mới vừa rồi chỉ là ảo tưởng mà thôi. Môi mỏng khẽ nhếch, trên mặt mang theo một nụ cười nhẹ hờ hơ.

Mã Văn Tài đi vào đại sảnh, đặt cây dù đang chống xuống một chỗ, mắt thẳng tắp nhìn về phía ba người bên trong, chấp tay nói: “Mã mỗ tới chậm, mong được lượng thứ!”

Khâu Nhẫn cười to, liên tục nói: “Không sao không sao! Mã tướng quân, mời!” Đưa tay ý bảo Mã Văn Tài ngồi xuống.

Dư Niên vừa thấy Mã Văn Tài liền đỏ mắt, hận không thể lập tức xông ra, cầm búa chém chết Mã Văn Tài, lại bị Khâu Nhẫn phát hiện gắt gao chế trụ, không nhúc nhích được.

Mã Văn Tài nghiêng qua liếc Dư Niên một cái, ngồi xuống, cười nói: “Dư tam đương gia hình như rất bất mãn với Mã mỗ, lại không biết Mã mỗ nơi nào đắc tội Tam đương gia, mong Tam đương gia thứ lỗi!”

“Người tên tiểu nhân này, có phải người không nhớ rõ nhị ca ta chết như thế nào đúng không?” Dư Niên thấy bộ dạng không thềm để ý của Mã Văn Tài, giận đến mặt đỏ tới mang tai, một tay hất Khâu Nhẫn ra, định xông lên.

Mã Văn Tài nhướng mày, nhìn về phía Khâu Nhẫn, nói: “Đây chính là đạo đãi khách của Khâu đại đương gia?”

Khâu Nhẫn bước nhanh về phía trước một bước, vung tay đánh ngất Dư Niên, giao cho Hưởng Thiên, bảo hắn đưa Dư Niên đi, mình thì hướng về phía Mã Văn Tài chấp tay tạ lỗi: “Là tại hạ không phải, Dư Niên luôn luôn ngay thẳng, Nhị ca cùng hắn có quan hệ tốt nhất, cho nên mạo muội rồi! Mã tướng quân, uống rượu!”

Vung tay, lập tức có người bưng rượu lên.

Mã Văn Tài cũng theo hẩn bưng rượu lên uống, hai người bắt đầu người tới ta đi, động tác đùa cợt.

Mã Thống lĩnh một đội binh mã đang mai phục ở Bắc Sơn, chuẩn bị tùy thời hành động. Trong lòng tất nhiên lo lắng, nhưng không hiện lên trên mặt, chỉ có thể chờ một số người thành công cứu Diệp Quân Lan ra ngoài mới có khả năng động thủ.

‘Chỉ cần Quân lan thoát thân, người có thể hành động. Không cần cố kỵ ta, ta tự có biện pháp rời khỏi.’ Mã Thống nhớ tới lời nói của thiếu gia nhà mình, đè xuống bất an trong lòng, lặng lẽ chờ.

Cửa phòng chợt mở ra, Diệp Quân Lan đứng dậy, nhìn về phía người đến.

Một mùi thơm nồng nặc ập tới, Diệp Quân Lan âm thầm nín thở, vẫn không tránh khỏi hít phải chút ít, nhất thời hơi cháng váng, lực chú ý dâng lên mạnh mẽ, nhìn chăm chú vào người mới tới hỏi: “Người muốn làm gì?”

Người tới là một nha đầu, sợ hãi nhìn nàng, cúi đầu: “Cô nương, Đại đương gia cho mời cô nương đi đại sảnh dự tiệc.”

“Ta muốn trang điểm sơ qua một chút đã, người đóng cửa, đi lại đây!” Diệp Quân Lan nhìn nha đầu kia nói, còn mình thì đi về phía gương đồng, cầm lược lên giả bộ muốn trang điểm.

Nha đầu kia cũng không nghi ngờ, đóng cửa đi tới, nhận lấy lược mà Diệp Quân Lan đưa, đang muốn giúp nàng trang điểm, nhưng không ngờ Diệp Quân Lan đột nhiên khóa chặt cổ tay, đánh nàng ngất xỉu.

Diệp Quân Lan nhanh chóng đổi y phục với nha đầu kia, đặt nàng ta lên giường. Lấy hoa tai làm bằng ngọc trai của mình xuống, khẽ bóp, bên trong là một viên thuốc màu trắng, đó chính là Giải Độc Hoàn mà Diệp gia tự chế, sau đó ăn vào.

Cầm lấy một hoa tai khác, giống như trước mở ra, cũng là một chút thuốc mỡ, tinh tế bôi lên mặt, không ngoài dự đoán ngũ quan trong nháy mắt trở nên khác lạ.

Xong đâu đấy, Diệp Quân Lan mới vừa mở cửa, thừa dịp bất ngờ nhanh chóng đánh ngất xỉu người trông cửa, đang muốn chạy trốn, không ngờ thẳng tắp đụng phải một người.

“Gấp như vậy, người muốn đi đâu?” Người nọ một tay chế trụ cổ tay phải của nàng, nghi hoặc nói, “Không đúng, người không phải Đại Nha!”

“Đáng chết!” Diệp Quân Lan đập mạnh một cước, tay phải nhanh nhẹn thoát khỏi tay người nọ đang nắm, tiếp theo tay trái vận lực thẳng tắp đánh về phía người nọ.

Người nọ cũng không sợ, lắc mình một cái, lui một bước, sau đó nhanh chóng sấp lên, đưa tay so chiêu cùng Diệp Quân Lan.

Hai người người tới ta lui mấy chiêu, Diệp Quân Lan mới cảm thấy không đúng, người này chiêu thức tại sao giống Tu Nhân như vậy? Nghi ngờ hỏi: “Người và Tu Nhân là quan hệ gì?!”

Người nọ rút lui mấy bước, dừng tay, ngạc nhiên nhìn nàng: “Người chẳng lẽ là Thiếu phu nhân? ! Vậy tại sao không giống a?”

Diệp Quân Lan gật đầu, nhìn hẩn, một thân áo xanh, tóc buộc bằng mộc trâm, nhìn như thư sinh nho nhã, giờ phút này há to miệng nhìn nàng, cười nói: “Chẳng qua là Dịch Dung Thuật mà thôi.”

Người nọ chặc chặc sợ hãi thán phục, chấp tay: “Thiếu phu nhân thật là cao tay, Thư Hoa bội phục!”

“Thư Hoa? Là người!” Diệp Quân Lan ngạc nhiên, thì ra là hẩn chính là gián điệp mà Tu Nhân mai phục ở trại Bắc Sơn.

Thư Hoa gật đầu, nói: “Chính là Thư Hoa! Bây giờ phiên Thiếu phu nhân cùng Thư Hoa xuống núi! Không biết Thiếu phu nhân có thể tin Thư Hoa không?”

“Ta đương nhiên là tin người!” Diệp Quân Lan ngưng mắt nhìn hần, cười một tiếng, giờ phút này vô luận thế nào cũng phải đánh cuộc một lần rồi!

Đại sảnh, hai người vẫn vui đùa như trước, song ai cũng biết giờ phút này bọn họ chẳng qua chỉ đang kéo dài thời gian riêng của mình mà thôi.

Đại đội nhân mã của Khâu Nhẫn đã thừa dịp đêm tối tuyết lớn để xuống núi, còn lại phần nhỏ mai phục trong sơn trại, đợi chờ một kích mạnh nhất cuối cùng.

Mã Văn Tài cũng không vội, chậm rãi uống rượu, chờ đám người kia mang Diệp Quân Lan ra khỏi sơn trại, hần mới có thể thoát thân.

Một người lão đạo chạy vào, cả người đầy máu, từng bước từng bước rốt cục ngã ngửa nơi cửa chính.

Đôi mắt Khâu Nhẫn mãnh liệt co rút lại, ném vò rượu, lập tức đứng dậy, bước về phía người nọ, đỡ y lên, y chính là huynh đệ mai phục ở sơn trại, giờ phút này người nọ hơi thở yếu ớt, hần cũng bất chấp có Mã Văn Tài ở đó, vội vàng quát: “Có chuyện gì vậy?”

Người nọ dùng hết toàn lực mở mắt ra, bàn tay đầy máu túm lấy ống tay áo Khâu Nhẫn, giọng nói yếu ớt: “Đại đương gia. . . . . chúng đánh bất ngờ. . . . . Các huynh đệ đều. . . . .chết rồi. . . . .” Nhẹ buông tay, cũng không còn hơi thở nữa.

Khâu Nhẫn tròng lớn mắt, làm sao lại vậy? Quay đầu nhìn về phía Mã Văn Tài, thấy hần vẫn đang uống rượu như cũ, khóe miệng mỉm cười. Trong lòng không khỏi sinh ra một loại sợ hãi, sẽ không, làm sao có thể

như vậy, vốn dĩ chuyện gì cũng nằm trong tính toán của hắn, hơn nữa Diệp Quân Lan còn đang trong tay hắn!

Nhưng đúng lúc này.....

“Không hay rồi! Đại đương gia, vị cô nương kia biến mất rồi!” Một vị phụ nhân chạy vào, quỳ rạp xuống trước mặt Khâu Nhẫn.

Khâu Nhẫn lui về phía sau mấy bước, ngã ngồi trên ghế, nhìn về phía Mã Văn Tài, đột nhiên vỗ tay cười to: “Giỏi cho Mã đại tướng quân! Ta thua rồi!”

Mã Văn Tài thản nhiên đứng dậy, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, cánh môi mỉm cười, chấp tay nói: “Đa tạ!”

Sau đó, một thiếu niên mặc khôi giáp màu trắng đi vào, quỳ một gối xuống nói: “Toàn bộ Bắc Sơn hơn một ngàn hai trăm cường đạo, trừ Ngọc Vô Hạ mất tích, còn lại toàn bộ đều đã bị bắt, xin chủ tử xử trí!”

“Không cho bất kì ai sống sót!” Mã Văn Tài phân phó nói, “Về phần Khâu Nhẫn, phế đi công phu của hắn, trói lại. Còn Ngọc Vô Hạ, mau tìm cho ta!”

Nói rồi hắn cầm lấy cây dù đang đặt một bên bung ra, chậm rãi đi vào trong tuyết.

“Dạ!” Thiếu niên kia đứng lên, nhìn mặt mũi, chính là Bạch Hằng.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Trong mật đạo nhỏ hẹp tối tăm, Thư Hoa cầm trong tay một cây đuốc, bước nhanh đi ở đằng trước dẫn đường. Diệp Quân Lan theo sát phía sau.

Trong mật đạo tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của hai người.

Không biết qua bao lâu, Diệp Quân Lan nghe thấy giọng nói cao hứng của Thư Hoa: “Đến rồi, chính là chỗ này!”

Theo ánh lửa, có thể nhìn thấy rõ ràng phía trên mật đạo có một lỗ hổng chỉ đủ cho một người đi qua, bên kia tường có thêm đá dẫn tới.

Hai người giẫm lên thêm đá, từng bước từng bước đi lên.

Thư Hoa đẩy cửa, cửa mật đạo liền mở ra, một luồng sáng chiếu vào.

Thư Hoa đi trước ra ngoài, cẩn thận đánh giá bốn phía, không có ai, mới quay đầu lại nói với Diệp Quân Lan đang ở trong mật đạo: “Thiếu phu nhân, ra thôi!”

Diệp Quân Lan đang định ra ngoài, thì đột nhiên một trận nổ mạnh, mật đạo bỗng dừng chấn động kịch liệt, thêm đá đứt gãy, Diệp Quân Lan rớt xuống, cũng may khoảng cách mặt đất không xa, Diệp Quân Lan thân thủ không tệ, khi rơi xuống đất đã kịp thời ổn định lại thân thể.

Thư Hoa kinh ngạc nhìn Diệp Quân Lan rơi xuống mật đạo, cửa ra vào bị đá vụn cùng tuyết dày chặn lấp, bịt kín lối ra, hắc vội vàng hô: “Thiếu phu nhân, người không sao chứ?”

Hồi lâu, trong mật đạo truyền đến giọng Diệp Quân Lan, rất nhẹ, nhưng rõ ràng: “Ta không sao!”

Thư Hoa trong bụng vui mừng, một bên vừa đào lối ra, vừa hô: “Thiếu phu nhân, người chờ một chút, thuộc hạ lập tức cứu người ra ngoài!”

Song lại nghe Diệp Quân Lan vội vàng hô: “Thư Hoa, người không cần lo cho ta, đi mau! Mới vừa rồi có tiếng vang lớn như vậy, sợ là sẽ tạo thành tuyết lở. Người không phải nói Tu Nhân còn ở chân núi sao? Mau kêu hắc đi mau!”

Thư Hoa sửng sốt, do dự: “Thiếu phu nhân! Thiếu gia sẽ không bỏ rơi người.”

Diệp Quân Lan nhắm mắt, tựa vào vách tường mật đạo, nhếch môi, Đúng vậy a, hắc làm sao có thể bỏ lại nàng! Nhưng mà, hắc phải đi! Diệp Quân Lan tiếp tục nói: “Thư Hoa, người lập tức đi tìm hắc, nếu hắc không nghe, trực tiếp đánh hắc ngất xỉu đi.”

“Người phải rời đi, một khi tuyết lở, ai cũng sống không được!”

“Ta sẽ suy nghĩ nghĩ biện pháp ra ngoài, nếu quả thật ra không được. . . . .”

“Nếu quả thật ra không được, Thư Hoa, giúp ta nói cho hắc biết, thật xin lỗi, ta nhờ hèn rồi!”

“Còn có, ta yêu hắc. . . . .”

“Thiếu phu nhân!” Thư Hoa kêu, lại một tiếng nổ vang lên, hấn rớt cuộc hạ quyết tâm, thật nhanh rời đi.

Diệp Quân Lan nghe tiếng Thư Hoa rời đi, mở mắt ra, đứng dậy đi ngược trở về, hiện tại chỉ có đi ra ngoài theo cửa vào, cũng không biết cửa vào có bị phong kín hay không.

Diệp Quân Lan cầm cây đuốc đang cháy, rốt cục vẫn phải quyết định dập tắt nó, nơi này dường như không nhiều, vẫn là không nên lãng phí.

Nàng sờ soạng đi về phía trước, cũng may mật đạo này không có ngã ba.

Một ánh lửa hiện lên.

“Diệp Quân Lan, chúng ta lại gặp mặt!” Trong mật đạo truyền đến giọng nói phẫn hận của một cô gái, y phục màu tím nhạt xuất hiện, Ngọc Vô Hạ cầm cây đuốc, chậm rãi đi tới.

Diệp Quân Lan cắn răng, nữ nhân này làm sao lại như âm hồn bất tán vậy! Không để ý tới nàng ta, nàng tiếp tục đi về phía trước.

Ngọc Vô Hạ đứng phía trước nàng, không nhúc nhích, chặn lại đường đi của Diệp Quân Lan. Mật đạo rất nhỏ, chỉ chứa được một người, giờ phút này Ngọc Vô Hạ không để nàng đi, Diệp Quân Lan cũng không có cách nào bước qua.

Diệp Quân Lan nhìn nàng, tóc dài tán loạn trên đầu vai, mặt tái nhợt, môi đỏ tươi, trong mắt nồng đậm hận ý, ánh lửa yếu ớt chiếu lên mặt ả, quần áo màu tím nhạt, hiển nhiên giống như một con nữ quỷ.

Trong mắt Diệp Quân Lan hiện lên chút phức tạp, bình tĩnh nói: “Tránh ra.”

Ngọc Vô Hạ ngưng mắt nhìn nàng, đột nhiên cười to nói: “Nếu như ta không tránh ra thì sao?”

Diệp Quân Lan một tay bóp cổ nàng ta, nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy thì người chết đi!”

“Người sẽ không giết ta.” Ngọc Vô Hạ cười yếu ớt, một tay xoa gương mặt Diệp Quân Lan, ngưng mắt nhìn nàng, “Diệp Quân Lan, người không có dũng khí giết người đâu.”

Diệp Quân Lan buông lỏng tay, ném nàng ta xuống đất, dập tắt cây đuốc, trong bóng tối không rõ vẻ mặt, từng chữ từng chữ nói: “Cút ngay!” Không để ý tới Ngọc Vô Hạ đang ở trên mặt đất nữa, liền đi về phía trước.

Trong mật đạo truyền đến giọng nói điên cuồng của Ngọc Vô Hạ: “Diệp Quân Lan, vô dụng thôi, cửa vào đã sớm bị ta lấp kín rồi !”

Diệp Quân Lan đột nhiên quay đầu lại, trong bóng tối thấy không rõ vẻ mặt Ngọc Vô Hạ lúc này, chỉ nghe thấy tiếng nàng ta cười to, nàng nhú mi: “Người điên rồi.” Đây là câu trần thuật.

“Đúng vậy a, ta đã sớm điên rồi!” Bóng tối yên lặng quanh quẩn tiếng nói khàn khàn của Ngọc Vô Hạ.

“Diệp Quân Lan, người là thiên kim của sĩ tộc, có người nhà yêu thương người, từ nhỏ đã được nuông chiều yêu mến, được bảo hộ tốt như vậy.”

“Mà ta đây? Sĩ nông công thương (*), ta chẳng qua chỉ là con gái thương nhân, từ nhỏ đã không thể không đính hôn với Chúc Anh Tề.”

(*) 4 cấp bậc giai cấp thời xưa. Đứng đầu là sĩ tộc (nhà dòng dõi thư hương, làm quan), rồi tới nhà nông, nhà công, cuối cùng là thương nhân.

“Đúng, Chúc Anh Tề là người tốt! Nhưng ta không thương hắn! Tại sao muốn ta phải hy sinh hạnh phúc của mình để thành toàn cha mẹ của ta, tăng lên địa vị của bọn họ?”

Diệp Quân Lan nghe Ngọc Vô Hạ nói, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác, nàng không biết nói gì, chỉ có thể lẳng lặng nghe.

“Diệp Quân Lan, người biết không? Thật ra thì ta vẫn luôn ghen tỵ với người.” Giọng Ngọc Vô Hạ đột nhiên cao lên, ả cúi đầu cười, điên cuồng nói, “Không nghĩ tới, hôm nay chúng ta lại chết cùng một chỗ!”

“Cũng tốt, có người theo ta, trên đường đến hoàng tuyền ta sẽ không cô đơn rồi!”

Trong bóng tối truyền đến giọng Diệp Quân Lan, cùng với tiếng bước chân nàng rời đi: “Ta không có ý định đi cùng người. Muốn chết, một mình người chết đi, ta không có hứng thú!”

Để lại Ngọc Vô Hạ một mình ngồi dưới đất, cúi đầu cười.

Thư Hoa chạy nhanh trong nền tuyết, một đường chạy về phía đại doanh dưới chân núi.

Vừa đến đại doanh, cũng không để ý tới Bạch Hắc đang vội vàng gọi, trực tiếp vọt vào lều lớn của Mã Văn Tài.

“Thư Hoa, Quân Lan đâu?” Mã Văn Tài vừa thấy Thư Hoa vội vã chạy tới, liền vội vàng hỏi.

Thư Hoa lập tức quỳ rạp xuống đất, cúi đầu nói: “Thuộc hạ vô năng! Xin tướng quân lập tức lui quân rời đi!”

Thân thể Mã Văn Tài run lên, ánh sáng trong mắt đen chấn động, một tay túm Thư Hoa trên mặt đất, chất vấn: “Quân Lan ở đâu?”

‘Nếu như không được, liền đánh hấn ngất xỉu, phải đưa hấn rời đi!’ Trong đầu Thư Hoa vang vọng lời nói của Diệp Quân Lan, thừa dịp toàn bộ lực chú ý của Mã Văn Tài đều tập trung chất vấn mình, đưa tay dùng lực, đánh hấn ngất xỉu.

Mã Văn Tài ngã xuống, Thư Hoa một tay tiếp được, điểm huyết ngù của hấn, rồi quay đầu hướng về phía Mã Thống đang ở bên ngoài, hô to : “Tướng quân có lệnh, toàn quân trong năm phút phải lập tức rút lui!”

Mã Thống cảm thấy hơi lạ, nhưng thấy Thư Hoa cầm ấn tín của Mã Văn Tài ra, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức lui binh.

Thư Hoa mang theo Mã Văn Tài, giục ngựa đi trước.

Mã Thống mang theo đại quân đi ở phía sau, chỉ nghe một tiếng âm vang, tuyết trên núi bắt đầu sụp đổ, nhanh chóng đổ xuống một mảng lớn dưới chân núi, cuồn cuộn về phía đại quân Mã gia.

Cũng may Thư Hoa trở về kịp, mệnh lệnh rút quân thực hiện sớm. Đại quân tăng nhanh tốc độ, rốt cục thoát khỏi phạm vi tuyết lở, trừ rất ít người bất hạnh bị tuyết phủ, còn lại đều chạy trốn thành công.

Mã Thống trong lòng ngạc nhiên, âm thầm suy đoán tại sao Thư Hoa biết, nhưng lại không có kết quả, đáy lòng hơi bất an. Giờ phút này cũng chỉ có thể chinh đồn lại quân đội trở về doanh trại.

Khi Mã Văn Tài tỉnh lại, thì đã trở về Mã phủ.

Giường ngủ quen thuộc, gian phòng quen thuộc, nhưng không có người quen thuộc.

“Thiếu gia, ngài đã tỉnh!” Giọng Mã Thống vang lên, mang theo chút lo lắng mơ hồ.

Mã Văn Tài cúi thấp đầu, sợi tóc rối rủ xuống khuôn mặt, giọng nói khàn khàn âm u: “Quân Lan đâu?”

“Thiếu phu nhân, còn chưa tìm được. . . . .” Mã Thống nhìn công tử nhà mình, cúi đầu, Bạch Hằng và Thư Hoa đã dẫn người đi tìm rồi, nhưng đến nay vẫn không thấy bóng dáng Thiếu phu nhân, sợ là dữ nhiều lành ít. . . . .

“Đi ra ngoài!” Mã Văn Tài nắm chặt năm đấm, móng tay đâm rách lòng bàn tay hằn, máu chảy xuống, cắn răng, “Mã Thống, đừng để ta nói thêm lần nữa!”

Mã Thống lui ra ngoài, cửa khép lại, chỉ nghe trong nhà vang lên một tiếng thật lớn, sau đó tĩnh lặng, mơ hồ nghe được tiếng nện ngào của nam nhân.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chẳng qua là chưa tới lúc thương tâm thôi.

Chưa tới lúc thương tâm sao? Thiếu gia.

CHỚ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Diệp Quân Lan đi trong mật đạo tối, lẳng lặng chỉ nghe tiếng hô hấp cùng tiếng bước chân của mình.

Từng bước từng bước, nàng đi về phía trước, vốn mật đạo không hề dài nhưng giờ phút này dường như không có điểm cuối. Nơi này không chút ánh sáng, không cách nào biết được thời gian, chỉ có Diệp Quân Lan, hoặc là thêm một Ngọc Vô Hạ.

Tuyệt vọng sao? Diệp Quân Lan hỏi mình, làm sao có thể không tuyệt vọng, chẳng qua nàng biết người kia đang đợi nàng.

Không khí trong mật đạo dần dần trở nên loãng đi, Diệp Quân Lan bắt đầu hoa mắt chóng mặt, nhưng nàng biết nàng không thể dừng lại.

Khóe miệng mang theo một nụ cười khổ, có lẽ, giờ phút này nếu nàng dừng lại sẽ sống được lâu hơn một chút, nhưng điều này cũng có nghĩa là đem hi vọng sống đặt lên việc chờ người ta tới cứu.

Nàng rút cục đi tới lối vào, lấy tay đẩy, lối vào bịt kín chặt chẽ, xem ra Ngọc Vô Hạ đúng là tính toán đồng quy vu tận cùng nàng rồi.

Diệp Quân Lan lục lọi, từng chút từng chút, tay phải dường như chạm đến một vật nhô lên, giữ lấy thật chặt, xoay một lần.

Rầm ——

Bên trái mật đạo, lộ ra một tia ánh sáng mờ nhạt, nhìn kĩ hóa ra là một lỗ hồng chỉ một người mới có thể đi lọt, một luồng không khí mới mẻ tràn vào, nơi này hiển nhiên thông với bên ngoài.

Trên mặt Diệp Quân Lan lộ ra vẻ vui mừng. Ngọc Vô Hạ thật sự cho rằng mật đạo này chỉ có một cửa ra và một cửa vào thôi sao?

Chê cười, thỏ khôn còn có ba hang, huống chi là người chứ! Nghĩ như thế, liền chậm rãi đi vào.

Cửa đá nặng nề đóng lại, mang theo chút bụi bặm, cũng che mất thân ảnh Diệp Quân Lan, mật đạo một lần nữa khôi phục an tĩnh.

Ngọc Vô Hạ ngồi trong mật đạo, ôm chặt lấy mình, trong bóng tối thấy không rõ gương mặt.

Dường khí càng ngày càng ít, thần chí ả càng ngày càng mơ hồ.

Muốn chết sao? Ngọc Vô Hạ hoảng hốt nghĩ, khóe miệng cong lên một nụ cười châm chọc. Ắ vậy mà lại bình tĩnh, ban đầu cũng bởi vì sợ chết mới bán rẻ chính mình, hiện tại ả thế nhưng ngồi ở đây, trong mật đạo không người lặng yên chờ chết.

Thật là châm chọc mà! Ắ ngẩng đầu lên, ánh mắt mê mang xẹt qua một tia tàn nhẫn, đáng tiếc, không biết có tới kịp hay không ? Hi vọng tới kịp!

Một hai ba, trong lòng thầm đếm.

Ầm ầm ầm———

Tiếng nổ giống với khi trước, một tiếng lại một tiếng vang lên, mật đạo không ngừng chấn động, những tảng đá cùng tầng cát liên tục nện

xuống.

Ngọc Vô Hạ chỉ ngồi lẳng lặng, không nhúc nhích. Đột nhiên cuồng tiếu, Diệp Quân Lan, ả không tin nàng ta có thể chạy thoát!

Cho nên, chúng ta cùng chết a! Tiếng cười điên cuồng dần dần hóa thành cười nhẹ, đè nén nơi cổ họng, ả chậm rãi khép mắt lại, chúng ta sẽ gặp lại trên hoàng tuyền!

Lúc này, Diệp Quân Lan đang đi trong một mật đạo khác.

Nàng không quá kinh ngạc, dù sao lúc trước có một tiếng vang thật lớn, nàng cũng đã liệu đến, mặc dù không giống tiếng tuyết lở ban đầu.

Xem ra Ngọc Vô Hạ không chỉ dẫn một ngòi thuốc nổ, mà là một đồng!

Cũng may mật đạo không dài, nàng đã tãi ra khỏi miệng rồi, đưa tay mở ra!

Một đạo ánh sáng mờ mờ chiếu vào mật đạo, không khí lạnh như băng cũng ngay sau đó tiến vào. Trên mặt Diệp Quân Lan không tự chủ được hé ra một nụ cười mừng rỡ, Tu Nhân, chờ ta!

Nàng bước nhanh đi ra khỏi mật đạo, dẫm trên nền tuyết thật dày kia, chạy về phía chân núi.

Sau lưng là mật đạo đang nhanh chóng sụp đổ, tuyết phủ lên thật dày, không còn thấy dấu vết nào nữa.

Đáng chết, nàng lạc đường! Diệp Quân Lan oán hận nghĩ, nàng ngăm nhìn chung quanh, phát hiện trừ tuyết ra cũng chỉ có tuyết. Được rồi! Dựa vào bản lĩnh nhận thức đường đi của nàng, muốn rời khỏi địa phương quý quái này là không thể!

Nhưng mà. . . . . Diệp Quân Lan cau mày, trong lòng nàng luôn luôn có một loại bất an, nếu đợi ở chỗ này dường như sẽ phát sinh chuyện gì?

Hình như khi nàng vội vã rời đi đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng. . . . .

Diệp Quân Lan vừa nghĩ, bước chân cũng không ngừng, tiếp tục đi tới.

Thuốc nổ, nổ, tuyết. . . . . Thuốc nổ, nổ, tuyết, đáng chết! Tuyết lở!

Cùng lúc đó, âm —— đợt tuyết lở thứ hai bắt đầu!

Mặt Diệp Quân Lan phút chốc tái đi, liều mạng chạy về phía trước .

Một sườn đồi xuất hiện ở trước mắt nàng, không có đường khác. Diệp Quân Lan cười khổ, tuyết quá lớn, Ngọc Vô Hạ dẫn toàn bộ thuốc nổ của sơn trại, cả tòa núi các phương hướng khác cũng bắt đầu có tuyết lở rồi.

Bây giờ. . . . . Diệp Quân Lan quay đầu lại nhìn, từng tầng tuyết khổng lồ lao xuống, âm thanh thật lớn. Nàng quay đầu lại, nhìn sườn đồi bất ngờ dưới chân kia, căn rằng một cái, tung người nhảy xuống, như thế, hẳn là còn một đường sống sót!

Mã phủ, từ đêm qua tới giờ, vẫn là một mảnh tĩnh mịch.

Cho đến khi thiếu gia bế thiếu phu nhân mất tích hai ngày hai đêm trở về.

Sắc mặt thiếu gia tái nhợt, trong mắt hiện đầy tia máu, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, toàn thân tĩnh mịch không có nửa điểm tức giận.

Hạ nhân trong Mã phủ cúi đầu, bận rộn chuyện của mình, không dám nhìn về phía thiếu gia.

Một đêm này, trong Thính Hương Thủy Tạ, đèn dầu sáng rõ, người ra ra vào vào.

Toàn bộ đại phu trong thành Hàng Châu tụ tập thành một hàng, vào một ra một, đi vào vội vã, đi ra đều lắc đầu cau mày, than thở.

Mã Thống đứng ngoài cửa, nhìn vọng vào bên trong, trong mắt không tự chủ được ánh lên vẻ lo lắng.

Có người vỗ vỗ vai hắn, vội vàng hỏi: “Mã Thống, thế nào rồi?”

Mã Thống quay đầu lại nhìn về phía người tới, không đáp, chỉ nhìn cô gái phía sau, thở dài, nói: “Vương Lan cô nương, nhờ cậy rồi!”

Người đến chính là Bạch Hằng và Vương Lan.

Vương Lan gật đầu, cầm lấy hòm thuốc nói: “Việc đương nhiên thôi!” Để lại Bạch Hằng, nàng đi vào gian phòng Mã thống đã đẩy cửa ra.

Bạch Hằng cũng không để ý, nhìn bộ dáng kia của Mã Thống, hăn lo lắng liếc nhìn cánh cửa đóng lại lần nữa, thở dài.

Một lúc lâu sau, Vương Lan đẩy cửa chậm rãi đi ra ngoài, xoay người đóng cửa lại, rồi nhìn hai người bên ngoài cửa đang trông mong nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ thương cảm, muốn nói lại thôi.

Bạch Hằng dĩ nhiên xem hiểu thái độ của nàng, nhưng vẫn không thể tin được, bước nhanh tới kéo tay nàng, vội vàng hỏi: “Thế nào?”

Vương Lan ngưng mắt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy bi ai, nhẹ nhàng lắc đầu.

Mã Thống nắm chặt, quay đầu đi, không nói thêm gì nữa.

Bạch Hằng buông lỏng tay, vô lực rũ xuống, cúi đầu lùi về sau vài bước, lẩm bẩm nói: “Sẽ không, sẽ không đâu . . . . .”

Vương Lan lo lắng nhìn Bạch Hằng, đi tới bên cạnh cầm tay của hắn, an ủi.

Giờ phút này, trời đã sáng choang, tuyết vẫn rơi, trong sân ba người lặng yên đứng thẳng, không nói.

Bạch Hằng và Vương Lan quay về thư viện Ni Sơn, một tay cầm dù, hai người nắm tay, từ từ bước đi.

“Lan nhi, chẳng lẽ phu nhân nàng ấy thật sự. . . . .” Bạch Hằng thở dài, hỏi một lần nữa, không tự chủ nắm chặt tay Vương Lan.

Vương Lan nhìn hắn một chút, cúi đầu nói: “Tử Duyệt, ta bất lực. Nhưng có lẽ sẽ có kỳ tích a!”

Kỳ tích sao? Bạch Hằng lẳng lặng nghĩ, khẽ thở dài, có lẽ, lần này thật sự chỉ có thể mong đợi kỳ tích thôi

CHỜ HỎI CHỖN QUÂN VỀ

Đê Biên Như

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Tiểu Ngân

Beta: Tiểu Ngọc Nhi

Xung quanh tràn ngập bóng tối, không có một chút ánh sáng, ngay cả thời gian trôi qua cũng không cách nào cảm giác được.

Không có trí nhớ, không có hô hấp, không có tim đập, nàng không biết mình có còn sống hay không.

Có lẽ, còn sống a! Nghĩ như vậy, nàng lẳng lẳng nhắm mắt, giống như một đứa trẻ mới sinh co người lại, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Trong không gian yên tĩnh màu đen, có một bóng người trôi nổi.

“Vẫn không muốn tỉnh lại sao?” Thân ảnh nam tử hiện ra, khuôn mặt tuấn nhã ôn nhuận, ánh mắt trong trẻo nhu hòa, môi mỏng thường ngày nhẹ mỉm cười, như có như không nỉ non nói.

“Minh, Lan tỷ tỷ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Nam hài bộ dáng trẻ con nhìn về phía người vẫn đang ngủ say, nhướn mày, bàn tay chậm chạp lôi kéo tay Diêm Minh, vẻ mặt lo lắng hỏi.

Diêm Minh an ủi vỗ vỗ đầu nhỏ của Dạ, khẽ thở dài: “Nàng không có việc gì.” Có việc sợ là bọn họ! Nếu Quân Lan không tỉnh, người kia thật sự định lấp đầy Địa phủ sao?!

Nghĩ tới đây, Diêm Minh không khỏi nhớ tới ba năm này, trên bàn mình vẫn thư chất thành núi, trong địa phủ càng ngày càng nhiều oan hồn, làm việc không biết ngày đêm. Bao nhiêu quý sai tới oán trách công việc quá nhiều, nhân lực không đủ.

Nghĩ đến hãn vốn nên có cuộc sống vui chơi nhàn nhã lười nhác mới phải, Diêm Minh âm thầm cắn răng, nhưng trên mặt cũng không lộ, vẫn vẻ mặt vân đạm phong khinh, một lần nữa nhìn về phía Diệp Quân Lan đang ngủ say, đến lúc rồi, Quân Lan, người nên tỉnh lại!

Dạ cảm thấy cánh tay đang ôm mình càng lúc càng xiết chặt, không khỏi ngẩng đầu nhìn về mặt cười đến ôn hòa của Diêm Minh, cúi đầu, bĩu môi, Minh mấy năm này càng ngày càng kỳ quái!

Si Nhi, còn không chịu tỉnh lại sao?

Là ai? Là ai đang nói chuyện?

Nàng chậm rãi mở mắt ra, thân mình trôi lơ lửng trong không gian màu đen, tầm mắt hướng về phía trước, đó là?

Một tấm gương khổng lồ trôi lơ lửng, khung khắc hoa chạm trổ, hoa văn hình điệu tinh xảo nhẵn nhụi, mặt kính phát ra ngân quang nhẹ nhẹ, dường như bao phủ một lớp sương mù thật mỏng.

Toàn bộ tâm trí nàng như bị hấp dẫn, không kìm lòng được đưa tay đụng vào mặt kính.

Một ánh sáng thoáng hiện, trong không gian, tấm gương cô độc trôi lơ lửng, mặt kính cũng khôi phục như bình thường.

Nàng đứng ở một địa phương xa lạ, mê mang nhìn chung quanh, đây là chỗ nào?

Nơi này hình như là một viện khá lớn, bố trí tinh xảo, loáng thoáng có chút quen thuộc.

Nàng có phải đã từng tới nơi này không?

Dựa vào cảm giác, nàng từ từ đi về phía trước, thân thể như có trí nhớ của mình, từng bước từng bước.

“Anh ơi, chờ Lan nhi với.” Một loạt tiếng bước chân dồn dập cùng giọng nói non nớt của cô bé hàm chứa vẻ chờ mong truyền đến từ phía trước.

Không, hẳn sẽ không chờ người. Trong lòng hiện lên một ý niệm, như khẳng định! Nàng không biết mang loại tâm tình gì, bước nhanh về phía trước, liền nhìn thấy một bé gái nho nhỏ đưa tay kéo áo bé trai, gương mặt tinh xảo đáng yêu nở nụ cười ngọt ngào, trong mắt tràn đầy mong đợi nhìn bé trai.

Nàng đột nhiên dừng bước, trừng lớn mắt, cô bé kia. . . . . Không đúng!

Bé trai một tay hất bé gái ra, nhẹ nhàng giống như không người vỗ vỗ góc áo của mình, ngẩng đầu nhìn mây lại, trong mắt mang theo khinh thường nồng đậm, hừ lạnh: “Một đứa con hoang cũng xứng lời kéo Bốn thiếu gia làm quen sao!”

Rồi dùng sức đẩy, khiến cô bé ngã xuống đất, cũng không thèm quay đầu lại rời đi.

Bé gái ngã ngồi trên mặt đất, lẳng lặng nhìn bé trai rời đi, một lúc lâu sau, rốt cục dùng hai cánh tay ôm lấy mình, vùi đầu nghẹn ngào khóc.

Diệp Quân Lan, đừng tưởng rằng ông chủ nhận mây vào cửa, thì mây sẽ là đại tiểu thư của Diệp gia!

Diệp Quân Lan, mày cũng xứng họ Diệp sao!

Đại tiểu thư sao? Diệp gia chỉ có đại thiếu gia, nào có tiểu thư gì? Diệp Quân Lan? Đó không phải là con bé giúp việc cho Diệp gia sao?

Mày phải nhớ kỹ, mày vĩnh viễn là người hầu của Diệp gia!

.....

Ngày mai Diệp gia chính là của cô rồi. Thiếu nữ khẽ cười, cầm chén rượu thủy tinh trên tay, kính rượu với ánh trăng, rồi thu tay lại, rượu đỏ trong ly sóng sánh, màu đỏ như máu, lộ ra ngón tay trắng nõn mảnh khảnh, vô cùng xinh đẹp.

Thiếu nữ từ từ ngửi mùi thơm tinh khiết mà rượu tản ra, nâng chén lên, nhấp một ngụm. Nhắm mắt, để rượu đỏ dừng lại trong miệng một chút, đầu lưỡi đá đá hai cái, chậm rãi nuốt xuống. Rồi lại mở mắt, nhướng mày, quả nhiên loại rượu đỏ sa xỉ này không thích hợp với cô.

Chẳng qua, hôm nay hiếm được khi cao hứng, hưởng chi rượu này là rượu quý của Diệp gia, cô liền nhận vậy.

Khóe miệng thiếu nữ mỉm cười, trong mắt lộ ra sự cô đơn khôn cùng.

....

Máu đỏ tươi, đọng lại trên mặt thảm trắng nõn. Thiếu nữ vô lực nằm trên mặt đất, ngừng mắt nhìn về mặt thống khổ cùng bất lực của cô gái đang cầm dao nhìn mình, bình tĩnh mở miệng: “Tại sao giết tôi?”

Con dao trong tay cô gái rơi xuống đất, bàn tay đầy máu tươi che kín miệng mình, lắc đầu không nói.

“Bởi vì anh ta?” Cúi đầu xuống gần như thì thầm, thiếu nữ lầm bầm nói. “Chị Lạc, bởi vì chị yêu anh trai tốt của tôi, mà tôi lại muốn giết anh ta

sao?”

Cô gái trừng lớn mắt, tất nhiên nghe thấy được lời của cô, thân thể chấn động ngã xuống đất, nước mắt chảy xuống.

Cũng được thôi! Thiếu nữ chậm rãi khép mắt, chị Lạc, hi vọng chị có thể nhận được thứ chị muốn.

...

Từng cảnh, từng cảnh, giống như chiếu bóng hiện ra trước mặt, cuối cùng dừng lại ở cảnh tử vong của nàng, sau đó bạch quang hiện lên, hết thấy biến mất.

Mà nàng cúi đầu, vẫn đứng thẳng tắp, không nói, tại sao muốn nàng nhớ lại, nàng đã sớm quên mất không phải sao?

Đó là trí nhớ của nàng, đó là quá khứ thuộc về Diệp Quân Lan.

Nàng tên là Diệp Quân Lan.

Nhưng nàng không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này? Diệp Quân Lan rốt cục phục hồi tinh thần, tỉ mỉ đánh giá vị trí hoàn cảnh của mình lúc này.

Mây mù lượn lờ, đưa tay không thấy được năm ngón.

Nàng đang ở đâu?

Tại sao, nàng cảm giác, cảm thấy hình như mình đã quên mất điều gì đó rất quan trọng?

“Lan nhi, nàng luôn thích náo nhiệt nhất, ngủ lâu như vậy, ta cùng nàng nói chuyện được không.”

“Lan nhi, Ngọc Vô Hạ đã chết rồi, khi Thư Hoa tìm được nàng ta thì nàng ta đã chết, là bị chôn sống trong mật đạo mà chết.”

“Lan nhi, nàng nhất định hiểu được tính tình của ta, cũng biết ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất cứ cái gì thương tổn đến nàng. Nàng biết rõ nàng ta chết rồi, có lẽ nàng ta chết cũng là một điều tốt a.”

“Đúng rồi, Lan nhi, Trụy Nhi đã tỉnh, vết thương cũng tốt lên nhiều lắm, đáng tiếc còn lưu lại di chứng, dường như khi đó bị tổn thương đến tâm mạch, Vương Lan nói phải an dưỡng thật tốt, nếu không sợ rằng khó mà sống lâu.”

“Ta biết nàng không trách nàng ta, nhưng ta không có cách nào tha thứ cho nàng ta, cho nên đến nay vẫn không chịu để cho nàng ta tới gặp nàng.”

“Lan nhi, ta làm lành với cha rồi, nàng nhất định rất vui mừng, phải không? Thật ra thì, cha vẫn yêu mẹ, mẹ cũng vẫn yêu cha, chỉ là bọn họ cuối cùng vẫn bỏ lỡ.”

“Lan nhi, rượu hoa đào nàng chôn ở rừng đào phía sau thư viện đã có thể uống rồi. Đào tiên sinh vẫn oán trách nàng không tới thăm ông ấy, năm nay hoa đào cũng nở rất đẹp, đáng tiếc nàng không tới nhìn.”

.....

Là ai đang nói chuyện, rõ ràng ngữ điệu bình thản như vậy, tại sao nàng lại cảm thấy trong lòng chua xót, tại sao nàng lại rơi lệ?

Diệp Quân Lan đưa tay nhẹ nhàng xoa mặt mình, một mảnh ướt át, nàng khóc sao?

Diệp Quân Lan một tay lau đi nước mắt, theo giọng nói, đi về phía người kia, rồi dừng bước.

Nam tử ngồi bên cạnh giường, một tay nắm lấy tay nữ tử, một tay ôn nhu vỗ về khuôn mặt nữ tử.

Diệp Quân Lan ngây người đứng đó, nhìn nam tử, trong lòng có một loại cảm xúc phức tạp, vừa vui mừng vừa chua xót bắt đầu dâng lên, nàng rốt cuộc nhắc chân, từng bước từng bước đi về phía hắn.

Nam tử cúi đầu, cùng cô gái nói chuyện, giọng nói ôn nhu. Một thân cẩm bào màu đen, không có buộc lại, mái tóc đen nhánh xen lẫn sợi bạc tùy ý xõa lên vai, che lại khuôn mặt nghiêng nghiêng, thấy không rõ thần sắc.

Diệp Quân Lan không rõ vẻ mặt hắn, nhưng bỗng dưng cảm thấy sắc mặt nam tử nhất định vô cùng nhu hòa, tràn đầy yêu thương.

Chàng là ai? Vì sao ta lại cho rằng như vậy?

Diệp Quân Lan kiềm nén không được cảm xúc kỳ dị trong lòng, bước nhanh về phía trước, nhìn nam tử.

Trí nhớ như nước tràn vào trong đầu.

Có một đứa bé cô độc dưới ánh trăng, thiếu niên quật cường kiêu ngạo, sau đó là nam tử phong hoa tuyết đại quay đầu, ôn nhu gọi tên của nàng: “Lan nhi.”

.....

Bạch quang thoáng hiện, Diệp Quân Lan rơi xuống không gian tối tăm, trước mặt là tấm gương khổng lồ.

Diệp Quân Lan rốt cục không nhịn được che miệng lại, lớn tiếng khóc, Tu Nhân, thật xin lỗi, một lần rồi lại một lần, lúc nào cũng đều là chàng phải chờ ta.

“Quân Lan.” Giọng nói thánh thót trong suốt như nước vang lên phía sau lưng.

Diệp Quân Lan đứng lên, quay đầu lại nhìn về phía người đến.

Một bộ áo bào rộng màu tím, tay áo tung bay, gương mặt tinh xảo hoàn mỹ mang theo chút đậm mạc, trong trẻo lạnh lùng như nước. Nam tử chỉ lẳng lặng đứng ở đó, đôi mắt thâm thúy xa xăm, môi mỏng khẽ cong, nhẹ nhàng cười một tiếng, lạnh nhạt như gió, phiêu miểu như mây.

Diệp Quân Lan trở ra nhìn hắn, trong miệng vô ý thức nỉ non: “Sự phụ.”

Mặc Trần khẽ thở dài, liền nói: “Quân Lan, trở về đi thôi, hắn đang đợi con.”

Bạch quang lại xuất hiện, thân ảnh Diệp Quân Lan lần nữa biến mất.

Mặc Trần vung ống tay áo lên, thu gương lại rồi rời đi.

Quân Lan, lần này hi vọng con đừng bỏ lỡ.

Diệp Quân Lan chậm rãi mở mắt ra, nhúc nhích cơ thể, không khỏi cười khổ. Thân thể này đã lâu không vận động, khiến cho nàng không còn chút sức lực nào, phải làm sao đây ?!

Nàng vùng vẫy nửa ngày, dùng hết khí lực, lão đảo đứng dậy bước xuống giường, gian nan chậm rãi đi giày.

Cửa phòng mở ra, Diệp Quân Lan ngẩng đầu nhìn người vừa đến, bốn mắt nhìn nhau.

Người nọ toàn thân cứng ngắc, ngây ngẩn nhìn nàng, đôi mắt đen tràn đầy khiếp sợ mang theo vẻ không thể tin, nhất thời ngây ngốc đứng đó, không nhúc nhích.

Diệp Quân Lan ngừng mắt nhìn hấn, rớt cục khê động chút da thịt cứng ngắc trên khuôn mặt, nặn ra một nụ cười, giọng nói khàn khàn khô khốc: “Tu Nhân, ta đã trở về.”

Trong mắt Mã Văn Tài lập tức ánh lên vẻ mừng như điên, hấn xông lên một tay ôm lấy nàng thật chặt, khuôn mặt chôn sâu ở cổ nàng, lẩm bẩm nói: “Lan nhi.”

Diệp Quân Lan thật khó khăn ôm lại hấn, võ lưng của hấn an ủi, đột nhiên phát hiện mái tóc đen của hấn đã xen lẫn vài sợi bạc.

Nàng đưa tay xoa lưng hấn, nức nở nói: “Chàng làm sao lại như vậy. . . . .” Làm sao lại thành thế này ?

Mã Văn Tài chỉ ôm nàng, cúi đầu gọi tên của nàng, cũng không trả lời.

Qua hồi lâu, Mã Văn Tài mới buông nàng ra, tỉ mỉ quan sát nàng, nở nụ cười tươi, nói: “Không có gì đáng ngại.”

Diệp Quân Lan cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng hôn lên lọn tóc đang cầm trong tay, nhưng ngay sau đó đem mặt của mình chôn sâu xuống. Hồi lâu mới nói: “Tu Nhân, ta sẽ không rời đi nữa, cũng sẽ không để chàng thương tâm khổ sở nữa. . . . . chàng có thể tin ta không?”

Vừa dứt lời, một nụ hôn rơi xuống môi nàng.

Diệp Quân Lan sững sờ nhìn hấn, thấy Mã Văn Tài khẽ mỉm cười, nói: “Ta tất nhiên tin nàng.”

Sau đó, hấn hôn lên môi của nàng.

Tấm màn lụa trong suốt rũ xuống, có thể thấy được rõ ràng hai bóng người đang hôn nhau, sợi tóc giao hòa, mười ngón tay đan xen.

Bên ngoài, sắc xuân vừa tới, báo hiệu một năm mới tốt đẹp.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 01

Chương 2: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 02

Chương 3: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 03

Chương 4: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 04

Chương 5: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 05

Chương 6: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 06

Chương 7: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 07

Chương 8: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 08

Chương 9: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 09

Chương 10: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 10

Chương 11: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 11

Chương 12: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 12

Chương 13: Chớ Hối Chốn Quân Về – Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40 - Phiên Ngoại 1 \(Chúc Anh Đài\)](#)

[Chương 41 - Phiên Ngoại 2 \(Lương Sơn Bá\)](#)

[Chương 42 - Phiên Ngoại 3 \(Ngọc Vô Hạ\)](#)

[Chương 43 - Phiên Ngoại 4 \(Mã Thái Thú\)](#)

[Chương 44 - Phiên Ngoại 5 \(Vương Lam Điền\)](#)

[Chương 45 - Phiên Ngoại 6 \(Tiền Duyên – 1\)](#)

[Chương 46 - Phiên Ngoại 7 \(Tiền Duyên – 2\)](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)